

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. VI. P. II.

ADNOTATIONES

AD LIB. VII. c. 172. - IX.

ET AD VITAM HOMERI.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. CLXXII. 1 seq. Θεσσαλοι δὲ ὑπὸ ἀναγκῆς etc.) Pavii acumen scopas hic animadvertit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propalam ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quae tamen in verbis eorumque cohaerentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominatione pressos, primis belli initiis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consiliis, ad Graeciae concilium legatos de communi salute misisse. Itaque, aut excidisse aliquid, aut fuisse olim, τοῦτων μηδισαρῆς διδάξαν, ὅτι οὐ σφιν ἤδανι etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Aroh., parum adiutis, placuisse memini, ὅς δὲ ἴδιξαν, ita vero demonstrarunt, sibi displicere etc. ὅς δὲ hoc fere modo lib. IX. 34. Sed coniecturae non indulgeo. WESS. — Nec emendatione nec coniectura indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum διδάξαν: amat enim Scriptor pro simplici διανύειν compositum illud ponere, I. 31, 16. 73, 18. II. 134, 16. 162, 7. III. 72, 29. (ubi ex codd. Arch. et Vind. διὰδιανύσθω recipi debuerat.) III. 82, 17. VIII. 3, 10. IX. 58, 10. Tum vero etiam bene recteque habet ὅς particula, quae in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo iuncta legitur. Nec vero ὅς διδάξι debebat cum Valla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstrare, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, uti, sicuti, quemadmodum ostenderunt; nempe uti Herodot. T. VI. P. II.

quidem ea re, quae continuo deinde exponitur, (nempe legatis ad Graecorum concilium missis, cum eis mandatis quae mox commemorantur) *satis et perspicue ostenderant: satis, inquam et perspicue*; nam composito verbo *διαδικται* paullo maior quaedam vis, quam simplici, inesse videtur. Ostenderunt autem ea ratione, non placere tibi *Aleuadarum* artificia, (de quibus vide supra, c. 6. et cap. 130.) neque se partes amplexuros esse Persarum, nisi necessitate fuerint coacti. conf. c. 174. S.

[5. ἐν δὲ τοῦ Ἰσθμοῦ etc.) Conf. c. 145. S.]
 11. ἐν ἐκείνῃ τοῦ πολέμου) Male absentiam praepositionis in Cod. Arch. laudavit Th. Galeus. Redibit c. 215. ἔσαν ἐν ἐκείνῃ τοῦ πολέμου. Quo de genere plura lib. I. 143. WESS.

17. οὐδὲμὴν οἱ τοῖς ἰστέ προδέρην) *Nec debetis, neque aequum erit*; qualem dictionis usum explicuimus et excusamus antea. Nimum sane et solo e docti viri arbitrio pendens, aliterν ἢ πῶς οὐδὲμὴν δίκαιοι ἰστέ προδέρην, nullam nobis obicere iure poteritis. Ἀναγκάμην sequentia delendum estque saepe verissimum, Κεῖσσοι οὐδὲ ἀνάγκας, Euripidi. Alcest. vs. 965. WESS. — Similiter Reiskius: *nihil vobis est ius et fas nos armis cogendi*. Satis, puto, fuerat Non potestis nobis necessitatem imponere, scilicet nos soli Persarum exercitui nos opponamus. S.

CAP. CLXXIII. 5. τῆς Ἀχαΐης ἐ; Ἀθῶν) Nomen urbis litera liberavit superflua Gronov. Urbis incolae Ἀχαιοὶ dixit Demosthenes, more istius aevi scriptoribus usitato vult legit Harpocr. ubi nostris in Edd. Demosth. vult legatur: διαδοθέντων τοῖς Ἀχαιοῖς πρὸς τοὺς Φαρασίους, p. 205, 64. infra δὲ Ἀχαιοῖς recte scriptum §. 68. sed τοὺς Ἀχαιοὺς dicebant; alterum apud eundem recurrit p. 238. et 316. recte scribitur p. 236. Ἀλφου πολιορκουμένων: et p. 88, 1. Φαφριάδους Ἀλφου περιδούκων: ad hunc locum notata ubi citat Ulpianus qui vocatur, p. 205, 64., nomen Ἀλφου in ἄλφου fuit depravatum. Mendosa apud Suidam sic possunt quodammodo redintegrari, si legatur: Ἀχαιοὶ --- [Ἀλφου] πόλεις Θεσσαλίας ὧ δὲ πόλεις Ἀχαιοῦ. VALCKEN.

10. ἐπὶ αὐτῇ συλλεγόντες) Eadem redibunt IX. c. 29. et c. 27. συλλεγόντων Alibi συλλαχθεῖς, συλλεχθέναι, et similia, Nostro frequentantur: nihil quidem interest utram scripserit, sed scripsisse tamen videbitur ista talia ad eandem

normam. Contra apud Demosthenem uno loco praebent Editiones *εὐλαχέστες*, Codices vero *εὐλαχέστες*; hoc iure *Pierseus* alteri praetulit ad Moer. Att. p. 208. Aetate Demosthenis suaviore istas formas probabant Attici; asperiores aetate Herodoti. VALCK.

12. *Εὐαίτερος ὁ Καπνίου*) Diodori Συναρξ est lib. XI. 2. perperam scriptus. *Polemarchi*, e quibus *Euaenetus*, [lin. 13.] Spartanorum regum in castris atque expeditione primarii fuerunt administri apud Thucyd. V. 66.; in civitate aliis, de quibus Nic. Cragius Reip. Spartan. lib. II. 14. inpositi negotiis. Hinc vero, ab illo neglectum, cognoscimus, regio plerumque genere fuisse: Aldum enim, particulam negantem omittentem, bene H. Stephan. ex Codicum consensione correxit. WESS.

16. *ἀγγαίαι παρὰ Ἀλεξάνδρου*) Venientes ab Alexandro nuntiis Istius Alexandri, tanquam *Φιλλάνες*, sed huius inprimis beneficii, saepius Athenienses grati meminerunt. Hanc respicit Herodoti narrationem, ex Damaste diversa quaedam admiscens, inter Socraticas Epistolae 28. scriptam, adversus Isocratem ad Philippum datae: *Speusippum* auctorem dat L. Alkatii haud absurda coniectura; cui quidpiam obmoverit Pearsonum in Vind. Ignat. aut Bentleium in Diss. de Epist. Phalar. non opinor. De Isocrate: Debuerat, inquit malevolus ille, τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ σοῦ πρὸς ἡμᾶς, καὶ τῶν ἄλλων τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα γενομένας τυρρυσίας ἐξαγγέλλειν. Quod primum ille ponit beneficium; legatos Alexander Darii (hunc dicere, non Xerxen debebat) contrucidari iussit, haud sanequam ut Graecis gratificaretur, sed ut ulcisceretur iniuriam sibi suisque factam: ὕστερον δὲ, ἀδελφὰς στυγισσόντων (scribendum ne πλετισσόντων,) τῶν βασιλέων ἐπὶ τὸ ἡμέτερον (leg. ὑμέτερον) Ἡράκλειον ἀπαγαγόντων; Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν - - Θετταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνησθῆναι; ἀναστρέφοντες οἱ Ἕλληνες δὲ Ἀλέξανδρον ἐσώθησαν: tandem subdit: καὶ τοιούτων χρὴν μὴ μόνον Ἡρόδοτον καὶ Δαμώτην μνησθῆναι τῶν τυρρυσίων, sed et, secundum suam legem, Artis oratoriae Scriptorem; postrema, in istum olim sensum descripta, nigrae sunt loliginis plena, neque Speusippo disconveniunt. De Heracleo Macedoniae, deque Heraclea, in radicibus Oetae montis sita, hic non est agendi locus. VALCK.

17. *συμβούλιόν σφι ἀπαλλάσσεσθαι*) Consilium Alexandri Macedonis suasionemque, laudato Herodoto, Scriptor Epistolae xxviii. inter Socraticas Allatii his exsequitur: ἑστῆγον δὲ στασιαζόντων (παραζόντων) τῶν βαρβάρων, οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ὑμῖτόν Ἡράκλειον ἀπήντησαν, Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν τῶν Ἀλέου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνηύσαντος, ἀναζεύξαντες οἱ Ἕλληνες δὲ Ἀλεξάνδρον ἐσώθησαν. In quis, postulante re, ἡμέτερον Ἡράκλ. mutavi et τὴν Ἀλέου, prava ab Allatio relicta. Valckenarii non dispar coniectura fuit ab cap. 6. sed hic operosior. Cetera partim falsa, partim ab Herodoti mente aliena sunt. WESS.

CAP. CLXXIV. 5. οὕτω δὲ ἐμῆδισαν προθύμως) Tum vero Thessali Persarum partes animose sunt sequuti. Incerti verba Thidas habet in Ἐμῆδισαν: μετὰ τὴν ἐν Μακραθῶνι μάχην Θεσσαλοὶ ἐμῆδισαν, δίδαντες τὴν ἀπόφραξιν τῶν Τεμπῶν. [conf. Zonarae Lex. p. 707. ubi perperam ἐμῆδισαν.] sed quae praebet in Ἀγχότερες, Küstero non designata, Herodoti verba sunt ex proximo cap. [175, 5.] petita: στανιότηρ ἐθαίνετο καὶ ἀγχότερ ἢ ἐσβολή. In his dum frequens recurrit mentio τῆς ἐσβολῆς, introitus in Thessaliam, alieno vocem loco posuerat librarius in Cod. Ms. initio cap. 174. Αὕτη ἐγένετο ἡ ἐς Θεσσαλίην ἐσβολή: ubi vulgatur στρατιή, scribi debet στρατηγή. VALCK. — Vocab. ἐσβολή, quum nullo in cod. msto vel a Wess. vel a nobis repertum sit, videtur ex coniectura ab H. Stephano in ora suae editionis positum pro mendoso στρατιή, quod olim vulgabatur. Haud raro enim me observare memini, notam γρ. quam ille lectionibus marginalibus praemittere solet, non semper γράφεται, sed subinde nihil aliud nisi γράφει, significare. S.

CAP. CLXXV. 2. τὰ λειχίντα ὑπ' Ἀλεξάνδρου) Quod hic margo dat Stephani, ἐξ Ἀλεξάνδρου, illud, a correctoribus non expectandum, si habent et alii Codices, probarem ut Herodoteum. τρέπων τῷ ἐρημένῳ ἐξ Ὁράντος est lib. III. c. 71. τοὺς ποιήνιν ἐξ Ψαμμίτιχου, II. 15). τὸ προσταχθῆν ἐν τοῦ Κύρου, I. 114. Apud Quintilian. Inst. Orat. VI. [1, 41.] p. 511., puer ex paedagogο se vellicari respondit. Passivis in frequenter sic adiungunt Tragici: in Tragoediis, quae supersunt, non puta reperiri dictum servatum M. Antonino VII. 41. Εἰ δ' ἡμελήθην ἐν Σιδῶνι. In Longino, castigatissimo scriptore, a Zach. Pearceio revocatum non feret, ut puto, Io. Toupius,

Longino dignissimus futurus editor, Sect. ix, 30. in Κίρκης συνοφρευμένους. Tan. Faber bene correxit in Κίρκης: prout Plutarch. etiam dederat T. II. p. 52. v. sed non illa sociorum Ulyssis fecit συνοφρεούς, verum συνών μιν ἔχειν κεφαλὰς, φωνήν τε, ἅμας τε: scribamus itaque totidem literis, συνοφρευμένους. VALCK. — Revertit Herodoto adsueta dictio ἐξ Ἀλγέαιδρου. Talis lib. III. 71. τρώπῃ τῷ αἰρημένῳ ἐξ Ὀράνιος, et sine numero aliae. WESS. — Apud Longin. vulgatam scripturam tenuit probavitque Toup. S.

11. γῆς τῆς Ἰστιαϊώτιδος (ἐπὶ Ἀρtemίσιον) Non obliviscor φωνήν --- ἐπ' ὕδαρ ἐπὶ τὴν Ἐννιάκρουσον libri VI. c. 137., nec huius libri c. 173. καὶ ἀπῆλτο ἐς τὰ Τίμπτια ἐς τὴν Ἰσβαλὴν, recte posita, sed ad olim hoc collocatum loco (ἐπὶ γῆς τῆς εἴς.) haud gemina. Iure Masti praepositionem auferunt, noxiam et inutilem. Γῆς autem τῆς Ἰστιαϊώτιδος τὰς παραθαλασσίας κόμας lib. VIII. 23. memorans aliquid insuper moliminis vetat. WESS. — Quae Histiaeotis hic ionica nominis formā Herodoto, communi vero Graecorum sermone Hestiaeotis vocatur, septemtrionalis est Euboeae regio; Artemisium, extrema Histiaeotidis ora cum promontorio, quod a Dianae templo, quod inibi erat, nomen invenerat. Alia Ἰστιαϊώτις, Thessaliae, supra memorata est lib. I. c. 56, 15. S.

13. τὰ κατ' ἐτίρους) Literas aliquot, quae repeti debebant, hic etiam absorptas suspicor, sic restituendas, ut legatur: ὥστε πυνθάνεσθαι τὰ κατ' ἐκατίρους ἰόντα: quam lectionem commodum offert margo Stephani; ex Msto repertam etiam Vallae Latina monstrant. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CLXXVI. 12 seqq. Τῶν δὲ Θερμοπυλίων etc.) Accuratissima haec loci pictura, nulli, nec Livianae lib. XXXVI. 15. neque Strabonis lib. IX. p. 655. [p. 428. ed. Cas.] concedens. Ὡ ναύλοχα καὶ πιτραῖα θιγμένα λουτρὰ, καὶ πάγους Οἴτας περιναυτάνοντες culte ad accolas chorus Trachin. Sophocel. vs. 642. WESS.

13. ἔρος ἄβατόν τε καὶ ἀποκρημνόν) ὕψηλόν, quod additur, in marginem libenter relicerem. Recte iunguntur οὐρεα ὑψηλὰ καὶ ἄβατα, c. 198. sed ἔρος ἄβατόν τε καὶ ἀποκρημνόν, εἴς τε ὕψηλόν, Herodotus lectorem non monuisset, qui dederat lib. III. c. 111. ἀποκρημνόντι οὐρεσι, ἵνα πρόσβαινεν ἀνδρῶν

ῥοδὸν αἰναι. Mox viam, qua spectat Orientem, θάλασσα ὑπο-
 δέχεται καὶ τινάγναι. Secundum Appian. Syr. [c. 17.] p. 157.
 τῇ μὲν θάλασσα τραχὺ καὶ αἰλιανός, τῇ δὲ ἕλος ἄβατον τι καὶ
 βαρυστάτης. Loca usque ad mare invia palustri limo et voraginibus
 dixit Livius XXXVI. 18. Idem c. 15., quia, inquit, ca-
 lidæ aquæ in ipsis faucibus sunt, Thermopylae locus ap-
 pellatur. conf. Strabo IX. p. 655. v. et Casaub. [ad p. 428.
 quæ ed.] Appian. Syr. p. 158. Harpocrat. in Θερμοπύλαι, et
 Schol. in Aristoph. Nub. 1047. VALCK.

15 seq. Ἐστὶ δὲ ἐν τῇ ἐνὸς ταύτῃ θέρμῃ λουτρά, τὰ χύτρους
 καλεῖσθαι οἱ ἐπιχώριοι) Excitans ista, χύτρας præbet Eustath.
 in Dionys. vs. 437. alterum Pausan. IV. [c. 35.] pag. 369
 seq. memorans τὴν κολυμβήθραν, ἣν τινα ὀνομάζουσιν οἱ ἐπιχώριοι
 χύτρους γυναικίους. Praeceptor Pausaniae Herodes Atticus, ut
 erat aedificator pecuniosus, in gratiam Thessalorum et Me-
 liensium, cellas aegrotantibus accommodas hic construi
 curavit, ut suspicor ex Philostr. in eius vita p. 551. τὰς
 ἐν Θερμοπύλαις κολυμβήθρας memorante τοῖς νοσοῦσι παιωνίους.
 Ex sacris nostris nota est Hierosolymitana κολυμβήθρα, πέν-
 τε σταδ. ἔχουσα. VALCK. — Imprudentis audaciae Edi-
 tor Genæv. ob χύτρας, contra Porti sui admonitionem in-
 culcatas, excusari nequit. Eustathii enim dubia lectio est;
 quæ citra dubium si foret, manebit temerarius contra
 tabulas ausus. Ecce tibi Pausaniam lib. IV. 35. de piscina,
 in quam calidæ hæe influunt aquæ, ἣν τινα ὀνομάζουσιν οἱ
 ἐπιχώριοι χύτρους γυναικίους. WESS.

18 seq. καὶ τό γε τοπαλιόν) Stare nequit ista Mediceæ
 lectio, [quam recipere non dubitaverat Gron.] ni sic pau-
 lulum adiuvetur, καὶ τῷδε τὸ παλιόν πύλαι ἐπῆσαν: quæ
 Koenii est suspicio. VALCK. — τό γε τοπαλιόν doctissimi-
 mi viri D'Orvillius ad Charit. lib. I. 3. p. 41. et Abreschius
 Diluc. Thucyd. p. 4. recte auctius, quam decebat, censue-
 runt. WESS. — Vide Var. Lect. S.

ἢ οἰκίσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα) Interrogationes Grono-
 vianas non intelligo, nedum falsissimam et absurdissimam
 esse in Geographia veterem participii formam. Cur quæso
 εἰσέσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα Thessali, antea Acolidis terræ ha-
 bitatores, (ita enim Latina [Gronovii, vitiosum οἰκίσαντες
 imperite arripientis] habebant) in Thesprotos abierunt,
 indeque reduces Phocensibus vastitatem atque eversionem

machinati sunt? Neane commodius et situi regionum congruentius, *Thessalos ex Thesprotis*, unde erant, *habitatam terram Aeolidem ivisse, quam deinde possederunt?* Nobil. Palmerius, veteris Graeciae adprime peritus, hanc verborum sententiam lib. II. Gr. Ant. c. 4. p. 262. perspexit. Et quidni? cum *Aeolis* sit illa regio, quam *Thessali* deinceps possessione tenuerunt. Clare Diodorus lib. IV. 67. de Boeoto, *καταντήσας εἰς τὴν τότε μὲν Αἰολίδα, νῦν δὲ Θησπρωλίαν καλουμένην*. Sine cuiusquam proinde invidia redire vulgata cum *Kallae* Latinis potuit. WESS. — Recte enim *Valla* interpretatus erat, ex quo illi ex *Thesprotis* terram *Aeolidem* iere habitatam, quam nunc possident. S.

CAP. CLXXVII. 3. ὅτι οὗτοι πλείονι --- ταύτῃ) Acutissimus Gist. Koenius in literis ad me datis ad h. l. „*Alii forte*, scribit, *dudum viderant legi debere τῇ* --- „*ταύτῃ*. Hoc ipsum *Vallae* codex habuit, qui vertit, *ubi* --- „*ibi*. ἢ --- ταύτῃ, *Polyaenus* p. 333. §. 12. et p. 232. §. 2.⁴ *Reiskio* ἔτι venit in mentem. Mihi iam olim etiam placuit nostratis illud: τῇ οὗτοι πλείονι ἔχουσι χρίσθαι οἱ βάρβαροι, οὗτοι ἴστω, ταύτῃ. *Angustias* quaerebant ne multitudine circumirentur: [*Corn. Nep.* II. 3.] et hoc *Themistoclis* fuisse videtur consilium. Apud *Thucyd.* p. 186, 41. [lib. III. c. 25.] pro ὅτι τε scriberetur ἔτι: sed *Herodoteum* est τῇ: pro ἢ χώρα. *Schol.* in *Sophocl.* *Al.* vs. 826. τὸ ἢ ἐπιβήματα (ἀποδίδεται) πρὸς τὸ ταύτῃ. VALCK. — Nec apud *Thucyd.* l. c. nec hic apud *Nostrum* ulla novatione opus est. S.

CAP. CLXXVIII. 4. ἀνέμουσι εὐχισθαι) Vatis tale responsum, Ὡ Δελφοὶ λίστεσθ' ἀνέμους, καὶ λαῖον ἔσται, in *Clement.* *Alex.* *Stromat.* VI. pag. 753. [pag. 454. ed. *Sylburg.* Lugd. Bat. 1616.] adiungentis hanc in rem, βαρὺν καὶ θάνατον ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀρῶντες αὐτοὺς ἔσχον. In ambiguo autem haeret, utrum μέγιστους an μεγάλους reliquerit *Herodotus*. WESS. — Eruditione sua multiplici saepe sapienter usui ad *Gentiles* confutandos, *Clemens Alex.* verba nobis oraculi *Delphici* servavit *Strom.* VI. p. 753. Δελφοὶ, εἰσφύοντες ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι στρατεύσαντες, ἀνιπτούσης τῆς Πυθίας, Ὡ Δελφοὶ, λίστεσθ' ἀνέμους, καὶ λαῖον ἔσται, βαρὺν καὶ θάνατον ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀρῶντες αὐτοὺς ἔσχον. Oraculum eiusdem sententiae acceperunt *Athenienses*: vid. c. 189. Quos facere voluit, et revera reddidit, indignante *Platone*, κα-

τιμοῦς Themistocles, his effata talia facile Delphis comparavit: Διὸς γὰρ ἔργων πλεῖστος ἔς τε τάβαν. VALCK.

10 seq. βωμόν τι ἀπιδέξαν in Θυίης) *Aram Delphi ventis statuisse dicuntur in loco, mihi aliunde incognito, in Θυίης: forte, prope Thyiae sanum? in in talibus etiam loca nonnunquam designat circa templa: sunt autem usitatissima, in Διονύσου in Ἀσκληπιοῦ in Θισμοφόρου in Ἀρτίμιδος: hoc forte poni poterit, ubi legitur apud Pausan., II. [cap. 32 extr.] p. 189. Σαρόνια κατὰ ἔτος ἐν Ἀρτίμιδι ἱερτὴν ἔχουσι.* Graece non dicitur κατὰ ἔτος ἐν, quotannis. Pausaniae sicut aliis est κατ' ἔτος et κατ' ἔτος ἑκαστον: aut hoc latet in ἐν, aut scribi poterit κατὰ ἔτος ἐν Ἀρτίμιδος ἱερτὴν ἔχουσι, circa eadem Dianae quotannis festos, Saronia dictos, celebrant Troezenii. VALCK. — Ἀπιδέξαν Scriptorem male, [non ἀπιδέξαντο.] supra commonstratum lib. V. 89. Ἐν Θυίης, videlicet τιμῇν aut χῶρον, extra omnem est culpam. Thyia, modo eadem tamen, Castalii filia, Apollinis pellex, materque Delphi, a Pausania lib. X. 6. non negligitur. WESS. — Τὸ τῆς Θυίης τίμηνος continuo deinde memoratur, unde hic locus (ὁ χῶρος οὗτος) nomen invenit. Inde probabile fit, loci nomen fuisse ἡ Θυίη, adeoque in Θυίη veram esse scripturam. S.

CAP. CLXXX. 4 seq. διαδέξιον ποιούμενοι τὸν ἵλον) *Ex formae praestantia illius, quem primum Graecorum ceperant, laetum omen captantes.* In hunc ferme sensum Herodotea recte mihi videtur *Aem.* Portus interpretatus in Διαδέξις, vicina pertractans in Ἐπαύροιο. Διαδέξιόν τι ποιεῖσθαι (non mirabor si cui venerit in mentem Δία δειξόν) idem videtur, quod saepius dicitur οἰωνόν τι δίδασθαι vel ποιῆσθαι. Euripides Iphig. Aul. 607. Ὅρηθα μὲν τόδ' (imo τόδ') αἶσιον ποιούμεθα, Τὸ εὖν γὰρ χρηστὸν, καὶ λόγων εὐφραμίαν. VALCK.

7. τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιο) *Forsan autem et ex nomine (Λεόντος, Leonis) fructum quandam perciperit; ut nempe peius cum illo sit actum, atque idcirco hoc triste fatum subierit.* Verbum Ἐπαύροισθαι, significans *fructum percipere*, de bonis et malis in utramque partem adhiberi docuit H. Steph. in Indice Thes. Ling. Graec. Idem in usu significans Ἀπολαύω pertractavit Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. cap. 2.] p. 101. Egregium Democriti dictum

dat Stobaeus in Eclogis Canteri p. 205., 'ΑΦ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίνονται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἱπαιρισκόμεθα. Qui saepe Clementis Alex. libellum ingeniosissimum, Quis di-oes salvandus sit, interpolavit, vanissimus ille nostrae formulae virorum clarorum censor Combesius, pag. 937, 5., posuit perperam, ἕως ἄν - - ἱπαιρῶντο τὰ τῆς ἐλπίδος: eiciendum est τὰ, ab illo inculcatum. τῶν αἰονίων ἀγαθῶν ἱπαιρῶσθαι, scripsit Clemens p. 957, 7. VALCK. — Vallae mala olim Latina, ex Porti indicio iam bona. Fructum nominis sui Leo caedem abstulit. Verissime Democritus: 'ΑΦ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίνονται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἱπαιρισκόμεθα, malorum fructum nanciscimur, in Stob. Eclog. Eth. lib. II. p. 205. et Euripides Helen. vs. 476. Τίς αἰτίαν ἔχων ἥς ἱπαιρῶμην ἐγώ; cuius ego culpam luerem? Ita verbo usus et prava in re constat. WESS.

CAP. CLXXXI. 5. ἰς ὃ κατεκτεουργήθη) Si Ionium sermonis ὑποργός, Ἀνκόργος, vice aliorum ὑποργός, Ἀνκόργος, fuerint in Celeb. viri adnotatis ad lib. I. 65., quo iure κατεκτεουργήθη Pass. damnabitur? Verbum, Longini excusatione laudabile, Xanthus in Lydiacis suis hand aversatus Cambletem descripserat τὴν ταυτοῦ γυναῖκα κατακτεουργήσαντα καταφασγῶν, apud Athen. lib. X. 3. p. 415. D. Philo Iud., Iosephus, Procopius, et incertus scriptor in Suidae Αἰθεροβατῶν, in huiusmodi lancinata membrorum scissura κτεουργήθη maluerunt. WESS. — Rapiem Pythes aemulatus Cynaegiri; quem Pythen sive Pytheam κατακόπτειν dixit VIII. 92. Usum hic verbi laudans vicinorum tantum expressit sententiam, ut solet, Longinus περὶ Ὑψ. Sect. xxxi., ὃ Πύθης ἕως τοῦδε ἐπὶ τῆς νιῶς ἐμάχιστο, ἕως ἅπας κατεκτεουργήθη. Cambletem Lydorum Regem πολοφάγειν uxorem suam noctu κατακτεουργήσαντα καταφασγῶν ex Lydiacis Xanthi scripsit Athen. X. p. 415. D. τοῦς ἀνδρας κτεουργῶν διασπείραντες est in Herodot. III. c. 13. Ἀστράμειν similiter adhibuisse suspicor Euripidem ob ista Hesychii: Ἀστράμειν, κατακόπτειν Εὐριπίδης Πελοπίαν. Διαστράμειν est Anacandridae apud Athen. X. p. 455. F. ὃ κτεουργός, sive lanius, olim dicebatur ἄστραμεις: quod pro μάγιστος restituendum ex Mito Xenophonti Κυρ. Παρ. II. p. 27, 29. Senarius apud Etymol. pag. 149, 55. Ἡ γὰρ βίβλος χίρας ἀστράμων φηγών; fragmentum videtur perditae tragoediac. VALCK.

12. ἐκπαγλιόμενοι) Adhaeserunt librarii tanquam ad scopulum, ἐκπαγλιόμενοι pingentes hic, lib. VIII. 92. et IX. 47., pauci tamen: an Hesychii exemplo, Ἐκπαγλούμεναι, ἐκπαγλιόμεναι? sed habcant sibi. Non sperno, quod Aeschylus, Euripides, Dionysius Halic. atque alii adprobant. Par discordia in Hippocratis ἐκπαγλῶς, Erotiano teste p. 50. Ed. Eustachii. ἐκπαγλῶς ex arbitratu fictum. WESS: — ἐκπαγλῶς, puto, et dein ἐκπαγλῶς scribere Vir doctiss. voluerat. Erotiani testimonium in Franzii editione Glossariorum (Lipsiae 1780.) reperire mhi non contigit. S.

CAP. CLXXXII. 2. Φέρμος) Atheniensis ille suum nomen Φέρμος recuperabit; cui Graecis auribus Barbarum dederant quibus suae aetatis Firmi notiores erant. VALCK. — Mendosum Φέρμος tenuerat Gronov. S. — Attico civi patrium [imo, proprium] nomen Φέρμος rediit, quale Φερμίων et Φέρμης Pansaniae lib. V. 27. Namque Φέρμος, nec doctis latuit, latinae civitatis est. WESS.

8. πηδάνοντι παρὰ πυρῶν) Aldinum Περσῶν optime H. Steph. in exilium egit; si qui insuper δὲ πυρῶν τῆς Iuerint, uti Arch., poterunt; nec tuto tamen. Quod ad ipsam Θρυκωρίας attinet rationem, de ea post Bonav. Valcanii ad Auctor. Περὶ Κότμου p. 207. et Stanleii in Aeschyl. Agam. vs. 1. diligentem curam nihil adiungo, nihil etiam de speculatoribus, ἡμεροδρομοῖς, iterum iterumque memorandis c. 192. et 219., quippe dexterime a Turnebo Advers. XXVII. 7. et Dukero ad Livii lib. XXXI. 24. illustratis. WESS. — Genuinum est παρὰ πυρῶν, et Vallae lectum: περὶ Περσῶν, et διὰ πυρῶν, sunt a correctoribus. Eximie quidem usurpatur παρὰ ἐπὶ τῶν ἐκλύχων: Homerus tamen etiam scribit Πὰρ ἡνῶν ἀνιόντες, Il. ξ. vs. 28. Vulgo verbis μάστιγ, πύθισθαι, ἀκούειν, similibusque succedit παρὰ, iuncta tamen ἐκλύχους. Ἐπὶ ἀκλύχον posuit Antiphon pag. 114, 12., αὐτῷ ἔξουσία ἦν σαφῶς εἶδναι παρὰ τῆς βασάνου. Sicut Soph. habet πομπῶσι, pro διὰ πομπῶν, Antig. vs. 170. sic Herod. IX. cap. 3. πύρσοις — ἰδοὺς βασιλῆϊ δηλώσιν. In bello Graeci quoque πυρσοῖς utebantur sive φίλοις seu πολέμοις: saepe meminerunt Tactici. Περὶ πυρῶν qui egerint ubi indicantur a Leopardo Emend. V. c. xi., eadem emendatur opera Suidas, in quo tum legebatur περὶ Περσῶν, quae hic apud Herodot. est Aldina lectio. VALCK. — Παρὰ πυρῶν,

ab ignibus, ex ignibus cognoverunt, quasi dicas, ab illis edocti. S.

CAP. CLXXXIII. 8. τὸ δὲ ἔρμα σφί καταγῆσται etc.) Scribi Cl. de Pauw voluit, ἵς τὸ δὲ ἔρμα: quod si schedae iuberent, ferri posset. [Si ἵς adiectum voluisset Herodotus, non ἵς τὸ δὲ scripturus fuerat, sed ἵς δὲ τὸ ἔρμα.] Sed καταγῆσται, his in Musis idem nonnunquam ac monstrare aut praeceundo indicare, sicuti lib. II. 49. et 56. VI. 135. Est certa prior ista divinatio multo tolerabilior, quam quidem sequens: τὸ δὲ ἔρμα σφί καταγῆσται ἰὸν ἐν πορρῇ μέλειται πάντων κίριον: sed saxa pila illis viam monstrabat, existens omnium in traiectu praecipua: ubi miror, pilam, de qua prius, huc advocari; saxum, quod intenditur, negligi: taceo, πάντων κύριον saxum inconmode dici, et mutationem nimiam minimeque videri necessariam. WESS. Videtur (ut commode Larcherus observavit) saxum illud parum ac fere nihil super aquam eminuisse: quo magis necesse fuit, ut et indicaretur illud Persis ab homine locorum gnaro, et ut columna in illo erigeretur, qua de periculo monerentur navium gubernatores; quo spectat quod paullo ante dicebat Scriptor (lin. 5 seq.) ὥς σφί τὰ ἱπποδὼν ὑπερὸνι καθύρον, S.

11. μεταξὺ Κασθαναίης) Arch. Καταναίης urbis nomen vulgatius edit, in ea tamen scriptura non perseverans cap. 188. Ephorus, Strabo, et Plinius ex Harduini correctione, paria Herodoto faciunt. Videndus Steph. Byz. et Hoistoni ibi. WESS.

CAP. CLXXXIV. 5. τὸν μὲν ἀρχαῖον ἐκείτων etc.) Sermonis hanc stribiliginem viderunt docti viri. Si existeret ὁ μὲν ἀρχαῖος ἐκείτων, et reliqua ad eum modum nominandi casu, quae Pavij opinio, lenius utique oratio volveretur. Namque ex praecedente ὑπέρνω pendere, quae nunc sunt, equidem haud crediderim. Ἀρχαῖον autem ἐκείτων ὄμιλος multitudinem adpellat, quam Xerxes tota Asia excitavit, secum trahabat. WESS. — Nulla hic sermonis stribligo, recte atque ordine omnia procedunt. Accusativi illi, qui doctos turbant viros, utique a verbo ὑπέρνω pendunt, quod e superiori formula, ὥς ἐν συμβαλλόμεναις ὑπέρνω, hic veluti repetitum intelligitur, eadem fere ratione de qua in Adnot. ad L. 58, 7. et passim alibi monui. Quo vero

clarius pateat orationis gressus, commodius fortasse tolleretur levis illa distinctio, quam inter *δμιλον* et *ἰόντα* intarserui. Immo vero, quod pro *ἰόντα δμιλον*, quod olim vulgabatur, cum nostro cod. F. *δμιλον ἰόντα* edidi, videbatur quidem ea ratione paulo lenius faciliusque fluere oratio: sed nunc maxime recorder, amare Nostrum eiusmodi traiectionem verborum qualem hic alii praeferunt codices; adeoque *ἰόντα δμιλον* restitutum velim auctori. S.

[8. *ἐπιβάται*] De propugnatoribus sive militibus *κλασσι* sigillatim poni hoc verbum ad c. 96, 1. recte a *Wess.* monitum est, atque eodem modo hic intelligendum id verbum. Qui vero mox (lin. 9 seq.) nominantur *δουcentὶ ἐπιχώριοι ἐπιβάται*, non debebunt, puto, propugnatores et armati milites intelligi, sed nautae et remiges. In quaque frirremium Atticarum ad Salaminem, teste *Plutarcho*, (in *Themist.* p. 119. B.) nonnisi octodecim propugnatores erant, in quibus quatuor sagittarii, reliqui graviter armati (Conf. *Potter* *Archaeol. Graec.* lib. III. c. 18.) In Persiciis navibus soli illi triginta, quos modo dicebat Noster, propugnatores fuisse videntur; licet reliquos etiam ducentos deinde c. 185, 15. et 186, 5. in universo τῶν μαχημάτων ἀνδρῶν numero comprehendat Scriptor. S.]

13. *προσθήσω δ' ἔτι τούτῳ*) Sic recte scribitur in marg. Steph. ut infra hoc cap. *προσθήσω δ' ἔτι τούτοις* - - - *πλήρεις ποιήσας διασφυγούς ἀνδρας*. Nostro loco *ποιήσας* (intermedia paulo forsitan aliter scripta dabunt Codd.) ἀν' ὁγδώκοντα ἀνδρας ἵσταναι, ponens in earum singulis fuisse viros octoginta. *Ποιῆσαι*, pro *τίθηναι*, ponere, fingere, [sumere,] similiter adhibetur *Demostheni* c. *Leptin.* p. 279, 36., εἰς τῶν ξένων ἀτιλαῖς, δίκαια θήσω - - - καὶ μὴν τῶν γε πολιτῶν οὐκ εἰς πάντα τὰ ἔτη οὐκ αὖν ἀμφοτέρων ἐκκαίδεκα ποιήσωμεν αὐτοὺς εἰκοσιν: *ponēmus* illos esse viginti. *Faciamus*, quod est in scripto Codice, dederat, opinor, *Cicero*, ubi vulgatur *facimus*, de *Nat. Deor.* I. c. 30. *Age et his vocabulis esse Deos faciamus, quibus a nobis nominantur*; id est *fingamus*. *Cicero* ad *Fam.* I. Ep. 12. *Eum te esse finge qui sum ego. Fac* occurrit frequentius *Tuscul.* III. 18. *fac* sane esse summum bonum non dolere. καὶ δὲ Graecis adhibentur in eumdem usum: *Eurip.* *Med.* 386., καὶ δὲ τέθνασσι: τίς μὲ δέξεται πόλις; sed sint sane mortui. *Helena* vs. 465. καὶ δὲ παρτίβιν: *Fac* sane cum *σόν*

deſſiſſe. In animoſa Xenophontis Imperatoris oratione 'Αναβ. V. p. 214, 21. Ποιῶ δ' ὑμᾶς (ſcrib. ποιῶ δὴ ὑμᾶς) ἐκπατρί-
θιτας -- ὅπ' ἐμοῦ ἦναι εἰς Φᾶσιν· καὶ δὴ καὶ ἀποβαίνουμιν εἰς τὴν
χώραν. Herod. infra, c. 186., καὶ δὴ σφίτας ποτὶς ἴσους ταῖντας
ἀναι. VALCK.

26. πλῆθος συντιθέμενον) Nihil hoc verius eſſe , prae-
miſſa declarant. Certiſſimum praeterea [lin. 28.] καὶ δεκάς
ex computatione, quam καὶ δεκάδης δύο manifeſto violant,
praecedente: ad calculos qui ſederit, haud dubitabit.
WESS. — Colligitur ſane univerſa iſta ſumma 2317610
ex ſummis particularibus ante poſitis. Conſiciunt enim

1207 × 200 (lin. 3 ſeqq. huius cap.) . . .	241400
1207 × 30 (lin. 8 ſeqq.)	36210
3000 × 80 (lin. 13 ſeqq.)	240000

Unde prodit ſumma copiarum navalium (lin. 18 ſeqq.)	517610
Hiſ accedunt pedites (lin. 21. coll. c. 60.) . .	1700000
equites (lin. 22. coll. c. 87.)	80000
camelis et curribus vecti (ibid.)	20000

Unde prodit copiarum ex Asia tranſducta- rum ſumma, quae hic ſubducitur	2317610
Iam hiſ porro accedunt navales copiae ex Thracia et vicinis inſulis, 120 × 200 (cap. 185, 1 ſeqq.)	24000
et terreſtres copiae ex eiſdem regionibus (c. 185, 7 ſeqq.)	300000

Unde hominum armatorum (in quorum qui-
dem numero etiam remiges comprehenduntur)
prodit ſumma (cap. 185, 55.) 2641610.

Qui numerus duplicatus dat hominum ſummam
5283220 cap. 186. memoratam. Conf. c. 103, 19 ſeq. ibi-
que notata. S.

CAP. CLXXXV. 3. δόκνειν δι δαῖ λόγειν) Ingratis-
ſima vocum eſt δι δὴ δαῖ copulatio atque adhaeſio, ſoli ac-
cepta Med. ferenda: nam Paſſ. δὴ, ſcribentia lapſu, ex δαῖ,
(uti ſaepe haec permutantur) venit. Prudenter Lichas
Sophocleus, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεται δόκησιν εἰπαῖν, καὶ ἐκκαρμῶσται
λόγων, Trachin. vs. 432. WESS.

7. διαμύρις) Hactenus in numeris constans duravit consensus. Nunc τριακύντα Arch. turbant, et catalogum nimium adaugent. Si in singulis enim navibus ducenti nautae, sicuti supra finivit, centum viginti naves dabantur viginti quatuor millia, reliquorum Codicum conspiratio bene firma; adde, quamquam non adparet in his fuisse navibus, adde tamen singulis triginta propugnatores, haud illi aequabunt decem millia, quibus numeri instruuntur atque augentur. An ergo pro centum viginti navibus paullo ante numerandum censuit scriba Arch. ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, centum et septuaginta? Nihil quidem isthic mutat, et eo tamen navium e numero triginta quatuor illa millia supputando procedunt. Indidem in consummatis, quas mox dabit, copiarum omnium rationibus incrementa denum millium, summatimque 5303220. Quo ille quidem modo secum ferre consentit, nec efficit, ne nihil in catalogo difficultatis insideat. Choenicum certe post pauca enumeratio et medimnorum hac Arch. auctione non adiuvatur. WESS.

9. Βρύγαι) Ibidem lib. VI. 45., ubi docte Valckenarius. Φρύγαι Strabon. VII. p. 502. de sententia Casauboni Βρύγαι fuerunt. Appianus Bel. Civ. II. [cap. 39.] p. 743. eosdem Φρύγας ex Φρυγῶν πρᾶσιδόντας dicit. Vid. supra cap. 73. WESS. — Apud Appian. Βρύγας nobis dedere meliores libri. S.

CAP. CLXXXVII. 8. πρὸδύναι τὰ μέτρα τῶν ποταμῶν ἐν τῷ) Vallam, perperam ista vertentem, egregia G. Budaci de Asse p. 139. humanitas in viam revocavit. Quod Th. habet Magister ποταμῶν ἔστιν ὧν, Pass. stabilit, et manus Herodoteae videbatur Cl. Oudendorpio, speciose magis quam vere: in Thucydid. III. 92. aliisque ea formula. WESS. — Varia lectio duplex est in marg. Ed. ἔστι τῶν, et ἔστι ὧν. Ubi Thomas Magist. in Πρὸδόναι ἢ εἰσὶν Herodotea, habet ἔστιν ὧν, hoc quin ab Herodoti matris sit vix dabitur Oudendorpius: doctissimo viro placuit, quod saepe legerat apud scriptores Atticos, restituendum Aelianus de Nat. An. XVII. c. 19. pro (ὀρεῖαν) ἔστιν ὧν. Hic illud ut legitimus crederemus, primum monstrandum erat, hunc etiam Herodoteum fuisse scribendi morem; deinde, hac illud in sede convenire. Sed, nisi valde fallor, neutrum

poterit ostendi: ex aliis multa sunt ad manum; nihil huius generis ex *Herodoto*; sed fieri facile potest, ut hac in parte fallar. Verum illud contendo, neque *ἰνίαν*, neque *ἔστιν ὧν*, hic congruere. Graece dicitur, *ἔνιοι τῶν ποταμῶν*, non item *οἱ ποταμοὶ ἔνιοι*. *Herodotum* ego scripsisse puto, *προδοῦναι τὰ ῥήματα τῶν ποταμῶν*: effatum illud generale limitatum ab eruditulo lectore, adiecta voce *ἰνίαν* vel *ἔστιν ὧν*. Recte *Thomas Προδοῦναι* hic interpretatur *ἰδοῦναι καταποδύνα τῷ στεγνωσίῳ*. Significatur vel flumina defecisse; vel destituisse, si nempe repetas e vicinia *ταράντας μυχίδας*: hac potestate activa verbum usurparunt *Aristophanes*, *Xenophon*, *Demosthenes*, alijque. VALCK. — Vide *Var. Lect.* nec fere dubitabis puto de veritate scripturae *ἔστι τῶν*: cuius formulæ in locum, Ionibus propriae, alii *ἔστιν ὧν*, alii magis etiam communem *ἰνίαν* substituerunt. S.

10-14. *οἱ χοίνικα πρὸν ἔνατος* etc.) Detegendus calculi error est, a *Budæo* et *Io. Laurenbergio* *Otii Sorani* p. 5. perspectus. Si choenices quadraginta octo medimnum, quod *Pollux*, *Harpocration*, atque hoc de grege alii asseverant, absolverint, patet medimnum tritici in milites *xlviii*. erogari quot diebus solitum: ex quo, initis ex medimnorum hic signatorum numero rationibus, colligere licet, militum, in exercitu *Xerxis* merentium, 5296320. fuisse capita; atqui recensentur duntaxat 5285220; superant ergo choenices numerum hominum tredecim millibus et centum. Fac fuisse, quorsum schedæ *Arch.* nos trahunt, omnem militantium ad 5305220 turbam, deerit diurnum sex millibus et nongentis militibus dimensum: nam, quæ minime fallax *Cl. Askew* adnotatio, tot choenices ad eam summam desiderantur. Liqueet calculi error; ubi commissus, non item. WESS. — Videtur ipse *Herodotus* in subducendis calculis leviter errasse. Quod si pro singulis hominibus in singulos dies choenix requirebatur, qui est quadragesima octava pars medimni; requirebantur pro 5285220 hominibus quotidie medimni 110067 cum 4 choenicibus; ut subiectum schema ostendit:

$$\begin{array}{r} 5285220 \overline{) 48} \\ 4 \quad 340 \overline{) 110067} \\ (4 \end{array}$$

Iam quum loco numeri 67 numerum 340 ponat Scriptor, manifestum fit, puto, oblitum illum esse postremum numerum 340, uti par erat, per 48 dividere. S.

CAP. CLXXXVIII. 6. *πρόκροσσαι ὀρμητορὶ ἐς πόντον*) Loci sententiam Portus bene vestigavit. *Πρόκροσσαι* naves, quarum prorae ponto obversae erant, cum reliquae stationem ad littus haberent. Homeri versus Iliad. ε'. 34 seq. habent simile quidpiam, nec prorsus tamen, naves certo ordine subductas describentes. Multa ibi Eustathius. Eleganter Agathocles Babylonius, καὶ οἱ Κυζικηνὶ ἐξορμήσαντις ἐπ' αὐτὸν (Pytharchum tyrannum) ἰσχυρόμενοι, πρόκροσσαι ἐπὶ τὸν κλύδων: summo impetu, sive, obversis, qualis arietum pugna, frontibus, in Athen. lib. I. p. 30. A. WESS. — De isto vocabulo, cuius propria vis minime in liquido est, iam supra ad IV. 152, 17. disputavi. Illud quidem perspicuum videtur, non satis esse quod naves *προκρόσσαι* Wess. cum Porto intelligit quarum prorae ponto obversae erant: nam et, quae proxime terram stabant, perinde ponto obversam proram habebant. (conf. ad VI. 115, 2. notata.) Nec Suidae interpretatio (*Πρόκροσσαι ἄλλῃ ἐπ' ἄλλῃ*) satis facere videtur. Quod si enim nihil aliud significaret id vocabulum, satis fuerat quod paulo ante planissimis verbis scripsit Herodotus, ἄλλαι ἐπ' ἐπιήρει. Quare mihi probabilissima illa ratio visa est, qua *προκρόσσαι* τῆας apud Homerum veteres Critici *κλιμακῶδὸς locatas* interpretantur; quod gallice *par échelons* diceret, latine equidem in quincuncem locatas reddidi, sed id ita intelligens, ut de oelo seriebus sive ordinibus, quos memorat Scriptor, quilibet ordo anterior una navi minor sive brevior esset quam consequens ordo, utque adeo veluti trianguli aequilateri (nunc quidem truncati) formam referret universa classis. Videndumque ne simili quadam ratione, qui apud Athen. lib. I. p. 30. dicuntur *πρόκροσσαι* impetum fecisse in hostem, intelligendi sint facti euneco irrupisse. His ita perscriptis, nunc demum animadverto, eandem in sententiam vocab. *πρόκροσσαι* a Reiskio esse expositum. „*Πρόκροσσαι*, ait, dicuntur res omnes seriatim et per gradus porrectae et procedentes, ita ut, quo magis procedatur in altum eo res magis introrsum recedat, et quasi minuatur, ut sunt gradus scalarum ad plani inclinati modum positarum.“ S.

8. τῆς θαλάττης ζέουσης) Longini καυέτριστον elegantissimae dictionis tantum modo in repetitis toties sibilantibus est literis, quas alii ad aestuantis stridorem maris aptissimam putarent: namque, uti Latinis *fervere mare*, *fervor maris*, ita κύματα Gregor. Naz. Stet. I. p. 55. v. ἐν πολὺ μεταωρισθέντα καὶ ἀναζέσαντα: et Liban. T. II. p. 516. c. ἐν ζέοντι τῷ κλύδωνι, parili translationis figura. Ventus ex septemtrione et Hellesponto flans, proptereaque *Hellespontias* dictus [lin. 10.] Atticae regioni marisque Aegaei insulis gravis et damnosus accidebat, *Aristotele Problem. XXVI.* 57. p. 198. ed. Sylb. docente. Iucunda sunt *Aristidis* in tempestatis ἰσχυράτι ad Arginusas, ἔστι μὲν --- ὧδιν ἡ θαλάττη, καὶ καθίστανεν Ἑλλησπόντιος λαμπρός, apud *Hermogenem* Form. Orat. I. 5. p. 280. WESS.

[15. ὧας δὲ τῶν νῶν μεταρσίαις ἔλαβι] In hoc interpretando loco dormitans equidem, et vocab. μεταρσία, pro ἐπι-κάρσιαι accipiens, obliquas in latinis nostris posui, pro eo quod recte Gronov. dederat, *quas naves ventus in alto natus est*: pariterque iam olim H. Stephanus, quum *Vallatinus* recte anteriores interpretatus esset, monuerat oportuisse altum tenentes. S.]

16. πρὸς Ἰπνοὺς καλομήτους) Adumbravit hinc sua *Strabo* lib. IX. p. 675. d. [p. 443. v. ed. Cas.] sed praeter alia, ὃ δ' ἐς Ἰπνοῦτα τόπον τῶν τεχνῶν τῶν περὶ Πηλίου περὶ τοῦ ἑσπέρου: ubi eam varietatem librariis imputandam monuit Vir magnus. Favet Geographo aliquantulum πρὸς Ἰπνοὺς *Vindob.*, neque omnino tamen. WESS. — Ἰπνοῦτα habet nupera *Strabonis* editio Lipsiensis, praecedentibus nonnullis codicibus. S.]

17. περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα) Ex Codd. discernendum, αὐτὴν scripserit, ἢ αὐτὴν, ἢ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα: in quibus permutandis saepius errarunt librorum scriptores. Σηπιάδος αὐτῆς meminit *Noster* c. 183. et 191. Ahiis ἀρετὴ ἐν Μαγνητικῇ dicitur Σηπιάς: vid. *Clar. Wess.* ad *Diod.* T. I. p. 4132 [lib. XI. c. 12.] et *Cellar. Geogr. Ant.* T. I. p. 870. Hic narrata spectans *Clemens Alex. Strom.* VI. p. 753, 36. (ὃ ἀνιμῶ) πνεύσαντες, inquit. ἰσχυρῶς περὶ τὴν Σηπιάδα ἀμραν συνέτριβαν πάντας τὴν παρυσταμένην τοῦ Περσικοῦ στόλου. Eadem observabantur *Straboni* IX. p. 673: c. 57 ubi *Xerxis* στόλος partim dicitur ventis ἢ Ἰπνοῦτα ἀπὸ τῶν τεχνῶν τῶν περὶ Πηλίου περὶ τοῦ ἑσπέρου: sic vocasse locum videtur *Strabo*: *Hero-*

dotus, quod *Casaub.* monuit, naves partim scribit delatas
πρὸς Ἰπνοὺς καλούμενους τοὺς ἐν Πηλίῳ. Pelii montis Ἰπνὸς
apte dici potuerunt, instar similium, Ἰπνοῖς vel Ἰπνοῦς.
VALCK.

19. ἦν τι τοῦ *etc.*) Dederat Scriptor accuratissimus: ἦν
τι τοῦ χιμῶνος χρῆμα ἀφόρητον: duae hic quoque literae
sunt a vicinis absorptae, quas postulat sermonis genius.
Contra χρῆμα πολλὸν νῶν et similia recte scripta leguntur
in huius Ed. p. 319. n. 22. [VIII. 43, 18.] Sed p. 252, 87.
[III. 109, 14.] πολλὸν τι χρῆμα τῶν τέκνων: ut Xenoph. p. 23,
25. σφιδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα. ἀπειρόν τι χρῆμα νοσημάτων,
Dionys. Halic. II. p. 249, 1. Hinc etiam diversum hoc in
loco τὸ τοῦ χιμῶνος χρῆμα, comparandum cum Aristophaneis:
τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν τὸ χρῆμα τῶν κόπων τὸ χρ. τοῦ
πλακούντος. Ασκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος. VALCK.

CAP. CLXXXIX. 4. τὸν Γαμβρόν ἐπικούρου καλε-
σασθαι) Oraculo iussi, Boream intellexerunt Athenienses,
qui κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάσας Ὀρεΐθυιαν Ἐρεχθίως,
Schol. in Soph. Antig. 978. atque adeo generum Erechthei,
Erechthidarumque affinem: Suidas videatur in Γαμβρός, qui
in voc. Ἀφείται oraculo Deum iussisse scribit, ἀνέμω ευγενεῖ
ἔσθαι εἶναι δι' αὐτοῦ λέγεται (ὁ Βορέας) διὰ τὴν Ὀρεΐθυιαν. Ubi
dicitur Themistocles Aristidi T. III. p. 349. σπησάμενος τὴν
ναυμαχίαν κατιόντος τοῦ πνύματος: Schol. Ms. οὕτω φησὶν ἔσθηναι
τὰς ναῦς, ὥστ' ἔχειν Βορέαν ὀπισθεν, ἵνα προσβαλὼν τοῖς Πέρσαις
ὀξείως ἐπίλθοι· τοῦτο δὲ φησὶν ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Βορέας ἐραστὴς
ἐστὶ (ᾧ) Ὀρεΐθυίᾳ - - - συνέπραξε τοῖς Ἀθηναίοις· τούτου δὲ ὁ Ἡρό-
δοτος οὐ μνησθαι. Ob opem sibi latam Boreae sacellum ad
Plisum sacrarunt Athenienses iuxta Herodotum: [lin 16 seq.]
neque tamen illud valde frequentatum aestimes e Phaedro
Platonis p. 129. ubi ignoranti locum Phaedro, e quo puel-
lam rapuerit Boreas, digito demonstrans Socrates, καὶ πού-
τις, αἶτ, ἱστῇ βωμὸς αὐτόθι Βορέου. vid. Meurs. Att. II. c. 5.
Secundum Pausan. II. p. 138. in monte Sicyoniae βωμὸς ἐστὶν
αὐτοῦ: et in foro Coroneae, lib. IX. p. 778. Megalopolitae
apud eundem VIII. p. 673. θεῶν οὐδενὸς Βορέαν ὑπερτερον ἀγασσῶν
ἐς τιμὴν. VALCK.

5. κατὰ δὲ τὸ κῆδος τοῦτο) Pausanias hinc, Boream Athe-
niensibus διὰ τὸ κῆδος ἀμύναντα τῶν τριήρων τῶν βαρβαρικῶν
ἀπολέσαι τὰς πολλὰς, prodidit lib. I. 19. p. 45. Proximum

ὡς φάτις ἄρμυται [lin. 7.] relinquo. Quod si multitudinis numero φάτις haberetur, alienum ἄρμυται haud foret, nunc secus. Vid. lib. V. 104. WESS.

14. οὐκ ἔχω τίπαι) Cautē satis. Βορρασμῶν Atticorum, de quibus Cl. Alberti ad Hesychium in Voc., et doctissimi viri in Aeliam Var. XII. 61., alii diversiore perhibebant originem. Praeterea Delphis ex responso Apollinis Persicae classis damnum arcessebant in Clement. Alex. Strom. VI. p. 675. Ut autem post deinceps [lin. 16. pro ἀπιλθόντες] ἀπιλθόντες, nempe Ἐρέξω, pingatur, [aut ἀπιλθόντων, scil. βαρβάτων: quorum alterutrum Reiskius maluerat,] urgentem non video necessitatem. WESS.

CAP. CXC. 2. τετρακοσίων οὐκ ἰλάσσονας) De numero fracturum navium gemina Diodorus XI. 12. WESS.

8. χρύσια ἄφατα χρήματα) Ex his ἄφατα abesse dicitur Codice Med.; omissam mallem vocem χρύσια, paulo ante positam. Hic certe scribi potuit: ἀλλὰ τι ἄφατα καὶ χρήματα περιβάλετο: tum aliarum rerum affatim tum nummorum sibi comparavit. καὶ χρήματα praebet Plutarchus T. II. p. 864. c. VALCK. — Unde καὶ ante χρήματα in Plutarchi codices (qui perpauci hodie supersunt) iniectum sit nescio: illud video, Herodoteas omnes coniunctivam illam particulam ignorare. Χρήματα non modo pecunias dici, sed quaslibet res pretiosas, iam saepius in his Musis observavimus. Video etiam, apud eundem Plutarchum (paulo post) τὰ χρυσᾶ χρήματα legi, nullā interiectā coniunctivā particulā. S.

10 seq. ἢ γὰρ τις καὶ τοῦτω (τοῦτον placet ex marg. Steph.) ἀχαρὶς συμφορὴ λυπῖσα παιδοκτόνος. Haec si sic Latine legantur, ut convertenda censeo, namangebatur ob liberos dira quadam calamitate necatos; non ipse Aminocles haberi poterit παιδοκτόνος: qualem dum habuisse videtur, sumpsit hinc occasionem Plutarchus criminandi Herodotum, tanquam studiose quaerentem locum, ἐν ᾧ θύεται τὴν Ἀμινωκλίου παιδοφονίαν: hanc indignatus immixtam narrationi p. 871. a. Lapsus in minutis Palmerius se obiecit Plutarcho; cui defensor venit Reiskius Anim. ad Gr. Auctor. T. II. p. 523. VALCK.

11. τοῦτον ἀχαρὶς συμφορὴ λυπῖσα παιδοκτόνος) Arbitror τοῦτον praestare. ἰδὲται τοὺς Ἕλληνας et μᾶλλον σφίας ἰδύναι lib. IX. 49. Plutarchi Codices [apud quem quidem τοῦτω

legitur in plerisque editionibus,] eodem tendunt. [Qui rourw huc invexerunt, ad verbum ἢ retulerant hunc dativum: rectius vero iuncta intelliguntur ἢ λυτῖσα.] Quam autem vellem, ab his ille vellicandis manum abstinuisset: malignitatis profecto dum Herodotum proterve accessit, eiusdem criminis culpam sustinet. Postulat-ne παδοκρίας eius συμφορῇ, ut Aminocles παδοκρίας, sive, caedis liberorum, in reatu sit? Equidem, etsi dictio ex ambiguo aliquid offert, non opiner. Ἀχαίης συμφορῇ παδοκρίας, ingratam calamitatem, liberos occidentem, unice exprimit; quae quidem Aminoclem, aliqui opula copia fortunatum, sed casu liberis orbem, contristabat. Confer vindicias Herodoto a Nob. Palmerio paratas, Exerc. in Gr. Auctor. p. 37. WESS. — Plutarchum Reiskius (loco a Valok. citato) contra Palmarium, hactenus defendit, non ut malignitatis patrocinium suscipiat, qua Herodoti hac in re commemoranda consilia interpretatus Chaeronensis Polyhistor; sed ut contendat, recte illum interpretatum esse sententiam verbis iatis Herodoti Ἀχαίης συμφορῇ παδοκρίας, sive (ut apud Plut. legitur) παδοκρίαν. „Ego quidem, ait, nullus dubito ex Herodoti „verbis hoc efficere, liberorum Aminoclis aliquem patris matris, quacunque demum causa vel ratione, perisse.“ In quo quidem verissime iudicasse mihi videtur. Lipsiensis ille olim praeceptor meus, Vir optimus doctissimus, quae. Quisquis citra praeiudicatam opinionem Nostri verba I. 41, 3. coll. cum I. 36, 2. et lin. 10 seq. item III. 50, 1 seq. coll. cum c. 52, 16. consideraverit, de veritate huius interpretationis nullus, puto, dubitabit. S.

CAP. CXCI. [7. ἔντομά τι πῶντος] De ista formula vide ad II. 119, 10. notata. S.]

7. seq. κατωιδότας γόους τῷ αἰνῶνι οἱ Μάγιστοι Nulla in schedis variatio. Qui morbosa haec putant, aut γοναῖς, praestigiis, aut χοῖς, libationibus, quamquam haesitantes, uti Cl. Reiskius, illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novum, Glauca Πάρις, κατωιδότας γόους — — οἱ μάγιστοι, incantantes ventum cum praestigatoribus, vertit, hoc uno anxius, quod magi ab incantatoribus distinguantur: fieri tamen potuisse, ut illi; inter Perseas honoratiores, sub se γόους, vilioris conditionis sacrificos, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate onerans, non infitias ipso, opinatus, ne nihil dixisse videar,

καταιδόντες γόνει idem esse ac γόοισι, h. e. sacro quodam ululatu, unde ipsi γόνει nomen habent: huic sane in magicis incantationibus sacrisque suis olim usus; sicuti ἰτόμοις lib. II. 119. Non nescio, γόν alibi haud inveniri; quam tamen ex γόω formari potuisse, quis neget? Restaret καταιδὺν tertio nexum casui, nisi Portus id cum καταγλᾶν similis apud Herodotum structurae composuisset. Atque hoc si inprobetur, τοῦτο μὲν ἐν τῇ ἀσταφεί κλεθθα: WESS. — Dativus τῇ αἰνῳ est ex Herodoteo more scribendi, neque debet adeo sollicitari. [Vide ad VII. 9, 5. notata.] Ingeniose Reiskius tentabat χῳῳι: sic dicerentur factis libaminibus incantantes ventum. Euripidis Iphigenia in Tauris vs. 1337. Ἀνώλῳξε, καὶ κατῆδε βοῖρβαρα Μίλη, μαγύνου: ululatu barbarico magicos cantus (Seneca Med. 684.) occinebat: ita corrigo vulgatum ματύνου, illinc alienum. Κατῆδον, occinere, iuxta Budacum, Herodotus posuit pro incantare. Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum Aeschyli Clytaemnestra in Agam. vs. 1427. ἐπαδὸν Θερμίων ἀημάτων, ut optime restituit Gul. Canterus. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, ἡμερούμενος τῶν πνιμάτων τὸ ἄγριον καὶ δὴ καὶ Μηδείας, ὡς λέγουσιν, ἰσθδὲς ἐπαδῶν, Pausan. II. [c. 12.] p. 138. VALCK. — Wesselingii coniecturam γόοισι, probat Schneider in Lexic. crit. De scriptura autem vocabuli tenendum, in edit. quidem Ald. et aliis γόησι cum iota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum masti item libri iota hic subscriptum aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adiecerit. Nostra quidem membrana F. quae plerumque alioquin, ubi opus est, iota ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit γόνει, quod et Pausan. probavit, et nos cum Schaeff. edidimus: nec vero hos ego cum praestigiatoribus, sed per praestigiatores latine reddendum censeam. Fuerint autem forsan γόνει classis quaedam Magorum. S.

10. ἰκόνει) Nullum Longini ἰκόνει in schedis patrociniū adipiscitur: Scholiastes praeterea San-German. ἀντιος ἰκόνει hinc excerptit. Abydenus, τῆς δὲ ἡμέρας ἐν τῇ καὶ ἰκόνει tempestas eluvionis causa, in Euseb. Pr. Evang. lib. V. 12. Et Aelian. apud Suidam voc. Ἐρρίμων: εἰ δὲ ἀντιος ἰκόνει ἡμεῖς ἰκόνει καὶ τὸ πῶμα ἰκόνει: quo de genere alia I. Iac. Wetsten. ad Malth. c. xiv, 32. WESS.

Ibid., ἢ αὐτὸς ἰδὼν ἐκόπασε) Aut sponte sua velut lassus conquevit ventus. Tanquam ἄσμων τὸ Κοπίσσαι (ἐκόπασαι legisse videtur) καὶ ἰδιωτικὸν hic notavit Longinus π. Τψ. XLII, 2. Legitur in Ev. Matth. xiv. vs. 32. ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, et alibi, apud Clar. Albertum ad Hesych. in voc. et Wetstenium. Reprehendendus idcirco Longinus illis videri poterit, qui in libris nostris sacris, ad populi captum sapientissime scriptis, voces tamen notatas nolunt ut ἰδιωτικῶς, quique, bonum Thomam Mag. supra modum nuper criminati, incogitanter Atticam verborum etiam venantur elegantiam, ubi sola rerum erat quaerenda puraeque disciplinae magnificentia. VALCK.

CAP. CXCI. 9. ἐναυλόχιον, Ποσειδάωνος σωτήρος etc.) Vallae Latina, Stationem habuere ad templum Neptuni cognomine Servatoris, servari non debuerant: quid enim hic de Neptuni ad Artemisium aede? Solum Σωτήρος Neptuni cognomen describitur. Itaque mutavi, ne prona sit erroris, quae et illustr. virum Dissert. VII. Us. et Praest. Num. p. 416. abstulit, occasio. WESS.

CAP. CXCI. 1 seq. ὡς ἐπαύτατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κύμα ἔστρωτο) Eustath. in Od. γ. p. 119, 38., Ἡρόδοτος ὑδίας φράζων φησὶν, ἐπαύτατο (sic Ἐκόπασεν reddidit Hesych.) ἄνεμος, καὶ τ. κ. ἔστρω. His usus est inimitabilis A. Schultens ad Iobi xxx, 27. vid. St. Bergler in Alciph. p. 2. Docte A. Gellius Noct. Att. II. 30. Fluctus. --- simul ac ventus posuit, sternuntur et conflagrescunt, et mox fluctus esse desinunt. κύματα οὐκ ἔστι κύματα, aequore nempe pacato. Stratum aequor attigit I. F. Gronov. Obs. III. c. 22. Tueri voluit vir clar. P. Burm. in Ovidii Her. XV. vs. 213. vulgata: Solve ratem; Venus, orta mari, mare praestat amanti: ma iudice recte diceretur, mare praestet aequor; ut Metam. XI. 749. ventos arcet Aeolus egressu, praestatque nepotibus aequor; id est ἀνέμωνα Πόντου τήναι νότα, Eurip. Iph. in Taur. 1445. Sed in altero loco legendum, partim cum Gliekenhorstio: Venus, orta mari, mare sternet amanti: sic Epist. XIX. vs. 16. auso Venus ipsa favebit; sternet et aequoreas aequore nata vias. VALCK.

ἡ δὲ ἐπὶ τὸ κύμας ἔπλεον ἐς Αἶαν) Dum ad aureum vallis petentem Aeolus navigabatis id enim semper notat in talibus ἐπὶ: ἐπὶ τὸ κύμας, ἐπὶ τὸ ἰάκωφ, κλυταί. Poëta morat Theoric.

ΘΗΠ. 16. Ἄλλ', ὅτι τοι χρέστιον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήτων Αἰσονίδης, εἰ δ' αὐτῷ ἀρματῆς συνίστατο. *Lecti iuvenes, Argivae robore rubis, Auratam optantes Colchis avertere pellem, Catullo Carm. LXIII. 5. Theocrito praeivit aliisque Homerus Od. d. 184. Πάλιν - - Ἐς Τιμίον μετὰ χαλκόν: id est, ἐκείθεν ἀπάξων χαλκόν. In Theocriti Παιδικαῖς: βαῖν - - - πίδα (id est μετὰ) Κίρβιον. Apud Xenoph. Ἀναβ. VI. p. 220, 31., ἔθα λήγεται Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κίρβιον κύνα καταβῆναι. Aristoph. Βατρ. vs. 111. φησὶ ἄλλος ἐπὶ τὸν Κίρβιον. Meminit peninsulae Diodorus XIV. p. 666, 3., ὅπου Θασίῳ Ἡρακλῆα τὸν ἐξ ἄδου Κίρβιον ἀναγαγόν. Corrigitur Herodoto nostro tributus libellus de Vita Hom. p. 561, 36. [c. 17, 10.] ἐς δὲ τὴν Ἐρυθραίην τινὲς ἐπὶ ξύλον παρυσιανοῦζοντο πλεῖν: male vulgatum, nuper etiam Londini, ἐπὶ ξύλου. In his ἐπὶ cum ἐς ponuntur ut nostro loco, et aemper apud accuratiores, solos ferme dignos, quorum phrasis cum Herodotea componatur: Thucyd. IV. c. 15. ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανὰς (ut ἐς τυχισμὸν, p. 406, 94.) παρήμεψαν τῶν κῶων τινὰς ἐς Ἀσίην. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 337, 2. πύμασι-σιν - - ἀνδρας ἐς Παγασάς ἐπὶ εἶτον: p. 260, 19. πύμας τριήρας ἐς Λακεδαίμονα ἐπὶ χρήματα: paulo post legitur, ἔπιμψα χρήματα αἰχοντάς. Aristoph. Ἑκκ. 814. Ἐπειρ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφεια. VALCK. — Notissimus et pervulgatus iste praepositionis ἐπὶ usus; quam quidem eodem modo, eadem etiam linea ad quam ista tam late disputantur, positam habemus, ἐπ' ὕδασι πεμφθέντα, aequatim missum. S.*

2. 10. ἐπὶ τούτου δὲ τῷ χώρῳ οὖνομα γέγονε Ἀφείτα) Sexcentis talem Scriptoris dictionem vidimus, monuitque vir Celeb. lib. IV. 45. Quo magis miror Medice silentium, cum tamen excerpentis oculi aberrarunt, ἐπὶ, huic debitum loco, sequentibus, ubi omnes alii ἐν τούτῳ, tribuentes. Fieri id potuit. Ego Codicibus non reluctor, *Aphetas*que praeterco, notissimas *Apollonii Rh.* lib. I. 591. *Strabonis*, aliorumque explicationibus. WESS. — De ἐπὶ τούτου vide *Mar. Lects. S.*

CAP. CXCIV. 4. ἐπιστον ἐς τοὺς ποταμούς) Elegi simplex verbum. Ἐπιστάτων vim plerumque, quae hic nulla, ingruentium innuit, c. 189. et 210. [Sed percipit huius loco ἐπίπιστον.] Visum quoque [lin. 6.] verius Θαλασσίον nomen, aliquid barbarici olens, cum ex interiori Ἀραβία Θασσινίαν titulus descendat. WESS.

8. βασιλέων δικασίων) Vide supra, lib. III. 14, 31. Ὁρῶ [ante ὁ Σαδάνης,] Codicum de sententia inprobum, Gronovio consentiens eieci: neque displicuit [lin. 10.] λογιζόμενος. Restitutum autem fuit εὐρέοι, ad nexum sermonis opportunum, atque ob τῶν δὲ pro Scriptoris aduetudine necessarium, tum quoque ex Persicae huius clementiae declaratione lib. I. cap. 137. WESS.

10. λογιζόμενος ὁ Δαριῆς πᾶσι ἀγαθὰ) Revocarem antiquam lectionem. *Reputans, ἀναλογιζόμενος ὁ Δαριῆς, [ut in simplex λογίζ. consentiunt probatissimi quique libri,] εὐρέοι πᾶσι ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτημάτων πεπονημένας ἔς εἶναι τὸν βασιλέα.* Antiquae videlicet Persarum legi Darius libenter obsecundavit; de qua, laudata I. 137.; quaedam notata sunt in lib. VI. c. 30. sed praeter *Brissonium* citari debebat *Des. Heraldus* *Advers.* I. cap. 9. Horum non recordatus *Iac. Gronov.* in *Addendis* ad *Notas* suas in p. 57, 12. *Haec, ait, lex quidem fuit, sed quando observata? Mox [lin. 12 seq.] intellexisse dicitur Darius, ὡς ταχύτερα ἢ σφώτερη εἰργασμένης εἶναι:* sic enim omnino legendum, reiecta lectione *Flor.* [Vide *Var. Lect.*] Paulo post [lin. 16.] commodè mihi *Vir doctus* emendasse videtur, ἔμειλλε οὐ τὸ δύστηνον διαφυγῶν πιστεῖσθαι: et, ὡς γὰρ σφίσις εἶδον προσπλίσσοντας οἱ Ἕλληες. *YALCK.* — Ad διαφυγῶν πιστεῖσθαι: caute *Reiskius* adnotaverat: „Forte πιστεῖσθαι.“ Speciosa utique coniectura, quam miror ne ullius quidem msti codicis auctoritate firmatam reperiri. Praeterita quidem verborum tempora frequenter per periphrasin effert *Noster*: quo de more ad I. 37, 7. post *Wesselingium* nonnihil disputavimus. Futuri temporis periphrasin, qualem hic habemus, [lin. 16.] διαφυγῶν πιστεῖσθαι pro διαφύξιν non memini alibi mihi observatam. S.

17. προσπλίσσοντας) Nescio cur *προσπλίσσοντας*, semper in offensione et clade, etiam c. 210., obvium, obtruserint? Quod boni commatis schedae liberaliter donant, *Pavius*, *Reiskius*, aliiq. iure laudarunt. WESS.

CAP. CXCVI. [4 seq. ἰσθιβακῶς ἢ τριταῖος) *δευτερίως, τριταῖος*, plerumque altero, tertio die a profectioe, significat: cui significetui hic non esse locus videtur. Potest vero *τριταῖος* perinde et tertio die ante, et tertio die post, significare: et mihi quidem adiectum verbum in

plusquamperfecto tempore (ισβεβληώς ἦν) priorem notionem hic indicare visum erat. S.]

9. Ὀρέχωνος) Tzetzae in Lycophr. vs. 1424. Ὀρέχων, commentanti de Ilisso et Maeandro, a Xerxis exercitu potando exsiccatus, et Herodoti quidem fide, quae alios in amnes c. 42. et 109. dicta fuerunt. Οὐκ ἀπείχρησε τῇ στρατιῇ [lin. 10.] non turbō, quantumvis ἀντέχρησε tali in re cap. 127. et 187. Geminum ferme cap. 43., εὐδ' ἀπείχρησε τῇ στρατιῇ - - πινόμενος. Quod enim hic accessit τὸ μέθρον, ex tacito κατὰ pendere, doctrina Porti est. Adi Abreschium Dil. Thucyd. p. 127. WESS. — Conf. ad VII. 43, 3. notata. S.

CAP. CXCVII. 4. Ἀφυστίου Διός) Suum Iupiter recuperabit Αφυστίου nomen, indicatum in Diss. Herod. Wess. p. 123. VALCK.

Ibid. Αφυστίου Διός) Habet suum sibi cognomentum Iupiter, ab Holstenio dudum laudatum. Αφύστιον Iovem in Phixi Hellesque fabula Critici Apoll. Rh. II. 655. et Pausanias Attic. cap. 24. (ubi Kühnius bene) norunt; Bacchum Αφύστιον Etymologus. Mox [lin. 5.] μετέπειτα δὲ, in his libris rarius, neque nullius tamen usus, accipi pro bono poterit. WESS. — Vide Var. Lect. et conf. VII. 8, 8. S. 7 seqq. ὅς ἐν ἡ τοῦ γένος τ. πρεσβύτ. etc.) Primum, quod sequitur τοῦτου, in τούτῳ leniter flectendum censeo: τοῦτον ἐπιτάξαντες ἔγχεσθαι. Verbo ἐπιτάξαι, sicut verbo κλιθεῖν, iuguratus etiam casus adiungitur infinitivo sequente. [τούτῳ meliores libri dedere.] Deinde, ut locus detur istis, Λήϊτον δὲ καλεῖσθαι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί, Herodotei non iam memor moris, puto tamen praecedere debere mentionem λήϊτον: hanc ego vocem in ista sede libenter collocarem, quam nunc occupat vox πρυτανήϊον, Herodotum hac ratione scripsisse iam olim suspicatus: ὅς ἐν ἡ τοῦ γένος τοῦτου πρεσβύτατος, τοῦτον ἐπιτάξαντες ἔγχεσθαι τοῦ λήϊτου αὐτοῦ. Φέλακας ἔχουσι. Λήϊτον δὲ καλεῖσθαι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί. Quod esset populi, populicum, sive publicum, τὸ δημόσιον, pro diversa pronuntiatione vocis λαός, λαῖος, λῆος, dixerunt veteres, λαῖτον· λῆϊτον· λῆϊτον· λῆϊτον· et λῆτον. Horum primam suis in libris saepius invenisse Grammaticos; Hesychiano monstrant, quae Küsterus et Eruditiss. noster Durs. Reubeken. Epist. Crit. I. p. 54., redintegrarunt: Ἀδ-

τον, τὸ ἀρχεῖον Ἀδύρον, πρυτανεῖον Ἀμύρον, τῶν δημοσίων τόπων. Cetera Piersonus attigit ad Moer. Att. p. 252 seq. De Graeciae civitatum prytaneis luculenta est *Is. Casauboni* Dissertatio Animadv. in *Athen.* XV. c. 19. [Vide Animadv. in *Athenaeum* T. VIII. nuperae editionis p. 356 seq.] Inventis *Casauboni* quaedam addiderunt alii. VALCK.

8. τοῦ τῷ ἐπιτάξαντι) Pravum τοῦτου erat. Interpres *Apolonii Rh.* II. 655. in suam usque aetatem valuisse scribit, ἵνα τῶν Φοῖβου ἐκπογόνων εἰσὶναι εἰς τὸ πρυτανεῖον καὶ θύαν τῷ εἰρημίνῳ Διὶ, h. e. Ἀφυστίῳ, discrepans ab *Herodoto*, et de victima tacens, quam humanam fuisse viae duces *Xerxem* condocere faciunt, adfirmatque *Plato* in *Minoē* p. 315. c. καὶ οἱ τοῦ Ἀθάμαντος ἔκγονοι, οἷας θυσίας θύουσιν Ἑλλήες ὄντες: namque victimas eum eiusmodi indicare, quae de crudelibus Carthaginensium aris et immolatis ibi Sāturno liberis fuerunt praescripta, patefaciunt. WESS.

11. ὥστε τι πρὸς τοῦτοις) *Abbas Melotus*, *Reiskius*, *Abreschius* ὡς τ' ἔτι πρὸς τοῦτοις voces recte ordinant. Frequens πρὸς δ' ἔτι τοῦτοις in talibus est, lib. III. 65. IX. 110. Ὡς continuat narrationem τῶν κατηγμένων, cuius initium, ὡς Ἀθάμας, tum ὡς ἐκ διοπροκλου, porro ὡς τ' ἔτι πρὸς τοῦτοις, et in sequentibus similiter. Iam ἰσελθόντες *Arch.*, [lin. 14.] loco ἰστέλλοντο, cum *Cl. Pavio* repudio. Illi, qui ultro in prytaneum se contra legem penetraverant, mactabantur; qui aufugerant, reversi in idem deducebantur invitati ad simile supplicium. Hoc docebant οἱ κατηγμένους regem. WESS.

11 et seqq. ὥστε τι πρὸς τοῦτοις) Intelligere haec se negat, qui supra tentabat corrigere πρὸς δὲ τούτῳ, p. 20, 43. [I. 41, 9.] Hoc nusquam apud *Herodotum*: frequentissime legerat πρὸς τοῦτοις, praeterea, πρὸς τοῦτοις λέγουσι I. 65. πρὸς τι τοῦτοις [ibid. et cap.] 86. et 179. III. 45. et 142. etc. καὶ πρὸς ἔτι τοῦτοις III. 65. πρὸς τι τοῦτοις ἔτι I. 99. ἔτι πρὸς τοῦτοις etiam apud alios. Scripserat et hic *Herod.* ὥστε, [immo divisus vocibus ὡς τι] ἔτι πρὸς τοῦτοις, (nempe λέγον,) πολλοὶ ἤδη τῶν μιλόντων θύσασθαι δέσαντες οἰχόντο etc. In proximis [lin. 14.] nimis diu haesit ἰστέλλοντο: sinceram, ut puto, lectionem nobis servavit *Arch.* lectam *Vallae*, ἢ ἀλυσαντας ἰσελθόντες ἐς τὸ πρυτανεῖον: haec enim sic ex usu verbi ἀλυσαντας coniungi debent; ut et sequen-

tia, [lin. 15.] ὡς δύναι τε ἐξήλτο στύμασι πᾶς πυκασθεῖς: totus infulis coopertus. Στιφάνει πυκασθεῖς Euripidis est in Alc. 796. et vs. 832. καὶ στειφάνει πυκασθεῖς. Κάκη στειφάνει πυκασσάντας praebebat oraculum in Demosthen. Mid. p. 332. Theoc. II. 153. καὶ φάτο οἱ στειφάνεισι τὰ δώματα τῆνα πυκά-
σαν. Εἰκόνισμα κισσῶ καὶ στειφάνεισιν ἀμπυκασθῆναι est in epi-
gramm. Anthologiae ineditae Phalaeci. Phrizi filio quale
datur hic nomen, Κυρίστωρ, [lin. 17.] dederat et Apollon.
Rhod. II. 1159. Genuino Κυρίστωρ, modulus reluctatur in
versu. VALCK.

[15. Quod ista, στύμασι πᾶς πυκασθεῖς, vulgo cum Valla
vertunt toto corpore coronis (aut infulis, ut Gronov.) coo-
pertus; aut (ut Valck.) totus infulis coopertus; id per se qui-
dem, et pro reliquo usu pervulgato vocabuli πᾶς, videri
poterat recte habere: nec tamen satis adparet, cur totus
aut toto corpore coronis aut infulis ornatus miser homo
dicatur. Ad haec, quāvis frequenter a plurali numero ad
singularem, et vicissim, transire amet Herodotus; tamen
nimis asper et insolens iste videri transitus debet, ἢ ἀλ-
λωνται ἐσιλθόντες, θύναι τε στύμασι πυκασθεῖς.
Quod si vero πᾶς intelligimus πᾶς τις sive ἕκαστος, quilibet,
quisquis cacteroquin sit, nulla exceptione, nullo discrimine,
recte atque ordine procedet orationis structura. S.]

17. Κυρίστωρ) Criticis Apollon. Rhod. II. 1125., ipsi-
que Apollonio vs. 1159. Κυρίστωρ, Straboni lib. XII. pag.
820. [pag. 544. extr. ed. Cas.] Κύρτωρ, sine ulla mendi
suspicionem, qua male a Palmerio Nostri lectio ibi premi-
tur. Κέρωρ quoque Apollodoro I. 9, 1., ad quem Galeus. [at
mssti quidem Apollodori Κυρίστωρ praeferunt.] Ceterum
Athamas, ut καθαγμός regionis, arae fuit admotus, iam iam
immolendus, at commodum liberatus a Cytissoro super-
veniente, uti Herodotus; sive, sicuti in Sophoclis Atha-
mante, ab Hercule, apud Interpretes Aristophanis Nub. vs.
256. WESS.

CAP. CXCVIII. 6 seq. ἄβατα περιελθεῖν) Mallem
cum Reiskio ἄβατα, τὰ περιελθεῖν. Scripsi ex schedis Μηλ-
δα γῆν, quoniam ita superius et cap. 201., tum lib. VIII.
51. In Stephan. Byz. Μελίς, ἡ χώρα. Sophocles Μελίδα λίμνην
dixit, Trachin. vs. 642. Iustae, insuper Τεχνίταις πύργῳ ex
titulo Sophocleae fabulae, atque ob γῆν Τροωνίην. cap. 199.
et 201., aliaque. WESS.

9. Σπέρχειος) Speciem Ionicam Σπέρχειος praefert, uti ἀνθραπίος, βασιλκίος, προτιάνιον, et similia, quae spreta non sunt, nec nunc sperni oportet. Σπέρχειος passim, et Spercheos Latinis, significante ad Lucanum lib. VI. 367. Fr. Oudendorpio. WESS.

12 seq. Δύρας, τὸν μυθεύοντα; βοηθόντα Ἡρακλῆ καιομένη ἀναφανῆναι) Ad λόγος ἐστὶ commodum μυθεύοντα adponi potuit interpretamentum; quod mihi, verum videbitur etiam aliis, si plures dant Codices lectionem, quam dat *margo Steph.* τὸν βοηθόντα τῷ Ἡρακλῆ καιομένη λόγος ἐστὶ ἀναφανῆναι. *Valla:* quem fama est emersisse ad ferendam Herculi opem. Sic loqui solet Noster: III. 5. ἐν τῇ λόγος τὸν Τυτῶ καυμένη: c. 115. ἀπὸ τοῦ τὸ ἥλαττον Φοιτᾶν λόγος ἐστὶ: VII. 129. τὴν Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην. In fabulosis, quae perpauca duntaxat attigit, λήγεται ponere solet *Thucydides*; quo historicorum principe mihi quidem minus digna videntur, quae prostant in fine p. 221. [lib. III. c. 88.] νομίζουσι δὲ etc. quo libenter referrem *Scholion* e MS. ad finem p. 219. relatum: τὰ ὠβελισμένα οὐδὲν τῶν ἐξηγητῶν ἔδοξε Θεουκλίδου εἶναι. Nostro loco *Dyras* fertur auxilio venisse. *Herculi καιομένη*, in summo scilicet *Oetae montis cacumine*, cuius illinc ducta nomina suo more tractavit *Hemsterh.* in *Lucian.* p. 112. [Tim. c. 7.] *Straboni* IX. p. 655. c. [p. 428. ed. Cas.] memoratur Δύρας, ἐν Φασὶν ἐπιχειρῆσαι τὴν Ἡρακλῆος σβίσαι πυρᾶν. VALCK. — Ista, τὸν μυθεύοντα etc. integra reliquisset, ni Codices *Herodoteam* obtulissent dictionem. Talis lib. III. 115. ἀπὸ τοῦ τὸ ἥλαττον Φοιτᾶν λόγος ἐστὶ. Tales in *Porti* penae plures. *Strabonem* haec ob oculos lib. IX. p. 655. c. habuisse, *Casaubonus* docuit. WESS.

CAP. CXCIX. 5 seq. τοῦ δὲ οὐρεος --- ἐστὶ διασφῆξ) Hinc *Strabo* IX. p. 656. A. [p. 428. c.] πρὸς μισσηβρίαν τῆς Τραχίνος ὄρεος Ἡρόδοτος εἶναι βαρβίαν διασφῆγα: hinc illum sequentia quoque summisie monuit *Casaub.* Fluminis *Μέλανος* ex c. 198. meminit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 414. Φοίνικας etiam *Strabo* ex cap. 200. VALCK.

CAP. CC. 5. ἀμαξίτος γὰρ μὴ μόνη δέδμηται) Non sane necessaria μὴ. Supra enim μόνη ἀμαξίτος; c. 176. Sed in huiusmodi positionibus variatur. Illud autem δέδμηται, prima fronte in τέμνηται eruditi viri coniectura abibat,

quod in muniendis id viis usurpetur, et *τετμημένοι* sint *δοί* lib. IV. 136. Recte vero abiiecit. 'Οδὸν τὴν ἰδίαν legimus lib. II. 124.; cui Lucani simile, *construens vias*, II. 673., et *instructio viae publicae et pontium stratarumque Legis* VI. Cod. Theod. de Itin. muniend. WESS.

8. *πόμα τί ἐστι τῇ οὐνομα Ἀθήλα κίτται*) In his verbis aut τὸ ἐστι aut τὸ κίτται tollendum scribit Berkel. ad Steph. Byz. in Ἀθήλα: et τὸ κίτται omisit haec excitans Holsten. Prius e vicinis nasci potuit; si servant Codices, neutrum loco moverem. Herodoteum est *κίτται*: lib IV. 184. *ἀλλοί γάρ σφι ἐστι Ἀλκάντες οὐνομα, ἐν δὲ ἰκάστῳ αὐτῶν οὐνομα οὐδὲν κίτται*. VALCK.

10 seq. *χωρὸς περὶ αὐτὴν ὑπὲρ etc.*) Concludit ex his Nob. Palmerius, Exercit. p. 36., nullam Herodoti aetate urbem hic *Pylaeam*, cuius *Plutarch.* T. II. p. 409. A. meminert, fuisse, non sine veri specie, modo *Plutarchus* talem huic tractui urbem dederit, super qua re dubito. Opinor *Cerere* *Amphictyonidem* non diversam a *Pylaea* esse. *Δημητρὶ τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελαργῶν Ἀκρίσιος τὸν πρὸν ἰδαίματο*, *Callimachus* Epigr. XLI., templi eius conditorem ostendens *Acrisium*. Eadem *Ceres* ab *Erotiano* in *Πύλαι* memoratur. WESS. — Circa vicum *Anthelen* spatiosus erat campus, in quo templum fuisse traditur *Cereris* Ἀμφικτυονίδος. *Δήμητρος* etiam *ἱερὸν* commemorat *Strabo* p. 656. c. [pag. 429. ed. Cas.] *ἢ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐτίλουν οἱ Ἀμφικτυόνες*. *Ulpian.* in *Demosthen.* pag. 43, 27. τὴν σύνεσιν Πυλαίαν ἰκάσθων — ἔθνον δὲ *Δήμητρι* οἱ *Πυλαργόται*. Suspicio istius *Cereris* *Πυλαίας* templum intelligendum in *Callim.* Epigr. XLI. *Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελαργῶν Ἀκρίσιος τὸν πρὸν ἰδαίματο*: nam sic dictam *Cerere* liquet ex *Erotiano* *Πύλας Τόπος Θισσαλίας, ἢ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Δήμητρος ἱερὸν ἄρται*: quibus usus est in eam rem *solis Io. Meursius* *Att.* Lect. IV. c. 3. VALCK.

CAP. CCI. 9. *φειρόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου*) Specimen nimii laboris *φειρόντων* τόπων ταύτης in coniectura docti viri est. Intelligi *χωρίων* aut τόπων adparet. *Φέρον* ἐπὶ θαλάσσης aut θαλάσσαν, *φέρειν* ἐς τὴν μεσόγειαν, de locis, quae ferunt et vergunt ad mare, aut mediterraneam regionem, saepe saepe, uti lib. IV. 99. et seqq., offerunt. Sustuli incommo- dum τὸ, unde *turbac*. WESS. — *Virus Herodoteo*

adsuetos stylo turbare non debuerat et articulus pleonasticus illa sive elliptica ratione adiectus, de qua conf. ad IV. 99, 1 seq. notata. Nec enim iuncta intelligi debent *φείροντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου*; (quemadmodum ne loco quidem a *Wess.* citato IV. 99, 9 seq. *φείραντων ἐπὶ θαλάσσης* legitur, sed *ἐπὶ θαλάσσης* in accusativo casu:) sed iunguntur *πρὸς νεότερον φείροντων*, sicut paulo ante *πρὸς βοῶντων ἔχοντων*. Cacterum ista τὸ ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου non modo ad Graecos refertur, sed perinde etiam ad Persas, quos ait in hac continente (nempe, in Europa) quae inde a Trachine septemtrionem spectant, tenuisse. S.

CAP. CCII. 1 seqq. *Ἐσαν δὲ οὐδὲ Ἕλληνας etc.*) Eosdem ubi Graeciae populos ex Herodoto recenset *Pausan.* X. [cap. 20.] pag. 845., ex singulis totidem ad Thermopylas veniasse scribit, quot hic nostris in exemplaribus memorantur. Quod si tamen ad calculos sedas, ex *Herodoto* summam tantum colligas hominum 5200., ex *Pausania* vero 11200. Hic nempe suspicatur Locros Opuntios fuisse 6000. *Λοκροὺς, αἱτ', τοὺς ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Κρυμίδι Ἡρόδοτος μὴ οὐκ ἐπὶ τῇ γῇ εἰς ἀρβύδον, ἀλλ' ἀφικέσθαι σφῶς ἀπὸ πατρῶν ἔσθ' τῶν πόλεων.* *Herodotum* est *παρρησιαῖ.* [cap. CCIII, 2.] Sed in hac recensione nonnihil est adiuvandus *Pausanias*: ista, prout vulgantur, ab illo scribi non potuerunt, *παρρησιαῖ δὲ καὶ βοιωτῶν ἐπτακῆσιοι ἐν δὲ Θεσπίας καὶ Θηβῶν τετρακῆσιοι*: populares, sed hostes acerrimi, non bene iunguntur Thespienses et Thebani; a Thebanis etiam perperam distinguuntur Boeoti. In plerasque civitates Boeotiae Thebani exercebant imperium, cui potentiores semper reluctabantur: una voce in transposita, cum Nostro *Pausanias*, et secum ipse, redibit in gratiam: scripserat procul dubio: *παρρησιαῖ δὲ καὶ βοιωτῶν, ἐπτακῆσιοι ἐν Θεσπίας, καὶ ἐν Θηβῶν τετρακῆσιοι.* *Herodotus*: *ἀπὸ δὲ βοιωτῶν (παρρησιῶν) Θεσπιῶν τε ἐπτακῆσιοι, καὶ Θηβαίων τετρακῆσιοι.* Reliquis stationem deserentibus, cum Lacedaemoniis (iuxta *Herod.* cap. 222.) soli manserunt Thespienses et Thebani, hi quidem coacti, *Θεσπιῆς δὲ ἐκόντες μάλιστα.* Secundum *Diodor.* XI. cap. 9. *Leonidas Θεσπιῆς, μέγας παρακατέλαχε.* Eiusdem *Diodori* XI. cap. 6., si rite exigatur, numerus Graecorum in universum, qui cum Leonida ad tutanda introitum Graeciae narrantur profecti, non multum discrepat ab *Herodoto*;

vicinos ille Locrenses illuc venisse statuit mille; totidemque Melienses; Μηλιῶν enim nomen τῷ Μηλοίων substituentum cum *Wess.* Ceterum quae laus ab aliis constanter tribuitur Thespiensibus, illam dat libertatis amantissimis Plataeënsibus Auctor orat. c. Neacr. inter Demostheneas pag. 740. Μόνος τῶν ἄλλων Βοιωτῶν --- μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Λεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις παραταξάμενος τῷ βαρβαρῶν ἐπρόντι συναπώλοντο. Mihi potius Athenienses videntur et Themistoclem sequuti Plataeënses, quam Leonidam et Lacedaemonios. VALCK.

3 seqq. καὶ Μαρτυρίων χίλιοι etc.) Laudem auferunt veteres schedae. Accedit *Pausanias* manifesto lib. X. 20., eundem Graecorum numerum hinc repetens, imprudenter tamen e Thespiensibus et Thebanis cccc. arcessens, cum illi Boeotis 10cc. accesserint. *Herodotum* praeterea ait, Loerotes Epicnemidios in catalogum nominatim non addidisse, sed ἀπὸ πιαστῶν πέλιων Locros venisse; Nostri *πιαστρατῆ* [CAP. CCIII. 2.] explicans: venisse vero, si quid suspicioni detur, ad sex capitum millia; cuius coniectionis causam subdit, me iudice, vagam et incertam; sequeretur sane, Locros ista ad Thermopylas excursionem conglobatam Graecorum multitudinem longe exsuperasse. *Diodorus* non plus mille annumerat lib. XI. 4., *Strabo* μετ' ὀλίγων ait τῶν ἐμὸν τοῖς τόποις Leonidam has fauces defendisse, lib. IX. pag. 656. n. *WESS.*

CAP. CCIII. 9. εἶναι δὲ θνητὸν οὐδὲνα) Frequenter a numero singulari transeunt ad pluralem; hic tamen cum *Koetio* legendum puto, θνητῶν οὐδὲνα; ob sequentia, τοῖσι δὲ μεγίστοις αὐτίων μέγιστα. *Euripides* in *Antiope*: τῶν πολλῶν βοτῶν Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς. Fortunatorum ullum aut esse aut futurum negat *Herodot.* [lin. 10.] τῷ κακῶν ἐξ ἀρχῆς γινόμενον οὐ συνμίχθη. *Euripidis* ex *Aeolo* sententia nobilis perplacuit Philosophis et *Platoni*: Οὐκ ἀνέγνωτο χωρὶς ἰσθμῶ καὶ κακῶ, Ἄλλ' ἔστι τις σύγκρησις, ἑστ' ἔχον καλῶς. Alterum enim ex altero, sicuti *Plato* ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum, abstuleris utrumque, *A. Gellius* ex *Chrysippo*, *Noct. Att.* VI. a. 1. quod ex *Epitome Lactantii* p. 57., suppleri poterit et corrigi. VALCK.

CAP. CCIV. 8. In *Leonidae stemmate* nihil addo
Herodot. T. VI. P. II. C

desiderem, nisi ut Δορυδάγου convertatur in verum nomen Δορύσσου ex Arch. et marg. Steph. VALCK.

Ibid. τοῦ Δορύσσου) Pausanias, Plutarchus, et quos Io. Meursius Regn. Lacedaem. c. 9. laudavit, regium nomen haud edunt aliter; praeterque eos omnes, clypei, ad veteris Spartae ruinas a Cl. Fourmontio eruti, haec inscriptio:

ΤΑΔΕΚΛΑΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΛΑΟ
ΤΟ ΑΓΕΣΙΑΔΟ ΤΟ ΔΟΡΥΣΣΟ
ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΕ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ
ΒΑΓΟΣ.

tum medio in clypeo:

ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ.

Pro vulgata ea est in Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 103. Ed. Paris., per ad hunc locum utilis, cuius quidem ΛΑΒΟΤΑΕ una littera iusto auctior scribitur. ΒΑΓΟΣ gentili dialecto, teste Hesychio, βασιλεύς. ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ, Ionum sermone τοῦ Ἡγίου, sicuti praeclare in schedis. WESS.

CAP. CCV. [4 seq. Δωμῖος - - τελευταῖοντος ἐν Σαυ-
λῳ] Vide lib. V. c. 42-46. S.]

9. τοὺς κατεστῶτας τριηκοσίου) Omnes militari aetate. τοὺς ἐν ἡλικίᾳ Demosthen. Philipp. I. p. 31. τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις Polyb. IV. 82., sive ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μὲν τε καὶ καθιστη-
κύντες, quomodo Plato Ep. III. p. 316. c. et Thucydides II. 36. ubi Abreschius. Tales Epicurus, laxius tamen pro sua doctrina, ἐν αἰσθήσει καθιστῶτας dixit apud Stob. Serm. XVII. p. 159. WESS. — Eamdem fere in sententiam Camera-
rius (notante H. Steph. in ora suae edit.) pro eo quod in Vallae Latinis erat delegerat trecentos e primoribus vi-
ros, τοὺς κατεστῶτας constantis aetatis viros interpre-
tatus erat. Neque diversa puto mens Gronovio fuit, quum delectis trecentis compositis viris in latina versione, in qua nihil hoc loco Wesselingius mutavit, scriberet. Po-
tuerat pro ista verbi notione, praeter alia testimonia, ad Cebetis Tab. (cap. iv. nostrae edit.) provocari, ubi est γυνὴ καθιστηκυῖα τὸ πρόσωπον, mulier constanti, sive compo-
sito vultu: aliquatenus etiam ad Polyb. XXII. 14., 10. ubi θάλασσα καθιστηκυῖα, mare sedatum, compositum. Eundem igitur ego in latina nostra versione secutus, adiectum τοῦς articulum (quem obstare huic interpretationi Larcherus

censuit) non tam ad κατιστιῶτας, quam ad τριηκοσίους referendum putavi, quo nempe designarentur iidem illi trecenti, quos cap. 202, 2. iam memoraverat Scriptor. Sed nec dissimulo, etiam atque etiam me cum eodem Larchero et, qui huic accedit, Schulzio dubitare, nudum κατιστιῶτας pro ἐν ἡλικίᾳ κατιστιῶτας recte accipi. Tum vero, si vel maxime ita accipi posset id verbum, haud immerito subiret quaerere, cur tandem hoc potissimum monuerit Scriptor, fuisse illos homines militari aetate? An ergo, qui hos mox secuturi erant, non fuisse illos militari aetate putabimus? Denique, quidquid sit quod verbo οἱ κατιστιῶται proprie indicare Herodotus voluerit, illud plane perspicuum esse videtur, (quod etiam Valla prudens intellexerat) notabile aliquod genus civium Spartanorum, certum quoddam (ut Schulzius ait) et quasi omnibus notum agmen, significari. Atque hic praeclara eminet Larcheri opera, qui eruditā disputatione, in Notis tum ad hunc locum, tum ad VIII. 124, 12 seq. instituta, perquam probabile fecit, intelligendos esse trecentos ex honestioribus civibus Spartanos, qui (licet equis non uterentur teste Strab. X. 421 seq.) Equites nominabantur, regemque ad bellum proficiscentem comitabantur, et in acie ei praesto erant, coll. Thucyd. V. 72. Iam, quod ipsum verbum τοὺς κατιστιῶτας idem Larcherus interpretatur le corps fixe et permanent, quasi latine diceres stabile et perpetuum agmen; id quidem minus convenire videtur cum eo quod hic legimus, selegisse regem hos trecentos; nam si stabile et perpetuum agmen, constansque illa cohors fuisset, delectui non fuerat locus, et ἀναλαβὼν, non ἐπιλεξιμῶς, dicturus Scriptor erat. Quare superest ut intelligamus, Equitum, qui nominabantur Spartae, multo maiorem fuisse numerum quam trecentorum; ex lege vero et instituto civitatis, Regem ad bellum profecturum de illo numero trecentos sibi comites selegisse, et quidem (quod ex hoc loco discimus) patresfamilias, quibus domi liberi essent. Itaque τοὺς κατιστιῶτας τριηκοσίους recte cum Schulzio simpliciter latine reddemus constitutos illos (nempe lege constitutos) trecentos viros, sive legitimum numerum trecentorum virorum. S.

17. ἀλλοφρονέοντις) Auctore Diodoro XI. 4. scissi in fa-

etiones Thebani ἀπὸ τῆς ἱστίας μύθοις, quadringentos misere; quod an ex hac male sumta voce, an aliunde acceptum praeiderit, non novi. Acriter hic *Plutarchus* insurgit, Malign. *Herod.* p. 867. A., *Leontiaden* Thebanorum ad *Thermopylas* ducem fuisse, testibus *Aristophane* et *Nicandro* negitans. Eos, quidem Scriptores revereri soleo, sed tanto aetate, priores an valide *Herodotea* dissipare potuerint, apud me, dubium manet, atque hoc magis, quod *Leontiadae*, filiique eius, *Eurymachi Herodoti* acvum proxime attigunt, et utrumque probe, ut cap. 233. innuit, noverit.

CAP. CCVL. 5. Κάρινα γὰρ σθι ἢ ἐμπόδων) Maligne *Notum*, ut solet, criminatur *Plutarch.* T. II. pag. 873. e. nom. remorabantur illa saepius expeditiones suscipiendas; et, ne hae, bellicosos *Lacedaemonios* ab incepto tamen retardare solebant *Carnea* et *Hyacinthia*; quos dies festos libentius ante agebant domi, quam alibi tractarent bellica; vide. *Thucyd.* V. 75. 76. et cap. 54. ubi Schol. τοῦ Κάριναν, (ait, μύθος) πολλὰς ἔχοντας ἱστίας νύκτας, οὐκ ἔσπρα- τώμετες his, ineptulus quis interiecerat ista: ἢ καὶ πάσας ἱστίας κάριναν. Alligit in *Κάρινα* *P. Castellanus*: plurā de festo, τῶν Κάριναν. (quod nomen pro *Κάριν* ponendum in *Schol.* ad *Aristoph.* *Opp.* vs. 11.) *Lacedaemoniis* horumque colonis cum alijs *Doriensibus* communi, dederunt *Meursias*, *Spanhemius*, et *Duker*. Athenis iterum occupatis a *Mardonio*, ab auxilio laborantibus ferendo *Lacedaemonios* *Hyacinthia* remorabantur, *Herod.* IX. 6., quod turpiter domi manentibus acerbè obiciunt Athenienses ibid. cap. 10. οὐκ ἔστιν, ὡς Λακεδαιμόνιοι, αὐτοῦ τῆδε μένοντες, Τανί- δωσι σέβετε καὶ παῖσι, καταπρόδοις τοὺς συμμάχους. In *Messenicis* *Pausanias* [c. 19. lib. IV.] p. 326., quadraginta die- rum, pactas narrat cum *Messenis* inducias, hac addita rati- one: ἔφη γὰρ τὰ Τανίδια. Eadem formā loquendi *Lacon Theophr.* V. vs. 83. ait, τὰ δὲ Κάρινα καὶ δὴ ἐφίρει: est enim ἔφη. *Dorice* idem ac ἔφην. **VALCK.**

9. ἢ γὰρ κατὰ τοῦτο Ὀλυμπίας - συμπίσους) *Anni aestas erat media, τῆς ἡμέρας μέσον μέρος* lib. VIII. 12., in quam et *Spartanorum* *Carnia* et *Olympias* LXXV. incurrebant. *Car- nia* illos, ludi *Olympici* ceteros ex *Peloponneso* ac *Grac- cia*, hosti ne obviam cuncti irent, impediabant. Res ad

Thermopylas opinione citius fuit peracta, et sub ipsam quidem ludorum tempus: nam perfugae ex ea clade Arcades, Olympia cum maxime celebrari, gymnicaque a Graecis spectari certamina, rogitantibus Persis respondent, VIII 26. Quin Peloponnesii, audita Leonidae nece, ubi Cernaia et Olympia praeterierant, frequentes ad Isthmum iter maturarunt, ibid. cap. 72. Atque haec de tempore. Ceterum *ἐνεώρο* et *διενεώρο* [lin. 8. et 12.] pro diversa formandi ratione alium habere tonum possunt, pingique *ἐνέωρο* et *διενέωρο*, Syllburgio accurate docente ad Cienardi Grammat. p. 473. Supra lib. I. 77. *ἐνέωρο*. WESS.

CAP. CCVII. 6. *Λοκρῶν περὶ σπερχιόντων τῇ γῆναι ταύτῃ*) Ut centies alibi, hic quoque literae ΘΕ in ΕΘ fuerunt, ut puto, depravatae. Corrigo, *περὶ σπερχιόντων*: ceteris Peloponnesiis ob istam sententiam cum vehementer indignabundi succensuissent Phocenses et Loeri; neque mirum; vid. Diodor. Sic. XI. c. 4. *Περὶ θύμης ἔχοντα* dixit Herod. II 162. *κατὰ θυμῶναι* VII. 39. *Σπερχῶναι τῇ γῆναι* accipi potest, ut *ἀθυμῶν τοῖς γυναικείοις, ἀχθῶναι τινι πράγματι*, etc. Iam vero neque Herodoteum est, quantum intelligo, nec Ionicum, *σπερχῶν*, sed *σπερχῶναι* et *σπερχῶναι*. Quaedam leguntur adscripta ad Herod. V. 33. *ἐσπερχο τῇ Ἀριστογῶνι*, Aristagorae succensuit. In Callim. Hymn. in Delum vs. 60. Latonae Iuno dicitur *Σπερχομένην ὑπὲρ δὲ τῆ καὶ οὐ Φατόν*: id est *περὶ σπερχομένην*. Hesychius: *Σπερχομαι, ἐγυθίζομαι*. *Ἐσπερχάμην, ἀργίζην*. Phavorin. *Σπερχῶναι ἀντὶ τοῦ θυμῶναι καὶ παραχθῶναι λέγουσιν Ἴωνες*: imo vero Herodotus illud oportet utroque adhibuerit significatu. Suidas, *Σπερχῶναι κατ' Ἡρόδοτον ἀντὶ τοῦ παραχθῶναι, θυμῶναι*. Horum prius, obvium et in gloss. Herodot. pertinet ad I. 32., ubi *conturbatus* Croesus dicitur *σπερχῶναι*: posterius, *θυμῶναι*, mea sententia hunc spectat locum. Excerptentes ex Herodoto aliique verba, saepe praefixas omisere praepositiones Grammatici. Color quidam vulgato conciliari poterit Ionicus; sed ludibria librariorum ut Ionicae formae nobis non debent adnumerari. VALCK. — *Σπερχῶναι* nec Herodoteum nec Ionicum esse verbum ultro concedo. Sed, si probum vocabulum *περὶ σπερχῶναι* est, a verbo *περὶ σπερχομαι* derivatum, quidni ab eodem vocab. *περὶ σπερχῶναι* legitime formari potuerit verbum *περὶ σπερχῶναι* idem valens ac *πε-*

επισπέρχης εἰμι? ut λυσitelίω, λυσitelής εἰμι: ἀστέβίω, ἀστέβης εἰμι: ἀστέλγῳ, ἀστέλγης εἰμι. Quare, in librorum consensu, nihil hic novari debuerat. Quod equidem h. l. in Latinis posui, de communi horum consilio --- decrevit, illam notionem verbo ἐψηφίστο subiectam putavi, quum praesertim mox adiciatur ταῦτα βουλευομένων σφίων. S.

CAP. CCVIII. 2. ἰδίσθαι ὁκόσοι τί εἰσι) Gronoviana censura his infestior fuit, ut ὅσοι τί εἰσι valeret. Magni momenti res non vertitur; inferior tamen pristina non est scriptura, siquidem explorator numerum, si posset, inspecturus advenit; quo utcunque cognito, (καὶ τὸ πλῆθος ἰμάνθαι dicitur brevi,) ad regem revertit. WESS.

Ibid. ἰδίσθαι ὅσοι τί εἰσι) Redibit, opinor, melior lectio, ἰδίσθαι ὁκόσοι τί εἰσι καὶ ὅ, τι ποίουν. [In εἰσὶ haud male consentiunt libri: satis iam notus esse debet mos Scriptoris variandi verborum modos.] Sequentia Suidas hinc habet in Ἀλισμῖνοι. Paulo post [lin. 6.] ut genuina, placet lectio Flor. ὡς δὲ προσέλκεσι ὁ ἱππὺς πρὸς τὸ στρατόπεδον, prae vulgata ἰς τὸ στρατ. Contra apud Thucyd. pag. 357, 80. [V. 65.] loco τῆς πρὸς recipere ex Mastis τὸ ὕδωρ ἐξέρπειν ἰς τὴν Μαντινικὴν, ut apud Herod. ἐκτρέψαι τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥέθρον ἰς εἰς. p. 75, 6. 92, 24. [I. 186. II. 11.] Quid ista duo distent vel haec monstrant Thucyd. eadem p. πρὸς τὸ Ἡράκλειον πάλιν ἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντες. Xenoph. Ἑλλ. lib. V. p. 528, 6., ἰς τὸ προάστιον καὶ ἰς αὐτὰς τὰς πύλας ἤλανον: vs. 8. ἕως πρὸς αὐτὸ κατιδίωξι τὸ τεῖχος. VALCK.

7. πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόπεδον) Duo postrema si viderentur ex proximo versu male repetita, suspicarer venustum illud μὲν οὐ more Nostrum elegantioribus usitato hac ratione collocasse: ἰθιῦτό τι καὶ κατὰ τὸ πᾶν μὲν οὐ πρὸς γὰρ ἴσω --- οὐκ οἶά τι ἦν κατιδίσθαι ὁ δὲ τοὺς ἔξω ἰμάνθαι. Prae reliquis adamavit hanc scribendi formam Xenophon: in Symp. pag. 512, 12, ἀρχοῦμεν μὲν οὐ (οὐ γὰρ ποιοῦσι τοὺς ἴμαθον) ἱχθυονόμενον δέ. Scripserat in Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 200, 36., δασὺς δένδρεσι, παχέσι μὲν οὐ πικνοῖς δέ: de Flavio p. 198, 10. οὗτος δ' ἦν μέγας μὲν οὐ καλὸς δέ: prout recte suis in exemplaribus legisse Demetrium, qui dicitur Phalereus, iudicabat Muretus; quem sequitur Hutchins. p. 298. Ad istam normam legi poterit in Ephesio Xenoph. III. p. 46., Φάρμακον, θανάσιμον μὲν οὐχ, ὑπνωτικὸν δέ. Αντί-

phon p. 139, 9. ἀπολαμένους μὲν οὐ κινδυνεύσαντας δὲ. Videant harum rerum studiosi, recte-ne correxerim Philostratum, sic legendo quae prostant de Vit. Apoll. IV. 25. p. 165., ἰρῶσι δ' αὐταί, (αἱ Ἐμπουσai) καὶ ἀφροδισίων μὲν οὐ σαρκῶν δὲ, καὶ μάλιστα ἀνθρωπίνων, ἰρῶσι : καὶ πιαίνουσι (vid. pag. 333. F.) τοῖς Ἀφροδισίοις, οὓς δὲν ἰθίλωσι δαίσασθαι. VALCK.

13. τὰς κόμας κτινιζμένους) Ex vetere lege, de qua Demaratus, ad regem c. 209. et N. Cragius Reip. Lacedaem. lib. III. 4. Hinc Strabo X. p. 716. A. [p. 467. ed. Cas.] καὶ τοὺς περὶ Λακωνίδαν κτινιζμένους. Dio Chrysost. in Orat. Synesii de Calvit. p. 65. B. ἐκείνητο ἀσκούντες τὰς κόμας : olim quoque Libanius Orat. pro Saltat. p. 489. C., nam, quod nunc legitur, Λακωναίμωνους ὄρες ἐν Θερμοπύλαις κτινιζμένους, verisimiliterque acriter intuentes, absurdum est, et ex Herodoto, uti alias monui, refingendum. WESS. — Huc respicit, quod Casaubonum non latuit, Strabo X. p. 716. A. Synesius Calv. Encom. p. 65. B. Lacedaemonii, ὅτε μόνοι τῶν Ἑλλήνων ἔμμελλον δέχεσθαι βασιλείαν, τριακόςιοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, ἐκείνητο ἀσκούντες τὰς κόμας. Libanius T. II. p. 489. C. Λακωναίμωνους ὄρες ἐν Θερμοπύλαις κτινιζμένους, καὶ μετὰ τὴν Φρενιδά τῶν τριχῶν τὸ κάλλιστον ἔργον ἐξυργασμένους etc. sic locum emendavit, Morello non intellectum, Clar. Wesseling. in Diss. Herod. p. 48. Hunc, ait Herodoti Demaratus, morem habuisse Lacedaemonios, ἵπταιν μάλιστα κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς etc. An, ut libertatis insigne, quo gloriabantur mortis contemptores, ad finem usque vitae custodirent integrum? vid. N. Cragius de Rep. Lacon. pag. 256. et Io. Meursii Misc. lib. I. c. 16. VALCK.

16. ἀλογίης τε ἐνεκύνησι πολλῆς) Plerique Lexicorum conditores, ne Thesauri quidem excepto, citant ἀλογίης ἐνεκύνησι, memores, credo, cap. 218. ἐνεκύνησαν στρατῷ, similitumve in adnotat. Cl. Valckenarii ad lib. II. 82.; tum saltem, ut moris Ionici ratio haberetur, ἀλογίης ἐνεκύνησι. Sed hic compositum sequitur conditionem simplicis κυρῆσαι, sicuti ἐννεχόντες lib. IV. 19. Verterat autem dictionem Portus in Suida suo, magnamque sui contemtionem offendit, invito Küstero substituenteque, apud eos soluta omnia deprehendit: quod equidem valde miror. Non videtur ordinem rerum vir doctus dextre considerasse, neque recordatus Herodoteorum, ἐν ἀλογίᾳ ἔχιν, ἐν ἀλογίᾳ ποιῆσθαι, quorum in contentu perpetuus usus, WESS.

Ibid. ἀλογίης τι ἐνικύρῃς) In his apud *Suidam* in 'Αλογία similiter scriptis graviter lapsus est *L. Küsterus*; sententia quid postulare vidit *Portus* *ibid.* et in *Lex. Ion. voc. 'Αλογία*. Phrasin *Herodoti* per καταφρονῆσθαι interpretatur *Strabo* p. 716. A. Si sincerum est ἐνικύρῃς, cum amico meo scribendum ἀλογίῃ τι ἐνικύρῃς πολλῇ: qua passim verbum illud adhibetur structura *Herodoto* ceterisque. Vid. huius *Ed.* pag. 141. n. 98. [Adnot. ad II. 82.] et corrigatur in *Epimenidis* epistola apud *Diog. Laërt.* I. 113., αἱ δὲ πῃ ἐν ἀλατίᾳ (huc illuc in peregrinatione vaganti,) ἐνικύρῃσι τοῖς τοῖς τῶν φίλοι. Sed nec Graece dicitur καταφρονῆσαι ἐντυχίῳ, pro contemni, neque Ionice ἀλογίῃ ἐνικύρῃσαι. Emendandum censeo ἀλογίῃς τι ἐνικύρῃσι πολλῇς: id est ἀγαν καταφρονῆσθαι. Contemptus. Nostro dicitur ἀλογίῃς: contemnere, certe ἐλογωρεῖν, et ἐν ὀλιγωρίᾳ τι ποιῆσθαι, apud *Herod.* est ἐν ἀλογίῃ τι ἔχειν, vel ποιῆσθαι. Iam vero, sicut *τυχεῖν* ἐπαίνου, laudem consequi, idem est ac laudari; *τυχεῖν* κατηγορίας, accusari; ita *τυχεῖν* vel *κρεῖν* ἀλογίῃς, contemni, vel negligi, ὀλιγωρεῖσθαι. Sepeliri *Herodoto* dicitur ταφῆς κυρῆσαι II. 136. *contumeliose* tractari, sive ἀτιμάζεσθαι, proprie ignominiam consequi, ἀτιμίης κυρῆσαι VII. 158., ubi ad Graecos *Gelon*, ἀτιμίης, αἶτ, πρὸς ἡμῶν κυρῆσας οὐκ ὁμοίωσμαι ὑμῖν. Hinc paulum diversa sunt *Sophoclea Elect.* 855. *Antig.* 882. *Philoct.* 896. horumque similia. VALCK. — Vulgatum tenent libri omnes. S.

CAP. CCIX. 9. γίλωτά με ἔθεν) Tale irati *Cambysis*, ἀτάρ τοι ὑμῖς γρ ὡ χαίροντες γίλωτά ἐμὲ θήσισθαι, lib. III. 29., et *quiritantis Iobi* c. xvii, 6. ἔθον δὲ με θρύλλομαι. ἐν ταῖς ἔθνεσιν καὶ ἀπίθην αὐτοῖς γίλωτος. Utrumque ex communi plerisque loquendi more; unde et, χλεῖν με ποιῶ καὶ γίλωτά καὶ λάσθην, *Aeschirionis Philaenis*. [apud *Athen.* VIII. p. 335. c.] WESS. 16. τὰς κεφαλὰς κοσμοῦνται) Mirum ni suum singuli hi *Spartiatæ* habuerint ἔθωτά, qui herilem tum comam ornarent, sed ne mulieres quidem *Spartanae*, libenter ἀνδροζόμοι, suas habebant, ut aliae mulierculæ *Graecæ*, *ornatrices* et *καμμοτρίαι*. Censeo equidem non sanè muliebriter ornatas, sed bene pexas et viriliter nitidas *Spartanos* praelio paratos habuisse comam, tanquam *palæstritas*, *καμμοτρίαις* ἐκτορῆς καλαιοτρίας, *Thæocr. Eid.* II. 51. *Χρισαμένους* ἀνδροτρίαις, *Εὐρώτα* λείτεροις, *Eid.* XVIII. 22. quo sorte respiciens.

Ovid. Heroic. XVI. 148. *Mors tuae gentis nitida dum nuda palaestra Ludis.* Huc ducunt N. Cragio et E. Spanhemio iam adhibita Plutarchi verba T. I. p. 53. d. de Lacedaemoniis: *μάλιστα περί τούς κινδύνους ἱεράπτουσι τήν κομην, λυπαράν τε φαίνεσθαι καὶ διασκευαμένην*: bene interpres, ut nitida appareret et discriminata. Eadem dixisse censebitur Herod. si verum est quod suspicor, hic non *κομίζονται*, sed ad auctorem *ομίζουσι* scriptum, τότε τὰς κεφαλὰς σμύονται. Habet ad hanc meam coniecturam apta quaedam illi, Spanhemio ad Callim. H. in Pall. Lav. vs. 32. *λυπαρόν σμασάμινά πλύνει*: Herodotea quoque ex lib. IX. c. 109. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμύεται. Vallae ornatur indicat ibi pravam lectionem *κομίζονται*: genuinam esse *ομίζουσι*, demonstrant Ionismus et Athen. IV. p. 146. c. *σμοσάμενοι τὰς κεφαλὰς* est in Herod. IV. 73. alterum quoque locum attigi supra p. 272. n. 58. [Adnot. ad III. 148.] VALCK. — Conferri possunt quae ad Gregor. Dial. ion. §. 15. Koenius adnotavit. S.

29. *χίρως ἀνταγόμενον*) Non repudio Arch. ἀνταγόμενον, quod et in membranis lib. VIII. 140. neque valde urgeo. Magis multo mihi ridet eiusdem et Vallae, πρὸς βασιλῆην τε καλλίστην τῶν Ἑλλήνων (sive ἰ. Ἑλλ.) προσφ., καὶ ἀνδρῶν ἀρίστων. Verissimum enim de Spartanorum regno, et longe quam prius suavius ac concisius. Quod si enim καλλίστην πόλιν [lib. 20.] ad civitatis disciplinam et mores referas, uti oportebit, cur ἀνδρῶν ἀριστοὶ accedunt? Qui aliter sentiant, nihil his praescribitur. WESS.

34. *ἡμὶ χρεῖσθαι*) Id est *χρῶ*. H. Steph. de me ut mendace, atque adeo pessimo, statue; nam et Persis αἰσχρὸν τὸ ψευδέναι νόμιμαται lib. I. c. 138. VALCK.

25. *ἂν μὴ ταῦτά τοι ἔκβῃ etc.*) Vocem Herodoti ex marg. Steph. reciperem in contextum: *ἂν μὴ ταῦτά τοι ταύτη ἔκβῃ τῇ ἰσθμῷ*, ista nisi isthō tibi modo eveniant quō dico. *οὐ ταῦτα ταύτη* sic iunguntur in Aesch. Prom. 510. Euripid. Med. 366. Aristoph. Eq. 639. Nequaquam istuc istuc ibi, est incerti Tragedi apud Ciceron. de Nat. Deor. III. 26. VALCK. — In Var. Lect. adnotare debueram, scripturam istam *ταῦτά τοι ταύτη* cum Pass. Ask. et aliis offerre etiam marginem H. Steph. S.

Ibid. *ταῦτά τοι ταύτη ἔκβῃ*) Nihil dicto adstruxissem, nisi Codicem postulasset consensio: *ταύτη* ad eum fere

modum lib. I. 120. atque alibi. Illud autem ὡς ἐν Ἀρχ. et Vind. Scholiastae debetur. Vide dicto loco et ibid. c. 86. WESS.

CAP. CCX. 1 seq. Τίσιμας μὲν δὴ παρεῖξαι ἡμέρας) Hoc significat, *quadriduum praeterlabi passus est*; ut παρεῖξαι est intromisit, vel sivit ingredi. Videatur Portus in Παρίωναι. Lib. III. 146. *auxiliares, portis patefactis, ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας, emisit in Persas: verti non debebat egreditur.* VALCK. 8 seq. καὶ οὐκ ἀπὸ λαυνοῦ καὶ περ μεγάλας προσπαταλόντες) Iustius ἀπὸ λαυνοῦ: [quam ἀπελαύνοντο.] Post nonnulla cap. 211. extr. καὶ παντοίας προσβάλλοντες ἀπὸ λαυνοῦ ὀπίσω: et cap. 212. Medi alii, iique recentes, inpressionem faciebant, nec cessim ibant, quantumvis vehementer offenderent et mulcarentur. Hoc verba volunt; neque enim προσπαταλὴν ingruendi, quod Vallae visum, notione gaudet. WESS. — Quum ἀπελαύνοντο ante ed. Wess. legeretur, si simpliciter abierunt aut se receperunt intelligatur, iustius utique ἀπὸ λαυνοῦ iudicari debebat; quamquam lib. V. c. 94, 1. Ἰππὶν δὲ ἐνθεῦτεν ἀπελαυνομένῳ, Vallae versionem, Hippias inde profectus, nullā adiectā censurā Wesselingius etiam tenuit. Sed, verum si quaerimus, passivo ἀπελαυνόμενος paulo diversior subiecta notio est: et V. 94. pro eo quod ibi a me quoque est positum, Hippiae - - profecto, rectius ponetur Hippiae - - reiecto, aut cum repulsa dimisso; hic vero, loco eius quod equidem posui se recepere, rectius fuerit repellabantur, repelli se passi sunt; aut, quod cum Gronovio ipse etiam Wess. dederat, depellebantur. Quod ἀπὸ λαυνοῦ hic Arch. et Vind. praeferunt, id ex scholio aut interpretatione hominis inductum est, qui simpliciter abierunt, se receperunt, intellexerat. S.

11. ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶναι, ὁ λόγοι δὲ ἄνδρες) Quia proxima praecesserunt, ὁ λόγος δὲ ἐποιοῦν - - οὐκ ἡμῶς αὐτῷ βασιλεῖ, scripsisse Nostrium suspicabatur doctiss. G. Koen, ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι οἱ εἶναι. Eleganti coniecturae favet, praeter Xerxis dictum lib. VIII. c. 88., et Frontinus IV. 2, 9. Xerxes hocse deceptum aiebat, quod multos quidem homines haberet; (ὅτι - - οἱ εἶναι) viros autem nullos: nam, ut Wesselingio, mihi quoque scripsisse videtur Frontinus. Similibus quibusdam ista subiiciuntur apud Eustath. in 'Ia. c. p. 637, 49. [p. 668. ed. Rom.] τὸ μῆρτα, (ὅτι excidit)

πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶναι, ὅλγοι δὲ ἄνδρες, σιμνότερον τῶν προήν-
 θήτων. Qui Graecis ἄνδρες, in talibus viri dicuntur Latinis.
 Quintilian. Declam. p. 738. Illi vero fortes et viri fuerunt.
 Apud Livium XXVII. 13. concio dimissa falentium, iure ac
 merito sese increpitos; neque illo die virum quemquam in acie
 Romana fuisse praeter unum ducem. Arcades Lycomedem
 μόνον ἄνδρα ἠγούντο, Xenoph. Έλλ. VII. p. 361, 25. Apud
 Philosophos quidem ἄνθρωπος et homo saepe ponuntur in
 laude, velut in senario Comici, 'Ὡς χάριν ἔστ' ἄνθρωπος,
 εἰς ἄνθρωπος ἦ, apud Clem. Alex. p. 916, 15. in his etiam,
 si homo esset, Ciceronis ad Att. lib. II. Ep. 2. et, demus huic
 aliquid aeris tanquam homines, non tanquam homini, Herodis
 Att. apud A. Gell. Noct. Att. IX. 2. Ut in hoc Xerxis dicta,
 ἄνθρωποι et ἄνδρες sic opponuntur in diversos usus. De C.
 Mario Cicero Tusc. II. 21. Tulit dolorem ut vir; et, ut homo,
 maiorem ferre sine causa necessaria noluit. Apollonius dice-
 bat Philostrati p. 20. οὐκ ἀνθρώπων ταυτῷ δεῖν, ἀλλ' ἀνδρῶν.
 Xenophon in Hierone p. 533, 8. ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι
 μέγαν νομιζόμενοι. Apud eundem Έλλ. VII. p. 363, 21. qui
 fuerat in Perside legatus, Antiochus Arcas retulit πρὸς τοὺς
 μυσίους, (ad commune gentis concilium,) ὅτι βασιλεὺς ἀρτοκόπους
 καὶ ὀψοποιούς καὶ εἰνοχόους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχοι' (atque
 adeo πολλοὺς ἀνθρώπους;) ἄνδρας δὲ, αἱ μάχονται ἂν Ἑλλήσι, πάν-
 ζητῶν οὐκ ἂν ἔφη δύνασθαι ἰδεῖν. VALCK.

11 seq. ἰγίνετο δὲ ἡ συμβολὴ δι' ἡμέρας) δι' ἡμέρας, toto die
 dimicatum fuisse indicat, uti lib. I. c. 97. et δι' ἔτους, toto
 anno lib. II. 22. Δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ in
 Harpocratiōe. WESS.

CAP. CCXI. 8. δόρασι βραχυτέροιςι χριώμενοι) Ni-
 hil referet, sive vulgatum maneat, seu μικροτέροιςι
 probetur. Unice pravum est Vallae et Eton. μακροτέροιςι,
 longioribus, contrariumque c. 61. Diodorus, praelium
 lib. XI. c. 7. describens, Persarum breviores hastas negli-
 git, non item eorundem clypeos breves et peltas. Iam
 πλῆθει χριώσασθαι cur [a Gron. πλήθει, praeferente] tanto-
 pere taxetur, non equidem exputo. WESS.

13. βοῇ τι καὶ πατάγῃ) Persici hoc moris erat. βοῇ τι καὶ
 πατάγῃ χριώμενοι ex aula erumpunt magorum intersector-
 res lib. III. 79. quamquam hic spectasse Scriptor videtur
 Homericum Τρῶες μὲν κλαγγὴ τ' ἐνερῇ τ' ἴσαν Iliad. Γ'. princ.
 WESS.

CAP. CCXII. 8 seq. καὶ ἐν μέρσι ἕκαστοι ἰμαζόντο) Latina, in suo quisque loco, ferri non possunt. Ἐν μέρσι ἐν τῷ μέρσι, sua quisque vice, sive per vices. Euripides Cyclop. vs. 179. ἅπαντες αὐτὴν διαμετόπισατ' ἐν μέρσι, cuncti per vices etc. Eleganter post Budaeum dictionem Iac. Gronovius illustravit ad Arrian. Ἀνκβ. III. 26. p. 142. WESS.

CAP. CCXIII. 1. δ', τι χρῆσταιτο τῷ etc.) Ex Codicum variante dissensu, si optio necessaria foret, sequeretur Arch. scriptionem, Nostro non insuetam, neque aliis in Perizonii Adnot. ad Aeliani Var. I. 32. Vulgatum plures ostentabant schedae lib. V. 12. estque, ut alios praeteream, Aeschinis Or. in Ctesiph. p. 66. ἀπερῶν δ' ὅ, τι χρῆσταιτο αὐτῷ. WESS. — Vide Var. Lect. S.

4. ἴφρασι τι τὴν ἀτραπὸν) Xerxi semitam indicavit Persique monstravit Ephialtes Meliensis sive Trachinius, de quo notavit Oudendorp. Vir clar. ad Frontin. II. c. 2, 13. I excerptis e Ctesia hoc facinus imputatur Trachiniis Calliadæ et Timaspherni. Iudice Pausania III. p. 214. ne Graeciam quidem vidisset Xerxes, εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀτραπὸν τῶν διὰ τῆς Οἴτης τίνουσας περιπαγῶν τὴν μετὰ Ἰδάριου στρατιὴν ὁ Τραχίνιος κυκλώσασθαι σφισι τοὺς Ἕλληνας παρίσχε. Ut Ephialtes Xerxi, sic Alexandro M. monstratā semitā profuit proditor apud Diodor. XVII. c. 67. et Polyæn. IV. c. 3, 27. etc. Sed per eandem semitam postea temporis Brenno Galatiasque viam in Graeciam Heracleotae patefecerunt et Aenianes apud Pausan. X. p. 852.; ubi duplex esse dicitur ἀτραπὸς διὰ τῆς Οἴτης· μία μὲν ἡ ὑπὲρ Τραχίνος, --- ἑτέρα δὲ ἡ διὰ τῆς Αἰνιάνων, ὁδῶσαι στρατῷ ἔχων, δι' ἧς καὶ Ἰδάρης περὶ Μήδος κατὰ τούτου τοῖς περὶ Λεωνίδην ἐπίβητο Ἕλλησι: eandem memorat Appian. Syr. [cap. 18.] p. 158. VALCK.

7 seq. ὑπὸ τῶν πυλαγέρων τῶν Ἀμφ. etc.) Voces τῶν Ἀμφικτιόνων ἐς τὴν Πυλαίην συλλεγομένων ex scholio Cl. Reiskii derivabat, aut duas saltem priores esse exterminandas. Fuit cum de interpretamento non dissentirem; unde, modo distinctio tollatur, vertaturque a Pylagoris Amphictyonum, nunc abeo. Pylagorae legati erant Amphictyonici concilii, congregabanturque ad consessum Pylaeam, consultaturi de communi ac templi Delphici salute. Aeschines propterea in Ctesiph. p. 71. εἰ δ' ἄλλοι Ἀμφικτιόνες συνέλκωνται εἰς τὰς Πύλας, πλὴν μῶς πόλεως. Nec dissimilia Libanius Orat.

in Aeschin. p. 692. c. Poterit, hoc si displiceat, etiam legi καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, siquidem in coetum, quem Ἐκκλησίαν vocabant, praeter Pylagoras, Hieromnemonasque admittebantur plures sacrorum et concilii participes: hanc Ἀμφικτυόνων ἐκκλησίαν debemus Aeschini dicto loco. Ego in priore ob conspiracyonem schedarum acquiesco. Ubi vero Herodotus ἐν τοῖσι ὀπίσθε λόγοισι de Epialtae nece, eiusque auctore Athenada verba fecit? Ut nunc libri isti sese dant, nusquam, si bene memini. Proinde aut oblitus eorum Scriptor est, aut desunt multa. WESS.

Ibid. τῶν Πυλαγόρων τῶν Ἀμφικτ.) Infra [c. 214, 7.] memorantur οἱ τῶν Ἑλλήνων Πυλαγόραι, et distinguuntur certe τῶν Ἀμφικτυόνων οἱ Πυλαγόραι: erant quidem οἱ Πυλαγόραι Ἀμφικτυόνες, sed non sanequam omnes οἱ Ἀμφικτυόνες Πυλαγόραι. Inter Amphictyonas, sive concilii Amphictyonici participes, quinam Πυλαγόραι dicerentur prae ceteris egregie nobis tradidit Auctor Etymolog. M. Πυλαγόραι, οἱ προϊστάμενοι Πυλαίας, (conventus Amphictyonum principes,) ἢ οἱ πεμπομένοι ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἀμφικτυονίαν ἡγοῖται, ὥστε ἐκεί ἀγορεύσαι. De multis nunc satis sit Amphictyonum citasse decreta, servata Demostheni de Cor. p. 165. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόραις, καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων: alterius Δόγματος hoc est initium: Ἐπὶ ἱερῶς Κλειναγόρου, ἱερηνῆς Πυλαίας. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόραις καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων: quae mihi sic primitus scripta non videntur; sed in hac quoque parte Graecae antiquitatis, praesertim ubi ventum est ad recentiora tempora, multa sunt tenebricosae. VALCK. — Conf. mox ad c. 214, 7. S.

CAP. CCXIV. 6. τῷδε χρὴ σταθμῶσθαι) Hoc potius esse, [quam τοῦδε,] non negabitur. Sic lib. III. 15. et inferius c. 237. Tale, tanquam ex Herodoto, cuius non est, in Stob. Serm. XXVIII. p. 197. ἀνδρα δὲ αὖν ἔστι διελόν τινα ἐπὶ σταθμῶσθαι ἀλῆσαι. WESS.

7. Qui hic Πυλαγόροι ex Codicibus, extra dubii stant aetiam: modo enim πυλαγόραι, modo πυλαγόροι hi legantur. Xanthinus in Ctesiph. p. 71. iterat τοὺς πυλαγόρους τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων ἐκπομπὰς, iungitque τοὺς πυλαγόρους καὶ τοὺς ἱεροκλήτους. Libanius utramque vocis flexionem Or. in Aeschin. p. 899. c. et p. 706. deposuit: sunt quoque Πυλαγόροι ex Hesychio [hac voce, et voc. Ἀμφικτυόνες] noti. WESS. —

Quod si altera terminatio placuisset *Herodoto*, paulo ante non Πυλαγόρων fuerat scripturus, sed Πυλαγορίων. S.

11. εἰδὴν μὲν γὰρ ὧν καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς) Post *Aldi* *Camerarii*que aetatem operarum negligentia μὴ ob simile insectae vocis principium excidit. *Herodoto* qui deinde curam inpenderunt doctissimi viri, tametsi commentandi hoc genus negandi desideraret particulam, miranda supinitate coecos potius duces, quam *Aldum*, *Vallam*, et *Msstos* sequi maluerunt. Soli, quorum reminiscor, *Pavias* et *Reiskius*, οὐκ ἰὼν finxerunt. Sed satis. *Herodotus* suum sibi rediisse laetabitur. WESS. — Quod poscit sententia, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς, quantumvis non esset *Meliensis*, ex *Mstis* et aliunde revocabitur: vid. *Diss. Herod. P. Wessel.* p. 15. Alii potius usitato more scripsissent, καίπερ οὐκ ὧν Μηλιεύς: sed et rarius illud *Herodoteum* est, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς. Sic scripsit VI. c. 66. et IV. c. 144. τοὺς μὴ μηδίζοντας. *Philostat.* p. 186, 5. πῶς, εἶπεν, ὅγε μὴ μάντις ὦν: p. 494. οὐ παίδινοισι τοὺς μὴ Πέριπας Πέριπαι μάγοι, ἢ μὴ ὁ βασιλεὺς ἔφη: scribendum φῆ, nisi *Rex* iusserit. *Tatian.* ad *Graec.* p. 14. ὅτι μὴ θεὸς ὦν τοῦτ' ὅπερ ἔλεγεν εἶναι κατεψεύδετο. Non invenitum est quod [*lin.* 12.] sequitur: εἰ τῇ χώρῃ πολλὰ ὁμιλῶν ἦν. Lib. VII. c. 26. διαβάντες τὸν Ἄλυν ποταμὸν ὁμίλησαν τῇ Φρυγίῃ: neque illud protritum *Ephantae* apud *Stadaeum* p. 333, 29. βασιλεῖα --- ὁμιλῶντα: sic *Regem* vocat: in *Editis* legitur βασιλεῖα --- ὁμ. *Spondanus* interpretatur, *regem* qui conversatur cum hominibus: τῇ βασιλείᾳ ὁμιλεῖν similiter dictum ut apud *Thucyd.* ὁμιλημένοι τῇ ἀρχῇ. VALCK.

CAP. CCXV. 4. περὶ λύχων ἀφάς) Ἀφάς λύχων hinc *Suidas* excerpfit. Noctis designatur initium. *Philostat.* de *Vit. Apoll.* VII. 15. χρητὴς περὶ λύχων ἀφάς ἐς τὸν Ῥωμαίων λιμένα ἀφίειναι. *Diodor.* XIX. 31. τῆς ὥρας οὗσης περὶ λύχων ἀφάς: ubi notat *P. Wess.* Pro prima face legitur et λύχων ἡμερῶν: vid. *Io. Brodae* Miscell. IV. c. 33. Intempesta nocte *Sophoclis* *Ajax* egressus tentorio, dicitur exiisse vs. 285. ἄκρας νυκτὸς ἤνυχ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: id est, ut legitur e *Schol.* apud *Suidam*, ὅτι ἐβόσθησαν εἰ λύχνοι: altera enim interpretandi ratio alienior est, quam sequutus ill. *Ez. Spanhem.* stellas intelligit ad *Callim. Hymn.* in *Del.* vs. 303. Quales illic intelligi debeant λαμπτήρες, aestimare licet ex observatis *Is. Casaub.* in *Athen.* p. 995. VALCK.

— Vide Animadverss. in *Athen.* T. VIII. nuperae edit, p. 362 seq. Uno vocabulo *λεχηναίαν* Cephisodorus dixit, teste *Athenaeo* lib. XV. p. 702. b. S.

8. *κατεδίδειτο*) Propter *Aldinum κατεδίδαιτο* H. Stephanus, videnda esse quae alibi scripserat, lectores monuerat. Gronovius vero: Quis ille angulus, ubi Stephanus mussitaverit de hoc non intelligendo loco, ut iubeat videre, quae alibi dixerit? Dixerat ad *Plutarchi Theseum* p. 5. Ed. *Bryani*, *δαίμονας* descendere ex *δαίω* apud *Herodotum*; qui composito *κατεδίδαιτο*, quod inde est, utatur pro cognita erat seu conperta, adposueratque haec *Nostri*. Profecto, modo schedarum stabiliretur *κατεδίδαιτο* imperio, haud inficete: namque in verbo nihil praeter raritatem inest, quod reprehendas: reprehendes tamen iniuriā, cum talia se passim dent. Quae quidem non eo scripsi, ut *κατεδίδειτο* improbare velim, sed ut ingentibus *Stephani* meritis gratia perseveret. WESS. — Fortasse *καταδίδειτο* neglecto augmento scripserat auctor, quod probabile facit codicis *Arch.* scriptura, quae ex duabus scripturis, *καταδίδειτο* et *κατεδίδειτο*, imperite iunctis nata videtur. Miror vero, ad haec quae continuo subiiciuntur, *ἰούσα οὐδὲν χρηστὴ Μελιῦσι*, nihil a *Viris doctis* adnotatum reperiri. Nec enim apta admodum ad rem, quae hic agitur, sententia est, quam *Wess.* cum *Gron.* his verbis (quae *Graecis* quidem accurate videri poterant respondere) expressit: *et ex tanto tempore monstratus est* (ille *trames*) *nihil utilis Meliensibus*: nisi istud *nihil utilis* tali quadam ratione accipiat, quali nos interpretati sumus, iam olim, quemadmodum etiam tunc, calle illo male usos esse *Malienses*. Prorsus extra oleas hic vagatus *Valla*, *ἐκτός οὐ* pro *ἐκ τῆς πόλεως* legens, et *κατεδίδειτο* (puto) pro *κατεδίδειτο*, mira quadam hariolatione sic convertit hunc locum: *Extrinsecus nihil admodum praeseptus transitus erat: quum nihil esset utilis Meliensibus.* S.

CAP. CCXVI. 5. *κατά τι Ἀλπηνὸν πόλιν*) Oscitanter *Steph. Byz.*, conversā *Alpeno* hīc in *Locrorum metropolim*, *Herodotum* legisse, L. *Holstenii* iusta animadversio est. *πρώτη τῶν Λοκρίδων πρὸς τῶν Μελίων* *prima*, non dignitate, sed situ erat. WESS. — Eodem iudice *Holstenio*, cui alii adsentiuntur docti viri, non differt haec *Ἀλπινὸς πόλις* ab ea quae *κόμη*, *Ἀλπηνὸν οὐνομα*, supra cap. 176 extr. nominabatur, et nude *Ἀλπινὸν* infra cap. 229. S.

7. κατὰ Μελάμπυγον --- λθόν) Mallem cum P. Leopardi Emend. VIII. 1. κατὰ Μελάμπυγον --- λθόν. Hercules enim Μελάμπυγος titulus, ex caussa doctissime ab Erasmo Chiliad. p. 207. Suidae et Zenobii fide adfirmata, fuit, non lapidis. De Cercopibus [lin. 8.] iidem complura, quae missa facio. Angustum tramitem ad Diodor. XI. 6. explicare meminimus WESS. — De Cercopibus fraudulentis consuli posset Suidam in Ἀγορὰ Κερνάτων et in voc. Ὀμῆρος monuit Schulzius. S.

CAP. CCXVIII. 2. ἀναβαλόντες γὰρ ἐλάνθανον) Idem accidit aëvo recentiori, quando cum delectis suis Gallis Brénnus ἰκονίτο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ἀτραπῶς, apud Pausan. lib. X. [c. 22.] p. 853. Nam tum quoque temporis τῶν Φωνίων τοῖς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ ἀτραπῇ τὴν Θουράν, οὐ πρότερον ἐκιδόντες αἱ Βάρβαροι πλεῖστον αἰσθάνειν, πρὶν ἢ πλεῖστον ἐγγένισαν: ut apud Herod. c. 212. Phocenses ἐς τὸ οὖρος ἰταχθέντων, φυλάξαντες τὴν ἀτραπὴν. VALCK.

[5. ἀνὰ τὴν Ἰδραμον οἱ Φωνίαι) Perperam Valla, Phocenses recurrerunt; quod non tenere debuerat Wess. cum Gronov. Commodius Larcher, aussitôt ils accoururent: nec tamē vim propriam verbi expressit. Ἀναδραμῖν h. l. sicuti III. 78; 4. ἐστὶ διαστῆναι καὶ δραμῖν, (vel προσδραμῖν,) surgere et adcurrere, raptim surgere: quam in sententiam ἀνὰ τὴν Ἰδραμον III. 78. prosiluerunt interpretatus sum; quod et hñc tēnere potueram, ubi nunc, strepitus excitavit eos ut ad ἀνὰ concurrerent. S.]

[8. οὐδὲν σφὶ φανήσεται ἀντίστον) Pro vetere οὐδὲν τὸν consistens fortasse alii: mihi iudicium placet Gronovii, expressit illud arbitrati. Aldinum ἐνέκρυπτον σφραγῶ bene vir doctus ad eius editionis, quae inter manus est, marginem reformaverat, Porto consentiente. Typorum error fuit, turpiter propagatus. WESS.

[14. συνάντες ἐπὶ τοῦ οὖρου τὸν κόρυμβον) Haec hinc attingit Eustath. in Dionys. vs. 566. ut ostendat, καὶ ἐπὶ ἑξῆς ἀντὶς Κόρυμβον adhiberi. Aesch. Pers. 660. ἐπὶ τῇ ἀκρὸν κόρυμβον ὄχθῃ. Schol. ἐπὶ τῇ ἀκρὸν ἑξοχὴν καὶ περιωπὴν τοῦ τοῦ φόνου. Vid. Perizon. in Aelian. Var. Hist. IV. 22. Horum montium cacuminibus quae nomina fuerint Livius tradidit XXXVI. 16. VALCK. — Graeci πάντα τὰ μεταβαλὸν καὶ ἐς ὕψος ἀνταναστατίζοντες λέγουσι, Hesychius. Hic montis cacumen,

in Aeschyli Pers. vs. 661. *summa tumuli pars*, ἐξ' ἧς ἄκρον κέρυμβεν ὄχθον. Ceterum *ἐπιστάμενοι* in Vallae Latinis gnari: melius *credentes*: nam gnaros fuisse, non monstrant sequentia. WESS.

17. Φανίων Persae μὲν εὐδὶνα λόγον ἱποειῶντο: et postea, *spretis Phocensibus*, Brenpus cum suis recta Delphos petit, VALCK.

CAP. CCXIX. 1. πρῶτον μὲν ὁ μάντις Μιχίρτιος. Est, cui πρῶτος, sine urgente tamen caussa, placet. Illud Arch. [lin. 3.] ἅμα οἱ, sibi pariter et illis, [ubi rectius alii ἅμα ἡοῖ] verum quidem praefert, sed non aequat amplitudinem vulgati, ipsum tempus signantis. Quae deinceps [lin. 6.] de *transfugis*, ad unum Tyrastidem, domo Cumanum, Diodorus lib. XI. 8. adstringit. WESS.

3. (ἐπὶ δὲ καὶ αὐτόμολος) Scribendum ἐπὶ δὲ, deinde vero. Vallae deinde, non in postquam deformari, sed attendenti monstrare debebat veram scriptionem, ἐπὶ δὲ, quod com- moque succedit post πρῶτον μὲν. Exempla quaerenti dabunt Porus in Έρι δὲ, et L. Bos. Obs. Crit. p. 15. Eustath. in Ήρ. α. p. 123, 6. τὸ μετα δὲ, ἀντὶ τοῦ μετα ταῦτα δὲ, καὶ ἐπὶ δὲ, καὶ πρὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις καὶ πρὸς τούτοις. VALCK. — Imprudenti mihi accidit, ut ἱπείτεν καὶ, quod sup- de coniectura Schaeferus ediderat, propagari paterer in no- strum exemplum. Ad ἐπὶ δὲ, quod ante Schaefer. exhibe- bant editiones omnes, nihil varietatis e Mssis adaptatum est, in nostra vero membr. F. ἐπὶ δὲ sic cum duobus ac- centibus pictum video. Adsentior vero doctissimo Valcke- nario, et ἐπὶ δὲ καὶ rescriptum velim. S.

10. εἰ μὲν ἀπαλλάσσοντο) Caeteros Graecos, ut Herodotus, ἀπαλλάττοντας nobis sistit Diodor. Siculus lib. XI. c. 9. et duraturam sibi suisque Spartiatis laudem cupientis Leonidaee consilium, Nostro memoratum cap. seq. Apud Iustin. II. c. 11., hortatur socios, recedant, et se ad meliora patriae tempora reservent; sibi cum Spartanis fortunam experiendam. Forsan scripserat Orosius p. 111, 3. [lib. II. c. 9.] sibi velle cum Spartanis suis *aleam* [ubi vulgo *aliam sortem*] esse sub- eundam. VALCK.

CAP. CCXX. 5. μᾶλλον τῇ γυνάμει πλείονος εἰμι. Scripsit lib. I. 120. ταύτῃ πλείονος γυνάμει εἰμι: ubi Græc. nov. Hoc eodem ducit, casu ex defectu praepositionis dia- Herodot. T. VI. P. II.

crepans. [τῇ γνώμῃ, quod hic est, idem valet ac γνώμῃ absque artic. l. 120, 20.] Congruit Sophocleum Oed. Tyr. vs. 565. καὶ νῦν ἔρ' αὐτὸς ἰμὶ τῷ βουλευμένῳ. Itaque πρῶτος ἰμὶ in Ask., [quod ignorant alii,] etsi κρύπτεις πρῶτος Aeschyl. Prometh. vs. 915., παραδιόφθους est. Quid autem ὄχλος Arch. sibi velit, profiteor, me non nosse. WESS. — Imperitua puto homo ad πλῖστος supplendum vocab. ὄχλος existimaverat. S.

Ibid. ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ) Sensus claret; rarissima forma loquendi significatur, quod usitata magis dideretur, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ προτίβηται, vel τίβηται. Neutiquam tamen tentari debebat sincerum πλῖστος. Qua hic structura, Astryages l. 120. καὶ αὐτὸς, ὃ μάγει, ταύτῃ πλῖστος; γνώμῃ ἰμὶ, -- ἐκκλινεὶ τὸν ὄνυχον: illic pro τῇ γνώμῃ, vulgatum ex Codicibus γνώμῃ: idem hic etiam admitterem, aut, quod non postponerem, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλῖστος ἰμὶ, Διονύσιον -- καλεῖσθαι. Lucian. in Demosth. Encom. T. III. p. 494., ἢ καὶ πλείων ἰμὶ τῇ γνώμῃ πρὸς Οὐκίρῳ ἰταχθῆναι: etsi magis fert animus ab Homero stare. Quae proxima sequuntur, in tractandis Herodoteis solita, sibi malevolentia Plutarchus excerpit T. II. p. 865, R. VALCK. 10. ἰνέχρηστο) Nihil habet ἰνέχρηστο, cur specni debeat: causam ad lib. II. 127. exposui; cui pondus ex conspiratione tot membranarum gravius accedit. Post pauca [lin. 15.] ἀπολέσθαι locum occupavit veterem. WESS.

10. seq. ἰνέχρηστο -- τοῖς Σπαρτιώταις) Iustinus II. c. 11, 8. Initio huius belli sciscitantibus Delphis oracula, responsum fuerat, aut regi Spartanorum, aut urbi cadendum. Ipsi quidem Delphi circa hanc tempestatem oraculum adhibuerunt, quibus responsum fuerat, ἀνέμωσι νύχισθαι, Herod. VII. 178. At in istis Iustini non sane Delphi sunt sciscitantes, verum Lacedaemonii, quorum praecesserat mentio: his sciscitantibus, Delphis, oracula, (vel oraculum,) responsum fuerat, aut regi, aut urbi cadendum: nomen Spartanorum illic a prima manu non videtur collocatum. Solet ita loqui Iustin. II. c. 12, 13., adventante Xerxe consulentibus, (Atheniensibus nempe) Delphis oraculum, responsum fuerat: cf. III. 5, 4. XVI. c. 3, 4. VALCK.

16. ὑνέχρηστο) Spatiosae et choris aptae; neque enim, quae Fr. Vigeri sententia ad Euseb., Spartanorum regio in-

liastae nimis officioso transcribo. Abunde erat, *ἔτι καὶ αἷον* etc., monstrantque schedarum plures. WESS. — Sufficere haec utique poterant: sed ne copia quidem illa, quam alii Mss. cum Edd. offerunt, aliena ab Herodoti stylo debuit videri. S.

4. Μεγίστη (ἢ τὴν Ἀκαρνανίαν) Megistiam Acarnanem Graeci celebrant; in his Philostratus Vit. Apollon. IV. 23., ubi docte Olearius. *Θιμοκλῆς* Plutarcho Lacon. Apophthegm. p. 221. c. Mitto Tzetzen Chil. X. vs. 685., multa perperam et stolide miscentem, Megistiamque hunc et Telliam, de quo lib. VIII. 27., confundentem. WESS. — Egregii vatis, qui fati praecipius, tamen Οὐκ ἴδαν Σπάρτης ἡγούμενος προελπεῖν, ut eat in Simonidis epigr. cap. 228. [Anal. Brunckii T. I. p. 131. n.° xxxi.] nomen latebat apud Suidam in Ἀκαρνανίᾳ et in Ἀκαρνανίᾳ: verba sunt Philostr. Vit. Apoll. IV. c. 23., e quo τὴν δὲ Ἀκαρνανίαν Μεγιστίαν Suidae restituendum vidit G. Olearius; et Aeliano, [Nat. Anim. VIII. 6.], quod ex Med. Cod. vir clar. Abr. Gronovius adfirmavit. De Acarnane Megistia, praeter cetera, falsa quoque nobis narrat Is. Tzetzes, Chil. X. vs. 685. etc. in hunc transferens et in Laconas, quas de Tellia vate legerat et de Phocensibus apud Herod. VIII. c. 27. aliosve. Lectu non indigna sunt haec ex ineditis Schol. in Aristidis Panathen.: Ἀθήνησιν ὅτε μαντεῖς τις τῶν Λακεδαιμονίων εἶπεν ὅτι, ἰδὼν μιν ὡς ἐπὶ ταυτοῖς καὶ ὅπως ἤρῃσαντο μὴ Φωγεῖν, ἀλλὰ ἰδὼς δανεῖν. Si legitur, ut patet, in Cod. Ms. Petri Burm. ἤρῃσαντο, mihi ἤρῃσαντο aequae videtur inusitatum ac ἤρῃσα: corrigerem, καὶ ἡμῶς ἤρῃσαντο μὴ Φωγεῖν, ἀλλὰ ἰδὼς δανεῖν: nempe εἰδόντες, vel προεῖδόντες, nihilominus fugere recusantes, honestam mortem praeparaverunt. Utrumque est ex optimorum scriptorum usu, pervulgatum quidem ἤρῃσαντο μὴ, alterum, πολυεπὲς καὶ ἄσπετον, nempe maluerunt; ut Demosthen. pag. 620. 84., similisque, vid. in lib. VII. c. 104. notata. Schol. in Eurip. Phoen. p. 791. 4., ἀπέρχεται αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀττάλωνα ὁδὸν, ἣ δὲ ἦν μάλλον τῇ γαμοστόλῃ θύρῃ: videlicet ἰσχυρῶς. VALCK.

5. καὶ τῶν ἄλλων ἅπαντα ἐκ τῶν ἰσθμῶν τὰ μέλλοντα πρὸς ἐκβάτην ἐκπορεύεσθαι) Koenius suo Herodotum more scripsisse suspicabatur τούτων, ἐκ πάντων: - ἐκβαίνειν ἅπαντα: cui saepe elegantiori conjecturae Medicus codex. VALCK. — Sequitur

cupide sum Mssos libros, singulari constantia viam ad veritatem munientes. Sermonis quoque nexus nihil desiderat uberius. WESS. — Nempe *ἱππῶτα* ab imperitiis nonnullis librariis in *ἄπῶτα* fuerat mutatum: post *ἱππῶτα* vero nullus codex mstus aut *ἱπῶτα* aut *ἄπῶτα* agnoscit. Venetus Editor, in principio *ἄπῶτα* legens, in fine *ἱπῶτα* sua de coniectura adiecit. S.

6. οὐκ ἀπῆλπετο) Videtur οὐκ ἀπῆλπε ex Arch. probius. Deinceps c. 222. ἀπέλπεσθαι *Λαωνίδην* et lib. VII. 63. *Platarchus* tamen Virt. Muller. p. 261. c. 17. ἡ *ἑλπίς*, ἡ ἀπολυσμένης, ἀλλ' ἱππῶτα — βούλησιν, οὐδ' ἡ μάχη, — καί τιν' οὐρα προσβύτις, ἀπῆλπετο. At in huiusmodi verborum formis, etsi sæpe inconsulta, ingenis est librariorum inconstantia. WE99. — Est vero etiam apud Xenoph. ἀπολυσσέσθαι τινος, discedere ab aliquo, *Cyrop.* I. 6, 21. III. 1, 42. et sæpius alibi. S.

CAP. CCXXII. 1 seq. *Θεοδίδης δὲ καὶ Ὀνδαλῆς*) Hic de Thebanis scripta *Platarchus* ex ratione repellit T. II. p. 269, ut hæc quoque criminatio sua quadam specie non destitatur. Solos secum Leonidam retinuisse Thespenses narrat *Diodor.* Siculus T. I. p. 410, 46. [lib. XI. c. 9.] ubi notat vir eximius. *Herodoti* Thebanis Mycenæos decessisse substituit *Pausanias* X. [c. 20.] p. 846., et II. [c. 46.] pag. 146., ubi, *Μυκωνῆας*, inquit, *ἠμυρόν* τ' *Θημερόν* *ὀδύμην* *ἀνδράς*, *οἱ Λακεδαιμόνιοι μετ' ἑαυτοῦ τοῦ Ἰππῶ.* VALCK.

8. ἀντίπυρρον ὄφθαλμοις *Λαωνίδης*) Cavillatorem abdi *Platarchus* adeo insanisse negat Leoniden, *ὅτι κατὰ τὴν Νῆσταν λόγον τοῖς ἑκατοσίοις τοὺς τετρακοσίοις ὄπλα ἔχοντες*, ut trecentis suis quadringentos Thebanos armis instructos obdidit loco retinebat. Immo vero veteri magis debuisset, ne ab his, quam ne a barbaris, circumveniretur. Quæ insanem futilemque habent criminationem. Neque enim non plures quam trecenti cum Leonida fuere, verissime in *Prolegom.* respondente *Ioach. Camerario*. Nam præter septingentos Thespenses, Spartano regi additissimos, aderant trecentis ipsorum ditionis plures, siquidem quodam suorum tellitis cuncti in expeditionem ire solerent, et singuli interdum ad septenos secum *Hilotas* traherent, teste *Scriptore* lib. IX. 28. Stipasse vero illos trecentos hæc pugna *Hilotarum* hand paucos, nitidissime ex c. 279. et lib. VII.

25. patescit. Quid ad haec malignitatis accusator? WESS.

CAP. CCXXIII. 8. *ὡς τὴν ἐν ἑσπερίῳ ἔθελος ἠνέμοιο* Leonidae quod fertur decantatum dictum, aut minus congruum iudicavit Herodotus huius diei gloriae personae-ve, aut execogitatum demum fuit post eius aetatem, sicut alia non pauca: nam sibi legerat Seneca, quod Sueton. II. pag. 18. putabat etiam apud Herodotum esse, *ὡς τὴν ἐν ἑσπερίῳ ἔθελος ἠνέμοιο*. [Conf. Diodar. Sic. XI. g. et ibi *Μακρ.*] Romana maiestate condignum dictum tribuni militum, qui se quadringentis secum morituris ducibus offerebat consuli, nobis custodivit A. Gellius Noct. Att. II. 7. Ego hanc tibi et reipublicae animam do, etc. praeterea M. Catonis verba memoratu dignissima, virum illum excellentem iure comparantis cum Leonida. Perit nobis et illa pars Livii, qua praclarum illud facinus Herodotus suavitate narraverat. VALCK.

(ἐν τῷ ὑποκρίματι) Sive hoc, seu εὐρύτερον legatur,
 paratibetoribus auctoribus maximè postèrius, tanta Codicum
 conspiratione hiximus. Quod adhaerescit, [lin. 10.]
 τὸ μὴ ἐν τῷ ὑποκρίματι, pertinet ad superiores dicæ. Scripsum
 si fuisset, τὸ μὴ ἐν τῷ ὑποκρίματι τοῦ τῆς τοῦ ὑποκρίματος ἀνδρὸς τοῦ
 πρῶτου ἀνδρὸς τοῦ ἐν τῷ ὑποκρίματι εἶδος, sententiâ fuisset ob-
 rior, Pavo observante. WESS. in notis ad Plutarchum, lib. 12. τότε δὲ συμβολοῦντες ἔξω τῶν σπένδων. Falsum itaque
 quod Plutarcho Noster scripsisse perhibetur T. III. p. 866. οὐ
 σπένδων πάντας ἱππῶν ἐν τοῖς σπένδων πρὸ τῶν κολωνῶν. Huc enim
 postea demum superstities se receperunt Spartiatus, quibus
 iam Leonidas aliique multi cecidissent, postquam Per-
 sas quator in fugam verterant: tum demum cap. 225.
 ἔχοντο ἐπὶ τῶν κολωνῶν πάντες ἄλλοι οἱ ἄλλοι, πληθὺς Θάβαινοι. Es-
 tendum tamen foret Leonidae ceterorumque laudem hæc
 imminuatam, si verum esset, quod alios sequentes aucto-
 res tradidit Plutarchus, captis armis noctu Spartiatus cum
 duce tota castra irrupsisse hostilia, ipsumque Regis petiisse
 praetorium, aut eum illo, aut, si ipsi oppressi essent, in
 ipsius potissimum sede morituros, ut loquitur Iustinus; quem
 sequitur Orosius II. c. 9. Νύκταρ, inquit Plutarchus, ἀν-
 σταντὲς ἐβαδίζον ἐπὶ τὸ στρατόσπιδον, καὶ τὴν σκηνὴν ὀλέγον διὺ
 βασιλέως, ὡς ἑκάστω αὐτῶν ἀποκρινόμενους, καὶ περὶ ἐκείνῳ τὴν ἐξ-
 ἔμνη: conf. Diodor. XI. c. 10., et ibi Clar. Wess. Corr. in

potius credendum, quam Herodotum 2. quum illa praesertim narratio fidem superet, multaque mentiantur in historia Graeci. VALCK.

21. παρὰρρημένους τε καὶ ἀτίους) Laurentii ingruentes et sese intrudentes perstrinxit, tanquam aliena, Cl. L. Bos Obs. Critic. p. 157., eorumque in locum, quos spernebant et pro nihilo habebant, suffecit. Dubito de priore: belle memini lib. IV. 159. Vallae παρὰρρημένους fuisse contemptores, sed aptavit isthic, quae erant disiuncta; namque καὶ παρὰρρημένοι διαφάσαντες his consimiliter ponuntur de pugnantibus, qui sibi corporibusque suis nimio ardore haud parcent, ac οὐκ παρὰρρησιν ἑαυτῶν in hostes ingruunt, quae et Porti doctrina. Posterius ingruentes ex ἀτίους Aroh. fluxit; quo quidem, si tamen iidem Ionibus ac ἀτίους, nihil accommodatius. Ἀτίους, ὁμῶντες, πηδῶντες, Hesychio, Suidae [voc. Ἀττί] et hac de familia aliis. Non diffiteor, mihi vehementer illud placuisse quondam: nunc vereri coepei, ut exempla Diss. Herod. p. 88. quaestioni faciant satis. [Et ista profecto rectius ἀτίους et Ἀττί scribentur: sunt enim ex ἀτίους et Ἀττί contracta.] Nec sequar tamen H. Stephanum, ἀτίους sive ἀτίους scribentem: nam quae in Camerarium ille strinxit, ex Eustathio derivata, non feriunt admodum. Homeri enim ἀτίους Iliad. τ'. 332. explicant interpretes ἀτιμάζοντες, Hesychius cum Adnot. Clar. Alberti, aut ὀλιγοφρονιστεύοντες, ἀφρονιστεύοντες; aut diversius. Illud si arripiatur, valde desperantes et nullam suae salutis rationem ducentes sistet; tumque παρὰρρημένους τε καὶ ἀτίους aptissime nexi procedent. Dioscorus simili in re, ἀφιδῶν ἑξῆς τοῖς ἰδίαις σώμασιν εἰς κοινὴν σαρξίν, XIII. 60. et ἀφιδῶν τῆς ψυχῆς ἐνέκα νίκης, XII. 62. WESS. — Notavit ad hunc locum Reiskius: „Cogitavi „aliquando ἀτίους; sonice pro ἀτίους: sed nunc placet vulgatae acquiescere, atque interpretari furentes, rabiosi.“ Haud dubie a Poëta mutuatus id verbum Herodotus est. Vide ad Iliad. τ'. 332. interpretes, et instar omnium immortalem Heynium; qui hunc ipsum etiam nostri locum expendens, istud καὶ ἀτίους verissime interpretatur et tamquam attoniti, mente capti. Quem ibi Valckenarium nominavit Vir doctissimus, eius loco Wesselingius erat nominandus; cuius quidem sententia haud multum discrepat ab Heynii interpretatione. S.

CAP. CCXXIX. 4. seq. *ἑταίροι* αὐτοῦ ὀνόματι (Spartanorum) ὀνόματι ex dialecti ritu. [sed vulgatum h. l. tenent libri omnes.] Accessio vocabulorum ex *Med.* laudatore (quod minime mirandum) utitur Gronovio, fluxae tamen fidei apud multos. Qui tandem illi οὐκ ὀνόματι, distincti a troceatis, quorum omnium sese accipisse nominavit? An Helotae? quibus nusquam in Spartanorum catalogo locus. Non nescio, saepe inter simillimas posita voca, supina librariorum socordia praetervideri et negligi. At coniurasse plerosque omnes scribas, et maculam schediae adpersisse, paene supra fidem est. Tueri ergo possessionem inserta e *Medic.* non posse videntur. **WESS.** Ob vocem ὀνόματι repetitam, media quaedam facile fateor, potuerunt excidere; si tamen alia etiam absunt Codicibus, *Vallae* non lecta, neque ego desiderarem ex *Med.* vulgata: ex hac lectione *Med.* *Koenius* forte valde probabilem efformavit, hanc nimirum: καὶ ἑταίροι αὐτοῦ πάλαι τι καὶ ὀνόματι Spartanorum. *Spartiatum*, qui cum Leonida ceciderunt, ἑταίροι, inquit Noster, ὅς ἐστι δὴν αἱ εἰς τὸν γένειον ἐπὶ τὸν καὶ τὸν ὀνόματι: neque hic requireret omisam vocem αἱῶν, hoc sensu sic simpliciter, ut veteribus illis usurpatam: ad αἱῶν γένειον, quomodo loqui solet, adscribi potuit αἱῶν. Nomina trecentorum Spartanorum sibi forsitan enotaverat ex columna in illorum memoriam Sparta erecta. *Pausan.* III. [c. 14.] pag. 240. Κίθαι καὶ στήλη πατρίων τὰ ὀνόματα ἔχουσα εἰ πρὸς Μάδουρον ἐν Θερμοπύλαις ἀγῶνα ὑπάρχον: cui etiam pag. 247. [c. 12.] μέγας μνησθῆναι (τοῖς) λόγους μάλιστα αἱῶν μνησθῆναι καὶ αὐτὸν δὴ αὐτὸν δεικνύει Ἀσπίδων. **VAL. G.** Vocab. αἱῶν illic 6. communi consensu libri omnes tenent: et possunt ex proxime praecedentibus intelligi ὀνομασθέντες αἱῶν, (memoratu digni. Insulsum autem adamentum, πολλοὶ δὲ καὶ οὐκ ὀνόματι, quod, a Gron. receptum, in suam etiam exemplum propagari *Wess.* passus est, praetermodum *Med.* nullus alius vetus liber agnoscit, nam et Noster si aliquid ignorat, quem in *Kar. Lect.* nominare negligenter non eod. quidem *Pb.* et *Pd.* eadem verba paullo inferius legi, sed neque inutiliter inserta, ibidem adnotari. *Som.* αἱῶν αὐτὸν δὴ αὐτὸν δεικνύει Ἀσπίδων. *Val. G.* Nomina filiorum *Darii*, *Ἀσπίδων* et *Ἑταίρων*, ex gen.

ma Reiskius: Hunc, ait, locum non concilio cum pag. 459. initio: manifesta nimis est contradictio. Sed, qualia scribitur Reiskius in Miscell. Lips. vol. VIII. pag. 502, suo loco ne tangenda quidem, si quis ante annos scripsisset ferme ducentos, quibus ille modis fuisset exceptus istiusmodi convitia hac aetate ferimus, non reprehendimus. Hic quidem tandem est in Persarum manibus ereptum puerum hoc conflictu Regis cadaver victores aliquantisper totosque perunt Spartia theod. ad hunc modo fatigati vim habuerunt ad id non expectant, non sustinuerunt, atque eodem die omnes, ut ut notum est, interierunt, Persisque adeo victoriam Leobnidae regium quoque reliquerunt cadaver, quod capite truncatum iratus Xerxes in crucem tolli iussit. [In editis deinde Animadversionibus silentio hunc locum idem Reiskius praeteriit.] Secundum fictum Plutarch. T. II. p. 306. [in libello qui Parallela inscribitur] ex Leonidae cadaverem vere Persa τέρπειν τὴν καρδίαν, καὶ εὖπε δακρύων verbiq. mutatis illinc rem narrat eandem Stobaeus p. 92, 5, utriusque citantur Aristidae Persica, omnibus aliis invisitata, apud illum mox in historia Romana laudatur etiam Aristides Milesius: istiusmodi nebulonum mendacia vix digna sunt memoratu. Lipsiensis nunc forte Criticus R. [Reiskius] non fatebitur, cunctante stylo elaborata veterum scripta paulo esse consideratius contrectanda. VALCK. — Ad locum quod spectat, ad quem ista disputavit, Valckenarius adnotare equidem in Var. Lect. debueram, in Editis ante West. et in Mssis sic constitutam distinctamque esse orationem: πέντες μὲν μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Ἀριονίδου, πεπλημένοι καὶ Ἀσινιδανίων ὄντων etc. (Sic quidem et noster cod. MS. (nisi quod in hoc μαχόμενοι scribitur) nec ex aliis codicibus aliud quidquam adfertur nisi ὄντων ex P. et ex quod ex uno Pd. Larcherus adnotavit, post μαχόμενοι in illo incisam esse orationem, post Ἀσινίδων non esse interpunctam. Ut olim alii, sic et Valla legēbat, interpretatusque erat: Hi duo Xerxis fratres super cadavere Leonidae pugnant, ut occubere, adeo vehementi Persarum Laodectonorumque conflictu, ut Graeci etc. Atque in eadem ratione adquisita in re fortasse debueramus. Primus Gronovius suspensus erat, post μαχόμενοι forsan interpungendam fuisse orationem, ut verba ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ etc. ad sequentia referrentur: cum

dem vero suspicionem rursus deposuit, quoniam ita nimis abrupte inchoaretur sequens periodus, *Ταί τῶν νεκρῶν ἀσπίδω* etc. Nihilominus *Wesselingius* post *μαχηόμενοι* quidem interpunxit orationem, proxime sequentia vero verba intacta reliquit; nullam in Notis super hoc loca dubitationem significans, at in latina tamen versione conjunctivam adiciens particulam: *Xerxis igitur duo fratres pugnantes occubuerunt; a deo quoque vehemens de cadavere Leonidae fuit Persarum Lacedaemoniorumque conflictus* etc. Post hunc *Schaeferus*, tenens post *μαχηόμενοι* interpunctionem, ante *ἀσπίδω* *ἐν* *μαχηῶν*, *καὶ* particulam ex coniect. adiecit; quae particula ex *Schaeferiana* editione in nostram propagata est. At quidem, si modo necesse utique fuit a vetere ratione discedere, profiteor paulo expeditiorem mihi nunc videri *Valckenarii* rationem, in eandem cum *Schaefero* sententiam *ἐν* *τῇ τῶν νεκρῶν* corrigentis. Potuerit vero nihilominus deinde post *Περσέων* eadem *καὶ* particula suum locum tueri. S.

ῥαρεῖα καὶ σπάνια (ῥαρεῖα) Raritate commendatur, nullo alio privilegio: idem *ῥαρεῖα καὶ σπάνια*, subtraxisse videlicet sua virtute pugnantibus Persis Spartanos Leonidae corpus. Nam, quod illi Xerxes deinde turpiter insultavit, tum contigit, cum, innocentis post strenuum certamen, occubuerant omnes. Frustra, quia in his difficultas quaeritur. Porro [lin. 7.] *ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ* ex *Pass.* legitimum puto. Nunc de bello et pugnae contentione c. 168, alibique. Geminum ferme lib. IX. 102. *ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ* *καὶ σπάνια*. *WESS.* — *ῥαρεῖα καὶ σπάνια* lin. 4. cum *Schaefer.* ex edd. ante *Gron.* revocavi. *Codex Med.* autem cum *Pass. Ask.* et uno ex *Parisi.* non *ῥαρεῖα καὶ σπάνια* dabat, ut in nostra *Var. Lect.* perperam scriptum, sed *ῥαρεῖα καὶ σπάνια*: quod ego quidem librario- rum errori adscribendum puto, *Wesselingius* vero a *Gron.* receptum in contextu tenuit: quibuscum noster etiam cod. *F.* fere consentit, qui non, ut in *Var. Lect.* dixi, *ῥαρεῖα καὶ σπάνια*, sed (ut, codice iterum inspecto) nunc primum animadvertio) *ῥαρεῖα καὶ σπάνια* praefert. S.

καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ etc.) Parendum fuit scriptis libris. *Plutarchi* editiones *Καλῶν* ostentant, sicuti et *Aldus*, quasi propriam nomen. Prope eum collem *Αἰνιδῶν* *ῥαρεῖα* apud *Philostatum* *Vit. Apoll.* lib. IV. 23.; verius *Noster*. Adde

Simonidae Epigramma Anthol. III. 5. p. 296. WESS. Vide Anal. Brunckii T. I. p. 132. num. xxxv. S.

12 seqq. μαχησῆσι, τοῖσι αὐτῶν etc.) Tan. Fabri contexturas acerbius taxari animadverto, addique contexturæ haud illud satis opportunum. Codicum inconstantia optionem reliquit liberam, qua, præsertim cum *Longinus* præiret, utendum censui. Namque ex eo advocatum, et princeps editio et Mæsti, teste Cl. Zach. Pearce, offerunt; prorsus Herodoteis, uti vulgari iussi, concordans. Hoc amplius, καὶ χερσὶ καὶ στόματι a sequente κατίζωνται punctuatione separatavi, eiusdem Longini, cui στόματι μαχεσθαι mæra hyperbola, ductu. Cicero Laconici in eo genere quidpiam observavit, adolescentum greges, inquitens Tuscule Disput. V. 27., Lacedæmone vidimus ipsi, incredibili contentione certantes pugnis, calcibus, unguibus, moris dentibus. Quod itaque his aptum hærebat, κατίζωνται οἱ βαρβαροὶ βέλονται, barbaros manibus oribusque defensantes esse Spartiatis iaculis obruisse et quasi contumulasse, cultissimè pingit. Grande oppido καταντίζωνται βέλαι, eodem Longino monitore. Hinc Aristides T. II. pag. 190. κατίζωνται οὐδὲ τῶν βαρβάρων. Philostratus Vit. Apoll. IV. 23. καὶ τοὺς ἀλλοτρίους, ἢ οὐ μόνον Λακεδαιμονίους περιχάσθαι τοὺς τοῦ ἑθνικοῦ. Libanius Or. XXXV. p. 690. A. ὡς δὲ πολλὰς ἐλέγους καταχάσας τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Πύλαις, ubi Morellus nihil vidit. WESS.

12-15. ἀλεξομένους μαχησῆσι etc.) Quod, postea tethere reiectum, olim placuerat T. Fabro, mihiq. vénéret in mentem, hoc a Codicibus subministratum (Diss. Herod. pag. 123.) revocabitur in contextum, sic, ut puto, collocaendam: ἀλεξομένους μαχησῆσι (τοῖσι αὐτῶν ἐνύχων ἐν ἡμίονοις,) καὶ χερσὶ καὶ στόματι, κατίζωνται οἱ βαρβαροὶ βέλονται. In his ista, καὶ χερσὶ καὶ στόματι, ab interpretibus Longini, Fabro, Dacierio, Tollio, variis tentata coniecturis, unus recte ceperat Boilevius, ut accipienda docuit Cl. Clar. Wesseling. Τοῖσι, dubio vacuum, sic adhibetur lib. VIII. c. 89., αἱ γὰρ νῦν ἐπιστάμενοι, τοῖσι αἱ νῦν διδόντες, καὶ τῶν Σαλαμίνων δίδωσι. Sed hæc, τοῖσι αὐτῶν ἐνύχων ἐν ἡμίονοις, nempe αἱ μάχαι, apte respondent ad ista αἱ νῦν; δόματα μὲν νῦν τοῖσι πολλοῖς αὐτῶν τινυμένα ἐνύχων ἐν ἡμίονοις ἦν, οἱ δὲ τοῖσι ἑσπεῖς διαγυλίζοντο τοὺς Ἕλληνας: pro

more videlicet istius aevi, quo, *hastâ fractâ, gladiis utebantur*. VALCK. — Olim, quum imperite iuncta legerentur verba καὶ χερσὶ καὶ στόματι καθήσαν οἱ βάρβαροι, *Val-la intellexerat barbaros, et manibus et uocibus incessentes Spartanos; Gronovius verq; et manibus et mueronibus. S.*

CAP. CCXXVI. 5 seq. ὡς --- τὸν ἥλιον --- ἀπακρίπτει.) Sagittis Persarum solem obscurari solere: sic optime *Valerius Maxim.* Herodoteum interpretatur ἀπακρίπτει lib. III. c. 7. fin. Aliter *Cicero Tusculan.* I. 42. ubi de hoc egit Spartani dicto *Davis*. Pauca dederant viri Docti ad *Frontin.* IV. c. 5, 13. Proxima [lin. 7.] τοσοῦτό τι, πλῆθος (τὸ πλῆθος saltem scribendum,) αὐτίων εἶναι: illa, nec minor, maluisset omitta *Iac. Tollius* ad *Longin.* p. 223. [Equidem nec invitum tueri illa suum locum passum sum: nec τὸ articulum pro τὶ requisivi.] Unicum hoc tantum *Dicæcis* Spartani dictum *Noster* retulit, nullum *Leonidae* vel aliorum de trecentis istis: feruntur tamen plura, et sane digna seculorum memoria; quorum omissionem non adeo negligentiae *Plutarchus* imputat, quam malevolentiae *T. II.* p. 866. c. n. et, ne quis minima diceret historicum intacta praetermisisse, ὁ δὲ, inquit, τὴν Ἀμάσειδος ἀποψήφισεν etc. qualia dum nequeunt negari, vellem equidem nec dici potuisse. VALCK.

7. τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτίων εἶναι) *Eustathium* arbitror hic aut superius ἡσθεῖς invenisse: καὶ σημειῶσαι, scribit, ὅτι τὸ παρ' Ἡρόδοτου τίθος βελῶν, ὅθ' ἢ ὡς, ὑπὸ σκῆ. ἔχον μάχην εἶναι, ἐννοεῖται ἔχει τὴν Ὀμηρικὴν ταύτην λέξιν *Iliad.* Θ. 159. Id si vere reperit, admodum utique fuisset. Ego vero ex scriptorum exemplarium taciturnitate addubito, vacillantiq; eius memoriae adscribo. *Cicero*, non *Trachinium* quendam, sed *Persen* hostem in colloquio haec dixisse gloriantem *Tusc. Disp.* I. 42. adfirmans, notatur a *Pet. Victorio Var. Lect.* lib. XXVII. 9. quem et *Davisium* ad *WESS.* — Ad vocab. πλῆθος, quod adinet, nisi consentirent (quoad quidem novimus) codices, facile credentes variandi causa nunc h. l. τίθος scripsisse *Herodotum*, et eadem nominis, cui peropportunos hic locus erat, interpretamentum occupasse. Sic quidem *Niθος* *Hezychius* cum *Scholiastis* *Homeri* et *Euripidis* πλῆθος interpretatur: conf. *Wetsten.* ad *Epist.* ad *Ebraeos* c. xii, 1. S.

of the

CAP. CCXXXIX. 5 seq. (τὸ Ἰσχυαῖον). Ad stipulor
 (Ch. Wasse ad Thucyd. IV. 12., hoc laudanti. Alia in re
 reperitur ad 107. ἀλλὰ διακρίνεται ἡ τὸ Ἰσχυαῖον Diodorus,
 Polybius, Agatharchides etc., in variis tamen Grammaticis,
 de morboris ἰσχυαῖος ἔχων et διακρίνεται. Vide Diodorum XVIII.
 48. et doctissimum Trilleram in Thom. M. Erasmio. WESS.
 Ibid. ἡ βαλάντιος ἡ τὸ μέγιστον. Et τὸ Ἰσχυαῖον legen-
 dum decernit Ios. Wasse ad Thucyd. IV. cap. 12., codices
 (quod alibi solet) non commemorans: praebet illud margo
 Steph. lectum quoque Vallae, neque tamen non reperiun-
 tur et τὸ μέγιστον, et ἡ τὸ μέγιστον: permutanturque phrasae,
 τὸ Ἰσχυαῖον ἀντιβαῖν, et τὸ μέγιστον ἀντιβαῖν. In malis tamen vi-
 tiisae ponere meliunt uis τοῦτοχρον πρὸς τοῦτοχρον: τὸ Ἰσχυ-
 αῖον: ἡνίκαι μὲν εἰς τὸ Ἰσχυαῖον Ἀρχαῖον, ἐστὶν Ἰσχυαῖον. Ed.
 V. p. 354, 29. Extremam lippitudinem intellexit Valla. Pla-

to Gorgia p. 496. A. κατὰ τοῦ αἰθριώτου ὀφθαλμοῦς, ὃ ὄνεια ὀφθαλμία: de coecitate posuit Aristoph. in prima ed. Plutt vs. 115. Ταύτης ἀπαλλάξεν τε τῆς ὀφθαλμίας: cui versui hunc postea substituit, illic in Scholiis memoratum: Τῆς συμφορῆς ταύτης τε παύσειν, ἧς ἔχεις: sive, ἢ σ' ἔχει. Timocles Athenaci VI. p. 223. c. Ὀφθαλμιά τις; εἰσὶ Φικίдай τυφλοί. VALCK.

14. λιποψυχίοντα) Si verum esset quod Lexicographis traditur, apud Thucyd. λιποψυχεῖν sumi etiam pro ignavia esse; illuc. potuissent referri quae Wasseus alienisimo loco posuit p. 245. n. 43. [ad lib. IV. c. 13.] Τῇ ἐν ψυχῇ opposita ignavia dicitur etiam ἀψυχία: animi deliquium, alia λιποψυχία, Ionice vocabatur ἀψυχή: forsan itaque ignavus sive pusillanimis novatori Herodoto est λιποψυχεῖν. Conjecisse se scribit aliquando Reiskius διλοψυχεῖντα. Poni saltem debuerat διλοψυχεῖντα: hoc si praeberet scriptus Codex, anteponerem vulgato, velut isthaec etiam aetate imitatum, Tyrtaeus apud Lycurg. c. Leocr. p. 163, 4. Ἄλλὰ μὲν ποιεῖτε καὶ ἄλλωθεν ἐν φρεσὶ θυμόν. Μηδὲ διλοψυχεῖτ', ἀνδράεσσι μαρναμένοι. Ex Homericis expressum insigne Theopomp. dictum habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 749, 10. Εὐ γὰρ ἦν τὸν κλύδων τὸν παρόντα διαφυγόντας ἀδείως διὰ τὴν τοῦ ἐπιλήσιον χερσὸν, οὐκ ἂν ἦν θαυμαστὸν διλοψυχεῖν: attigit eximius Jer. Markland. in Lysiae p. 44, 4. et Ioannis Ev. XII, 25: ubi plurima collegit Wetsten. VALCK. — Vulgatum pertinaciter tuentur libri omnes. S.

14 seq. Εἰ μὲν νυν ἦν μόνον etc.) Versavit hunc locum Reiskius, vitii, uti suspicatur, reum mancumque. Medicina, quam invenire se negat, in promptu erit, modo [pro ἀλογήσαντα, quod Gronovio placuerat,] ἀλογήσαντα, h. e. ὀφθαλμῶντα, oculorum morbo dolentem, revocemus. Quid enim? An Aristodemus ἀλογήσας, praeceptorum contemtor Leonidae, Spartam redux, sine poena abiisset? Non siverit Lycurgus nec militaris disciplina, apud Aelianum in Σουλᾶς Κακῇ. Oculorum morbus obtentui, cur praelio afuerit, posuit esse, nulla ἀλογία. Quod Portus ἀλογῶν semel excidit ex lib. IX. 22., nihil ad rem. Habet lib. III. 40. et 43. atque alibi. Magis urgeret ἀλογῶν, sine comite positum, de morbo doloreque oculorum, ni ὀφθαλμῶντες Eurytus et Aristodemus in hac quaestione praecessissent. WESS.

CAP. CCXXXI. 3. οὕτω οἱ πῦρ εὐδαίς ἔταυ) Frequens inter Graecos olim abominandi flagitiosos et infames genus. In *Lycurgo* in *Aristogit.* p. 106. μήτε πῦρ ἐναύειν, μήτε συσεσιεῖν μηδέν, μήτε θυσίων τῶν γενομένων κοινωνεῖν. Et enucleatius atque amplius *Demostheni* Or. I. in *Aristogit.* p. 409. μή πυρός, μή λύχνου, μή ποτεῦ, μή θρωτοῦ, μηδέν,α μηδένας τῶν κοινωνεῖν, μηδὲ λαμβάνειν, μηδ' αὐτὸν τούτῳ δίδοναι. Atque hanc aversatione Athenienses ulti *Socratis* fuerunt accusatores, ὡς μήτε πῦρ ἐναύειν, μήτε, uti *Spartani* *Aristodemum*, ἀποκρίνεσθαι πυνθανομένοις in *Plut.* T. II. p. 538. A. Sed talis privo Attici iudicio et odio; *Spartae* lex ea infamiae nota τῶς τριεσάκτας, sive fugaces, atque ἐν μάχῃ καταδιωκόμενους, adaspergebat apud eundem, *Apophthegm.* p. 191. B. Estque hinc *Aristodemus* ὁ Τρίσας *Aeliano* de *Anim.* lib. IV. A. et *Suid.* in *Λυκαύργου*. Confer lib. IX. 70. WESS. Cui publicitus iniusta fuerat nota turpitudinis, (Ἀρμόστει μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ἐλοσχεῖται ἀτιμία: Ἀμμον.) huic πῦρ εὐδαίς ἔταυ *Σπαρτιωτίων*, οὕτω διελύγτο. Vetera verbum adhībuerunt Ἐναύειν veluti proprium in hoc humanitatis officio, infamia notatis denegato: vid. apud *Suidam* in Ἐναύειν, *Polybii* locus, et *Scriptoris* incerti de *Callisteno* loquentis, ex historia Graeca notissimo; sed in huius loco scribendum: μήτε ὕδατος ἐκινώνουν αὐτῷ, μήτε πῦρ ἐναύειν ἐβούλετο. Atque id ipsum verbum in Attici *Buzygis* fuisse videtur execrationibus. *Diphili* parasitus apud *Athen.* V. p. 239. A. Ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς Ὅτι ἴσθιν, εἴ τις μὴ *Θάρα* ὀφθαλμοῦ ἀράν, ἢ πῦρ ἐναύσει, [fors. ἢ πῦρ μὴ ναύσει] ἢ διαφθερεῖ ὕδατος. *Cicero* de *Off.* III. c. 13. Quid est aliud erranti viam non monstrare, quod *Athenis* execrationibus publicis sancitum est. Saepius ἀραι memorantur: ἀραι *Βουζύγειοι*, huius legis additae, non video cur prae aliis publicae dicerentur: in voce publicis nomen forte latet *Buzygis* antiquissimi legislatoris: velut in transcurso *S.* Petitus illius facit mentionem ultimo commentario in *Leges Atticas*. *Buzygis* leges, velut a natura praescriptas humanitati, omnium prae primas collocassem. Vult etiam alteri facere, quod sibi quis fieri nollit; vult et περιεργᾶν ἀταφον σῶμα. *Schol.* in *Soph.* Antig. 262. Βουζύγης Ἀθήνῃσι κατηγόσατο τοῖς περιεργᾶν ἀταφον σῶμα. Aliam *Βουζύγειον* ἀράν, *Buzygis* execrationem, ubi laudaverat *Clemens Alexand.* *Strom.* II. p. 503, 17.

[p. 308. ed. Lugd. Bat. 1616.] latet nomen in *Βουζύγιος*: quod non intellexit interpres. VALCK. — Quem hic ex reconditae eruditionis suae penu *Buzygen* nobis produxit Vir longe doctissimus, de eo praeter auctores ab ipso citatos consuli *Hesychius* in *Βουζύγιος* potest et qui ibi alii a doctis interpretibus laudantur. Quod autem *Ciceroni* l. c. pro publicis restituendum *Buzygis* nomen suspicatus est idem admirabilis in indagandis sanandisque corruptis veterum scriptorum locis artifex, illi coniecturae speciem praesertim conciliare videri poterant ea quae in *Proverbiorum* e Vatic. Biblioth. Appendice Cent. I. num. 21. leguntur: ubi quod scribitur: *Βουζύγιος ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρμύμων*: id recte latine redditum, *Buzyges* (scilicet dicitur) de multa imprecantibus. Tum vero, quae consequuntur Interpreti non intellecta: ὁ γὰρ Βουζύγιος Ἀθηναῖον ὁ τὸ ἱερὸν ἄρτερον, ἅλλα τε πολλὰ ἀρῶται, καὶ τοῖς μὴ κοινοῦνσι κατὰ τὸν ὕδατος ἢ πυρός, ἢ μὴ ὑποφαίνουσι ὅδον πλανωμένοις: haec nonnihil partim defecta partim corrupta esse adparet. Supplendum ὁ τὸ ἱερὸν ἄρτερον ἄγων, aut ex *Hesychio* legendum ὁ τὸν ἱερὸν ἄρτερον ἐπιτελῶν, et, pro ἀρῶται, ἀρᾶται scriptum oportuisse nemo dubitaverit. Sed haec quidem nihil ad *Herodotum*. S.

4. ὁ τρίτος Ἀριστοδῆμος) Hinc memoratur *Aelianus* de *Nat. An.* IV. c. 1. fin. Τῶν τρισάντων qui dicebantur *Spartae*, *Tyrtaeus* iam meminit in *Stobaei Flor.* *Grothii* p. 191., *Τρισάντων δ' ἀνδρῶν πᾶς ἀπόλαλ' ἀμύτη*. vid. *Id. Meurs.* *Misc. Lac.* lib. III. c. 7. Sed et his nonnunquam redit in praecordia virtus; ut huic etiam evenit *Aristodemus*; nam, cum apud *Plataeas* strenue pugnasset, ὁ ἄριστος, factus est iterum, ut ante fuerat, ἐπίτιμος. *Spartae* quoque οἱ ἄριστοι liberabantur infamia: vid. *Clar. Wesseling.* ad *Diodor.* T. H. p. 372. [ad lib. XIX. c. 70.] *Spartanorum* ingenio congrua narrat *Xenophon* de *Republ. Lacetiae*, p. 398, 19. Qui nobis *Aristodemum* memorat, et *Pantiten*, [cap. cxxxi, 3.] si notos habuit, aliorum potius meminisse potuerat, quos laudat *Plutarch.* T. II. p. 866. c. Horum unus, epistolam *Spartam* deferre iussus, dixisse fertur *Leonidae* μαχάτως τρι, οὐκ ἀγγιζαφόρος, εἰσέμαν: sive potius, πῶς καμῶς, ἅλλα μαχάτως, ἀκολούθηκα: ut ferme legitur p. 229. E. VALCK.

Herodot. T. VI. P. II.

E

CAP. CCXXXIII. 1. seqq. Οἱ δὲ Θηβαῖοι etc.) Quae de Thebanis sequuntur, hinc excerpta, refutanda sibi sumit Plutarch. T. II. p. 866. D. E. et p. 867. A. ubi Leontiadem negat, Thebanorum ducem ait Anaxandrum fuisse, sequutus Aristophanem Boeotum et Nicandrum Colophonium. Huius Leontiadae filium Eurymachum postea temporis scribit Herod. [lin. 18 seqq.] a Plataeensibus interfectum; quod, quinquaginta circiter annis postquam haec evenissent, accidit anno primo belli Peloponnesiaci: Thucyd. II. c. 2. et 5. VALCK.

8. ἀνέστη τὸν ἀλλοτρίαν τῶν λόγων) Triumphat hic Plutarchus, Nostri malignitatem traducens, nonnulla consulto negligentis, alia absurde tradentis. Tanto in tumultu qui potuit induci Thebanorum inploratio? rogat. Quomodo Thessalorum pro illis intercessio? Enimvero, si quae Scriptor doto malo celavit, inprobo vehementer. At, unde explorata illi fuisse? quae silentio pressa dicuntur, cognoscemus? De precibus quid mirum, quum Thebani a Graecis sese sciunxerint, neque abhorret, allegasse, dum ipsorum plures contrucidarentur, deprecatores Thessalos. Possunt profecto multis veterum traditionibus difficultates rieri, eaeque expeditu operosae, quibus veritas non exstinguitur. Nam, impudentissime mentiri Herodotum de stigmalibus et Leontiada, cuius filio aequalis fuit, ceterisque Thebanis, cum Camerario non adducor ut credam. WESS.

20. ἀνδρῶν Θηβαίων τὴν πρὸς τῶν) Thucydides II. 2. trecentis paullo plures, ἀλλὰ πλείους τριακῶν, fuisse perhibet; Diodorus, numero rotundo, ccc. lib. XII. c. 41. Necem Eurymachi, ἀνδρὸς Θηβαίων δινατοράτου, quae principio belli Peloponnesiaci accidit, signat Thucydides c. 5. WESS.

CAP. CCXXXIV. 10. ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ) Sic optime ex membranis Cl. Gronovius. Nec male c. 235. ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ ἔστιν exemplar Arch. Omnem enim regionis tractum, in quo Sparta, Lacedaemonem esse et dici, notum nimis est. Aelianus Var. XII. 43. ἐν Λακεδαιμονίᾳ Μωδάκος ἰναλοῦντο, bene scripti Codices ἐν Λακεδαιμονίᾳ. WESS.

Ibid. ἔστι ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ Σπάρτη) Parum puto referre, utrum Λακεδαιμονίᾳ probetur, an Λακεδαιμονίᾳ; dummodo regio Laconica intelligatur per Λακεδαιμονίᾳ. Λακεδαιμονίᾳ ἔστιν dixit cap. sequenti. Multo mihi maioris videtur

momenti ex his Herodotei Demarati manifesta *Spartiatæ* inter et *Lacedæmonios* differentia; veteribus illa nonnunquam, sed a recentioribus saepenumero neglecta. *Lacedæmoniorum* in universum magnum ait Demaratus esse numerum, multasque civitates; sed inter has eminentem *Spartam* cives ad summum numerare octo duntaxat hominum millia; ceteros quidem *Lacedæmonios* egregios esse bellatores, sed qui non possint ad *Spartanos* aequiparari. Penes *Spartanos* erat imperium, quod exercebant in *Laconicæ* civitates ceteras, sive τοῖς ἐκ τῶν περιουσιῶν πόλεων. Erant illi quidem dicebanturque *Λακεδαιμόνιοι*: sed non, contra, aliarum *Laconicæ* civitatum incolæ dicebantur olim *Spartani* vel *Spartiatæ*; his ubicunque opponuntur οἱ περίοικοι, sive οἱ *Λακεδαιμόνιοι*, quinam sint intelligendi, clarum est ex his *Herodoti*. Credi vix potest quoties hac in re fuerit ab eruditissimis hominibus erratum; quæ hic dici possent permulta, locus non admittit. VALCK.

16. ἐκ τῆς αὐτῆς τῆς διεξόδου) Zopyrus, ἐπίσταμαι ἃ αὐτοῦ περὶ τῆς διεξόδου τῶν βουλευμάτων, lib. III. 156. Quod *Galenus* autem [lin. 17.] ex *Arch. βλασταὺς τοῦτον γινώσκων*, opellendum est in illo non inveniri. *Valla* expressit, ex codice an coniectura incertum, satis alioqui adcommodatum. WESS.

CAP. CCXXXV. 6. Χίλων) Parum refert, *Χίλων* legatur, an *Χίλων*, ex caussa ad lib. I. 59. exposita: posterius, de quo *Sosip. Charisius Grammat.* lib. I. p. 78. *malpi*. Prudens *Chilonis*, πρόνοιαν περὶ τοῦ μέλλοντος λογισμῷ καταληπτῇ hac tenus arbitrati, de *Cytheris* effatum, hinc *Diogenes Laërtius* I. 72. in hortos suos derivavit: nam quæ de *Nipia*, insulam bello Peloponnesiaco occupante atque oras *Laconicæ* ex ea infestante, *Thucydidi* debentur lib. IV. 53. WESS.

CAP. CCXXXVI. 5. ἰνδεδόμεγον λόγους) *Aldi* istud qui mutatum iverunt, nullam ad *Herodotum* iniierunt gratiam: nam solum veritate fulciebatur. *Mox* c. 237. οὐ γὰρ δὴ βαινὸν γε ἰνδίδεσθαι. *Clarius* lib. V. 92. τῶν δὲ συμμάχων τὸ πλῆθος οὐκ ἰνιδέετο τοὺς λόγους. Postmodum [lin. 9.] ἐν ἐπὶ τῇσι παρούσαισι τύχαισι nisi ad sententiam huius adsumatur, ea profecto laborabit. WESS.

ἢ ἰνδεδόμην) Tollendum puto litteram male

repetitam, scribendumque, τῷ νῆις: Tu, τῷ, cui naves 2000
dringentae naufragio perierunt, si --- ἄλλας τριμύριας
πλοῖαίς. [τῷ recepit Borh. At τῷ tenent libri omnes: Idque
ex ratione, quae est a Wess. exposita, locum suum videri
commode potest.] Quod praecessit, [lin. 7.] τῷ ποιεῖν τὰς
ἐκείνων αἰ ἐλλογῆς χαίροντες: istiusmodi moribus, vel istius
ingenio, solent esse Graeci: me iudice, non potuit illud
certi, scribi que, χαίροντες χερῶνται: neque adeo ab Antiphane
apud Athen. IV. p. 169. F. χαίροντες ὀνομάζοντες: sed
dehinc χαίροντες ὀνομάζοντες, ut recte vulgarunt viri docti in
Poll. X. 196. [et sic nunc legitur in nupera Athenaei edi-
tione,] Hoc constantissimus sibi postulat Atticorum usus,
alterum non admittit: atque hic Graece doctissimum H.
Casaubonum memoria sefellit. VALCK. — His adde quae
de isto usu verbi χαίρει Hermannus ad Viger. Adnot. 207.
conuclatius disputavit. S.

18. χαίροντες (χ.) Suspicionem docti viri [Reisk] liber
Arge. stabilis. Exa ex Ask., cum Achaemenis ad regem
gratio instituat, suadentis desiderio haud respondens
priusquam vero Exa multo minus, nexum sermonis inuenit
fuisse: furpans. Ἀντιφάνης supra lib. IV. 146. in cen-
tam venerunt. WESS.

19. ἡ γὰρ ἀνιόνται) Singularis in miranda hac vet-
stima exemplarium scriptorum consensus existit. Sunt
docti homines, qui repeti posse negant ab ἀνιόνται, pro
scilicet, quod ex ἀνὰ atque ἰόνται coarctat, reponuntque
ἀνιόνται. Contra ea Portus, ἀνὰ nullam vim addere verbo
adseverat, atque ἀνιόνται tantum valere, ac ἰόνται: cuius
opinionis nullum, nisi fallax ancipiti in suspicionem fun-
damentum. Optime τῷ αὐτῷ ἰόνται, βλάστη ἰόνται, et ἡμίλη
usurpari, in confesso est. Quid si ergo vocabulo disparato
et seclo τῷ αὐτῷ ἀνιόνται scribatur? Sic Ionicum erit, τοῦ
futuri ἰόνται, cuiusmodi lib. III. 53. δοῦναι μὴ ἀνιόνται
ταῦτα ἀνιόνται, pro πλόνται, ac plura in Porti pronun-
tatio et Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 80. Mihi, multum et
vario versanti, lenissima haec vocis visa medicina fuit, ne-
scio an aliis. WESS. — Equidem cum Schaeff. et Schneid.
(Lexic. crit. voc. Ἀνιόνται) in vulgato adquiescendum pu-
tavi. Ut latine non modo sarcire, sed et resarcire dicimus;
atque nonnulli non solum mederi, sed et remediare et reme-

diari dixerunt: sic graece non modo *ἰσθαι*, sed et *ἀνίσθαι* (ionice *ἀνίσθαι*) nec ita male dici potuisse videtur. S.

CAP. CCXXXVII. [9. *δυσμενὴς τῇ σιγῇ*] Vix usquam alibi sic *τῇ σιγῇ* adjecto articulo positum reperiri puto. Itaque *δυσμενὴς κῆ* (vel *κῆ*) *σιγῇ* scriptum oportuisse mihi persuaseram, atque haud cunctanter ita editurus eram, nisi vulgata scriptura apud Stobaeum quoque non modo in Gesnerianis editionibus (quas passim ex vulgatis Auctorum editionibus consulto mutatas novimus,) verum etiam in ipsa principe editione Veneta exstaret. S.]

Ibid. οὐδ' ἂν συμβουλευομένου) Quod Poëta, nimium ne crede colori, hic observatum magnopere vellem. Mutanti viro Celeb. [Gronovio] οὐδ' ἂν repugnant genius sermonis et Coddicum caterva. Illud autem [lin. 12.] *ἔτινος* - - - *ἐπὶ τῷ πειρασμῷ* neminem, Herodoto certe familiarem, morari debebat. Euripides Orest. 232. *Δυσχερὲς τοῖς νόστοις, ἀπορίας ἔσθ'.* Verum operae in talibus coacervandis caedet. WESS. m. 15. *ἐπεσθαι τινα*) Inmigravit in pleraque Lexica Πειρῆσθαι, abstinere, ex vulgato; qua id tamen potestate in Musis Herodoti nusquam, sed amplectendi ac retinendi. Corrigit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 373. addita negatione, οὐ περιέσθαι, quam res sane videbatur postulare. Placuit varho caput, volentibus schedis, detruncare: *καὶ μὴ ἐπεσθαι, ὅθεν* abstinere. *οἱ Αἰγυπτῶται ἔσχοντο τῆς ἀγωγῆς*, ab illo abduciendo abstinerunt, lib. VI. 85. Homerus saepe, cuius versus, a Cl. Gesnero ad Luciani Syr. D. cap. 22. memoratos, praetermitto. WESS.

CAP. CCXXXVIII. 1 seq. *διὰ τῶν νεκρῶν καὶ Ἀριστῶν*) Ex Mastis iuncta haec procedunt: praepositio *πρὶ* post regis olim posita nomen, aliunde (ut Gronov. bene) accesserat. *Διὰ τῶν νεκρῶν*, praeter [vel, inter] mortuos Leonidenque. Ita lib. I. 199. *δι' ὧν οἱ ἕϊνοι διεξιόντες ἐκλέγονται*, praeter quas mulierculas transeuntes eligunt. Graeci Interpretes Ezech. xvi. 8. *καὶ διήλθεν διὰ σοῦ*. Aristaelus lib. I. Epist. 13. *σῆς παρούμενης ἐκ τ' αὐτομάτου παρουσίας διὰ τῷ μισοκαίου*. Talium in Graecis uberrima messis. WESS.

[10. *οἱ μὲν δὲ ταῦτα ἐπίειν* etc.) Haec si cum VII. 36, 1. conferantur, docebunt, puto, recte ibi a nobis accepta esse verba ista, καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἔποιον τοῖς περικύκτοις αὐτῇ ἢ ἄλλαις τιμῇ. S.]

CAP. CCXXXIX. [1. Ἀντιμὶ δὲ ἐκείνῳ τοῦ λόγου, τῇ μὲν τὸ πρότερον ἔξινει.) Priusquam ad reliquam rerum hoc bello gestarum narrationem progrediatur Scriptor, redit paulisper ad ea quae superius (cap. 220.) dixerat, et ibi dictis nonnihil adiiicit. τὸ πρότερον, quod ex cod. B. recepi, idem ac nūdum πρότερον valet. Adverbiis temporis et loci ex abundantia articulum illum a Nostro praepositum frequenter iam observavimus. S.]

[5. ἐνύθοντο δὲ τῶν πρὸς θωακσίῳ) Haec verba in latina nostra versione iniquo loco posita esse animadverto. Post ista, quod paulo ante memoravi, reponenda haec sunt: *Resciverant autem mirabili quadam ratione.* Scilicet mirabile fuit primum hoc, quod a Demarato exsule et hoste patriae nuntium illum acceperunt Lacedaemonii: deinde mira fuit ratio, qua eundem nuntium Spartam deferendum Demaratus curavit. S.]

[6. Σούτοις) Unice verum, et iure a viro Celeb. reformatum. In Diodori XVII. 107. olim αὐτὸς δὲ παρὶθ' ἡ Σούται, verum contra schedas. H. Stephanus consimilem ibi ex Plut. de Alex. Fort. p. 326. urbis eius scripturam praeiunxit, pravam tamen et ex Codicum fide corrigendam. WESS.

[7. ἡ seqq. διὰ τὴν διπτύχον λαβὼν etc.) Ex hac narratiuncula voces aliquot excerpit Suidas; primum in Ἐξίνῃ, quod interpretatur ἔξινος, ista: τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἔξινῃ: adpositis Herodoteis: ubi recte iam vidit Lud. Carrio Emend. lib. II. E. 6. veriorum esse scripturam ἔξινῃ, neque significari, abrasit ceram, sed abrasit. Deinde Suidas in Ἐπὶ τῇ ista posuit: τὸν κηρὸν αὐτῷ ἐπὶ τῇ: sed hoc etiam male reddidit per ἰσχυρὴν, καὶ ἰσχυρῶς. Herodoti Demaratus, sumptis tabellis buplicibus, earum ceram erasit. (ἔξινῃ) cumque in ligno regis consilium scripsisset, ceram liquefactam literis superinduxit: ἐπὶ τῇ τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, sive ἰσχυρῶς, quod habet in eadem re Polyae. II. c. 20. Herodoteum illud Aeneae restituendum arbitror in Poliorcet., inter veteribus excogitatos occultos scribendi modos hunc nonum enarranti, p. 1701. [ed. Gron. quae pag. 462. ed. Ernest.] ἡ δὲ τις ἐν δέλτῳ ἐξὺλῳ γράφας κηρὸν ἐπὶ τῇ (scribendum ἐπὶ τῇ) καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐνέγραψεν: huc rectius Herodotea magnus interpres retulisset, quam ad modum decimum.

Ut *Aeneas*, simpliciter *Orosius* II. c. 9. bellum, quod *Xerxes* per quinquennium instruxit, *Demaratus* --- per tabellas primum scriptas, deinde ceratas, suis prodidit. ἐπίτητι legisse videtur apud *Aeneam*, e cuius libro *Poliorectico* multa transcripsit in suos *Cestos* *Iul. Africanus* c. 53., ἄλλοι πάλιν ἐν τῇ τῆς δέλτου ξύλῳ γράψαντες κηρὸν ἐπίτηξαν, καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἔγραψαν· εἰτα ὅτι ἤλθε παρὸν δὴ τὸν κηρὸν ἐκκνήσας, καὶ ἀναγνούς ὁμοιοτρόπως ἀντιπρίσσειεν. Corrigendum, ὅτι ἤλθε παρ' ἐν δὲ, τὸν κηρὸν ἐκκνήσας. His *Africani* inemendatis usibus est *Is. Voss.* ad *Iustin.* II. c. 10, 13. in quibus, doctam exhibens *Iustinum* emendantis *Eliæ Boherelli* coniecturam, *Tan. Faber* scribendum vidit ἐκκνήσας. Hoc quoque verbum restituendum videtur in *Epigramm. Crinagoræ Antholog. ined.* *Reiskio* partim vulgatae, Ep. 478., Αἰετοῦ ἀγκυλοχίδος ἀκροῦστον ὄξυ, --- Ἦν τι λάβη μύμον μεταδόξιον ἑγγύς ὁδόντων, Κινῆσαι πρὶν κίττην ἐπιστάμενον: sed illud κινῆσαι parum iuvaret: sententia poscit, quod reponendum censeo, Ἐκκνήσαι, eradere. VALCK. — Emendationem *Viri doctissimi* adoptavit *Brunck.* *Analect.* T. II. p. 141. S.

15. τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησε) Sumserunt hinc *Iustinus* lib. II. 10. et *Polyæn.* II. 10. Geminam occultae scripturae fraudem *Aeneas Poliorcet.* c. 31. exponens, ἐκκνήσας τὸν κηρὸν nunc praefert, loco ἐκκνήσας. *Iulius vero Africanus* *Cest.* c. 53., ἐκκνήσας τὸν κηρὸν, utcumque adiutus a viro docto ad *Iustinum.* WESS.

22. Λεωνίδῳ δὲ γυνῇ) *Iustinus*, haerentibus in coniectura *af-ris*, soror regis *Leonidae* consilium scribentis invenit, non sine gravi aberratione. Soror enim *Leonidae* *Gorgo* non fuit, sed uxor, filia *Cleomenis*, lib. V. 48. Τρίτη bene rediit, operarum negligentia post *Aldi Camerari*que curas depravatum. WESS.

ADNOTATIONES

HERODOTI LIBRUM OCTAVUM.

CAP. I. [1. Οἱ δὲ Ἕλληνας ἐς τοὺς ναυτικούς στρατοὺς παρα-
 δίδωσι.] Reseruntur haec ad ea quae lib. VII. cap. 204. di-
 cta sunt. Εἰσὶ δὲ οἱ αἱ Ἕλληνας οἱ ὑπεύθυντοι τοῖς Ἀθηναίοις
 τοῦτο τὸ μέρος, nempe ad Thermopylas. Scilicet haud ita
 procul a Thermopylis, aberat, Artemisium: (VII. 175. extra.)
 ad Thermopylas copiae Graecorum pedestres oppositae sunt,
 Xerxi, ad Artemisium, copiae navales: iam, postquam
 quae ad Thermopylas acciderunt exposuit Scriptor, nunc
 pergit ad exponendas res ad Artemisium gestas. [S.]

[2. Ἀθηναίοι μὲν νῆας παρέχοντες, ἐπεὶ καὶ αἱ ναὶ καὶ ἀνὰ τὴν ἑσπέρην
 Ἀρtemisium Ἀθηναίοις fuere ναὶς cxxxix. Ad has quatuor
 dein accessissent lxi. aliae, (cap. 14.) completas est nu-
 merus navium clxxx., quibus eosdem ad Salaminem per-
 gnasse ait Noster, cap. 44. Quem ad numerum si addicias,
 xx. νῆας, quae mox lin. 6 seq. memorantur, praedit ἡ μάχη
 ducentarum navium, quas ad Salaminem habuisse Athenien-
 ses Diodorus, Sic. tradit XV. 78. et Corn. Nepos in Themist.
 cap. 3. S.]

[3. Πλαταιῶν - - πεινημένων] Antiquae versionis corre-
 ctior [Gronovius], quas (naves) Plataeenses propugnatoribus
 instruxerunt. Debuerant haec paulo tractatius cogitari, ut
 quae ista saltem interponi, una cum Atheniensibus, Milesi-
 aequae, sive propugnatores, et socii navales afflicti essent, τῶν
 πεινημένων, quae dicuntur. Plataeenses, ἀπὸ τῶν πεινημένων
 Athenienses in navibus Atticis non remiges erant, sed pro-
 pugnatores. De Plataeënsibus Demosthenes, sive auctor Omi-
 c. Neaer. p. 740. [pag. 1377. ed. Reisk.] ἡ δὲ ναὶς αἱ οὐκ ἔχοντες
 τῆς τῆς, ἐκ τῶν αὐτῶν οἰκιστῶν καὶ οὐκ ἔχοντες τῆς τῆς.

χροῖ ἡμῶν ἐπὶ τῇ Ἀρμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι. Pausan. IX. [c. 1.]
 p. 712., ἱς τὰς ναῦς ἐτέλουνται μετὰ Ἀθναίων ἰσθμῶν. VALCK.
 — Τὸ πλήρωμα, socii navales, saepius quidem remiges et
 nautae intelliguntur, diversi a τοῖς ἐπιδότοις, propugnatori-
 bus: non numquam vero utrique simul πλήρωμα dicun-
 tur, quemadmodum in Lexico Polybiano olim monuimus:
 quo etiam spectat quod ipsae naves cum hominibus, qui-
 bus instructae sunt, πλήρωμα apud Nostrum VIII. 43, 3.
 et 45, 1, dicuntur. Similiter h. l. συνεπλήρωμα non pro-
 pugnatoribus, sed et de remigibus, quos Plataeenses
 contulerint Atheniensibus, intelligi fortasse debet:
 licet enim mari non adsuetae fuerint Plataeenses, haud
 aegre tamen horum nonnulli, quaque in navi remigibus
 Atticis mixti, utilem hac etiam in parte operam praestare
 potuerunt. Itaque, pro eo, quod in versione cum Gron-
 peul propugnatoribus, rectius forsitan dicturus fuero ἡμι-
 πλήρωμα (vel viris) compleverant. Sic mox lin. 7. ἐπιδότοις
 de remigibus simul et de propugnatoribus. S.
 ἡμιπλήρωμα δὲ δῖα) Atheniensium moderationem,
 quam fuit in hoc rerum discrimine, sive vera, seu ficta,
 omnibus utilissima, laudantes Sophistae decem istas na-
 ves saepe Laedaeemoniis obtulerunt. Vere Isocrat. in Pa-
 nathen. p. 242 seq. Σπαρτιάται -- εἰς τὴν ναυμάχϊαν -- δῖα
 μετὰ ἰσθμίων τμήρεις οἱ δὲ παρὶς ἡμῶν -- κρηττοὺς ναυ-
 κάρων καὶ μετὰ δυνάμειν ἔχουσας, ἃ σφύραντες οἱ κινδύνους
 τῆς. Ducentas naves dedisse feruntur Athenienses. Pa-
 minondas Diodori XV. cap. 78. Ἀθναίους, ait, ἐν τῇ ἀπὸ
 Ἑλλάδος πολλὰς δυνάμεις ναῦς ἔδωκε πληροῦντας Ἀκαδαίμοις, δῖα
 ναῦς ὑπερχοντοὺς ὑπερτάτους: sic recte Reiskius emendat vul-
 gata, δυνάμεις ναυὶ διαπλοῖ. Si navium classis fuit tri-
 centarum, ut Aeschilo dicitur in Pers. vs. 356, καὶ ναῖς
 ἑλάνθη μετ' ἐν ὅ τῷ ἀριθμῷ εἰς τριακάδας δῖα ναῖς, ex vero
 propemodum Aristidae dicuntur Athenienses τὰν ἐπιδότων
 τμήρων τὰν δυνάμειν μόνον πληροῦντας. Fuerunt enim horum
 naves iuxta Herod. CLXXX., hoc quidem loco memoran-
 tar tantum CLXXVII.; sed ὑπερχοντοὺς καὶ ὑπερτάτους cap. 44.
 accesserunt scilicet ad priores naves LIII.; vid. cap. 14. et
 Diodor. XI. 13. VALCK. — Conf. ad lin. 4. notata. Eo-
 dem vero Laedaeemonios ad Salaminem sedecim habuisse na-
 ves tradit Nester c. 43, 2. S.

10. Στυρίης) Arch. Στυρίης patrono possunt, uti Eustathio, cui idem Στυρίης ad Homer. p. 281, 12. [p. 212, 49. ed. Bas.] At Στυρίης Thucydidi lib. VII. 57., ubi Vasse et Holsten. ad Stephani Byz. Στυρίη. Iustius erit καὶ Κείρις: [lin. 11.] nam sic infulas Cae cives Thucydidi d. l., Lysiae in Harpocratiōis Κείρις, (unde Suidas Κείρις, quomodo Κία hic prius et cap. 46., mutata, quae frequens corruptela, diphthongo.) Diodoro lib. IV. 82. etc. WESS.

12. ἐπιβωβήων) Ionicam praestant speciem Βωβήων, vice Βωβήων, Hecychii; ἀνίμει, ἀνίμει Βωβήων Abydeni in Praep. Evang. Eusebii lib. IX. 14. p. 416., Nostri Βωβήων VIII. 72., et ἀπας ἰβώες IX. 25., aliaque. Quis ergo receptum aversabitur, rediturum c. 14. et c. 45. scriptis ex exemplaribus? Quam Ionicam consuetudinem Eustath. ad Poët. p. 288, 16. [p. 218, 11. ed. Bas.] attigit, τὸ ἐπιβωβήων ex Herodota in medium collocans; volens, quod censeo, ἐπιβωβήων. Nusquam ἐπιβωβήων in Musis. WESS.

CAP. II. [2. ὡς τὸ πλῆθος ἱκανοὶ etc.] Lubens Schaefero accessissem, ὅσον τὸ πλῆθος scribenti, si vel unus vetus codex hoc praevisset, cui simile fere est illud VII. 60. 1. Nunc in librorum consensu vulgatum sic intelligendum censui, quomodo multitudinem illam (sive summam navium) confecerunt singuli; nempe singuli pro ratione virium suarum conferentes. S.]

4 seq. διπλοῦσαι καὶ ἱβῆ. καὶ μίξ) Ratio constat. Diodorus, diversiore nactus auctorem, cclxxx. annumerat, in pluribus (uti ad lib. XI. 12. adscriptum) dispar. Deinceps Εὐρυβιάδης [lin. 6.] sermonis indoli ex Vind. redonavi. Atque ita Edd. repraesentant c. 58. et 61. WESS.

CAP. III. 6-8. Στάσις γὰρ ἱμερώδης etc.) Ex tripode dictum. Adspice vero, quam facile bene posita mutantur. Excitat hinc Choricus Orat. in Summum Ducem cap. 11. Biblioth. Gr. Fabricii lib. V. 31. [T. VIII.] pag. 869. Ὁρῶ γὰρ στήνην, φησὶν, Herodotus, πρῶτον ποδῶν, τοῦτον πόλεμος ἴσθι στάσις ἱμερώδης. Quanto, inquit ille, pax bello sedatior, tanto bellum seditione amabilius. Nonne mera sententiae παραδόξως est? WESS.

10 seq. ὡσαύτως τὸν Πέρσιν) Sic scribendum. [Nempe, quia rariorem istam nominis formam plures libri praeferre; qui quidem alibi, nec ita male, cum aliis omnibus

in usitatiorē formam Πέρην consentiunt.] In proximis, περί γῆς ἐκείνου frustra legi malebat *Galeus*, qui saepe repererat apud veteres etiam τὴν Ἰδῶν, τὴν Ἀθηναίων, et similia. Asiae pars maxima unius imperio Xerxis subiecta recte dicitur ἡ ἐκείνου. Satis erat dixisse, [lin. 12.] τὴν Παντανίου ὄβριον προῖσχύμενοι, ut hoc illudve praetextere dicitur προῖσχεσθαι τι: sed scribere Noster maluit πρὸ φασιν προσχεσθαι, ut IV. 165. VI. 157. VALCK.

11. περί τῆς ἐκείνου etc.) Alleverat docta manus Aldinae meae γῆς δηλονότι; satis est, ea vox si pro tacita habeatur. Infra c. 41. Ἀθηναῖοι δὲ (κατίσχυον) εἰς τὴν ἐωυτῶν: et cap. 106. Φεύγων εἰς τὴν ἐωυτοῦ. Egregia magni *Casauboni* disputatio περί τῆς ἡγεμονίας Spartanorum et Atheniensium ad Polyb. lib. I. p. 96. huc transferri potest. WESS.

12 seq. ἀπείλοντο τὴν ἡγεμονίην τοὺς Λακιδαιμονίους) Ad hanc normam supra scripserat, VI. 70. τοὺς θεράποντας αὐτὸν ἀπαιρόνται. Est ista verbi ἀφαιρῆσθαι structura Atticis scriptoribus valde frequentata, ἀπαιτεῖν et ἀποστρεῖν similiter usurpantibus. Ista *Thomae Mag.*, nuper nobis ex Oxon. Cod. vulgata, prostant in nota *Clar. Oudendorp.* pag. 130., Ἀφαιρούμαι οἱ δόκιμοι μετὰ αἰτιατικῆς (sic leg.) ἀμφὸν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ προσώπου μόνον. Rem ipsam quod attinet, evenit illa triennio post, Ol. LXXV, 4. Athenienses tum temporis dicuntur *Thucydidi* I. 96., παραλαβόντες τὴν ἡγεμονίαν ἐόντων τῶν ξυμμάχων, διὰ τὸ Παντανίου μῖσος. Spartani quidem *Pausaniae*, Περσίζοντος, superbia socios irritavit; sed ad imperium in Athenienses transferendum ceteros Graecos aequitas potissimum movit *Aristidis*: *Corn. Nepos* in *Arist.* c. 2. vid. et *Diodor.* XI. c. 44., qui cap. 46., utrumque memorat; et *Pausaniae* vitia, *Aristidis* autem virtutes fecisse scribit, πάντας ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ὁμῆς ἀποκλῖναι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, atque adeo Athenienses χωρὶς κινήσεως παραλαβεῖν τὴν κατὰ θαλάτταν ἀρχήν: rectius dixisset *Diodorus* τὴν ἡγεμονίαν, ducatum; nam περί ἀρχῆς, de imperio, necdum erat, aut esse poterat, concertatio: vid. *Is. Casaubon.* in *Polyb.* p. 96. Quam acceperunt oblatam, τὴν ἡγεμονίην Athenienses apud *Herod.* ἀπείλοντο τοὺς Λακιδαιμονίους: sua miramur virtute virorumque Principum artibus non illegitimit. VALCK.

CAP. IV. [1. οὗτοι οἱ καὶ ἐν Ἀρtemίειν etc.) Quae-

renti mihi quid esset quod Schaeferum inducunt, ut propter
 ter librorum auctoritatem $\alpha\delta$ loco $\alpha\alpha$ poneret, occurrebat,
 recordatum esse Virum doctissimum, particulam
 $\alpha\alpha$ in vetustis libris eo subinde scripturae compendio
 pingi, quod pro $\alpha\delta$ facile accipi posset, unde nonnumquam
 quum temere inter se permutatae reperiuntur, duae istae
 particulae. Quem ut ego pulcre novi haud infrequen-
 tem librariorum aut Editorum lapsum: sic personatum
 habeo, hic recte suo loco $\alpha\alpha$ particulam stare. De con-
 nexione narrationis, a qua hic liber incipit, cum superio-
 ribus, paullo ante ad cap. 1, 1. dixi. Referuntur au-
 tem haec, quae hoc loco leguntur, ad ea quae lib. VII.
 c. 207. scripta sunt. Ut ibi ait Herodotus, Οἱ δὲ ἐν Θίμω-
 $\text{πύχῃ Ἑλλάνες,} - - - \text{καταβυθίζοντες, ἰβουλόμενοι περὶ ἀνδράσιν}$
 $\text{τοῖς αὐτοῖς αἰ καὶ ἐπὶ ἄρσενων ἰβουλόμενοι}$
 $\text{ἀποκτείνεσθαι,} - - - \text{καταβυθίζοντες, δημοῖον ἰβουλόμενοι. [S.]} -$
 4 seq. $\text{παρὰ δέξιν} - - - \text{ἢ αἰς αὐτῶν κατεδόνον}$). Necessae non
 videtur ut duae voces παρὰ δέξιν ob sequentia αὐτῶν κατεδόνον
 Diotio est abundantior, Herodotus tamen lib. I. c. 207. 208.
 WESS. $\text{ἀποκτείνεσθαι, δημοῖον ἰβουλόμενοι}$ (lib. I. c. 207. 208. 209.
 5. $\text{ἀποκτείνεσθαι, δημοῖον ἰβουλόμενοι}$) Schedarum ἀβουλόμενοι quilibet
 cap. 18. 97. 100. Vulgatum agnoscit Plutarchus, ipsique
 Eubocenses in proxima, WESS. — Vide Kur. Lect. 54.
 9. $\text{τοῖς αἰσιν (αἰσιν ἀνδράσιν)}$. Verissima Thomae Magis-
 tri observatio est, αἰσιν non tantum manipula , uti Gre-
 nov. maluit, sed omnes domesticos, (sic Valerius) αἰσιν
 $\text{ταῖς τοῖς αἰσιν αἰσιν}$, ipsamque adeo uxorem et liberos ide-
 signare. Plutarchus $\text{πρὸς ἐκνομίαν ἐντάττω τοῖς αἰσιν}$, αἰσιν
 sorvorum duntaxat, sed uxorum liberorumque, cap. 14.
 Hinc c. 106. τοῖς αἰσιν Scriptor $\text{τὰ τῶν αἰσιν καὶ τῶν γυναικῶν}$
 explicat ipse. Iunge c. 142. et 144. WESS. αἰσιν (lib. I. c. 207.
 5 seqq. $\text{καταβυθίζοντες, δημοῖον ἰβουλόμενοι}$) Haec et, quae
 sequuntur [lin. 11. et seqq.] de xxx talentis, in ista tur-
 batione rerum forsitan excusanda, viris tamen Graecorum
 principibus non valde honorifica, minime miror dispa-
 cuisse Plutarcho T. II. p. 867. s. Si vera sunt pubesce αἰσιν
 dentur, veracis historici laudem meretur Herodotus, yvaris
 simillima reddit aliunde nota viri maximi Themistoclis
 avaritia, quae summa saepius ingenia dedecorat. Eadem
 enarrans in Themistocle Plutarch. T. I. p. 156. αἰσιν

nobis commemorat, qui pecuniam ex Euboea detulerit ad Themistoclem: Aristides in Themist. T. III. pag. 313., τὸν Εὐβοῖδην, inquit, ὃς οὐκ ἴσμεν λέγων, inplato: in Scholia, quid Tebbius edidit T. II. p. 190. absurde vox τριπύρρος his ponitur, secundo loco omittenda, ut recte deest in Cod. Olar. Bernanno in quo plura prostant huc pertinentia. VALGR.

II. CAP. V. 3. seq. ὃς καὶ τὸν τοῦ δῆτον δίδας) Firmant D'Orellii ad Charit. lib. VI. 1. suspicionem schedae. Superius lib. II. 129. Mycerinum posuit καὶ τὸν τοῦ δίδωντος ἀλλὰ de suo alia donantem, et lib. VII. 29. τὰς τριπύρρας κρητὰς δὲ - - ἀνελθὼν καὶ τὸν τοῦ δίδωντος, de meo aere. Culte Aristides T. II. p. 190. καὶ τὸν Εὐβοῖδην, ὃς οὐκ ἴσμεν λέγων, Themistocles, inplato: ubi scholia nonnulla bene, in. Numeris turpiter prava; quibus hinc facilis medicina. WESS.

5. ἡ δὲ ἀρετὴ παῖδας) Distrabit hoc verbum interpretes Eustathius ita: Ἡρόδοτος δὲ πάλιν καὶ τὸ διμῶντος ἀνελθὼν καὶ τὸν τοῦ δίδωντος καὶ τὸν τοῦ παῖδας, ἀνελθὼν δὲ. Valde placuit valecandis significatus; fortasse ubi Homericum Ἡρώμ, ὃς ἵππ' ἔσθ' [Iliad. v. 571.] Portus vertit palpitabat prae metu; quoniam quidam ab memoratum antea Graecorum mentis, et Adimanti defectum ingenium c. 94., recte sensisse opinor. Si Eustathium sequar, promtus ad fugam Adimanti animus intelligendus erit. Vide Porphyrii ad Iliad. vi. 445. scholia. Ch. Valckenario edita. WESS. Vide Adnot. proxime sequentem. Solus reluctabatur, optime vertit Kalla: alio usitato more posuerat Noster ἡ δὲ ἀρετὴ παῖδας. De. asp. quo hic ponitur, varissimò Grammatici plerique silent. Suidae satis erat in ἡ δὲ ἀρετὴ excitasse Herodotea: quoniam ἡ δὲ in excerpto vocem ἀρετὴν ὀπίσθ' ἀποθεῖ, absurdam nobis dedit Eustathius interpretationem in Iliad. v. pag. 316. 4. Ἡρόδοτος, ait, καὶ τὸ διμῶντος ἀνελθὼν καὶ τὸν τοῦ δίδωντος καὶ τὸν τοῦ παῖδας, ἀνελθὼν δὲ. Cuiusmodi ἡ δὲ ἀρετὴ παῖδας, ἡ δὲ ἀρετὴ παῖδας, ἡ δὲ ἀρετὴ παῖδας. Cupiebat ille quidam Isthmum versus abire; sed et dum ceterarum gentium duces parati erant morem gerere Themistocli et Eurybiadi, unus omnium Adimantus, iuxta Herodotum, adhuc reluctabatur, ἡ δὲ ἀρετὴ παῖδας. Nihil est in Heychoi interpretamentis, quod huc pertineat; in quo idcirco

miror legi Ἡσκαίρειν, ἰσκαίρετα, quod non videtur usu fuisse receptum Ἀσκαίρειν. In primis tamen Scaligeran. pag. 11. T. Faber, σκαίρειν, ait, et ἀσκαίρειν illidem dicuntur, ut ἀσπαίρειν et σπαίρειν: sed verius Porphyrius in Hom. Cod. MS. ad Il. v. 443. de verbis agens Σπαίρειν et Σκαίρειν, prius etiam scribi tradit μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀττικὴν συνθεῖαν το δὲ Σκαίρειν οὐκ ἔστι μετὰ τοῦ α. [Leguntur eadem in Venetis Scholiis a Villosionis editis p. 521.] Ut σπαρίζειν et ἀσπαρίζειν, sic usu vigerunt σκαρίζειν et ἀσκαρίζειν. Ad Herodoti locum aptiora videbuntur ista Plutarchi T. II. p. 527. c. ἐπὶ τοῖς Φιδωπικαῖς πολέμοις ἰσκαίρειν ἢ Ἑλλάς, sic leviter emendata, ἔστι ἱσκαίρειν ἢ Ἑλλάς: moribunda velut Graeciae libertas pedes adhuc iactabat et oblectabatur morti. Ἀσπαρίζειν veteres, et Atticistae scribebant recentiores; Σπαίρειν Plutarchus alique istiusmodi Scriptores. Egrege Diodorum correxit L. Rhodomann. T. I. p. 190, 40. [lib. III. c. 22.] sed non ἀσπαζόντων, at σπαζόντων efformare debuerat ex ἐπαζόντων, ut recte ἐφαλλώνται in σφαλλώνται mutavit pag. 192, 99. In Stobaeo Gesneri p. 593, 28., Iunco senex titubans non ἐφαλλόμενος, verum dici debuit σφαλλόμενος: apud eundem p. 147, 53. pro ὡς τὸ μ. δ. si lenitior emendetur ὥστε μὴ δὴν, clara erit Themistii sententia: in Critonis apud eundem fragmento p. 43, 52. ἐπιδάς καὶ παιδείας, attentus mecum corrigit in σπονδάς καὶ παιδείας, seria et iocos. In Stobaeo huius quoque generis plura supersunt; et vix ullus est Scriptor antiquus, ne sacris quidem exceptis, in quo hoc vitium ab accuratis Criticis non fuerit detectum, ortum ex similitudine formae qua in vetustis libris literae Σ et Ε pinguntur. VALCK.

12. Οὗτοι τε δὴ πληγύντες δόξοισι) Venerunt πάντες ex librariorum, quibus vulgatum durius visum, ingenio. Alia mens Pet. Victorio Var. Lect. III. 22.; illustraturus enim Catullianum, Non si illam rarae labefactas munere vestis, Herodoteis perconmode locum dedit. Addebam, quod proplius est, ex Themistii Or. II. p. 26. A. ὁ μὴ γὰρ ἐπεὶ δὴ τοῖς πεντήκοντα ἅμα ταλάντοις οὐκ ἔτρωσε οὐδ' ἔκαμψε τὸν Κελχηδόνιον Σινοκράτην: hic enim postquam quinquaginta simul talentis nec vulneravit neque inflexit Chalcedonium Xenocratem. Erat enim similis, quamquam asperioris, translationis; nec factum muto. WESS. — Ut noster ms. Pa. sic et Valla neutram vocem (nec πληγύντες, nec πάντες) agnosciti

neutrā certe expressit; nam, quod scribit, *Istis pecunia corruptis*, postremo verbo graecum ἀναπισμισμένοι reddidit. S.

CAP. VI. [3. περί διλῆν πρωίην) Circa diluculum scripserat *Valla*, idque cum Gron. tenuit *Wess.* et absque notatione dimisit: itaque ne *Larcherus* quidem dubitavit sua in versione *au point du jour* ponere. Atqui, nisi de illius dictionis vi aliunde constaret, quae continuo hīc subiecta sunt, satis ostendere potuerant quam aliena ab hoc loco esset interpretatio. Διλὴν πρωίαν esse horam pomeridianam, uno ore *Hezychius*, *Suidas*, *Moeris*, Grammatici omnes, profitentur. S.]

10. μηδὲ πυρφόρος - - περιγίγνεται) Prima, quod quidem feminis cor, dictionis, in proverbii habitum deinceps conversae, mentio. [Vide *Suid.* in Οὐδὲ πυρφόρος, *Zenob.* Cent. V. 34. *Diogenian.* VII. 15.] Talem πυρφόρον in Spartanorum militia atque expeditionibus, et quae ab eo agenda, accurate *Xenophon* de Rep. Lacedaem. p. 688. descripsit. Qui quidem πυρφόρος, etsi Graeciae more sacrosanctus, si belli furore una cum aliis occidione periret, ne cladis quidem nuncium (μηδὲ ἄγγελον διασωθῆναι *Diodor.* XI. 23.) superfuisse, fatebantur. Non male de eo Critici ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1386. ubi a *Valckenario* advocatis paroemiā explanatoribus adiungi Scholiastes poterit ad *Gregor. Naz.* Stel. II. p. 92. Iam quod vir *Celeb.* de *Medic.* monet, πλείν eum hac parte et περιπλείν scribere, eadem aliis consuetudo. Contra *Arch.* et *Vind.*, Ionismi hac et sequente *Musa* tenaciores, πλώειν, etiam in consopitis, probant: eorum vestigia premam. *WESS.*

CAP. VIII. 3. Συλλίης Σκιωναῖος) *Laurentius Scyllias* quidam *Sicyonius*, deceptus praviore libri sui scriptura, quae in Codd. obvia saepe. Vide ad *Diodor.* XII. 72, et infra c. 128. Urinator ille *Pausaniae* et *Plinio* Σκύλλης, *Scyllis*, Poëtae *Apollonio* [*Apollonidae*] Σκύλλος *Anthol.* lib. I. 96. [*Anal.* *Bruck.* T. II. p. 136. num. xvi.] sed de *Brodae* coniectura Σκύλλης. In *Athenaeo* tamen lib. VII. p. 296. r. *Hydne*, quae *Pausaniae* *Cyana*, Σκύλλον φοῦ *Σκιωνάου* filia. Plura de eo post *Brodae* diligentem curam *Kühnius* ad *Polluc.* VII. 137. *WESS.* — Conf. omnino *Iacobs Animadv.* in *Anthol.* T. II. P. 1. p. 363. S.

Ibid. Συλλίης Σκιωναῖος, δούτης) Qui urinantur, Corpo-

vium in hostiles iuxta proram impactis, illas ceperunt. Si quis certius quidpiam obtulerit, lubens ego accipiam. S.]

8-10. πρώτος δὲ Ἑλλήνων - - - Λυκομήδης Αἰσχρεῖον) *Lycomedes* hunc etiam honorem contulit *Plutarch.* in *Themist.* p. 119. F. [at ibi de pugna ad Salaminem agit *Plutarch.*] qui aliunde hausit ista, quaeque tradit de Atheniensibus Aminia et Sosicle, Xerxis fratrem Ariamenesem, in suam navem insilientem, in mare praecipitantibus: eorum alterum Scholiasta quoque memorat *Aristidis* ined. ubi in Panathen. T. I. p. 244. navale praelium auspiciat *πρώτοι* dicuntur Athenienses; Σωκλῆς, inquit, πρώτος, Ἀθηναῖος, ἐνέβαλε Περσικῇ νηὶ, καὶ ἐνέπαυε τὸ ἔμβολον: hic *Socles*; apud *Plutarch.* scribitur Σωσιπλῆς. Corinthius contra *Sosicles* *Herodota* V. 92. *Socles* dicitur, ut *Plutarcho* T. II. pag. 860, F. sic in duobus *Herodoti* Codicibus: vid. huius Ed. p. 428. [lib. V. c. 92.] Ceterum patri *Lycomedis* nomen datur in Edd. *Herodoti* Αἰσχρεῖον: in *Med.* Cod. Αἰσχρεῖον. Sic in omnibus si forte Codd. scriberetur, omnibus Codicibus usus esset Atticus anteponendus: Attica fuerunt nomina Χαιρέας, Δουκίας, Ταυρίας, Αἰσχρεῖας. VALCK.

8 seq. Λυκομήδης Αἰσχρ.) *Plutarchum* *Themist.* p. 119. F. si audimus, *Lycomedes* navali ad Salaminem praelio primus hostilem navem interceptit, et captae παρασημα *Apolini* consecravit. Sed non audio. Patris ne eius nomen Αἰσχρεῖας fuerit, an Αἰσχρεῖος, ex dialecto bene *Valckenarius* docerunt. WESS.

11. ἑπὶ ἑραλκείως ἀγωνιζομένους) Libro IX. c. 102. ἑπὶ ἑραλκείᾳ μάχῃ dixit, ut *Homerus* μάχης ἑπὶ ἑραλκείᾳ νίκην. Quando victis virtus redibat in praecordia, tum, qui se pufabant victores, νίκην reportasse dicuntur ἑπὶ ἑραλκείᾳ. Veteres sequuntur in hac voce Sophistae; praeter alios *Aelianus* apud *Suidam* in Ἀρτιμάρτος. *Aeliani* verba, quae illic leguntur, ni fallor, in libro περὶ Προνοίας illa praecesserant proxima, quae sine auctoris nomine prostant apud *Suid.* in voc. Ἀποδείκται. Ex eodem opere *Aeliani* perdit, praeter nota iam omnibus, fragmenta leguntur apud *Suid.* plurima; ex. gr. in Ἀλώμενος, ὁ δὲ Θεοσύλης etc. Porti turpis error corrigi debuerat a *Klistero*, scribique Θεοσύλης, non *Theosylas*, sed sacrilegus; qui sic dicitur *Aeliano* bis in Var. Hist. et apud *Suidam* in Ἀνόρους: ὁ δὲ τοῦς Θεοσύλης ἀπέκτεινε. VALCK.

CAP. XII. 3 seq. si tempus navi res naufragia) Πίνεσις τῶν καὶ ἐν ναυαγίοις φερόντων δὲ ξύλων. Od. M'. 67. Homeri recentiores fractae navis tabulas, τὰς ξυλίδας vocant et ναυήρια. Res naufragio demersas minus cogitate H. Stephanus interpretatur Vallae naufragia; in summis undis nascentes tabulae et ciectas τὰς Ἀπίτας, sic vocantis more Latinorum Poetarum. Cum Herodoteis comparanda sunt Aeschylea in Pers. vbi 421., ubi δαλάρτα dicitur Ναυαγίων πλῆθος καὶ φόνου θύοντες in eiusdem Agamemni. vs. 668. pingitur ἀλλοὺν ἀλλοῦς Ἀργείοις νεκροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυηκῶν τ' ἐπὶ νηυσὶν, et navium fragmentis, ut recte Stauden. Neutiquam absurdum sunt Choerilli versus apud Athen. XI. p. 464. B. (χρηστὴ δὲ δὲν ἔχον) ἡδονὰς τρέφει ἀμφοῖς ἱεροῖς Ἀνδρῶν διατρυφῶντων ναυηκῶν, (τὰ τῆς αἰῶνος ναυήρια) dixit Clem. Alex. Paed. II. pag. 179, 299.) οὐδ' ἔτι πολλὰ Πύθια Διονύσου πρὸς ὕβριος ἑυβελῶν ἀνέστη. Postrema sic restituit G. Canter. Nov. Lect. IV. cap. 5. locum illustrat B. Martin. Vet. Lect. III. c. 2. Neutroculus attingit primi versus; quod sic perbarnari putabam, et loquoritur, Χρηστὴ ἔχον ναυηκῶν ἡδονὰς τρέφει; apud eundem legitur Athen. VII. pag. 330. v. πρὶν τῆς κεραιῆς καταβῆναι αὐτοῖς, καὶ οὐδὲν ἔτι εὐφραίνεσθαι. Venustissimus est Virgilius versus: Et gravis aëtrita pendebat cantharus aësa. VALCK. (vbi ἡ ἐπὶ τῇ φερόντων) Dialectus id ratum habet. διαφροδῶν, προσφροδῶν, ὑποφροδῶν, et eius modi alia; saepe tractantur. Ceterum τὰς Ἀπίτας, ad Stephani Byz., cui ἐχρονισμὸν ἀντὶ τοῦ, hoc ideo et deinceps Arch. exemplar non itaque eluxa. At levius istud, et saepe arbitrarium: Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ [vbi 8.] haec ex Valckenarii ad Phoeniss. vs. 1633. observatis adspergi possunt. WESS.

CAP. XIII. 4 seq. τὸ τίλος οὐκ ἐγένετο ἄχαρι) Sine gravi causa Longinum ἄχαρι, quasi τῆς ἀπορίας πάθος ἀνέκτισται, perstringere, T. Faber crebris sese exemplis ostensurum Dionysio illi adscripserat: ubi fecerit, an neglexerit, ignoret. Explorata tamen res. Ἄχαρι Nostro omne molestum et valde acerbum. [triste et funestum.] Talis ἄχαρι συμφορὰν λόγῳ δὲ V. H. 290. et ad ἀντιόχου ἐνδίκαν, ἄχαρι δὲ τῶν ἰβδ. οὐδὲν, aliaque, abs Rever. Pet. Horreo Obs. ad Herodot. et 9. congesta. WESS. — Lenissima voce quae dicitur possit ab Ionico more loquentibus calamitas designari, proxima declarat, ἄχαρι sic saepius adhibetur Herodoto;

lib. I. c. 38. et 108. II. 141.; hinc *Arriano*, aliisque: vid. *Diogen. Laërt.* I. 54. *Phalar.* Epist. 89. Filiae cum patre concubitus ἄχαρι καὶ αἰσισμον ἔργον dicitur *Antonin. Liber.* cap. 34. ἄχαρις συμφορῇ παιδοκτόνος est in *Herod.* VII. 190. Miror adeo cur hoc in loco τὸ τέλος ἄχαρι, ut *Πολυεύτου* πύθους ἀνέκρινον notaverit *Longinus* π. ΤΨ. XLIII. pag. 222. Non nescio, *Longinum* veterum vocabulis, quae potissimum spectat, sua saepe quaedam addidisse ad explendam sententiam; sed illic scribere non potuit, τοὺς περὶ τὸ ναυτίγιον δράσθαι. vel ἀφραττομένους ἐξιδέχεται τέλος ἄχαρι: cui satia erat notasse τὸ τέλος ἄχαρι. *Longini* observatis saepe sunt interiecta hominum otiosorum emblemata: de hoc loco videbimus, quid sentiat *Eruditiss.* *Toupius*, cuius elegantissimi Critici *Longinum* et reliquas in *Suidam* Emendationes cupide expectamus. VALCK. — Ἐκβεκτομένους edidit *Toup.* nulla ad h. l. adiecta adnotatione. S.

8. seq. ἐποίητό τι πᾶν ὑπὸ Θεοῦ, ὅπως εἴα.) Hinc *Diodori* XI. 13. ὥστε δοκεῖν τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἢ καὶ τοῦ εἴα. Ex *Arch.* enotatum τὸ περιεῖν stare non potest, quippe legitimi corruptela. [conf. *Valck.* Adnot. ad VIII. 57. 58.] Κοῖλα τῆς Εὐβοίης [lin. 6. et 10.] Coela potius, quam cava, *Livii* exemplo dedi: Est, inquit lib. XXXI. 41. *sinus*, *Euboicus*, quem *Coela* vocant, suspectus nautis, ubi *Querus*: praecclare, et *Valckenarius* lib. VI. 100. WESS.

8. ἐποίητό τι πᾶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ) Oblatum a *Codd.* recipere ἐποίητό τι τὸ πᾶν ὑπὸ Θεοῦ: nam, qua sede posuit *Gron.* articulum, non magis requiro, quam in istis lib. I. cap. 54. ἔλαβε ἐκ Θεοῦ νέμεσις μεγάλη Κροίσον, similibusque. *Herodoti* hoc in loco sententiam expressit imitando *Diodori*. *Sicules*, tempestatem, quae Persarum naves fregit, providae quoque Dei, Graecis faventis, curae contribuens, lib. XI. c. 13. init. ὥστε δοκεῖν τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἢ καὶ τοῦ πλείους τῶν βαρβαρικῶν νεῶν ταπεινωθέντες, ἀντίπαλος ἢ τῶν Ἑλλήνων δύναμις γίνεσθαι, καὶ πρὸς τὰς ναυμαχίας ἀξέχρως. Fecit id omne Deus iuxta *Herod.* ὅπως ἂν ἐξισωθῇ τῶν Ἑλλήνων τὸ Περσικόν. Eleganter, ut solet, *Isocr.* ad *Philipp.* p. 90. v. πόλεις dixit ὡμαλισμένας ὑπὸ τῶν συμφορῶν: et collidendo ἱπανισοῦν τοὺς Ἕλληνας, πρὸς ἀλλήλους, *Thucyd.* [VIII. 57.] pag. 539, 98. Quam hic dat *Herod.* rationem, noverat *Athēis* potius ingeniis placituram, quam si su-

perbiam dixisset, Persicam ab arrogantiâ humanâe vindice sic castigatam depressamque; alias sæpe memorans nitorem superbiorum Deum. Frequenter Noster ἀνθρώποι μοι δοκῇ ἀμαρτάν. VALCK.

CAP. XII. 2. ἀτρεμας, τὴν ἰχθύν) Sive hoc de aliorum ἀτρεμας adiscatur, sententia eadem: malui pristinam, quod plerumque semper in his libris, ubi mox cap. 16. c. 17. 19. etc. Conf. Ezech. Spanhem. ad Nub. Aristoph. vi. 369. Rescriptum autem ἐπὶ ἀσπίδι (lin. 4.) ob dicta t. 1. nemo non senebit. WESS.

Ibid. ἀτρεμας, τὴν ἰχθύν) Ex uno Codice non mutassem ante vulgatum: scilicet versu coactus ex ἀτρεμας deripit Homer. quod tamen Aristophani aequè ac alterum ex ἀτρεμας usurpatum, aliaque. VALCK.

9. τὴν αἰχμήν, ἰχθύν) Laurentii observata eadem hora valde L. Allatio, qui pro diei xii. parte usum priscis vindicabit, succurreret, si latina sine impedimento procederet. At quæ eadem illa hora, illaque illud tempus, quo Atticæ naves auxiliatum accesserunt, nunciusque perdituram Persicarum. Non negabo, Græcis Herodoti ævo diæ xi. partes descriptionem in notitia fuisse, liquidam illud ex lib. II. 109. Τὴν τamen αἰχμήν et τὴν αὐτὴν ὥρην de stato aut eodem tempore usurpat lib. II. 2. VII. 19. Vise et Is. Oribasium in Athen. I. 1. p. 3. WESS. — Vide Animadv. in Athen. T. I. p. 18. nuperae editionis, Equidem cum Laurentio φυλάξαντες τὴν αὐτὴν ὥρην de eodem diæ tempore, quo pridie, accipiendum putavi, respici nempe cap. 9. 6. ubi αὐτὴν ὥρην γοναίνει τῆς αὐτῆς φυλάξαντες. S.

CAP. XV. 1. δεινὸν τὴν κοινάμειναι) Lenissima mihi vera videtur doctissimi G. Koendi correctio λεγέτω δεινὸν τὴν κοινάμειναι. Hoc poscere videtur sequens καὶ, alterum autem respicere ratio locutionis, e qua alibi etiam τὴν αὐτὴν, facile natum e littera vicina. VALCK. — Valckenario obsecutus Borheck δεινὸν τὴν edidit. Et sic quidem edd. et masl V. 42, 7. δεινὸν τὴν κοινάμειναι καὶ, etc. At nec τὴν particulam utique h. l. desiderabatur, et τὴν libri omnes agnoscunt, sicut V. 33, 9. et 87, 10. S.

2. ὅτῳ σφίσι δόξα; λυμάνεσθαι) Nihil ad nexum profuerit, hoc, an ὅτῳ σφίσι; probetur. Λυμάνεσθαι utroque strui modo, Gronov. ad Hb. III. 16. et Alberti in Act. Apost.

viri, 7. ostenderunt. Id vero dubito) sit ne vulgare [lib. VI.] τὰς αὐτὰς ταύτας ἀνέστης τὰς τε ναυμαχίας. Godfr. cis Arch. posterius. Négabit Scriptor, quippe lib. VII. 151. Ἀπρίλου δὲ, τὸν αὐτὸν τῶν πικύλλων δὲ τῶν αὐτῶν etc. consimilem in modum. WESS. Peropportunitate inprimis illud est τὰς τε ναυμ. quod ex Arch. laudatur, de quo in Var. Lect. monere neglexeram. Nunc ipsam illam et particulam in contextum receptam velim, ut sit τὰς τε ναυμαχίας -- καὶ τὰς περὶ ναυμ. S.

7 seqq. ἢ δι' αὐτῶν ὁ αὐτὸν etc.) Studium Graecorum in Euripi. et Thermopylarum angustiis defendendis, et contrariam Persarum contentionem hinc Diodorus XI. 13. mutatus est. WESS.

CAP. XVI. 8 seq. αὐτὸς ἢ τῶν αὐτῶν ἱστῶν etc.) Angustus enim Themistocles (inter Euboeam continentemque terram) quaesiverat, ne multitudine navium circumiretur, quae neque illis explicari potuit: Corn. Nepos in Them. VALLER. 9. περιπλοκῶν περὶ ἀλλήλων) Qui praepositionem circumper habuit Arch. scribat. XXXX etc. fortasse, non inductor similium (quorum data quaedam lib. I. 108.) in Asia; maluit. Sed recte, ab ipso neglecta vox, in talibus adest. Exempla, si desiderentur, ex Aeschyl. Dil. Thucyd. lib. VI. 33. sumi possunt. WESS. — ἀλλήλων, Nequius legendum censuerat. S.

CAP. XVII. 1 seqq. Ἐν ταύτῃ τῇ ναυμαχίᾳ etc.) Ad haec comparandus est Diodor. Siculus XI. cap. 13, iuxta quem ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἐκ τῶν αὐτῶν τὰς ναυμαχίας ἑκατόν τε καὶ τὰς ἑκατὸν Ἀθηναίων, καὶ δι' τῶν ἑκατῶν ἑκατῶν ἑκατῶν. Im carmine Pindarus deperditū celebraverat τὸ καλὸν Ἀγρίμωτον, ὃν αὐτὸς Ἀθηναίων ἑκατῶν ἑκατῶν ἑκατῶν. Excitat ista Plutarch. T. II. p. 551. 1. et alibi plus semel. Themistocles Aristidis T. III. pag. 310. ad Artemisium δύοις ναυμαχίαις ἀπὸ τῶν αὐτῶν, 1. - 6. ὅς ἐστι Πύδαρος, καὶ διὰ τῶν ἑκατῶν τῶν ἑκατῶν ἑκατῶν. VALLER.

1. 5. καὶ διὰ τῶν αὐτῶν) Ceterum Plutarchus princ. Vitae Alcibiadi. Diodor. T. II. ad Artemisium magna laude de pugnae vicem praedidit, et patrem quidem nobilissimi Alcibiadis, professione non absurda. Congruit temporum ratio. Supremum diem Alcibiades obiit Olymp. xciv. 1. 2. Diodor. XIV. 10., annos circiter quadraginta na-

tus, teste Corn. Nepote in Alcibi. c. 10. Vixit ergo plurimum lucem sub auspiciis Olymp. LXXXIII., patre sexagenarii maiore. Fecit cum, quando ad Artemisium rem optime gerebat Olymp. LXXV., annos habuisse triginta aut paulisper pauciores; consequens erit, hunc ut filium post triginta et quinq; annos genuerit. Clinias pugnando ad Coroneam occubuit haud multo post; relictusque adeo orbis est Alcibiades, *καταλιπὼν ὄρφανός*, in Isocrat. Or. de Bigis p. 351. Quod ibidem autem paternus eius proavus, *πρὸς πατρός*, Alcibiades perhibetur. Cliniae pater, id veritati pugnat. Πάππος erat πρὸς πατρός, sicuti docte Henr. Valerius Finend. lib. IV. c. 11. cui iunge notata Io. Taylorio ad Demosth. Midian. p. 191. [in Reiskii Appar. T. I. pag. 623 seq.] WESS.

Ibid. Κλίνιος ὁ Ἀλκιβιάδου Alcibiadis, qui cum ceteris Bisiatridas eiecerat ex Attica. filius Clinias; pater Alcibiadis iustitiae et iustitibus suis maxime nobilitati; huius, inquam, pater, illius iuxta Herodotum filius, Κλίνιος, ἰδιοὺς ἐκείνου πατὴρ Ἀλκιβιάδου ἰδιοὺς πατρὸς Κλίνιος, ut scribit Plutarchus in Alcibi. T. I. pag. 191. Concinnant ista Herodotus. Alcibiades antiquior, eiectus ostracismo, (vid. Andoc. p. 33. et Markland. ad Lys. pag. 291, 3. Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιῦς scripserat, opinor, Plato in Euthyd. p. 275. A.) dum Io. Meursio videbatur mobilissimi Alcibiadis non avus, sed proavus, in hoc etiam haesit Herodoti loco, Att. Lect. lib. VI. c. 12. Verum nimis saepe vir literatissimus festinans, quae ad genus ex utroque parente pertinebant Alcibiadis, omnia miscuit. Meursii correxit errores ea de re agens accuratius H. Valerius Em. IV. c. 1. ubi quaedam aliter scripta leguntur, quam ex eius collectaneis erant publicata in Notae Mouss. ad Harp. p. 214, 215. Valerii sententiam Dukerus adprobat ad Thucyd. VIII. c. 6. Supersunt etiam in hac parte veteris historiae difficultates non paucae, quarum unam alteramve conabor e medio removere. Quae supui de Clinia Herodoteo, haec sequuntur apud Plutarchum proxima: ὁρῶντες δὲ Βακχιδῆς μαχητὰς καὶ Νεφέριον ἐνίστανται. Platonis. Socrates (T. III. p. 112. c.) ad Alcibiadem, ὦ Κλεωνία. — καὶ ὁ εὖς πατὴρ. Κλίνιος ἰδιοὺς ἐκείνου. Hinc Isocratem feliciter emendavit Ti. Hemsterhusius, p. 644. co. Kesselringius ad stipulatur ad Hieroclii Synecd. pag. 644.

et ad Diodor. T. I. p. 482. T. II. p. 44. Sua in ordinem digerenti venit idem in mentem *Valesio*; qui, ad *Harp.* pag. 215. *Isocratem* citans, eundem illum tantum respicere potuit *Isocratis* locum. Hoc itaque certum est, in praelio ad Coroneam, quo Tolmides ipse cecidit imperator, mortuum Cliniam: vellem nunc alicunde constaret, mortuum illic Cliniam relicto filiolo Alcibiade, tres saltem quatuorve annos nato. Atheniensibus luctuosum accidit illud praelium multis annis ante bellum Peloponnesiacum, ut verè scribit *Duterns* ad *Thucyd.* I. 113. Belli autem Peloponnesiaci anno demum XII. aequalem suum Alcibiadem in scenam historicam prima vice producit *Thucyd.* lib. VI. c. 43., cui tum fuisse dicitur vir iuvenis Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, αἰνῆς ἡλικίᾳ ἔτι τῶν ἐν ἡλικίᾳ. *Eduardo Simsono*, ad A. M. 3562. hoc circiter anno (Ol. 84, 2.) natus videtur *Alcibiades* iam ante Clinias illuc abierat; nam clades Atheniensium ad Coroneam evenerat Ol. 83, 2. Sed fallitur, ut patet, *Simsoni*; quodque retulit is in A. M. 3571., Alcibiadis ad Periclem dictum, id iuveni potius congruit annos quindocim, quam puero novem annos nato. Sic triginta circiter annos natus prodiret in publicum apud *Thucyd.* V. 43. neque ante id ætatis licebat Athenis *δημουργεῖν*. Sic potuit a patre Clinia relinqui vel triennis puer vel quadriennis; sed a patre, mediam ætatem dudum prætergresso: nam hic *Herodoto* narrata evenerunt duobus et triginta annis ante mortem Cliniae. Puer autem, in tutoris sui Pericly demo educatus, paedagogum Thracem quemdam habuit Zopyrum, antequam a Gorgia iuvenis aliisque erudiretur. Praeceptorem puer habuisse fertur Σώλων, patrem oratoria Antiphontis; quem inimicissimum Alcibiadi filiusq. constat ex orationis fragm. apud *Athen.* XII. p. 645. ad Deum Sophilo: præceptare vid. illius vitae Scriptor in *Platarchi* T. II. p. 832. a. *Philostratus* in *Antiphi* p. 498. Σωλὸν καὶ τὸν αἰνῆς ἡλικίᾳ Κλεινίου: sic saepius ad Artemisium præceptorum nobilitati filius dicitur Alcibiades: mater quoque minus genere (de quo *Palmer*. egit in *Exercit.* p. 632, 33.)! superbum saepenumero ludit *Socrates*, et in *Platonis* T. H. p. 106. A. ἐπεὶ, αἶψ, διὰ τοῦ γινώσκου, ὃ οὐδὲν αὐτὸ Κλεινὸς οὐκ ἄνευχετο. De hoc clarissimo isthac ætate iuvene centena nobis antiqui Scriptores commemorant, et ne illud quidem

dem adnotare neglexerunt, infanti puero nutricem fuisse Lacaenam. Ad huius mentionem *Thucydidem* scripsisse recorder VIII. c. 6., *Eudii*, *Alcibiadae* *Laconis* filii, *Atheniensem* istius temporis *Alcibiaden* πατρικόν ἐς τὰ μάλιστα fuisse ξῖνον ὄθεν, addit, καὶ τοῦνομα Λακωνικόν ἢ οἰκίαν αὐτῶν κατὰ τὴν ξείνων ἔσχεν. Hoc quidem, more satis usitato, quo liberis hospitum vel amicorum indebant nomina: hinc *Timonis* adulator *Luciani* p. 168., τὸν υἱὸν ἐπὶ τῷ σὺ ὀνόματι *Τιμόνα* ὠνόμαξε. *Scholiasten* *Thucyd.* ad l. c. erroris insimulant *Jo. Meurs.* Att. Lect. p. 355, et *Duker*. Haec auferantur ex isto *Scholio*, ὅς ἐν πατρὶς τοῦ ξείνου: pertinent enim ad vicina; nihil erit adeo in reliquis rite acceptis, quod reprehendi mereatur. Hoc tamen modo, me iudice, rectius scripsisset interpreter minime contemnendus: Ἀλκιβιάδης Λακωνικόν ἢ ὀνόμα· *Clinias* δὲ Ἀθηναῖος, Λακιδαιμόνιον Ἀλκιβιάδῃ ξῖνος γεόμενος, τὸ ὄνομα τῷ ἰδίῳ παιδί ἔθετο: sic in medio relinqueretur, quis *Clinias* primus amici *Laconicum* nomen filio indidisset: qui, forsam isto tempore iam ignotus, nunc certe designari nequit. In isthac *Attica* familia potuerunt ante *Cliniam* hic *Herodoto* laudatum plures fuisse *Clinias*, plures etiam *Alcibiadae*, fortasse ne in istius quidem aevi monumentis commemorati. *Herodoti* *Cliniam* primum filio *Laconicum* imposuisse nomen plerique crediderunt; sed quo tandem argumento moti? Privatim amici fuerunt et ξῖνοι *Clinias* *Atheniensis* et *Spartiani* quidam *Alcibiadas*: sed *Alcibiadae* *Attici* maiores publicitus *Lacedaemoniorum* iam fuisse videntur πρῆνοι: ista permisceri non debuerant, quae sunt utique diversissima. *Atheniensi* *Alcibiadi* a maioribus tradita cum *Alcibiadae* *Spartiani* posteris colebatur amicitia, *Thucyd.* VIII. 6, sed *Lacedaemoniorum* non erat is πρόξενος: hunc honorem sinit ille recuperare, cuius onere illius se iam avus abdicaverat: vid. *Thucyd.* V. 45., et cap. 89. ubi *Alcibiades* in oratione ad *Lacedaemonios*, τῶν ἡμῶν, inquit, προγόνων τὴν προξενίαν ὑμῶν -- ἀπειπόντων, αὐτὸς ἐγὼ πάλιν ἀναλαμβάνων διατίθειμι ὑμᾶς. *VALCK.*

CAP. XVIII. 6. δρητμόν δὲ ἐβούλευον) Vide superius c. 4. Accusat asperitatem vocabuli δρησμοῦ *Plutarchus*, quod de fuga consuluisse *Graecos* *Noster* dicat. At nimis severus est *Aristarchus*. Atque etiam illud non tulerit, credo, quod rex

regum censet aufugiendum de Troia: non enim, ut opinor, mollis est, Οὐγῶμιν Iliad. B. 140., quam δρηκὸν βουλίσσεται. Sic Camerarius ex vero. Aristides T. II. p. 191. τὸν ἐν ταῖς ναυσι κατὰ κράτος ἢ δὲ θειγόντων εἰς τὸ εἶναι τῆς Ἑλλάδος, de his: neque Polyænus mollis. WESS.

CAP. XIX. 3. ἀπὸ τοῦ βαββαρικῶν) Hoc reduxi. Vise chr. Valekenarium ad lib. III. 115. WESS. — At I. 58, 7. scribitur ἰθὺς βαββαρὶν consentientibus libris, et mox ibid. iterum ἰθὺς βαββαρον: iterumque βαββαρεῖν ἰθὺς, T. 66, 12. ubi βαββαρικῶν haud dubie ex scholio praeferunt MSSi nonnulli. Vide ibi Var. Lect. Similiterque III. 115, 7. videndum, ne verum sit βαββαρον, quod habet Arch. Vind. et Eustath. pro eo quod est in aliis βαββαρικόν. S.

4. τὸν συλλέξας) Mutata punitione haec, postulante Arch. et Valla, aptavi: id Parius fieri oportere perspexit: nec, credo, reprobaverit quisquam. [conf. Var. Lect.] Democritus [lin. 10.] προβάτων τῶν Εὐβοικῶν, an Εὐβοικῶν, exstiterit, arbitrium erit: in membranis eadem dissensio lib. III. 89. et VII. 192. WESS.

5. [13. ἂν ἀνακαλῶν) Ut ignem accenderent: an, quo signum (nescio quod) darent? an, quo coenam pararent ex pecoribus quibus mox essent potituri? Hoc quidem ex I. 15. intelligi videtur, ubi ἡδίστα τῶν ἀνακαλῶν. ἡδίστα ἡδίστα τῶν ἀνακαλῶν. Scilicet credibile est, classem Graecorum cibariis non nimis largiorem fuisse instructam, et Euboeenses praesertim pecora in cibum eis suppeditasse, adeoque etiam mures, nescientes discessum parare Graecos, pecora ad mare abegisse quibus illi uterentur. S.]

CAP. XX. [1 seqq. Οἱ γὰρ Εὐβοῖες παραχρησάμενοι etc.) Toti huius Capiti commodior futurus fuisse locus videtur proxime post caput quartum. S.]

2. τὸν Βακίδος χερσίν) Vaticinus iste de Persica expeditione cecinerat, Pausan. XI. 14.; ex illo carmine haec ducit portio. Idem c. 12: in Βακίτας Βάκιν ἀπellaτ, sicuti et Cicero Divinat. lib. I. c. 18. Duos Bacides Clemens Alex. Strom. I. p. 398. Arcadem et Boeotium, memoravit; terram Atheniensium alii addunt: super qua re sollicita exstat opera Nici Loënsis Epiphyllid. IX. 11. interpretumque Aelianū Var. XII. 35. WESS.

δ. οὐτ' ἔκνομισαυτο οὐδὲν) οὐτ' ἔκνομισαυτο οὐδὲν, a Gronovio iure laus datum, sed infelicitate defensum, in sua iterum sede statui. Sic lib. IV. 19. οὐτ' ἔκνομισαυτο οὐδὲν, οὐτ' ἀπονομιζαυτο WESS. — Gronovius, postquam, neglecta codicis *Modo* scriptura, cum Aldo et aliis οὐτ' ἔκνομισαυτο οὐδὲν edidisset, in Notis dein istud οὐτ' ἔκνομισαυτο οὐδὲν commendans monuerat, ut δὲν π' et πολλὸν τ' sic etiam οὐδὲν τ' suaviter dicit. Debetur potius monere, οὐδὲν τ' paullo esse significantius quam τὸ οὐδὲν, responderoque Latinorum nihil quidquam. Sed haec ibid. οὐτ' ἔκνομισαυτο οὐδὲν) Dum Clar. Iac. Gronovius paulo consideratius Herodoti tractabat Uraniam et Callippen, aetatis amoris iam defervescebat, quo ante ferebatur in Florentinas suas membranas paene juvenili. Nemo mirabitur, nobis saepe displicuisse vehementius illud amatoris studium, nostratem L. Bos, exemplar modestiae, vbi pos etiam primarios Salmasium, Is. Vossium, Est. Spanhelium, aliosque, qui Musas contrectaverant, rebat. *Herodoti* repellentis asperrime. Neutrum decet Musarum sacerdotem. Sed ut illud persequar, cuius occasione haec scripsi, in Notis via Clar. proponit lectionem Mediceam οὐτ' ἔκνομισαυτο οὐδὲν, et lectori commendat ut perquam iucundum: illa mihi quoque placet, et, si licet de vicinia quas demere literas, haec equidem censerem esse a manu Herodoti: οὐτ' ἔκνομισαυτο, οὐδὲν τ' ἀπονομιζαυτο: recte Valles neque exportaverant quicquam neque importaverant: illud, οὐτ' - - οὐδὲν τ', obvium apud quosvis, simillima firmerent Herodoti in Ed. Gron. p. 382, 5. 395, 34. 468, 2. 499, 10. 529, 10. [VII. 8, 6. 37, 8 seq. VIII. 26, 13. IX. 1, 5 seq. 50, 6. seq.] Minuta talia Livium tractans enotare non deo dignatus est Clar. Iacobi Pater. [Io. Frid. Gronovius] Ponamus hic magni viri verba quaedam, quae leguntur in *Livio Draconis*. T. IV. p. 421. b. [ad lib. XXX. c. 10.] Nimis crebri dulus fuit (Rhenanus) uni libro, et, quaecunque aliter atque in vulgatis illis essent, Livii esse, nihil librarii putavit. In genuam tamen laudem confessionem Editoris Herodoti imo p. 101, 17. Fere nimio studio in Mediceas membranas abducat dicitur quod. Qui Codicem antiquum supra modum miratus, horumque sacrorum *divinorum* se iure praebent, et imitantes alios ridendos; hoc semel sibi dictum putant. VALG. — Ista in Gronovium animadvertio, quam ille

quidem longe etiam severiorem multis modis commeritus est, non huius tamen maxime erat loci. Neque vero correctione a doctiss. *Valel.* proposita indigebat scriptura illa a *Gron.* commendata, meritoque a *Wesselingio* recepta. *S.* (*Ibidi* οὐτὶ προσέειπεν) Ut sibilante littera auctius procederet hoc verbum, nulla erat necessitas. Repeto ad lib. V. 34. adposita. *WESS.* — Nempe προσέειπεν ex eodem cod. *Mod.* imperite commendaverat *Gron.* Commode ad h. l. *Reiskius* adnotavit: „Εξενεμίσεντο, deportarunt in locum tutam extra insulam; [quod alias est υπερίσθαι, ut cap. 4, 9.] προσέειπεν, rurs in urbes compulerant.“ *S.* (71. Βαβυλωνίον) Ex *Vallae* Latinis Βαβυλωνίον erit, quae non iniusta *Pavii* *Reiskii*que divinatio. [Vide vero *Varo Lect.* et memineris eandem structuram cum verbis οἶα, ὁπῶς, et similibus, locum habere.] Putes porro cum *Stanley*, *Bacidis* versum in *Pers.* vs. 72. *Aeschylum* memineris, quando πολέμου δαίμονα θυγὸν ἀμφιβάλων αἰχμὴν στήθεσσι τραγίκοι de ponte in Hellesponti angustiis, intenso funibus ex hyblo lib. VII. 36. Itaque βύβλον cur vir *Celeb.* exprimi voluerit, non perspicio. Credo ex *Medic.* etsi de eo silentium, huc ob *Ask.* consensum migrasse. *Priestinum* longe praestantius. *WESS.*

(71. συμφορῇ χρηστῶς πρὸς καὶ μίγνεται) Insolentier dictio πρὸς τὰ μίγνεται; quae idem, puto, valet ac ἰς τὰ μίγνεται. *VIII.* 144, 145. *S.*

CAP. XXI. 5. ἢ πολλοὶς ὁ ναυτικός στρατός) Scriptis editisque libri nihil novant; nam Editoris *Genesi* si παλαιοὶ conjecturae *Porti* debetur, male tamen representatae: coniecerat ille, quamquam haesitans, ἢ πολλοί, pro integροντιλίς, ex ἰσολίξω, contra aliquem copias congregari obtuldi noluit, idque prudenter; neque enim moris id *Herodotei*. Tolerabilius de opinione *D'Orvillii* et *Reiskii* si προσέειπεν: si adpropinquaret, videretur; cuius modi lib. IX. 73 αἰὲτος πολέμου ἀπικνέμενος τοῖσι πόλεμοις: neque abiret longinquo: καὶ *Pavii*, et fortasse *Gronovii*, ob eius Latinum, et copiosius minus, quod diphthongus αἰ et η in scriptis saepe commutantur. [*Gronov.* si conflixissent. *Valla*, an classis discussisset. Caeterum αἰ et η vix umquam a librariis inter se permutata observare memini.] Sed omnibus schedae obstat. Aliud ergo circumspeciamus. Παλαιοὶ *Hesychius* ex-

ponit διαθίρει, quod de clade in belli certamine non illaudabile, et hinc, nisi erro, sumtum. Priscos sane παλαίον ἀσπλάνειν novisse, lonesque in primis. vero mihi proximum. Hippocratis sunt ἀσπλάνειν atque ἐκπαλαίον in evibratione et concussu vehementiore. Ἀσπαλαίσει Erotianus, ἐκλεύσει καὶ σφάδρα κινήσει. Foesius Oeconom. p. 78. plura. Sive ergo εἰ παλαίσει de conflictu, seu clade secuta, agitationeve classis maiore accipiat, vocabulo scriptura locoque sententia constabit. WESS.

Ibid. εἰ παλαίσει ὁ ναυτ. στρατ.) Varias attulit coniecturas Portus verisimilioribus facile locum daturus. Quod hic vulgatur, Lexicographis, credo, praetermissum, παλαίσει legitur in sua serie apud Hesych. cum interpretamento διαθίρει. διαθάρειν ab huius loci sententia non esset valde alienum: παλάσιον quid sit, expectabimus qui nos doceat. Licebit interea coniecturam proferre: εἰ τι παλαίσει ὁ ναυτ. στρατός literas prope accedit: id est, ἐάν τι πρὸ τὴν ναυμαχίαν γίνηται παλαίσιον, ut scribit Diodor. I. p. 415. lin. καὶ πρὸ συμβῇ τι παλαίσιον, Demosth. p. 59, 71. εἰ δὲ τι παλαίσει, idem p. 16, 28. Thucyd. p. 327, 79. Forma quidem paulo est insolentior: minime tamen absurdum quod nonnemini venit in mentem: εἰ τι παλαίσει, si quid eveniret classi: cepte talibus uti solebant ἐπικημισμοῖς, ne belli tristem eventum memorarent. Eurip. Phoen. 251. εἰ τι πλοῦτος ἐπὶ τῆς ναυγίας γὰρ. Xenoph. Κυρ. Παιδ. II. p. 24, 9., εἰ τι πλοῦτος ἐπὶ τῆς ναυγίας. Si naufragio navis perierit, Euripidi dicitur, ἢν τι ναὺς παλαί. Iph. in Taur. 755. Plenius legitur in syngrapha nautica apud Demosth. p. 547, 16., ἐάν δὲ τι ἡ ναὺς παλαί ἀνήκεστον. VALCK. — Apud Hesychium, ubi Παλάσιον, διαθίρει legitur, videtur utique διαθάρειν scriptum oportuisse. Similiter quidem apud eundem: Ἐπάλλειν (rectius puto Ἐπάλλειν) διαθάρει: tum Πεπαλλέναι ἐκπαισίν: et Πεπαλλέναι, βιβλαμμέναι. Quae nescio an cuncta ad verbum Παλάσιον (παλάω, ion. παλῶ, coll. Foes. Oecon. voce Ἐκπαλάω, et Schneider Lexic. crit. voc. Παλάω) sint referenda. Ut autem id verbum generatim quidem colluctari, conflictari, significat, sic frequentius de graviore, lucta et periculoso certamine usurpatur: quemadmodum etiam sequens dictio ἢν τι καταλαμβάνη ναύτην (lin. 9.) in utramlibet quidem partem accipi potest, plerumque vero in tristiore partem usur-

patur. Nec vero diffiteor, videri mihi istud verbum παλαιοι certiorē etiam nunc lucem requirere. S.

CAP. XXII. 1. νῆας τὰς ἄριστα πλωύσας ἐπιλεξάμενος) Corrigitur ἀπολεξάμενος, forte ubi c. 101. τῶν πλοίων μάλιστα ἀπολεξάμενος τοῦ στρατοῦ, et ἀπολεξάντες τοῦ στρατοῦ lib. V. 110. Quae quidem boni conimatis; neque vero prioris vulgatum. Ἐπιλεξάμενος ἀνδράς δὲ καὶ Αἰγυπτιῶν, lib. VI. 73. ἐπιλεξάμενος τι ἀνδράς τοὺς ἰθιεύς, lib. VII. 10. Adde Thom. M. in Ἀγαθόγμων. Quae deinceps ex duobus ὅμοις exsulant, non illa casu exciderunt; utpote nexa ad se; praebere profecto, si pluribus abessent, glossatoris speciem. WESS. — Verba τὰ ἰσχυρὰ etc. quae codicibus Arch. et Vind. desunt, agnoscit noster cod. F. cum illis omnibus: et quoniam in his recurrit verbum ἰσχυρὰ longe diversa notione, malles utique paulo ante ἀπολεξάντες; sed non est hic unus locus apud Nostrum, ubi idem verbum, paucis interiectis repetitum, diverso significatu ponitur. Quid autem praetermittendis verbis nonnullis ansam h. l. dederit, satis adparet, nempe vocab. ἰσχυρὰ nonnullis interiectis repetitum; quo factum, ut nonnulli librarii a priori ὑπομνησάμενοι ad posterius aberraverint. S.

2 seqq. Οὐκ ἰσχυροὶς ἰσχυροῦ etc.) Callidum prudentis Imperatoris factum memorant Plutarch. in Them. p. 1761. a. Pölgaen, I. 30. 6. alique: eleganter Aristid. I. p. 314. ubi meliora sunt in Scholiis scriptis quam in Edd. Sophistica mihi videntur atque absurda, quae Themistocli tribuit ex Trogo Iustinus II. c. 12.; neque enim, ut credidit Orosius II. c. 10., apta fuisset increpatio; sed in isthoc rerum discrimine prorsus importuna. Mendax Scriptor Palladiorum in Plut. T. II. p. 303. d. fratrem nobis fingit Themistoclis Agesilaum, quem ad Artemisium Graeci miserint speculatorem: eadem paene praebet illinc descripta Stobaeus Gesneri p. 91. Nolle viros eruditissimos his mendaciam locum in historia dedisse veteri. Ut impetratrem, Agesilaum quoque patrem dicit Pausanias, Atticus narrans prodicionem p. 308. a. Stobaei p. 228. adeo parum in historia, ut ne Thucydiden quidem legerit, citat, qui nunquam extitit, Chrysermum in diversis Isotopis vel Isotopis VALCK.

3. ἐντάμνων ἐν τοῖσι λῆθοις γράμματα) Linguae non in-
 lis concinnari posset index verborum, quibus Scriptor ca-
 stigatissimus novam quendam indidit vim significandi.
 locum illic inveniret etiam Ἐντάμνων. Lapideis columnis
 Darius dicitur ἐντάμνων γράμματα, IV. c. 87. Proximum
 convenit Latinum *insecans*. *Columellae* bis terve; sed alia
 usurpatum structura, verbum *insecandi* bis adhibuerat,
 ut puto, qui nuper cura Clar. P. Burmanni Sec. prodiiit
 ornatior, Auctor ad Herennium, III. c. 14., ipsa pronuntia-
 tione -- res inserere atque *insecare* (inscribere satis erat Ci-
 ceroni de Orat. II. c. 87.) in animis auditorum: hoc ex Codd.
 recipere pro *intersecare*: idem IV. c. 49., *tangquam inscribitis*
draco --- *circumspectans* huc et illuc, si quem reperiat: *an*
aliquid mali faucibus adflare, --- *dentibus insecare*, lingua
adspargere possit: hoc Graecis est τὸν ἐγχρίν et ἐγχρίσας;
 quorum prius Oleario aliisque non debuerat esse suspec-
 tum. Omisit, ut alia multa, Stanlei Aeschyli fragm. apud
 Philoct. apud Plutarch. T. II. p. 1087. F. Οὐ γὰρ δρᾶναι ἐχ-
 ρὸν, ἀλλ' ἐνφύσσει etc. aptius alterum illud, *venenatam*, *dentibus*
insecat. Scribi potuit a Tragico apud Ciceron. *Truc.*
 II. c. 9. *Hos ille cuneos fabrica crudeli insecans Peragit ar-*
tus: vulgatum *inserens* nec ad vicina neque respondet
 Aeschyli grandiloquentiae. Literas lapidibus *incidere*, vel
insecare, hic ἐντάμνων λῆθοις γράμματα, alibi dicitur et He-
 rodotο ἐγκολάπτειν, I. c. 95, 187. Hoc quibusvis fuit usur-
 patum, et restitui debet III. Maccab. 11, 27., *στῆλην ἀνιστά-*
σαι ἐν ἐκείνῃ γραφὴν: idem esset *ἐς στῆλην ἐκείνῃ γραφὴν*: qua
 ratione legitur in veteri tabella apud Gruter. *Inscr. p. cccci.*
v. 22. τὸ δὲ δόγμα τοῦδε κολαψικῶς ἐς χαλκώματα δύο, τὸ μὲν ἐν
ἀναθεῖμην ἐς τὸ βουλευτήριον: *tabulae aereae*, quibus *inciden-*
dum erat *plebiscitum*, *χαλκώματα* vocantur. VALCK.

6. ἐκ τῶν πατέρων) Redi ad lib. VII. 51. Callidam The-
 mistoclis inscriptionem iisdem verbis Polyaeus l. 50, 6. re-
 citat, parum, quod vir magnus attigit, aberrans; Plutarch.
 Themist. p. 116. B.; Aristides T. II. p. 191. etc. Notabile in
 τοῦ μέσου ἴζεσθαι ex Cod. Ask. [lin. 9. Conf. Var. Lect.] re-
 stitutum volui. Scio in μέσου ὄντας Dioni Cass. lib. L. p. 581.
neutrarum esse partium; sed ἴζεσθαι per hic (nec latuit
 H. Stephano) inconmodum. Contra κατῆσθαι sive ἴζεσθαι ex
 τοῦ μέσου de illis, qui rei se non miscent, et ex eius medio

quasi otiosi sedent. Herodotea sunt. Inferius c. 73. αἱ λοιπαὶ πόλεις ἐκ τοῦ μίσου ἐκκρίσταντο, et iterum ἐκ τοῦ μίσου κατήμνηνοι: quibus gemina III. 83. IV. 118. etc. WESS.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιεύμενοι) Hinc liquet quid sup-
plendum sit aut lectori subaudiendum relinquatur apud
Diodor. Sicul. XIX. c. 41., ubi iussu Antigenis, cuius sub
imperio phalanx erat Macedonum, ut scribit Corn. Nepos in
Eumene c. 7., in Eumenis exercitu eques Macedo, propius
accedens phalanga Macedonicam Antigoni, proclamavit:
ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὡ καὶ καὶ καὶ καὶ, τοὺς μετὰ Φιλίππου καὶ Ἀλε-
ξάνδρου τὰ ὅλα κατεργασμένους: nempe στρατιεύσθε. In Eume-
nis erant exercitu veterani milites, qui cum Philippo fre-
gerant Graeciae libertatem, quique cum Alexandro Asian
pervaserant; sic itaque loquuntur velut annis et labori-
bus graves. Sed apud Herod. πατέρες sunt conditores. Iu-
stinus II. 12. Quod facinus agitalis? bellum inferre olim con-
ditoribus vestris, nuper etiam vindicibus, cogitalis? Eadem
mente supra apud Herodot. VII. c. 150., Argivis fertur
per legatum dixisse Persa: οὕτω ἂν εἴημι ὑμῖν ἀπὸ γονοί
οὔτε ὧν ἡμέας οἰκὸς ἐπὶ τοὺς ἡμῖν προγόνους στρατιεύσθαι, οὔτε
ὑμῶς etc. In proximis [lin. 9.] sensum optime H. Steph.
expressit: et vos e medio nobis subducite, ἐκ μέσου ἡμῖν ἵζηθε:
Herodoteam nobis manum ex uno Codice Clar. Wess. ob-
tulit in Diss. Herod. p. 125. VALCK.

12. ὅπ' ἀνάγκης μέζονος κτερίζεσθαι) Nihil differt, rem
ubi spectes, Aeschyli Prometh. vs. 108. ἀνάγκης ταῖς ὑπὲρ
ζυγμῶν τάλας: Sophoclis Philoct. 1022. ἀνάγκη ζυγίς ἐπ' αὐτοῖς
αὐτοῖς: et Aiac. vs. 123. Aliter paullo Libanius in Basili-
co p. 104. c. Mox ὥστε ἀπείστασθαι legitimum solum
est. WESS.

CAP. XXIII. 7. αὐτὴν ἡλίῳ συνιδμενῶ) Homereum
ἶσον τ' ἐκιδμεναι ἥως huic creditur originem, et Aeschyli
Pers. vs. 502. πρὶν συνιδμεναι θεοῦ ἀκτίνας, dedisse. Non in-
frequens talis figura. Σπέρνιν ἀκτῖνας Philo Vit. Contempl.
p. 899. v. Spargere lumine terras Latini Poetae, Lucretius,
Lucanus, aliique, in Ea Cerdæ Comment. ad Virgilii Aen.
IX. 459. Porro ἵπλωι [lin. 8.] rectum satis, nisi ἱπίπλωι
malueris. WESS.

10 seq. τὴν πόλιν ἔσχον τῶν Ἰστυαίων) Scribendum est
Ἰστυαίων: hinc Diodor. XI. c. 13. fin. κατ' ἑρὶν εἰς τὴν Εὐ-
Herodot. T. VI. P. II.

Βοιαν μετὰ παντός τοῦ στόλου, καὶ τὴν τῶν Ἰστιαίων πόλιν θίγει
 χιρυσάμενος etc. vid. ibi Clar. P. Wessel. Non nescio quid
 scribat Steph. Byz. in Ἰστρία, Ephorum cives Ἐστιαίους dixisse;
 sed Herodoto huius capituli initio memoratur ἀνὴρ Ἰστιαί-
 οῦς, quod pro Ἰστίοις recte posuit Gronov. ex Med., a Galeo
 iam oblatum ex Arch. et a Valla, quin et a Plutarcho; cuius
 in Edd. Herodotea describentis T. II. pag. 867. E. reperitur
 ἀνὴρ Ἐστιαίος: illic Ionica tantum pronuntiatio versa fuit
 in vulgarem. Hos ex Euboea Histiaeenses, τοὺς Ἰστιαίους,
 istius aetatis Atticorum more talia contrahentium, Thu-
 cydides vocat Ἐστιαῖς I. 114. Vbi memorat Euboeam ope-
 rà Periclis Atheniensibus subiectam Aristides in Pericle
 T. III. p. 226. hoc exstat Scholion in Cod. Ms. "Εως καὶ ταύ-
 τη) Ὁ Θουκυδίδης, ἔχεικῆσαντες Ἰστιαίους (leg. ἔχοικῆσαντες Ἰστι-
 αῖας,) αὐτοὶ τὴν γῆν ἴσχον ἢ δὴ ἱστορίᾳ πόλεως Εὐβοίας: miram
 in his corruptelam subiit Ἰστρία, πόλις Εὐβοίας. In isthoc
 egregio clar. P. Burm. Codice msto eadem pag. saltem octo
 nobis ex Androtione praebet ducum nomina, qui cum Pe-
 ricle susceperant expeditiones Thucydidi narratas, plera-
 que aliunde ignota. VALCK.

11. τῆς Ἑλλοπ(ης μοίρης) Valla sui Codicis pravam,
 qualis et Arch., lectionem secutus, Ἑλλοπiae, qua de ube-
 rius Strabo X. p. 683. A.; [p. 445. ed. Cas. ubi Ἑλλοπ. leni
 spiritu, ut apud Steph. Byz. et alius] mentionem praeter-
 iit. Vicinum τῆς Ἰστριακήτιδος Ionum est formae, optime
 hic in membranis custoditum. Non obliviscor γῆς τῆς Ἰστι-
 αιώτιδος VH. 175., cui, si verum amamus, prorsus idem,
 quod paludi Maeoti, Μαίητιδος titulo lib. I. 104. et IV. 20.
 notae, usu saepe venit. Par periculum Ἀμπρακινήτις πρό-
 pulsandum lib. IX. 28. WESS.

CAP. XXIV. 7. γῆν ἐπαμνησάμενος) Ex Herodo-
 teo Lexico petita Suidae interpretatio, ἀμνησθήσας, traxit
 Vallam. Ulysses Homeri Od. E. vs. 482., εὐνὴν ἐπαμνησάτο,
 aggesit sibi cubile, ex foliis nempe: φύλλων γὰρ ἔην χύθος ἡλι-
 στα πολλή, Ἐν δ' αἶρα μίσση λήτο, velut in lecto cubuit. Hinc
 sua apte transtulit Herodotus, φυλάττω τε ἐπιβολῶν καὶ γῆν
 ἐπαμνησάμενος: et frondes iniecit arboreas terrae superingestae:
 sic ista putem accipienda. Eustath. in Od. i. p. 240, 49.
 suum citat in Iliada commentarium p. 321. 33., ubi legi-
 tur et κόπην ἐπαμνησάμενος. Super cadaver terram congerere, et

palverem in cadaver accumulare propriâ locutione dicebatur *ἐπαμῆσθαι γῆν*, et *κόνιν ἐπαμῆσθαι*. Pro *ἐπαμῆσθαι*. scribendum usitato more *ἐπαμῆσάμενοι κόνιν* in Schol. ad Soph. Antig. vs. 261. De testudine, ova sua in litore tegente, posuit Plutarch. T. II. p. 982. B. *τὸ λεϊότατον ἐπαμάται τῆς θινὸς; αὐτοῖς καὶ μαλακώτατον*. Rarissimâ forinâ activâ scripsit Iamblich. de Vit. Pyth. p. 160., γῆς ἐπαμήσαντες τοῖς πεσούσιν. Formae vim quoque tribuit verbi medii Origenes c. Cels. VI. p. 285., cui veste indutus lugubri dicitur *κόνιν ἐπαμώμενος*, *pulvere sibi caput adspersens*. Vid. Clar. D'Orvill. in Charit. p. 366. sed in versu Theognid. 427., quem citat, vulgata displicebat Hemsterhusio lectio, melior altera videbatur, γαῖαν ἐπιτάμεινον, ad Hesych. T. I. p. 1552. sic dicitur iacere cadaver, *ὀπρῖντο matris obductum*; quibus verbis Cicero de Leg. II. 21., istum adludat Xenophontis locum, quem tractat vir summus. Sed ad Herodotum forte satis fuisset monuisse, Xerxis factum ad Thermopylas (quod attigit et Polyæn. VII. c. 15, 4.) Spartiatam postea temporis imitatum Agesilaum, qui fidos sibi iussit *Σπαρτιάτας νεκροῦς, ἐπαμῆσάμενους κόνιν, ἀποκρύψαι*, ut scribit Polyæn. II. 1, 23. VALCK.

CAP. XXV. 6. *ὄψοντες καὶ τοὺς εἴλωτας*) Magna in his Cl. de Pauw molimina. Negat ullos adfuisse *Hilotas*; negat quatuor Graecorum ad Thermopylas iacuisse millia. *Ἐδωκας* facit *ιδιώτας*, sive *cives*: scriptum praeterea supra c. 24. olim fuisse, *ὑπολιτόμενος ταυτίων ὡς τετραμοχιλῶν*. Proinde post nonnulla τῶν μὲν χίλιοι ἰφαίνοντο μικροί, Graecorum sunt cadavera; *τίσσερις* vero *χιλιάδες*, Persarum. Haec pauca de multis. Ego vero scire maximopere aveo, quinam illi praeter Spartanos et Thespienses *ιδιώται, cives*, si eorum mille tantum fuerint? et quomodo nautae: [classarii] ex *ἰσχυρῶν* corporibus agnoscere Spartanos potuerint? *Hilotae*, quos adfuisse vidimus VII. 222., habitu cultique pares ceteris non erant. Hoc amplius, si mille dumtaxat Graeci ad Thermopylas ceciderint, quid fiet Epigrammatē, in quo contumulatorum *χιλιάδες τίσσερις* VII. 228. Sed desino; id tantummodo adstruens, ieiunum hoc in strategemate Polyænium esse lib. VII. 15, 4. WESS.

CAP. XXVI. 2. *αὐτόμαθι αἰνῶντι ἀπ' Ἀρκάδης*) Quae primo videntur adspectu longe dissita, solenter sic com-

quam stat. marg. Steph., legi malim $\alpha\varsigma$ 'Ολυμπια. $\delta\gamma\omega\sigma\epsilon\iota$.
 Vulgatum mihi forsitan, ut hinc, legeretur alibi, uno tamen
 alterove exemplo nolim abuti adversus centena. In istis
 paulo post, [lin. 75sq.] quibus Arcades quale praemium es-
 set Olympiarum Persis interrogantibus $\alpha\iota\sigma\tau\epsilon\iota$, $\tau\eta\varsigma$ $\delta\alpha\lambda\eta\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\iota\theta\alpha\iota$
 $\delta\iota\delta\acute{o}\mu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\epsilon\tau\epsilon\theta\alpha\iota$, leve formae vitium latet, quod, una
 lincola loco nota facile tolli posset, si nempe scriberetur
 $\tau\eta\varsigma$ $\delta\alpha\lambda\eta\varsigma$ $\tau\epsilon\tau\iota\theta\acute{\iota}\mu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\epsilon\tau\epsilon\theta\alpha\iota$, ut oleastro coronam ut sim-
 pliciter dixerint Arcades, quorum verbis Noster, Olympias
 cas laudis admirator, interiecit $\tau\omega\iota$ $\delta\acute{\iota}\delta\acute{o}\mu\epsilon\tau\alpha\iota$, illam Poeta-
 rum, Pindari praesertim, carminibus decantatam. Quibus
 hoc forte vidgitur non necessarium, faterentur. In qua
 his Panthiae III. p. 278., $\alpha\rho\chi\omega\tau\alpha\iota$ $\mu\epsilon\tau$ $\alpha\pi\acute{o}$ $\tau\alpha\lambda\acute{\iota}\phi\alpha\iota$ $\tau\omega\iota$ $\delta\alpha\lambda\eta\varsigma$ $\pi\alpha\rho\epsilon\delta\acute{o}\mu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\delta\epsilon$ $\epsilon\upsilon\delta\iota$ $\eta\varsigma$ $\tau\omega\iota$ $\epsilon\upsilon\rho\acute{o}\tau\alpha\iota\sigma\iota$, omnino corrigendum
 $\pi\alpha\rho\epsilon\delta\acute{o}\mu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\delta\epsilon$ $\epsilon\upsilon\delta\iota$ $\eta\varsigma$ $\tau\omega\iota$ $\epsilon\upsilon\rho\acute{o}\tau\alpha\iota\sigma\iota$ VAL. G. K. — Mihi quidem (ut dicam
 quod sentio) frigide praeter morem dicturus fuimus. Hera-
 dotus videtur, si $\delta\acute{\iota}\delta\acute{o}\mu\epsilon\tau\alpha\iota$ hinc scripsisset. Ego vero in hunc
 modum edi curans, si $\delta\epsilon\iota\omega\iota$, $\tau\eta\varsigma$ $\delta\alpha\lambda\eta\varsigma$ $\tau\epsilon\tau\iota\theta\acute{\iota}\mu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\epsilon\tau\epsilon\theta\alpha\iota$,
 ut δ ob oculos habueram superiorum editionum exempla,
 in quibus post $\alpha\iota\sigma\tau\epsilon\iota$ interiecta erat oratio, quos scilicet intel-
 ligeretur ut $\delta\epsilon$ $\epsilon\iota\pi\omega\iota$, $\tau\omega\iota$ $\delta\epsilon\theta\lambda\omega\iota$ $\epsilon\iota\pi\alpha\iota$ $\tau\omega\iota$ $\delta\iota\delta\acute{o}\mu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\epsilon\tau\epsilon\theta\alpha\iota$ $\delta\alpha\lambda\eta\varsigma$
 Nunc (quavis ad sententiae summam h. l. nihil refert,
 utro modo structuram orationis accipias) deletas illas $\pi\alpha\rho$,
 $\tau\alpha\lambda\acute{\iota}\phi\alpha\iota$ $\eta\varsigma$ $\epsilon\upsilon\delta\iota$, et parum commode post $\alpha\iota\sigma\tau\epsilon\iota$ comma oliam
 positum fuisse autumo: iuncta enim intelligi debent $\epsilon\iota\pi\omega\iota$,
 $\tau\eta\varsigma$ $\delta\alpha\lambda\eta\varsigma$, nempe $\tau\omega\iota$ $\tau\eta\varsigma$ $\delta\alpha\lambda\eta\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\theta\alpha\iota$ $\delta\iota\delta\acute{o}\mu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\tau\omega\iota\varsigma$ $\nu\iota\kappa\acute{o}\tau\alpha\iota$,
 hoc est, harrarunt/oleae coronam, victoribus dari solitam. Paulo
 superius, [lin. 71] ubi $\delta\gamma\omega\sigma\epsilon\iota$ offerunt complures probati
 codices, recipi fortasse hoc ipsum, licet mox subiciatur
 $\delta\alpha\lambda\eta\varsigma$ debuerat, quoniam (ut iam frequentissime observa-
 vimus) variare verborum modos. Scriptor noster amat. S.
 CAP. XXVII. 5. $\alpha\iota\sigma\tau\epsilon\iota$ $\epsilon\tau\epsilon\theta\alpha\iota$ $\tau\omega\iota\varsigma$ $\alpha\iota\sigma\tau\epsilon\iota$ $\chi\acute{o}\lambda\omega\iota$) Li-
 tam, quam publicato schedae moverunt, secundum eas
 de $\alpha\iota\sigma\tau\epsilon\iota$ necelo Euripideum Hecub. vs. 118. η $\mu\acute{\iota}\gamma\alpha\iota$ $\chi\acute{o}\lambda\omega\iota$
 $\epsilon\alpha\iota$ $\tau\acute{\iota}\mu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\alpha\iota\sigma\tau\epsilon\iota$, Sophocleumque Trachin. vs. 272. Ali-
 ter Hierodotus lib. VI. 119. $\delta\alpha\lambda\eta\varsigma$ — $\epsilon\iota\sigma\chi\epsilon$ $\epsilon\tau\epsilon\theta\alpha\iota$ $\delta\alpha\lambda\eta\varsigma$ $\chi\acute{o}\lambda\omega\iota$
 et lib. I. 118. Odii Thessalorum in Phocenses exordia
 lib. VII. 176. signata sunt. Hinc $\tau\omega\iota$ $\pi\alpha\rho$ $\delta\alpha\lambda\eta\varsigma$ $\epsilon\tau\epsilon\theta\alpha\iota$, η
 $\sigma\theta\epsilon\iota\mu\epsilon\tau\alpha\iota$ $\Theta\epsilon\sigma\sigma\alpha\lambda\omega\iota\varsigma$ $\epsilon\iota$ $\nu\iota\kappa\acute{o}\tau\alpha\iota\varsigma$ $\chi\acute{o}\lambda\omega\iota$, non tacuit Aeschini
 $\epsilon\tau\epsilon\theta\alpha\iota$ $\nu\iota\kappa\acute{o}\tau\alpha\iota\varsigma$ p. 46. WESS.

9. κατελήθησαν, ἡ τὸν Παρνησσὸν οἱ Φωκῆες) Mirum accidit, H. *Stephanum* ad haec adhacsisse; sed comma, male punctum post Παρνησσὸν, illi tenebras offudit. Melior in his *Pavus*; atque diu ante eum *Poliaenus* VI. 18. Nimirum Thessali subito incursione Phocenses in Parnassum concluderant. Unde deinceps τὰυτὰ μὲν νυν τὸν περὶ ἐργάσαντο τῶν Θεσσαλῶν οἱ Φωκῆες, περιερίοντας ἐαυτοὺς: ubi multitudinis numerus, περὶν spectans, nemini molestus esse debet. Verum audiamus *Polyaenum*: Φωκᾶς εἰς τὸν Παρνασσὸν κατακλιθέντες, γυλῶσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα νυκτὶ παντελήν. Sic scripserat. Vulgo illi γυλῶσαντες deerant, damno sententiae manifesto, sicuti *Diodoro* XI. 14. adscriptum. Animadvertit et illud doctissimus *Berglerus*. Rem eandem, alio tamen ordine, operosius exsequitur *Pausanias* lib. X. c. 1. ubi de *Tellia* et de *Telliadis* (infra lib. IX. 37. memoratis) *Kühnius* et *Leopardus* Emendat. lib. IV. 18. WESS.

10 seq. ὁ Τελλίης --- γυλῶσας etc.) Obiter hinc *Polyaenum* p. 560. redintegravit. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* T. I. p. 414. quo nondum usus *Koenius* ex *Herodoto* quoque vidit in *Polyaeno* legendum; Φωκῆς, ἡ τὸν Παρνησσὸν κατακλιθέντες, γυλῶσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα: sic vox collocata ob similem praecedentis syllabam facile periit. *Eleum vatem Telliam*, in quo viro egregio spes opesque erant Phocensium sitae, laudat *Pausanias* et hoc ipsius in bello non illaudabile commentum, in *Phocicis* p. 800. et 801., ubi Thessalos quingenti noctu narrantur inprovisos adorti, αὐτοὶ τε ἀλλοιμύνει γυλῶ, καὶ ἰνδιουκότες ὅπλα λευκά ὑπὸ τῇ γυλῶ. Eodem isthoc cum Thessalis bello quod evenit memorabile Phocensium facinus desperatione furentium et rabie, *Pausaniae* narratum, explicatius etiam atque in laudem mulierum praesertim Phocensium *Plutarcho* de Virtut. Mulier. p. 244., causam non exputo, quam tamen habuisse certam suspicor, cum hoc in loco silentio presserit *Herodotus*. VALCK.

18. ὅστε τετρακισχίλιον κρατῆσαι) Male *Valla* et consentanei τρισχίλιον. *Polyaenus* καὶ πῶμα ἰγίνοντο Θεσσαλῶν ἄνδρες τετρακισχίλιοι. Cur ego autem λοιπὰς [post τὰς δι, lin. 20.] tuerer. tanta Codicum conspiratione in exilium actas? Vocis absentia sententiae nihil nocet. WESS. — Inutilem vocem invito suo codice tenuerat *Gron.* Ignorat autem eundem noster *F.* cum aliis. S.

CAP. XXVIII. 4. ἢ ἴστί κατὰ Τάμπολιν) Ob oculos ista Polyaeo fuerunt VI. 18, 2. τὰφρον οὐραντὲς κατὰ τὴν πόλιν καὶ πληρώσαντες αὐτὴν κινῶν ἀμφορίων: dederat ergo κατὰ τὴν Τάμπολιν, [aut nude κατὰ Τάμπειν,] quae Valckenarii iustissima correctio ad Phoeniss. Euripid. p. 749. Scripsi [lin. 5.] ἀμφορίας κεινούς de Herodoti adsuetudine lib. VII. 131. [et alibi] a qua me ἰδῶλα κινεὶ καρδίας Democriti apud Diob. Serm. IV. p. 56. non revocant. WESS. — Quamvis vero constanter alias formā κινός, pro communi κινός, usus esse videatur Herodotus, advertere tamen animum Editoris debuerat Homericā forma κεινός, quam h. l. plerique codices cum vet. Edd. praeferebant: qua fortasse et aliis quibusdam in locis usus est Scriptor noster, ubi librariorum alii formam κινός, alii communem κεινός posuerunt. S.

4. κατὰ Τάμπολιν) Ad haec Polyaeum VI. c. 18, 2. comparanti Koenio latere non poterat, in istis, τὰφρον οὐραντὲς κατὰ τὴν πόλιν, corrigendum ex Herodoto κατὰ Τάμπολιν: in transcurso eadem facta fuit comparatio ad Schol. in Phoen. Eurip. p. 749. Fraudem, qua vicinios Thessalos ingreditos tenuerunt, explicate tradit Pausan. X. p. 799., κατὰ τὴν Τάμπειν — — υἱείας κεράμου πεποιημένας κατορυξαντες, καὶ ἐπ' αὐτάς γῆν ἐπιφορῆσαντες (Herodot. χαλὸν ἐπιφορῆσαντες) ὑπὸ μιν τὴν ἔσπον τῶν Θισσαλῶν. In foveas equites fuere praecipitati, equi autem ἀπὸ χαλῶντο: quod Pausanias sumsit e Thucyd. VII. 27. Herodoto οἱ ἔππον τὰ σπείλια διεφθάρησαν. Hoc bello Phocensibus dux erat alter de duobus Τάμπολιν Δαΐφνης, iuxta Pausan. p. 800. Δαΐφνης ὁ Βαθυλλίου τρίτος αὐτός ἄρχων dicitur Plutarcho T. II. p. 244., ubi congressi cum Thessalis victoriam Phocenses reportasse narrantur περὶ Κλεονᾶς τῆς Τάμπόλιδος. De Hyampoli multis agens Iac. Palmer, in Gr. Antiq. p. 665. istas Phocidis Cleonas vicum in Hyampolitarum vicinia fuisse suspicatur. Iason Thessalus Τάμπολιν τὸ, τι προσέτιμον εἶλε, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθησι, apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 350, 28. VALCK.

CAP. XXIX. 1. Τουτίων δὲ σφί ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγνωτον) Eruditissimus H. Stephanus vocabulum ἔγνωτος, quatenus quidem substantivi sedem obtinebat, e Graecae linguae finibus procul amandavit; dictionesque adeo, ἀτάρ τῶν καὶ ἔγνωτον εἶχε lib. VI. 135. et 73., scriptas fuisse καὶ ἐκ τῶν εἶχε, vice καὶ ἐνέχε κότον. Inspice eius Prolegom.

ter, Vide c. 43. pt. lib. I. 56. Porro quod in proximis;
[lib. II. seq.] *μυλίδος τε γὰρ, καὶ οὐκ ἰδὸναι Θερσαλίδος*; peri-
peram arbitror a *Valla* exprimi. Caussae, propter quas
Domicium regio a vastitate manserit intumens, indican-
tur, tum quod Medorum illi partibus staderent, tum quia
Thessalia equisultum non videbatur. WESS.
[lib. II. 7. c. 5. *τε μὲν ἀλλὰ ἄδεις -- χάρις*) *Μηλίδος*, usitatum alibi
Nosaro quoque formam, praetulit Cl. Wess. in Diss. Hel-
lot. p. 127. Ad Callim. Hymn. in Del. vs. 287., *ἱερὸν δὲ τοῦ*
καὶ οὐρα Μελίδος αἰῆς, nuperrimus Editor, vir magnis suis
meritis clarissimus, Io. Aug. Ernesti aptissimum dedit
Thucydidi locum, quo Melienses etiam *ἱερῆς* nominantur.
Exemplum aliquot citandi posset, non inutile esse obser-
vationem Scholiastae Aristid. in Cod. MS. *καλῶς ἵπαι* (T. II.
p. 304.) *Μηλίδων, καὶ οὐ Μελίδων. Μήλιος μὲν γὰρ οἱ τῶν νῦν*
εἰσπράττοντες Ἰθακῆσι δὲ οἱ τῶν Μελισσῶν πόλιν. *Maliacum aīnū*
hivis XXXII. c. 37. *Μηλῖα πόλιν* dixit
Herodotus IV. c. 33. Attico contractione *Μηλῶν πόλιν* Aeschyl.
Rex. 486. et Aristoph. Lysistr. 171. ubi notat Palmer. in
Exercit. p. 969. *Μηλῶν πόλιν* Atticistam scripsisse puta-
Philostrophum 551., non, quod ferri nequit, *Μηλῖα πόλιν*.
In proximis merito Doctiss. Koenig Latina Graecis, *καὶ οὐκ*
ἰδὸναι Θερσαλίδος, videbantur disconvenire; proque istis
et *Thessalia* non videbatur, ponendum, neque *Thessalia* vi-
debat, neque vastanda Doris; horum enim ductu Perseus
utebatur, et ex horum libidine plus minusve mali regio-
nibus inferabant. VALCK.

III. C. R. XXXII. 5. *τοῦ Παρμενίου ἡ κορυφὴ εἶται*) Saepe
quoque nomine vocata dicitur *Tithorea*. Ista quidem obse-
rent atque aliunde firmantur; sed his interiecta sic pri-
mam vulgabantur: *τοῦ Παρμενίου ἡ κορυφὴ, κατὰ Νίωνα πόλιν,*
καί μιν ἔσ' ἱωνῆς *Tithorea οὖνομα αὐτῇ*. Vallae Latina: *quā*
veritas est iuxta urbem Neonem illis sitam; nomine Tithorea:
facta videntur de Graecis hoc modo scriptis, κατὰ Νίωνα
πόλιν, καί μιν ἔσ' αὐτῇ. Sed Codicum lectionibus instruc-
tior de Laurentianis certius iudicabit. Pro sua Linguae
Graecae peritia H. Steph. scripsit *scoriam sitam*; legens *αὐτῇ*
καί μιν ἔσ' ἱωνῆς; sed nec huius sibi lectionis sensum sa-
tisfacere fatetur. Holstenii commentum ad Steph. Byz. in
Tithorea non memorari meretur: Latina *Palmieri* in Graecis

Ant. p. 635. Graecis neutiquam respondent. Clar. Gronovii ingeniosa esset interpretatio, si mons Graecae dici posset διχαῖται ὄμιλον ἐφ' ἑαυτοῦ: quod non puto. [Quo pacto Graeca edidit Gronovius, in Var. Lect. dixi: latina eiusdem versio haec erat, *vertex* — in se aptus turbae capiendae.} Habuerunt etiam Phocenses velut commune gentis concilium, in quod συνέδρους suos mittebant civitates, το φωνικὸν dictum: vid. Pausan. X. p. 865. 868. 882. 892. Idem suspicor, Neonem urbem dictam κειμένην ἐν ἰωῶτις, quod seorsim posita, sui que turis, cum reliquis Phocidis civitatibus in commune non consulebat: hoc sensu commode urbs dici potest ἐν ἰωῶτις εἶναι, vel κισθῆαι, vel εὐκισθῆαι. Nusquam istius urbis incolae memorantur Νεῶνιοι, ubi res narrantur a Phocensibus in commune gestae cum Thessaliis, aut cum plerisque Graecis bello sacro. Hos itaque suspicor ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτενόμους εἰσῆσαι: quae phrasis est Thucyd. II. c. 63. Ut huius et aliorum, sic Herodoti est κισθῆαι ἐν ἰωῶτις: lib. II. c. 2. infantes voluit ἐν ὄρει ἰσθῆαι ἐν ἰωῶτις κισθῆαι, seorsim iacere: vid. VII. c. 10. IX. 17. 104 57. ubi εἶχον ἐν ἰωῶτις μάντιν, suum sibi habebant haruspice, ab illo Mardonii diversum. Urbem Νεῶνα hinc Steph. Byz. adnotavit. Occasione loci Demosthenis de falsa Legat. p. 232. Harpocraton in Νεῶνι urbem hanc Phocidis Herodoto dictam scribit Νεῶνα, Νεῶνας Androtioni. Ex Herodoto Pausanias X. [c. 52.] p. 878. εἴματα Νεῶν μιν τῇ πόλει, Τιβόφταν δὲ εἶναι τοῦ Πarnassοῦ τὴν ἄκρην. In verticem Parnassi, sic vocatum aevo Herodoti, qui erat ex adverso urbis Neonis [κατὰ Νεῶνα πόλιν] seorsim sitae, {κειμένην ἐν ἰωῶτις} miseri Phocenses ἀνηνίκαστο, καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν: quae Clar. Wess. declaravit, Diss. Herod. p. 198. VALCK.

6. κατὰ Νεῶνα πόλιν κειμένην, ἐν ἰωῶτις) Distinctio Cl. Gronovii est, cuius rescripta H. Stephano et L. Holstenio, locique novam dilucidationem, Notae repraesentant. Aspera mihi tamen semper visa dictio fuit, κορυφὴ κατὰ πόλιν κειμένη, siquidem oppidum adstrui montis solet vertici, non vertex urbi. Placuit propterea κειμένην ἐν αὐτῇς, sitam in eo, non ἐν αὐτῇς, quae divinatio docti viri. Parnassi cacumen Tithorea urbem habuit Neonem; praeiunctum illud quidem, sed multitudinis capax. Fuisse vero Neonem isto in iugo, testes Pausaniam ac Plutarch. in Sulla p. 461. p.

fero; *Tithoream*, quae *Neon* quondam, in eo locantes. Praeterea $\epsilon\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\nu\ \delta\eta\ \alpha\upsilon\nu\eta\iota\kappa\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$ non est, in quam vecti erant, sed in quam res suas conportarant, sive $\alpha\nu\epsilon\nu\alpha\upsilon\delta\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$, ut belle ibid. *Plutarchus*. Probe recordeor, *Eustathium* [loco in *Var. Lect.* citato] hinc accepisse $\epsilon\varsigma\ \Sigma\pi\acute{\alpha}\tau\eta\upsilon\ \alpha\upsilon\nu\eta\iota\kappa\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$, et explicasse $\alpha\nu\beta\eta\sigma\alpha\nu$, sed et aberrasse, tum in citando, tum explicando. Scriptoris enim verba aliud docere, si advertisset, potuerant; illa quoque, ipsi non ignota c. 36. $\epsilon\varsigma\ \tau\omicron\ \kappa\omega\upsilon\tau\omicron\kappa\iota\sigma\theta\ \alpha\upsilon\nu\eta\iota\kappa\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$, simili quoque lib. III. 148. *WESS.* — Nihil magis in promptu fuerat, quam $\kappa\alpha\tau\alpha\ \text{N}\acute{\epsilon}\omega\nu\ \pi\acute{o}\lambda\iota\nu\ \kappa\epsilon\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\nu$ scribere; ita quidem, ut, si $\kappa\epsilon\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ scripsisse statuamus *Herodotum*, facillime id in $\kappa\epsilon\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\nu$ mutari a librariis potuisset; non vice versa. Igitur, quum in nullo vet. cod. $\kappa\alpha\tau\alpha\ \tau\eta\nu$ scriptum reperiatur, eo certius inde colligi videtur veram esse scripturam $\kappa\epsilon\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$, adeo religiose servatam a librariis. Quod vero *Wess.* oppidum ait adstrui solere montis vertici, non verticem urbi, id quidem nihil ad id de quo hic agitur. Si in oppidum confugissent *Phocenses*, commode dicturus fuisset *Herodotus*, oppidum illud in radice verticis situm fuisse cui *Tithorea* nomen: nunc illi in singularem et separatam aliquem *Parnassi* verticem confugerunt; et, quisnam ille fuerit vertex, declarat Scriptor, non solum nomen eius edens, sed et adiciens, fuisse verticem in ea *Parnassi* regione situm ubi *Neon* est oppidum, hoc scil. nomine ea aetate notum, humiliori fortasse tumulo adstructum, ex adverso *Tithoreae*. Id oppidum dein a *Persis* captum incensumque fuisse ex cap. 33, 5. discimus: *Phocenses* autem in montis vertice tuti fuerunt ab hostium impetu. S.

CAP. XXXIII. 3-5. $\kappa\alpha\iota\ \kappa\alpha\tau\alpha\ \mu\acute{\iota}\nu\ \text{ἐκαστὰν etc.}$) Annúmeravit has *Phocidis* urbes ex *Herodoto*, in quibusdā discrepans, *Pausanias* X. 3. $\Delta\rho\acute{\upsilon}\mu\omicron\nu$ appellat $\Delta\rho\upsilon\mu\alpha\iota\alpha\nu$, dissentiente *Eustathio* ad *Poëtam*: Τερπώνιον cum *Steph. Byz.* Τέρπωνιον , *Eustath.* Θέρπων , non bene: id oppidum enim *Thermodidis*, ad *Thermopylarum* angustias, teste *Aeschine* $\pi\epsilon\pi\lambda\iota\tau\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$ p. 45. et *Diodoro* XVI. 33. Ἀμφίκλειαν vocitat Ἀμφικλείαν : immo vero *Nostrum* ait urbem Ὀφειτίαν nuncupasse X. 33. p. 883., nec ipse tamen, sed imprudentes librarii, uti optime *Sylburgius*. Ἀμφίκλειαν scripsisse *Herodotum*, *Stephanus Byz.*, et quae de tituli origine subdit ipse,

testimonio sunt. Τετάρτας affirmat praeter Thucydem Ethniconographus: hinc Hesychii Τετάρτας γένος, ὁ δὲ πρὸς τῶν πόλεως κῶνες, ἢ ὅτι πλείον Φωκίδος. Reliquis non immeritor, expositis a Nob. Palmerio Gr. Antiq. lib. VII. 160. WESS.

Ibid. κατὰ μὲν ἑκατὼν Δρύμον etc.) Secundum Plutarchum T. II. p. 868. p. narraverat Herodotus, ἑκαταίδεκα πόλεις τῶν Φωκίων ἐπὶ τοῦ Βαρβαρῶν κατακαύσας: scribere saltem censor debuit πεντηκίδεκα: hoc enim capite duodecim et paulo post tres memorantur urbes Phocidis, in quarum locis incolis vacua igne Persae saevierint. His quindecim, si eximas, quas incolentium nomine, ni fallor, designatas, Πεδίας dixit et Τυρίας, ceteras omnes, eadem plenius, que nominibus memoratas Pausaniae, solo postea temporum aequari iussit Amphictyonum praesidio ferocis Φηίππου Amyntae fil., cum funesto Graecae libertati bello Graecis finem imposuisset. Praeter istas autem, hic et ante Herodoto memoratas, idem tum ceterae Phocidis urbes, quae praecipuae erant dunc et viginti, tristo fatum nobiscum, unis Abis exceptis. Istas xxii. urbes tum deletas recenset Pausan. X. p. 803. et 804. Herodoto enumeratas singulatim pro doctrina sua Geographica tractavit Iac. Palmer. Graec. Ant. VI. c. 15., sic tamen, ut saepius egregius errare debuerit, nec Critica sollertia neque instructus accurata Linguae Graecae peritia. De multis, quae hic dici possent, nunc satis erit semel Pausaniae sub loco restituisse, quae in alienum immigraverunt (lib. X. [c. 34.] p. 885., ἐν ταῖς Φωκίδος πόλεσιν, ἃς ἡ πόλις ἔχει, αἰσχυρὰς καὶ τὴν ἑλευθερίαν ἐν ταύταις (κατὰ Ἡρόδοτον λόγους). Novissima huc retraho ex fine p. 884. [c. 33.] VALCK.

9. καὶ νῦν ὅτι χρηστὴν) Celebris eius in Musis mentio lib. I. 46., supra c. 27. et dein c. 134., itidem apud alios in Leopardi Emend. lib. VI. 22. et Casaub. ad Strabonem LXI. p. 647. [p. 423. ed. Caa.] WESS.

CAP. XXXV. 4 seq. Πανόλιον τὴν πόλιν etc.) Dilectum et Penopaea Poëta in Catalogo, [Iliad. β. 510.] uti ait, requirebat, iunxit. Quas urbes cum Persae infestum maris, Αἰχινίδων titulus oppidi complecti nomen debet. Ubi vero in Phocide illud? Palmerius cum omni Graecia

ignotat: Gronovius reperisse se in Plutarcho Luculle pag. 479. D. putavit, ubi τῆς Φαλίδος, περὶ Ἐρτίου αἰολίζεσθαι. De maior tamen vehementer, istos huc αἰολίζεσθαι, advocari, qui L. Luculli aetate ex Boeotiae Chaeronea, uti nitide Plutarchus, in eam Phocidis partem commigrarunt. Ficulneum ergo Aelidia illi praesidium. Quid itaque? Menda ac vocabulo insinuavit; scripserat ΑΙΑΑΙΕΩΝ, inperiti vero ΑΙΩΑΙΕΩΝ. Quam quidem scripturae fraudem antiphos quinque annos Cl. Valentinarius mihi monstravit et probavit: nunc eandem video in Cl. de Pauw conjecturam incidisse. Profecto, si quae alia, ex tripode veniūt, ἄλλ' αὖ, Lilaea, proxime ab oppidis incoensia aberat, deestere Panania lib. X. 33., nec satum, quod illa mersit, potuit citare. WESS. — Ex Med. Αἰολίδιον posuit Gronovius pro Αἰολίδιον Aelidensium, Valla. Palmer. Graec. Ant. p. 695. nimirum nullum alium de hac Aoolide mentionem fecisse illudem, pene servatis literarum ductibus iam ante aliquot annos veram, ut opinor, lectionem detexi corrigenda ἄλλ' αὖ. Quo quisque colore suum errorem incriminaverit nihil attinet dixisse, veritate monstrata. Persae τῶν Παπανίων τῶν πόλιν ἐνέχουσιν, καὶ Δαυλίαν, καὶ Ἀλιδίαν: Panopensem urbem incendio vastarunt, et Daoliurum, et Lilaensium; atque adeo Panopen, Daulida, et Lilaeam, Ἀλιδίαν; hinc, auctore Steph. Byz. fit Ἀλιδίαι. Iuxta Rousser. X. [c. 8.] p. 817. οἱ Ἀλιδίαι -- ἐς τοῦ Κηφισοῦ τὴν πρὸς τὴν πηγήν, ἀποχρῶν ἀφ' αὐτῆς, accolebant Cephisii fontem, ab interitu iustos praestitit Homerus, a quo praeter ceteros Phlogenses Lilaenses etiam intextuntur Boeotiae, X. 2. 423. ἐγγύ. Οἱ Κυπρίωνες ἔχον: . . . καὶ Δαυλίαν, καὶ Πάφλαγαν, Οἱ τ' ἀπὸ πάρος ποταμὸν Κηφισὸν ἔχοντες, Οἱ τε Ἀλιδίαι ἔχον πηγὴν ἐπὶ Κηφισοῖο. A Philippo solo aequatae hae πόλιν αἱ μεταγράφουται, urbanae Pananiae pag. 803., Ἀλιδίαι, Τεσσαλονικῆς, Ἀργείας, Παναγίας, Παντοῦ, Δαυλῆς: veteres romani, partim, Homeri carmine nobilitate, partim, Xerxis furore: de Lilaea Palmerius agit Graec. Ant. VI. p. 688. et 694. VALICK.

CAP. XXXVI. 5. ἡ δὲ διὰς αἰτίας οὐκ ἔα κενόν) Colorem ex his Pausaniae duxit commemoratio Delphensium metus et responsi Apollinei, sub Brenni adventum lib. X. 23. pag. 853., uti bene Kühnius. Illud τῶν ἰωῦτοῦ προκατῆσθαι [lin. 6.] simile habet, sed explicatius lib. IX. 105. ἀδύνατον γὰρ τὸ εἶναι ἰωῦτοῦς Ἴωνων προκατῆσθαι, φερούμεντας τὸν πάντα χρόνον. Inde στρατηγοὶ παραμειδόμενοι εἰς χώρας, qui regionem tuentur, Artapani apud Euseb. Praep. Evang. IX. 27. WESS.

10. ἐς τὸ Κωρύκειον ἀντρίον) Cultissimam antri descriptionem Pausanias X. 34. pag. 879. instituit, et prior eo Aeschylus, ut alias innotuit, Eumenid. vs. 22. WESS. — Aliud fuit in Cilicia nobilitate Corycium antrum, de quo ad Cebetis Tabulam c. 26. p. 343. dixi, ubi huius in Parnasso monte cognominis antri memoria animum meum fefellerat. S.

13. Quod hic ait καὶ τοῦ προφήτου, unicum nobis sistit: senior aetas plures Prophetas (oraculorum interpretes) Delphis tribuit, Plutarch. T. II. p. 410. F. Aelianus Hist. Animal. X. 26. Vid. Ant. van Dale de Oracul. c. 5. pag. 104. Nimirum aucta Oraculi fama et superstitione, ut duabus προφήταις sive Pythiis et tertia vicaria, in crebra sciscitantium turba, opus fuit, ita et pluribus Prophetis. Videsis ad Diodori lib. XVI. 26. WESS.

CAP. XXXVII. 4. ἔσθωεν ἐκ τοῦ μεγάλου ἐξηντηρίου.) Hic sane miror cur ἔξωθεν scribi maluerit H. Steph. quod, me iudice, protinus altero deberet mutari, si hic forte legeretur. ἔξω infra recte scriptum in istis, θωύμα -- καὶ τοῦτο κάρτα ἐστὶ, ἅπλα ἀήθια αὐτόματα φαῖναι ἔξω προκείμενα τοῦ ναοῦ. Arma, credo, sponte sua templi exierant penetrati, ut heros Delphorum Phylacus et Autonomus, scutis sacris velut amuletis muniti, pro aris et focis Delphorum suorum propugnarent; vid. c. 38. et 39. Paulo ante Leutricam pugnam, Thebis, ut ait Callisthenes, in templo Herculis valvae clausulae repagulis subito se ipsae aperuerunt, (ὡς τοῦ Ἡρακλείους εἰς τὴν μάχην ἐξωμυμμένου, Xenoph. Ἑλλ. VI. pag. 348, 11.) armaque quae fixa in parietibus fuerant, ea sunt humi inventa: Cicero de Divin. I. 34. Plura, praeter ceteros, narrat illic prodigia Xenophon, ipse nequitquam liber a superstitionis morbo: nonnullos tamen

dixisse fatetur, ὡς ταῦτα πάντα τεχνάσματα ἦν τῶν προσηγο-
 των. Delphis hoc tempore nec locus erat fraudibus nec
 tempus. Delphorum propheta Aceratus, exsternatus prae-
 sentis periculi metu, facile sibi videri potuit duplices
 videre Delphos; quidni, sponte sua foribus patentibus,
 arma etiam αὐτόματα ἔξω προκείμενα τοῦ νηοῦ? Neque est cur
 miremur ista talia elegantissimo Herodoti ingenio se pro-
 bare potuisse tanquam vera. VALCK.

14. seq. τῆς Προφητῆς Ἀθηναίης) Magna Vind. ex servata
 descriptione veriore laus, cumulator futura, modo in con-
 sequentibus auferri sese passus haud fuisset: scribi ad eam
 formam semper oportet; nam Προφῆς in Demosthene, Ae-
 schine, Diodoro, Pausania, improbum minime, in Herodo-
 to ubique. Confer lib. I. 92. WESS.

14 seq. ἐν μὲν τοῦ οὐρανοῦ κεραυνὸς) Haec prodigia, si pro-
 digia dicenda sunt quae media aestate de coelo fulmina
 imbiebantur, memorat et Diodor. XI. c. 14. Quae Persas,
 eadem postea temporis Galatas a spoliando templo tradun-
 tur abegisse. Horum ubi facinus attigit, Herodoteis usum
 Pausaniam non latuit Kühnium lib. I. [cap. 4.] p. 11., κι-
 ραυνοὶ τε ἰσθίοντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβλαῖσαι πίτται τοῦ
 Παρνασοῦ, δαίματά τε ἄνδρες ἰδίσταντο ὅπλῃται τοῖς βαρβάροις.
 Explicatius eadem enarrat suo loco in Phocicis pag. 854.,
 Herodotum eleganter aemulatus, iudice Clar. Wessel. ad Dio-
 dorum. Pausaniae narratis simillima tradit Iustin. XXIV.
 8. iuxta quem lib. II. c. 12. miserat Xerxes quatuor millia
 armatorum Delphos ad templum Apollinis diripiendum; ---
 quae manus tota imbris et fulminibus deleta est, ut intelli-
 geret, quam nullae essent hominum adversus Deos vires. Tem-
 pestatis vehementia territos et superstitione, plerosque
 aufugisse, non totam manu deletam, ex Herodoto licet
 colligere. VALCK.

16. ἀποβλαῖσαι δύο κερυθαί) Similia his Diodorus VI. 14.
 Quin eadem, si Pausaniae fides lib. I. 4., Gallos raptores
 poena involvit, κεραυνὸς τε ἰσθίοντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβ-
 λαῖσαι πίτται τοῦ Παρνασοῦ. Ipsam tamen Apollinis ae-
 dem directam a Persis atque incendio foedatam diffitemur;
 non ita Plutarchus Num. pag. 66. c., τὸν ἱερὸν λόχον,
 aeternum illum ignem, cum templum a Medis inflam-
 maretur, extinctum adseverans, incertum quo auctore.

Herodotus tacet, immo infitiat^r lib. II. 180, et V. 60. WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, (ιστοῦται ἐφί) Sexcenties μέζον ἢ κατ' ἀνθρώπων, Plato Apol. p. 20. B. Isocrates Evagor. pag. 192. A. etc. Idem et hic olim fuisse, optime D'Orvillius ad Charit. II. 4. p. 182. coniecit, μέζοντας non tangens. Dederat Noster μέζονα ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo Iosephus antiq. lib. I. 19, 1. ἔψας ex scalis κτισθείας, συμπεταίης ἢ κατ' ἀνθρώπων φύσιν ἔχούσας. WESS. — Una tantum littera ex ἔχοντας detracta, (ἔχων autem et ἴων in Herodotus Goggi aliquoties inter se permutantur,) in literis ad me veniens, feliciter, ut puto, corrigebat G. Koenius: ἐκλίνας μέζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἰόντας, armatos hominum etiam tantū altiores. τὴν ἡλικίαν, φύσιν dixit etiam Soph. Trach. 76, 772, ubi est 1079. Ἰων δὲ, θῆλυς οὖσα, κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν ἰδὲ οὐκ ἀνδρῆ. Koenii coniecturam D'Orvillianae (ad Charit. p. 182.) longe praeferendam, et veram arbitror; mutata, admissa Cl. D'Orvillii lectione, si μέζονα quis scribat, μέζονα φύσιν ἔχοντας vereor ut graece doctis hic adprobaret. VALCK. — Equidem nihil hic novandum censui, solum orationis distinctionem leviter iuvandam. Vide Var. Lect. κατὰ ἀνθρώπων φύσιν idem valet ac κατὰ ἀνθρώπων, quod Wesselingio placuerat. Participium ἔχων, verbis finitis adiaci subinde solitum, non prorsus abundat, sed consuetudinem quandam videtur indicare: quod peragecte etiam Hermannus intellexit, Adnot. 228. ad Viger. monens, κατὰ μὲν significare nugaris nunc; κατὰ ἔχων autem, nugator, etc. Cur vero id participium non nisi cum verbis nugandi, incedendi et similibus iungi statueremus, ut docti volunt viri, causam satis praegnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακόν τι καὶ Αὐτάγειον) Phylacum, eiusque εἰμένον ad Minervae Προνηίας templum, habet Pausanias X. 8. pag. 817. praeter quem Breunni expeditione ante templo subvenisse heroes, Laodocum, Hyperochum et Pyrrhum, c. 23. p. 854. WESS. — Gallis etiam, postea terribiles apparuisse feruntur ὁ Τηρέχης καὶ ὁ Δαδοῦχος τι καὶ Πύλλης οἱ δὲ καὶ τέταρτον Φύλακον ἐπ' ἐκείνῃ Διὰ τοὺς ἀπ' ἐκείνων ἐν ἡρώα. Pausan. X. pag. 854. Hinc Δαδοῦχον nomen ponitur [apud eundem Pausan.] lib. I. [c. 4.] pag. 11, τοσο

τοῦ Ἀμαδόκου. Aetate Brenni miror quid cessaverit *Autonous*, Nervis aetate bellator, et cum *Phylaco* Persarum promulsator: Sed *Iustinus* XXIV. 8. iuveni supra humanum modum insignis pulcritudinis comites dat duas armatas virgines ex propinquis duabus *Dianae Minervaeque* aedibus occurrentes. Apud *Pausaniam* *Pyrrho* comites duo dantur mares, Ὑπέρσχος et Ἀποδόκος. Ex his facili transformatione puellae nobis enascentur Ὑπερόχη et Ἀποδόκη: sic ferme vocabantur in Delo puellae, quae in Delum sacra primum ex *Hyperboreis* detulerant; illas enim. teste *Herod.* IV. cap. 53., οὐνόμαζοντες Δῆλοι εἶναι Ὑπερόχην τε καὶ Ἀποδόκην. VALCKE: 115. ὑπὸ τῇ Ὑαμπείῃ κορυφῇ) Una litera mihius Ionice scribendum Ὑαμπείη. Innotuit ἡ Ὑαμπικὴ πέτρα ex scelere euriensis Delphorum populi, innoxium philosophum de isthac rupe praecipitantis: vid. *Perizon.* in *Aeliani* Var. Hist. XI. c. 5. et *Wesseling.* ad *Diodori* T. II. p. 104. [lib. XVI. c. 28.] Excitans *Herodotea Palmerius*, Graec. Ant. p. 633., scribit in vicinis [lin. 7.] τοῦ ἱεροῦ τῆς Προνοίας, perperam: legitimum Delphis anticae *Minervae* titulum Προνοίας praeter ceteros, quos citat, adfirmavit *Vir clariss.* ad *Diodori* T. I. p. 415. [lib. XI. c. 14.] Ad aedem istam *Minervae*, Persis divinitus fugatis, erexisse Delphos tropaeum enarrat ibidem *Diodor.* Sculus, exhibens epigramma tropaei inscriptum, quod pertinet ad hanc *Herodoti* narrationem. In isto Epigrammate duae literae tantum omisae omni Iovem et Apollinem interceperunt honore, quo e fuga retracti Delphi Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: Μνάμει τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάκτορα νίκης Διόχοι μὲ στήσαν, Ζηνὶ χαρίζεσθαι σὺν Φοίβῃ, πολλοῖσιν ἀπώσανμένοις στίχα Μήδων, Καὶ χαλκοστήφατον ἱσοσάμενοις τίμενοι. [nempe non, ut vulgo, ἀπώσανται et ἱσοσάμενοι.] Non utique Delphi, qui, Dei sui tutela non tultum fidentes, praeter aliquot sexaginta fanaticos, πάντες ἔχοντες τὴν πόλιν, ut ait *Herodot.* c. 36., non illi sane dici poterant Persas ἀπώσανται, templumque ἱσοσάμενοι: sed eleganter dicuntur Ζηνὶ χαρίζεσθαι σὺν Φοίβῃ, id est Iovi et *Apollini*, ἀπώσαντοίς στίχα Μήδων, et ἱσοσάμενοις τίμενοι: qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud *Suidam* ἰνὰ Δίρας -- -- ὅπερ ὁ Ἰάσων -- -- σὺν τοῖς Ἀργοναυταῖς εἰς τὴν Κολοχίδα παραγεσμένοι, ἔλαβον. VALCKE. — Adpositum ex *Dio-*
Herodot. T. VI. P. II. H

doro Epigramma Analectis suis inseruit *Bruckius* Tom. II. pag. 178. num. cxliii. vulgatam tenens scripturam, quam et *Iacobs* Animadv. T. III. P. 1. p. 370. contra *Valch* ex ipsius *Herodoti* verbis cap. 38, 4 seq. probabiliter defendit. Quod si quid incommodi haberent nominativi illi, ~~δαρῶντες~~ et ~~ινδαρῶντες~~, suspicari licuerat ex vetustissimo scribendi more, qui in Inscriptionibus passim diutius etiam *δαρᾶν*it, (conf. *Koen.* ad *Gregor. Dial. Doric.* §. 43.) terminationem *ω* idem ac *ω* et *ω* valere, sententiamque esse gratum facturi Iovi, qui cum *Apolline* *Medorum* *catervas* abegit, etc. S.

CAP. XL. g. in τῇ Βοιωτίᾳ ὑπεκατημένους) Uberius ista Patarech. Themist. p. 116. c. In Isthmi munitione varios se dant docti homines; ablataque [ἐκ] prepositione, [ἐκ] τῆς τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ κατὰ τὴν Πύλον τοῦ ἐπὶ Πάριον οἰκοῦντος etc. Argunt. Sed stare vulgatum posset, ac sumi de oporto, in Peloponnesum versus spectante: malim tamen, quod ex Arch. annotavi, καὶ τὴν Πελοπόννησον sic cessat difficultas. Conf. Diodorus XI. 16. WESS. — Sic sane plausibilis futura erat oratio. Sed codicum ferme omnium in difficiliorē scripturam consensio ipsam illam simplicitatem suspectam reddere videtur. S.

CAP. XLI. 6: τῷ κρηνηνίῳ τε βροχ. ὀνη.) Nictus
tissimum erit expectare quid Codices nobis sint datum.
κρηνηνίῳ in optimis hi omittitur, non duplicabit a Gra-
nōbīō proposita lectio. Participio servato, Koenius commo-
dum inesse censuit putabat sic scriptis: ἰσχυρῶς δὲ ταύτην
κρηνηνίῳ κρηνηνίῳ, τῷ κρηνηνίῳ τε βροχ. ὀνη. διηγεῖται. ex-
ferens nempe τὸ κρηνηνίῳ ad τὸ κρηνηνίῳ, quod per Atrium
factat promulgatum, ut omnes suis consulerent; qui nunc
dicerentur festinasse in liberis et familia alio mittendis,
κρηνηνίῳ, τῷ κρηνηνίῳ, videlicet: istud placitum opinor
in exilium damnatae vocis patricium. VA LCK. 4. At
vide Var. Lect. nec dubitabis κρηνηνίῳ istud nil aliud esse
sibi interpretamentum verborum βροχ. ὀνη. ὀνη. 3.
(8. βροχ. ὀνη. ὀνη. τῷ κρηνηνίῳ). Eusebii in Odyss.
pag. 1423, 7. [p. 64, 11. ed. Bae.] ὀνη. ὀνη. ὀνη.
τῷ κρηνηνίῳ, etiam Pheychus in Olympos βροχ. ὀνη. Atrius ibi fuit
disque in Philostrati aetum, Icon. lib. 4. p. 339, ubi non
αὐτῷ κρηνηνίῳ, sed plenissime Io. Meursii Ciceron. 6. 20.

dotes in vulgus sparserunt, ὡς ἀπολόλοιπε τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς οὐκ ἐφύκει πρὸς τὴν θάλασσαν, Plutarch. Themist. pag. 116. D. Inde tanta civibus discedendi alacritas. WESS.

Ibid. μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πρότερον) Hinc deturbatum unius Codicis imperio restituerem in suam sedem μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προθυμότερον ἐξέλιπον τὴν πόλιν Valla: eo magis Athenienses eoque promptius. Naturalis hæc erat verborum structura, καὶ μᾶλλον τι προθυμότερον, voculam μᾶλλον Noster etiam addit comparativis; quæ in morem attigi supra p. 171. [Adn. ad II. 157, 19.] VALCK.

CAP. XLII. [8. ὅσπερ ἐπ' Ἀργεῖα.] Non spernendum ὅσπερ, quod est in F. pro ὅσπερ, ut sæpe apud Poëtam. S.]

CAP. XLIII. [2. Λακιδ. ἐκκαίδεκα] lidem ad Artemisium nonnisi decem habuerant, c. 1, 9. S.]

6. Μαμεδὸν ἔθνος) Praeclare ex scriptis exemplaribus Vir celeb.; sic lib. I. 56. Multa Cl. Salmasius, de Ling. Hellenist. p. 279. et seqq.; cuius sollicita disquisitio an Dryopis, ex qua in Peloponnesum venerunt, ea fuerit, quæ ab urbe Dryope apud Stephan. Byz. dicta est circa Hermionensem sinum, Argolico proximum, faciliorem præ se exitum fuisset, modo in parato hæc Nostri adfuissent; finitur enim et describitur, ut de eius situ dubia auferantur omnia. Hermionenses autem, cum Dryopes, ab Hercule superati, aliorum deducerentur, sedes, quas deinceps tenuerunt, inpetrasse, Pausanias lib. IV. 34. pag. 366. non negat; alibi eosdem Δωριεὺς τοὺς ἐκ Ἀργεῖας appellans, lib. II. 34. p. 192., quoniam Asinen Argolicæ regionis, ut ipsi iactabant, ab Euristheo, Herculis inimico, concessam habitabant. Verum in talibus, ob civium diversa studia et gloriationes, multæ dissensiones. WESS.

CAP. XLIV. [1. 3. Ἀθηναῖοι μὲν, πρὸς πάντα τοὺς ἄλλους -- νῆας ὀγδὼκοντα (καὶ ἑκατὸν) πρὸς πάντα, πρὸς aliis omnibus, conf. II. 35, 3. III. 94, 10. et ibi nota. De numero clxxx. vide ad cap. 1, 2. notata. Mireris vero, quo pacto tot navibus ad Salaminem pugnare Athenienses potuerint, quandoquidem in pugna ad Artemisium dimidiam partem Atticarum navium vulneratam esse, ait Scrip̃tor cap. 18, 5, neque eis reficiendis suppetiisse videatur tempus. S.]

[3. μόνον, ἐν Σαλαμῖνι γάρ etc.] Vide Var. Lect. et conf. cap. 1, 5. seq. Punctum post μόνον pæne evanidum esse in

nostro exemplo animadverto: quod eo moneo, ne quia illud aut consulto aut temere praetermissum a nobis existimet. Satis autem fuerat punctum minus; nec maiori opus erat. 8.]

41. 7. τὴν περὶ τὴν ῥῆς Βοιωτίας) Unde Pieriam, qualem in Boeotia non novi, acceperit Valla, satis nunc in spēto Περὶ τῆς Βοιωτίας, quae contra Chalcidem in Boeotiae finibus; cuiusmodi περὶ τῆς Ἀσίας Diodoro XX. 97. Asiae continentis regio; ex adversum insulam Rhodum; Peracē apud Ictiam lib. XXXII. 13. WESS.

41. 16. seq. Πιλάριοι, ὀνόμαζοντο Κρανῖ) Clar. G. Koenius in Hitteris ad me datis, Multa, scribit, sunt in his quae me offendunt. Primo Cranaos dictos fuisse sub Pelasgis; deinde vero Oebropidas, quam Caerops Cranaum aetate praecedens. Quod verisimilius Herodotus, Codices forte monstrant. Interim velim consideres, num tibi displiceat in πᾶσι Πιλάριοις τῶν Κρανῶν ὀνόμαζοντο ἐπὶ δὲ Κίχωνος Βουκλῆος ἔκλει Κίχωνιδας καὶ ἐπὶ Κρανῶν Κρανῖς. Dubium non est quia ista ratione vere scripsisset Herodotus; sed, quod in nostris est exemplaribus, in suo Seymnae Chius invenit, cuius ista sunt in Perieg. vs. 558. Ἐπὶ Ἀθῆναις οὐκ ἔστι Κρανῖς, ἀλλὰ τὸ πᾶν Πιλάριος κίχων, οὗς δὲ καὶ λόγῳ Κρανῶν, καλεῖται μετὰ δὲ ταῦτα Κίχωνιδας, etc. cum vs. 564. Ἐπὶ τῇ πόλει δὲ ταῦτα συγγράφων. Seymnae testimonio, quem fuisse Μενεμένην vocabant, usus est Menenius in Regn. Att. p. 46. 66. 124. neque omisit huc spectantia Eustathii verba in Dithys. 48. 43. VALCK: — De Atheniensium origine Perieg. 558. 116. 7. c. 56. et alia Nostrae loca ibi citata in Adnot. ad c. 56, 10. Adde De la Naze in Hist. de l'Acad. des Inscriptions. T. XXIII. p. 125. seq. 8.]

41. 17. ὀνόμαζοντο Κρανῖ) Io. Menenius, haec loco non adeo deperit arbitratum, in ordinem Gronovius coegit luculentius addi potuerat, quod Bouhetius Diss. Herodot. c. 4. pag. 55. nullum non habuit, valde dubium manere, utrum in rege Cranao Athenienses Cranaei fuerint olim appellati, an potius, quod asperam et petrosam, ἀσπερὰν, ὀψιδεὴν haberent, quae Satmasi doctrina, Ling. Helles. p. 339. Ad veritatem propior Berkeii accenti suspicari, ad Steph. Byz. Isola, in vicinis ἐκκλησίαις vocem Ἐκκλησία, fuisse primitus, Ἀθῆναις Ἐκκλησία (Ἐκκλησία)

μετανομήσαντες. Verborum enim et rei nexus coniectandi adprime favet. WESS.

CAP. XLVI. 1. Αἰγινῆται τεττήκοντα) Suspectior plusquam quadraginta naves et in hanc classem Aeginetas dedisse; atque, ut Herodotei numeris conveniant, duo et quadraginta; legendumque adeo δύο καὶ τεττήκοντα, quod nitatur argumento haec divinationis, dicitur ad cap. 46. VALCK. — Valckenarii iudicium secutus Borch. Fidenter h. l. Αἰγινῆται δύο καὶ τεττήκοντα ponens, paulo post tamen in illis, [lin. 4.] τεττήκοντα δὲ τῶν Δωδεκανήσων, nihil mutare est ausus. Fidentior Lärcher, postquam h. l. scripsit les Eginetes envoyèrent quarante deux vaisseaux, pro istis deinde τεττήκοντα δὲ τῶν etc. nil aliud posuit, nisi Cent (les vaisseaux) qui combattirent à Salamis. Etoient centellens VOYLIERS. Quis vero, quaeso, persuadere sibi possit, Iobes numerum xlii, quem hic ab Herodoto positum legunt, his libellos omnes in numerum xxx. coniurasse a la mode quidem nostro F. priori loco (ut in Var. Lect. dixi) temere praetermissus numerus est; sed posteriori loco item codex cum aliis omnibus consentit. Vide ad cap. 48. 6. b. notata. S.

9. Κῆροι) Vide huius libri c. j. Revocavi [lin. 10.] ἀπ' Ἀθηνῶν, usus Eustathii consensu. Sic ἀπὸ Κεφύρου, ἀπ' Εἰδικούρου, etc. Cognita quoque sollempnis in ea scriptura aberratio. Naziorum naves male annumeravit Plutarchus, in carpendo Scriptore malignitatis culpam haud excusaturus. WESS.

9. seq. Κῆροι - - ἔθν. Ἰων. ἀπὸ Ἀθηνῶν) Accurata scriptio requirit, ut dicantur Κῆροι - - ἔθνη Ἰων. Ἰωνῶν ἀπὸ Ἀθηνῶν; et paulo post. Ναξιοί - - ἔθνη Ἰων. Ἀθηνῶν γινόμενοι; c. 48. Siphnii et Seriphii Ἰωνες ἰόντες ἀπ' Ἀθηνῶν. Ad lib. II. c. 7. Ioca quaedam indicata sunt Herodoti, in quibus Ἀθηνῶν scribendum pro Ἀθηνῶν; ad ista hanc poterunt adiungi, Nemo harum rerum sciens in Thueyd. vulgatum sollicitaret, ubi Cei alique insulani dicuntur Ἰωνες ἔθνη καὶ ἀπ' Ἀθηνῶν, lib. VII. c. 57. sed aliter loquitur solet Herodotus; quam in rem vicinia satis nobis dabit exemplorum: cap. 45. Leucadii vocantur ἔθνος Δαρκίων ἀπὸ Κορίνθου; c. 46. Aeginetae Δωρεῖς ἀπὸ Εἰδικούρου; c. 48. Melii Νικηφόροι ἀπὸ Λακεδαιμόνου. Ad eam rationem Cei ceterique

dicti sunt (*Ἰωνν᾽ Ἰωννᾶ*) *πρὸς Ἀδριανὸν, Athenis-ort.* In proximis frustra sibi Plutarchus visus est malevolentiam detexisse, T. II. pag. 869. a-c. Cum ærum facies multum esset mutata, illis abuti non debebat, quæ olim cypserant sub Dario, Herodoto narratis lib. VI. c. 96. V. A. L. C. K. 17. *Κύθιοι*) Qui *Κύθιοι* illi, quibus tantopere delectati fuerunt librarii? an ex monte Cynsbo Cretensium? Nægue Cretenses Graecis contra Persam suppetias non ierunt, lib. VII. 170. Redierunt, unica transposita littera, *Κύθιοι*, ex insula *Cythno*; quos suis in schedis hic invenit Plutarchus Malign. p. 863. c., restituendosque monuerunt Georg. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 3q. et Abr. Granovius ad Aelian. Hist. Anim. lib. XVI. 32. De *Cythinorum* et *Siphnetium* Dryopica origine, Steph. Byz. et Pausan. lib. IV. c. 4. WESS.

CAP. XLVII. 7. οὐ μὲν, τὰς ἡμέρας -- θαυμάσιος
 Naam navena ab opulentissima tum Italiae civitate Graecia
 auxiliarem massam nemo sibi facile persuadebit; multo
 verisimilius, ter Pythonicam Phayllum suis navena sum-
 ptibus instruxisse, qua Graeciae veteri, in qua toties ho-
 norem fuerat adeptas, periclitanti sponte sua venerit
 auxilio; hanc movet suspicionem Pausanias, cui lib. X.
 [c. 9.] p. §18. Phayllus Cretoniata θαυμάσιος καὶ ἰσχυρὰς
 οὐκ ἴσθαι, καὶ τὴν τὴν παλαιότητα αὐτῆς, καὶ Κρητικὰς
 ἰσχυρὰς ἰσχυρὰς τὴν Ἑλλάδι ἀνίσταται; ubi scribendum po-
 tuisse ἰσχυρὰς, Sic Atheniensi Clinias derisore τὴν ἑλ-
 λαν τὴν, Herod. VIII. 17. Parum exacta scripsit in Aune, de
 Phayllae Herodoti locum Palmerius: Consentit (ait) cum
 Herodoto Pausanias in Phocis: et videtur omnia, quas de-
 illo naves, ex hoc loco accepisse. Praeter alia monumenta
 vetera, habuit Pausanias catalogos, in quos hieroniarum
 nomina et facta fuerant relata: nec certe de Phayllo tra-
 dita disce potuit ex Herodoto; sed in id ambo consen-
 tiant, ut ter dicant fuisse Πυθίαν: addit Pausan. Οὐκ
 αὐτὴν αὐτὴν τὴν αὐτὴν νῆα. Ab hoc diversus Phayllus
 fuisse videtur Olympionica, de quo praeter Sehul. Aristoph.
 et Scholam, vid. Zenob. Cent. VI. Prov. 22. et Eustath. ad
 Od. 7. p. 306. VALCK.

**(Ibid., Φύλλος) Egregia viri laus, qui, magnae Graeciae
incola auxilium negantibus, ἰδιόστολοι ἔχον σὺν λαοῖς**

ἐκ Σαλαμῖνος, post statim abe magnæ. Alexandroves propter cultum, in *Plat. Alex.* p. 685. v. Nimirum suis instruxit impensis navem, inque eam Crotoniatis, tum in Græciâ peregrinantes, inposuit, quemadmodum apud *Pausan. X. 91*; Crotoniatis navem *Achaeorum colonos* describit *Strabo lib. VI. p. 400. B. p. 262. ed. Cas.] WESS.*

CAP. XLVIII. 6. seq. Ἀριθμὸς -- ὁ πᾶς τῶν νῆων καὶ τῶν ἐκείνων καὶ ἰσοδυναμῶν καὶ ὅρων. Nullam his numeris, tametsi in alia omnia abeant cum *Valla* scripti quidam, litem moveo. Repetuntur ita cap. 82., ut de auctis deminutivæ suspicio cesset omnis. Error se tamen implicuit catalogo, quem supra Scriptor dedit, navium, non æquante hanc summam. Ubi vero et in cuius populi naves irrepperit, non divino. *WESS.* — Græcorum classis ad *Salamina* hic navium fuisse dicitur *trecentarum septuaginta et octo*; sed si sedas ad calculos, quidque singulae dederint civitates iuxta c. 43. seqq. in unam summam contrahas, conficies in universum duntaxat naves *CCCLXVI.* iam vero ex *Arch. Cod.* nobis hic offerantur, non *CCCLXVIII.* sed tantum *CCCLVIII.* *ὅρων καὶ ἰσοδυναμῶν καὶ τῶν ἐκείνων* totidemque repertæ sunt in *Cod. Vallæ.* Si vel eadem præbent alii Codices, habent illa, me iudice, speciem tantum, et sunt correctoris. Scripserat *Herodotus*, ut hic vulgatur, *CCCLXXVIII.* Venit enim ad cetera, præter *Lepnium*, (*VIII. cap. 11.*) navis et *Teno* missæ: hæc duæ numerum *CCCLXXX.* explesse Nostro dicuntur infra c. 82.; *ἡλικασπέρτερόν τε ναυτικὸν τοῖσι Ἑλλήσις ἐς τὰς ὀγδόωντα καὶ ἑννηοῦς ἦν*: ut adeo is numerus suspectus esse nequeat. *Libi-* namque vitii sedes erit quaerenda? nisi fallor, c. 46. in *Aeginetis* hi. non *xxx.* sed dedisse naves videntur, *xlii.* *Athenienses* dederunt naves *clxxx.* *Corinthii* *xi.* plusquam *xlii.* dederunt *Aeginetas*; nam post *Athenienses* maximum dedere navium numerum. Ea totam, qui legat *Herodotum* accurate, *Pausaniam*, in *Corinth.* p. 178. (lib. II. c. 29.) scribentem, *Aeginetas* in τῷ Μελίχῳ πολλὰ παρασχίσαντο καὶ αὐτὰς πρὸς ἑξήκοντα καὶ ὀκτώ. Iam vero numeri postulant *Herodotum*, ut dederint duas et quadraginta. *VALCK.* — [Si *Herodotum* ipse edidisset *Valckenarius*, non puto equidem ausurum fuisse Virum, ut doctissimum, sic prudentissimum, sustinere istam coniecturam, quamvis certam sibi

videtur, contra Codicum omnium consensum obtrudere
 (Scriptori, quod a Berh. et Lareh. cap. 46, 2. factum vidi-
 mus): satis ille, puto, habiturus fuerat, sententiam suam
 in Adnotatione contextui subiecta declarasse. Iam verum,
 si vel maxime pro certo sumamus, summam hic ab He-
 rodoto subductam *cccxxviii navium* nullâ alia ratione
 intelligi posse, nisi ita ut statuamus *Aeginetas* ad hoc bel-
 lum *naves alii contulisse*; ne sic quidem necesse esse equi-
 dum autumo, ut contendamus *Herodotum* cap. 46, 2. non
cxxx, sed *ccclii*. scripsisse aut scribere debuisse. Diserte
 enim ibidem monet Scriptor, *præter xxx triremes, quæ*
pugnæ ad Salaminem interfuerunt, alias etiam easdem habuisse
structuras, quibus ora insulae tuerentur. Atqui, quum
 hanc præcui a Salaminæ sita *Aegina* esset, in quam com-
 plures etiam Attici cives uxores suas et liberos deposue-
 rant, iusto meritoque *naves eae, quæ Aeginam custodie-
 bant, operinde atque reliquæ in censum hoc loco veniri*
debeuerant, ubi *summa Graecanicarum omnium navium ade-*
cerat Bersas structurarum subducitur. Quod si igitur illas
naves Aeginam custodientes ponamus fuisse duodecim nume-
 ros, universæ summæ *cccxxviii*. constabit ratio, et mi-
 his minus iustus fuerit numerus *xxx navium*; cap. 46, 2.
 positus. *Sed* (cap. *XLIX*. 19. *ἡ νῆυσίαι*). Præsumitur et ser-
 vationis et *νῆυσίαι* inconsulte, ex *Valckenarii* monitis ad
 lib. II. 52. 9. inculcatur: *WESS.* (lib. II. 52. 9. *ἡ νῆυσίαι*
*lib. II. 52. 9. *ἡ νῆυσίαι**) Ferri nequit; revocabitur sincerum *ἡ*
νῆυσίαι *Q. Perizon.* in *Aeliani* Var. II. c. 36., ad *ἡ νῆυσίαι*
ἡ νῆυσίαι, quod Codices offerunt, *ἡ νῆυσίαι* spernit ut *ἡ νῆυσίαι*
et innotet; est sane levissimum: sed constans veterum
 usus, sperneret *ἡ νῆυσίαι* ut solœcum, alterum *ἡ νῆυσίαι*
 tantum admittit: in his sæpe fuit a viris doctis peccatum
VALCK. — Diversa ratio erat II. 52, 14. aliisque in
 locis ibi in Adnot. citatis, ubi *ἡ νῆυσίαι* sed *ἡ νῆυσίαι*
 significat. *Sed* (lib. II. 52. 14. *ἡ νῆυσίαι*) Speciem præfert *Ἀρχ.* *ἡ νῆυσίαι*
ἡ νῆυσίαι, quoniam tali in negotio et *ἡ νῆυσίαι* *ἡ νῆυσίαι*
ἡ νῆυσίαι, sed *ἡ νῆυσίαι* *ἡ νῆυσίαι*. Sed fallacem et infirmam
 huiusmodi patefaciunt. *WESS.* (lib. II. 52. 14. *ἡ νῆυσίαι*
ἡ νῆυσίαι *ἡ νῆυσίαι*). Suspensus eram duræ

οὐτως legendum, quod idem ac *ἐκταθῆσονται* valeret. Sed similiter ponitur idem illud verbum cap. 75, 14. 87.]

CAP. L. 6: αὐτῶν ἐκτελοῦσθαι ἐς Πύδοονινον) Bene Diodorus de Thespiensibus et Plataeensibus *ἐκτελοῦσθαι* eis Πελοπόννησον πένοντι, hæc explicans, lib. XI. 14. Simile superius lib. VI. 160. Mox [lin. 8:] *Θεσπιάς τε καὶ Πλάταιαν* more Homérico *Ilia* B. 498. et 504. de prælio tamen ad Plataeas *τῇ Πλάταιᾳ μάχη* lib. VII. 231. et IX. 89. Ad Steph. Byz. et L. Holsternium. WESS.

CAP. LI. 3. *ἡ τὸ διβαίνει ἐς τὴν Εὐρώπην*) Latina unum mensem trivere in transeundo in Europam lectores frustrantur, quippe veritati pugnantia: septem enim diebus totidemque noctibus cunctus Persarum exercitus Hellespontum transit lib. VII. 56. Omnia illa si Hærodoti fuerint, quod vehementer dubito, id tantummodo indicabunt, eodem mense, quem Persae ad Hellespontum oram contriverunt, idem eos fretum tramisisse. *Calladae, Archontis Attici*, memoria apud Diodorum, Dionysium Halic., *Diozenem Laertium* et alios celebratissima est. WESS.

7. ταμίαις τε τοῦ ἱεροῦ) His declarandis operam S. Petites Leg. Attic. III. 2. p. 358., sed minus prosperam, ut alias dictum, inpendit WESS. — Bene Schulzius, præcunte Larchero: „*Ταμίαι τοῦ ἱεροῦ*, Quæstores templi Minervæ in acropoli, quibus thesauri publici custodia mandata erat. Vid. Harpocrat. in *Ταμίαι*, Pollux VIII. 9. segm. „97. et Suid. in voce.“ — Consuli etiam poterit Larchero laudatus Aristoph. *Lysist.* 173 seq. S.

[9. *ἑὸς τε καὶ ἑὸς*] *ἑὸς*, tabulae, asseres, ut lib. II. 96, 18 seqq. S.]

10. *ὡς ἀσθενέος βίου*) Sic scribi quoque poterit H. c. 47., *οἱ δὲ πάντες αὐτῶν ὡς ἀσθενέος βίου* etc. Ionice prout labatur *ἀσθενί, αὐτῶν* etc. veteribus Atticis Poëtis *ἀσθενία* *σθενία* etc. Pauperculos Noster vocat *χρημαὶ ἀσθενέριος* H. 88. ταῖς ἀσθενείας τοῦτο est apud Thucyd. I. c. 5. conf. *Philinus* apud Harpocr. in *Θεσπιάς*, et *Lysias* p. 3. VALCK.

[11. *πρὸς δὲ, αὐτοὶ δονέριες*] Ambigo scribam-ne de codicum iudicio, *πρὸς δὲ, καὶ αὐτοὶ δον.* et [lin. 13.] pro *καὶ αὐτὸ δὲ*, extrusa copulâ, *αὐτὸ δὲ τοῦτο* etc. Videtur enim sic melius sermo procedere. Rem ipsam lib. VII. c. 142. attingit WESS. — Posteriori loco copulam abiici, temere

nonnullis olim adiectam indicans: priori loco (*lin. 11*)
 commodè xal adiciatur: id vero si placuerit, non equidem
 post *wp*: si comma posuerim, sed post *wp*: si xal, praeterea
 oportet, ne fortasse iuncta aliquis intelligeret xal arol,
 videtur ipse. S.

11 seq. Ubi dicuntur αὐτοὶ δεινότεροι ἔχοντες τὸ μαρτυρεῖν
 12 ἢ Πυθίῃ. ὅτι ἔχοντες τὸ εἰρᾶν τοῦτο ἀναιδέως ἐστὶν αἰ
 13 ἡμεῖς ter legitur repetitum: corrigendum τὸ μαρτυρεῖν, ὅτι
 14 ἢ Πυθ., oraculum, quo ipsi edixerat Pythiam, putabant ἔχον-
 15 τες: mentem Dei adsequenti. VALOK. — In codicum con-
 16 sentiendo tenendum vulgatum: atque etiam valde dubito, an
 17 tenendo loquendi formam, τὸ μαρτυρεῖν ὅτι ἡ Πυθ. etc. pro sua
 18 utilitate cauit Herodotus. S.

CAP. LII. 2. νεμεσιστικῶν τῶν ἀποστόλων ὄντων, quos
 vocabant Ἀπολ. τριῶν, Ios. Meurs. hinc attingit in Arcopag.
 2. 3. 2. ἀπολ. rupe illustranda perreversatus. Illinc man-
 natus. Formas loquendi, διῶν, vel ἀναβῶντες ἢ Ἀπολ.
 2. 3. 2. Ἀπολ. ἀναβῶντες τριῶν, Diogen. Laert. II. 101.

Cicero de Divin. I. 26. de Sophocle: *Ascendit in Arcopagum; detulit rem: imo detulit rem, omnium divinitus indicatum; non rem Arcopagitis notissimam, quam ex Hieronymo nobis narrat eruditus Scriptor vitæ Sophoclis.* VALCK.

CHAP. LIII. 5 seq. τῆ ἀποσταλῆς (ἀποσταλῆς) Quia
non subiecti legitur μισοῖ, hic non displicet lectio marg.
ἀποστ. τῆ ἀποσταλῆς. His Id. Meurs. usus est in
Gestib. 274, et cap. 28. VALCK.

8. τὸ ἐπὶ τῆς Κίαιρος θυνατὸς Ἀλλυφίου) Instaurata
aedes, absolutique a Pericle eius Propylaeis, prope ea in
praerupta rupe Aglauri templum fuit, Ulpiano ad Demo-
stelen. *De Prop.* p. 264. testificante. Qua de aede Io.
Nerstius Athen. Attic. lib. 1. 7. uberrime, et vestigia illius
pauca. S. Petrus Leg. Attic. H. 4. p. 32. Insequens κα-
τὰ τὴν νόμον nemini molestum accidit, κατὰ, sicuti in
schedis quibudam, fortissimi: quo minus adstipulos
fragmētum Eusthii in 686. Serm. XLIV. p. 310. κατὰ τὴν
νόμον πάλαι ἰδίῳ τὸν μὴδοντα ἀνθρώπου καταδίδω, -inquit.
Ad hoc mōmenti non magni. WESS.

huc ob bonos habuerit, protinus Xerxes accessit astu, idque
audier defendentibus, interfecit sacerdotibus quos in arce

invenerat, incendio perlevis, suspicio, legibus suis in libris
rebus, nascere, quae incerta vagantur, quod librorum
multis egregius Scriptor dissentit. Libratorum autem vo-
litus in vocibus videtur et intra lapsus saepe redit. WESS.

14 seq. Quos in templo reperiunt supplices, crudeliter
Persae interfecerunt. Idem de eodem narrat Herodotus, id est dicitur
ut interpretatur Pollux IX. 153. haec advocans He-
rodotus, quia non in acie caesi, sive strati, sed venis in bel-
les hic contrucidati sunt, dixerunt: colligit enim verba
Pollux in rebus Atticis usurpata. Hoc tum non animus
advertisset, huius sorte loci Jungermannus in theatro
alium attulit ex Nostro lib. IX. c. 75. αἱ δὲ τοῖς ἑλλή-
σι Πλαταῖσι κατέσπευτο ὁ βασιλεὺς: ubi verbum positum
more quibusvis artis usitato, de cadaveribus quae per
campos Plataeos strata iacebant. VALCK.

CAP. LIV. 2. ἀγγεῖον αἰνῶς ἀγγελίοντα) Littera
nocet superflua Herodoteo ἀγγελίοντα. Infra recte scri-
bitur c. 97. Ἰσχυρὸς ὁ Πέρσης ἀγγεῖοντα τὴν ἀπὸ τοῦ
αἰνῶτος: hic misit Artabano nuntiaturum τὴν ἀπὸ τοῦ
αἰνῶτος. Talia quaedam notata sunt ad Eurip. Phoen.
p. 289. et p. 383. VALCK.

7. ὅτι τὴν ἰδίαν ἰννοῦσι) Memini fuisse, cui de con-
iectura vehementer ridebat ἰδίαν ἰννοῦσι. Id enim Scripto-
ris praecipuo usu teri: ὅτι ἰδίαν ὁ Καμβύσης ἐν τῷ ἔργῳ,
lib. III. 30. et cap. 66. ὅτι ἰδίαν ἐν τῷ ἔργῳ: atque ad eum
modum frequenter. Verum illud: pariterque, ὅτι ἰδίαν
ab eo non spernit. Ad lib. VII. 18. et 47. WESS.

CAP. LV. 2 seqq. (scilicet ἐν τῷ αἰνῶτος etc.) Ut fieri
solet, cundo vires acquisivit narratio; oleam enim Per-
sae igne crematam postea dicebant Athenienses (ut
scribit Pausan. I. p. 64.) αὐθιμῶς ὅτι ἐν τῷ αἰνῶτος
αἰνῶτος. Hoc adeo mirificum nihil erat ad miraculosam
istam vitam, de qua suavissimum Sophocles e Thyeste frag-
mentum conservavit Schol. in Eurip. Phoen. vs. 235. De
olea Minervae, quae semper eadem durare credebatur in
aëre, egerunt Turnebus ad Ciceron. de Legib. I. c. 1. Ed. Span-
hemius ad Callim. Hymn. in Pall. Lav. vs. 26. et Jo. Meurs.
Geograph. c. 191. qui Herodoti δαλαιοῦ non omisit. Haec
aeque ac olea erat ἐν τῷ αἰνῶτος τοῦ γυναικῶς καὶ τοῦ
αἰνῶτος: de quo titulo vid. Clar. Wess. ad Diod. I. c. 29.]

p. 34. *Oleum et aquam in puteo marinam curiosis Attici monstrabant periegetae, velut testimonia litis, qua de solo Athenarum Neptunus et Minerva contenderant; curius praeter alios meminerunt in Menexeno Plato p. 237. c. et Quintil. Declam. 323. conf. Plutarch. T. II. p. 489. s. VALGK.*

4. *ἰαίνε τε καὶ θάλασσα ἔνι*) Vulgatissimam annatibus et Atheniensium gloriatione narrationem ill. Scaliger ad *Euseb. Chron. Ann.*, ccccxi. p. 27. obiter explicuit, operosius Io. Meursius *Cecrop. c.* 19. et 20. In puteo, et *αἰγῇ* eius marina, namque haec illa *θάλασσα*, non prorsus fortasse, modo iactantia procul esset, aberratur: *stridorem fluctuum*, ἡχὸν κυμάτων, apud *Pausan.* l. 24. atque alibi, si cubi auster spiraret, edere perhibebant. Illum *Libanius* lamentat. *Nicomed. p.* 205. a. quando de Neptuno, καὶ τῷ ἀρχηγῷ τοῦ αἰγίουθι θάλασσης ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς δαίμων, innovebat nullam profecto procellam, a Morello temere excitatam. WESS.

19. *δρον τι πηχέας*) Auctius in Pausania I. 27. miraculum neque Meursius reticuit, ἀνήμερον δὲ οὐκ ἐστὶ ἐν δύο βλαστάειν πηχέας, eodem die in duobus cubitorum praecritatem repullulasse. Fidelior, ab illo praeteritus, Likan, Antioch. P. 378 C. dicitur, ὅτι ἡμεῖς βασιλεὺς ἐκείνου ἐπὶ πηχὸν ἰσὺ τοῦ καυνομένου, 19. vocibus hinc repetitis. WESS.

CAP. LVII. 1 seqq. Ἐφαῖρος ἐν Θουκυλλίδῃ (c. 4.)
Hinc versus Plutarch. T. II. p. 1869. de qua succedunt
hoc et seq. capita, paucis omissis, miris, sed et transscripti pel-
ut hic narrata, traduceret, velut in Themistoclem videtur
ipsum, qui consilii saluberrimi gloriam abiecit (ἐπεὶ ποτὶ
καὶ ἀπὸ Plut. scribendum pro παραβύβηται) in alium
transfunderi, auctorem Menesiphilum, cuius inventum Theo-
mistocles tamen apud Eurybiaden tanquam suum vendi-
tore dicitur Herodoto. Sed cetera Graeciae utilissima con-
silia soli tribuit in seqq. Herodotus Themistocles et hic
praudentia magni viri fuisse indignum, consilii quod
impetum secum dudum, agens veni, in hoc tanto periculo
Menesiphilum, obcurum Eurybiadi nomen, velut aucto-
rem apud illum ambigere celebrare. Sed haec in erudi-
tissimo philosopho, cui plurimum debeamus, in serenda
sunt aliquo modo illud quod addit, vix ferendum, nec
propter id quod est, sed quia quodammodo non est, non
Aetymologiae de x. t. l. VALCK.

(6), εἴπα, οὗτοι ἀπὸ τῆς ἀπαλαμῆς). Quod *Valla* in Latinis es-
cutus fuit et schedae ostendant, Mnesiphili accommoda-
tissimum menti videtur. Sed in talibus suum cuique iu-
diciū. Illud autem, [lin. 7.] περὶ αὐδαμῆς ἐστὶ πατριδὸς τῆς
μαχίας, Atticam (quod viro docto in opinionem venit)
non excludit: erat illa Persarum ditioni subdita, quidem,
nec ita omīssa, quin, fortiter agendo, recuperari posset.
Cur, nisi ea spe, navale praelium Athenienses ad Salami-
nem postulassent? WEISS.

Ibid. οὗτ' ἀπὸ τῆς περὶ αὐδαμῆς. Οὐδὲ περὶ μὲν τῆς ἀπαλαμῆς
ex Plut. Diss. Herod. p. 127. et ex Gedicibus ἄντ' ἀπὸ τῆς ἀπα-
λαμῆς. Huius inaequae dictionis Koenius elegantem
vulgate correctione nec innotum communicavit, Σὺν ἀπὸ τῆς
Dederat nec forsā utrumque. Noster? Σὺν ἄρα, οὗτοι ἀπὸ
ἀπαλαμῆς τῆς νῆος ἀπὸ Σαλαμῆος, περὶ αὐδαμῆς ἐστὶ πατριδὸς τῆς
μαχίας: aptum hac in oede esse negari nequit: quidā
legerit utrumque *Valla*? eius sunt Latina: si iski etc. ita
tu pro nulla amplius patria dimicabis. Sunt et alii in *Platan-*
cho hic vulgatis meliora; velut [lin. 12.] ἴθι τε καὶ περὶ τῆς
χίμας τῆς βαθυλευμῆος: hoc aliis dicitur συγχέαι. VALICHIOTUS.

12. διαχέαι τὰ βαθυλευμῆα. Nihil, si dictionem spectas,
differt Dionysii Halic. Ant. Rom. II. p. 141. οὐκ δὲ ἡ διαχέαι
τοῦ πολέμου. — διαχέει αὐτῶν τὰ βαθυλευμῆα. Unde
aut hinc, τὰς ὑποχέας διαχέει, et τὴν εἰρημὴν διαχέει, quae
Theophylacti Simoe. loca lib. II. 13. II. 9. Abrechiū indicat
vity fluxerant. His proximum μεταβουλεύσασθαι non collu-
cit, ἀλλὰ, adhuc haeret, ποτὶ δὲ βουλεύται, ὡς Hésiod.
lib. VII. 12. WEISS.

CAP. LVIII. 5. ἐκείνη ἐστὶν λέγουσιν αὐτὸν εἶναι. Estiam
his et vicinis familiaris quaedam et suavisima, οὐδὲν
qualem natura dictabat. Virgilii pastor Ecl. IX. 36, Impe-
re si quid habes. Ecl. III. 52. Quin age si quid habes: quibus-
cum conferre debuerat Urafnus haec Theocriti Eid. V. vs. 78.
Εἰς ἄλ' ἢ τι λέγεις. Luciani Mercenarius εἰπὼν δὲ τὸ καλὸν λέγει
T. I. p. 747. Eurip. Aph. ino Aul. 879. ὁρῶν δ' αὖτε τὸν Ἀλκί-
βια, proximus articulo vocalem praefere, quae habet *Al-*
tancho T. II. p. 869. εὐνοῦντα δὲ Θιμῶτα δαφ. M. A. G. K. 11.
ὁ δὲ βίβλαι, συλλέγει τε τοὺς αἰσῶν. Aristina, ἀντιοδίδες re-
tuisent, ἐκβῆναι ποτὶ Εὐφροβῆ δὲ καὶ συλλέγει τε τοὺς αἰσῶν
minuissim. Glossae librarii, inconsulto sollertis, istae

voces, quarum absentia utilior, tribuendae sunt. WESS.

CAP. LIX. [4. ὁ Κορινθίος στρατηγός] Κορινθίως scripsisse Herodotum suspicatus erat *Iacobs* in Praef. Atticor. sub fin. At similiter et alibi loquitur Scriptor, et cap. 94, 2. eundem Adimantum iterum τὸν Κορινθίον στρατηγόν dicit. S.]

5 seq. Ὁ Θεμιστοκλῆς etc.) Memorine peccato *Plutarchus* Themist. p. 117. v. Eurybiaden dicti auctorem prodidit. Rectius Apophthegm. p. 185. v. Adimantum Corinthium. Operam eidem, ex *Plut.* Themist. derivato, insumsit doctissimus P. Faber lib. I. Agonist. c. 19., *Cruserii* Latina, οὐδὲν ἀλαπίς caedere, iure redarguens. *Vallae* culpa similis. In stadio citius, quam mos ferebat, προπεδῶντες, in cursum omicantes, sive προεξανιστάμενοι, sicuti hic et *Strattis* in *Polinos* III. 146., flagris admonebantur α μαστιγώνεσις. *Plutarchus* Apophth. ex Adimanti ore, τοὺς ἐν ταῖς ἀγῶσι προεξανιστάμενους μαστιγῶσιν αἰεί: atque ea verbo virtus lib. VII. 223. οἱ ἡντιμῆρες - ἔχοντες μαστίγας, ἐρῶντες πάντα ἄνδρα, flagris percutiebant. Hoc amplius, οἱ ἐγκαταλειπόμενοι, [lin. 7.] *Plutarchus* quo ἐγκαταλείπονται et λιπόμενοι, non illi profecto, qui donec relinquantur, sed longe in cursu post tergum relictī, vitaeque adeo, ex verbi notissimo usu. Haec acutē utrimque dicti sententia; quo magis miror eundem eruditissimam virum, damnatis prioribus, Themistocelis ἀπελαστότας ad agitatores sive aurigas (Agonist. lib. III. 19.) adplicuisse. Στεφανῶνται dialectus adfirmat. WESS.

6, seqq. ἐν τοῖς ἀγῶσι οἱ προεξανιστῶντες) In Themistocle *Plutarchus* T. I. p. 117. v. haec dicentem facit Eurybiadem; sed auctorem corrigit in Apophthegm. T. II. p. 185. A. ubi, Ἀδิมάντου, inquit, ναυμαχίῃ μὴ τολῶντος, ἡπώτης (τε) πρὸς Θεμιστοκλή, -- Ὁ Θεμιστοκλῆς, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανιστάμενους μαστιγῶσιν αἰεί. Nai, ἔπειτα, οἱ Ἀδิมάντες τοὺς δὲ λιπόμενους οὐ στεφανῶσιν. Quod. [apud *Plutarch.*] additur, *Meliano*, *Aristidi*, aliisque memoratum, Eurybiadi convenit, cui baculum attolenti Themistocles, παραθεῖν μὲν εὖρε, ἀντὶ δὲ, ἀντὶ δὲ. Primum ex hoc loco tollendum αἰεί, natum ex vicinis; deinde μαστιγῶσιν illic rectius reddideri, flagris caedere marines, quam in Themist. μαστιγῶσιν, caedunt ἀλαπίς. Tertia error κατὰς haerere translatione non debebat in *Eub.* Herod. μαστιγῶσιν videntis colaphis: κατὰς hoc erat son-

vile prorsus atque indignum candidatis certaminum Graecorum, in quae servi non admittebantur. *ῥαπίδην* est *ἰδὼν πατάζει*, vel *παίσει*: colaphum impingere vel alapam ducere, vulgo *καλαρίζειν*, Atticis erat *κονδύλους ἐντρίψαι*: vid. *vir summus ad Luciani Prometh.* [c. 10.] p. 193. Dicitur et apud *Plut.* utrobique Eurybiades *ἐπακράμενος τὴν βακτηρίαν ὡς πατάζειν*: nisi scripserit *ἐπακράμενος*, ut *Thucyd.* VIII. p. 555. 1. *ἐπαγέματο τὴν βακτηρίαν*: illic *ἐπαντίκναι* legitur in Scholiis: apud *Aelian.* Var. XIII. c. 40. Eurybiades *ἀνὰ τῆν αὐτῶν τὴν βακτηρίαν*. Sed est insignis et forsitan unicus in suo genere locus *Thucyd.* ad haec *Herodoti aptus* illustranda lib. V. c. 50. illic Lichas *Arcesilae Lacedaemonius Olympiae ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν βασιλέων πλεῖστον ἔκλειπεν*, ὅτι - - - *προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνίδναι τὸν νικῶντα*: et haec praeter ceteras postea causa fuit *Lacedaemoniis belli Eleis* inferendi, quod Licham *μαστιγοῦντες ἀνδρα γέροντα ἐξήρασαν*, ut scribit *Xenoph.* *Ἑλλ.* III. p. 287, 28. Apud *Panath.* lib. VI. [c. 2.] pag. 454., Licham *μαστιγοῦσιν οἱ Ἑλλανοδῶναι*: fecisse dicuntur augustissimi iudices, quod per lictores suos, *ἀλυσθας* dictos, fieri iusserunt, vel per his praefectum. *Auctor Etymol. M.* p. 72, 12. *Ἀλυστάρχης, ὁ εἶς ἐν τῷ Ὀλύμπῳ πιακῷ ἀγῶνι εὐκοσμίας ἄρχων*. *Ἠλείοι γὰρ τοὺς βασιλοφύλους ἢ μαστιγοφύλους* - - *Ἀλυστας* καλεῖσιν. In modesto *Themistocle* responso apud *Herod.* αἱ δὲ γὰρ *ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στίβοντες* τας, hoc ut rarius etiam apud *Jonas* ex uno Codice, in fallor, recipitur, indicato in *Diss. Herod.* p. 127. *Ἐγκαταλειπόμενοι* ipsum *Paulinum* est in *Ep. II. ad Cor.* iv. h., ubi, *Polybianis* omissis, unum hoc aptius attulisset *Plut.* *Herod.* G. *Raphelius*: hic sunt in stadio relictī, sive cursum superati; transtulit illinc, ut multa, felici metaphora *Paulus*, O. M. Iesum tanquam primum in stadio cursorem considerans, qui victor, factus agonothea, de coelo coronam porrigeret *ἀμύκωντες τὰς οὐκ ἐγκαταλιπόμενους*, et sua vestigia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 6. *οὐδὲνα κατηγόρειν*) Accusationi nullus erat hic locus; [Quid ni?] - verum *οὐκ ἔστι* ὅτι *οὐδὲνα κατηγόρειν* hic corrigendum arbitror: dedecet ipsum capiam sociorum male dicere. Saepius idem vitium hinc illinc fuit a viris doctis sublatum; nondum tamen, quod sciam, ex *Attica* aetate apud *Demosth.* p. 716942., *ἰνα*

χον εἶναι τῇ κατηγορίᾳ etc. transscripsit ista S. Petit, in Legib. Att. p. 522. Legendum τῇ κατηγορίᾳ, facile liquebit attendenti. VALCK. — Apud Demosth. κατηγορίᾳ recte iam Hier. Wolfius ediderat, ed. Basil. 1572. p. 559. sub fin. et sic dein Reiske T. II. p. 1308. Apud Herodotum nihil novandum, ubi εὐδὶνα cum κόσμον iungendum, κατηγορίᾳ vero ad συμμάχων refertur. Conf. Var. Lect. Emendationi tamen a Viro doctiss. propositae videri potest speciem aliquam conciliare id quod infra c. 61. 7. legitur. S.

11. ἐν πλάγι ἀναπεπταμένῳ) Valla [in patenti pelago, ubi etc.] bene. Longus Pastoral. III. p. 177. ἵνικα μὲν εὖ ἀναπεπταμένῃ τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπραττον, ἡδυνήζον ἡ βού. Consequens ἐς δ' [lin. 12.] immerito in abundantiae suspicionem incidit quid enim tritius, quam ἐς vice ἐν ποίῳ? ἰζόμενος ἐς τὸν βασιλῆιον θρόνον, lib. III. 64. et mox [l. 24.] ἐς τὴν ἡμῖν ὑπὶκκαται τέσσα: eiusdemque structurae cumulum congregit Portus. WESS. — Ubi scribitur ἐς δ' ἄλλα ἡμῖν συμφερόντα, primum illud perspicuum est, ad ἐς δ' intelligi verbum ναυμαχεῖν vel ναυμαχῆσιν. Deinde: (de quo commodè ad h. l. Schulzius monuit) ubi ἐς pro ἐν poni videtur, id ea fit ratione, ut non modo significetur τὸ esse aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed et simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sis. Itaque h. l. ἐς δ' ναυμαχεῖν vel ναυμαχῆσιν idem valet ac si φηisset ἐς δ' ἵνα ναυμαχῆσιν, vel ἐς δ' ἵνα ὥστε ναυμαχεῖν, quo abire ut ibi pugnemus. S.

12 seq. ἤτοι ἔχουσι βασιτείας) Naves Graecorum hic gra-
viores, in Plut. Themist. p. 119. c. ἀτινὶς καὶ ταπεινότεραι,
comparatae ad Persarum naves molis maioris et celsioris;
quarum tamen ἀτινὶς in ἀλτινὶς correctione docti viri
abierunt, forte iniusta. Noti τόποι ἀλτινὶς, ἀμφὶ ἀλτινὶς,
θαλάσσα ἀλτινὶς, quorum humilis situs, aut quod profun-
ditatem non habet mare, docente praeter alios P. Victorio
ad Cicer. lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero ἀλτινὶς navis, et
quae significantur? Ἀτινὶς firmiter sunt compactae ac egre-
gie cohaerentes; sicuti κισσὸς ἀτινὶς in Sophoclis Antig. vs.
442. WESS. — Navis κάτωθεν ἀλτινὶς καὶ πλαττία memora-
tur apud Athen. lib. V. p. 204. e. inferne depressa et lata. S.
26. τῶν καὶ περὶ ἔχουσι βασιτείας) Praeclara scripta exem-
plaria atque ex illis Gronovius, quem ὁμοίως εὐνὴν καὶ
Herodot. T. VI. P. II.

Demosth. p. 445., §. 51. [Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Roisk.] et his Ulpiani: οἱ μὲν Πρυτάνεις συνῆγον τὴν ἐκκλησίαν· οἱ δὲ Προέδροι ὑπεβάλλον περὶ τίνες συνῆλθον. Eximie tamen Prytanes dicuntur προτείναναι: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. [ubi supra,] et initium praesertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, iam ante ipse Adimantus nunc noluit Eurybiadem ἐπιψηφίζω ἀπολὸς ἀνδρὶ. Intacta quoque, ni fallor, viri docti praetermiserunt haec Xenophontis Ἀναβ. V. p. 204, 7. ἐπιψήφισι μὲν οὖδιν, τὰς δὲ πάλαις ἐκούτας ἔπεισε ποιῆν τὰς ὁδοὺς: nihil sanxit, Leunclavius; misit vertit ista Hutchinson p. 559. Xenophon de omni- bus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tan- tum litterae omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἐπιψήφισι μὲν οὐκ ἐνίκα, δὲ πόλει ἐκούτας ἔπεισε. Xenophonteum illud μὲν οὐ συν- pra iam attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum Ἐπιψηφίζω siq. usurpant Xenophon p. 215, 31. p. 219, 56. [Vide Memo- riah. Socr. I. 1, 18. ibique Interpretes.] Antiphon p. 146, 37. Andagides p. 10, 54. Demosth. p. 418, 151. p. 452. 86. 470x §. 236. etc. Λόγον autem ποιτῆναι, et Ἐπιψηφίζω liquido distinguunt Aeschines de Falsa leg. p. 56, 26. σφραγίσας, τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλευόντων τὸν βουλόμενον, τῇ δ' ὑστε- ραίᾳ τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζων τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτείναναι. Apud Suidam in Ἐπίτακτοι loco alienissimo leguntur ista scriptoris incerti: Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιστάτης, καὶ οὕτως ἐλήθη, αὐτὸς κατεχειροτόνη: hic libenter corrigerem οὐτ' ἐπιψήφισεν. [ex Xenoph. Mem. I. 1, 18.] sicut in Aeliani Var. Hist. p. 254. [lib. III. c. 17.] corrigit ὁ πάνυ T. H. οὐτ' ἐπιψήφισεν Ἀθηναῖος τὸν τῶν δίκαι σφραγιστῶν θάνατον: illic rectissime in gratiam Atheniensium vertit Clar. Abr. Gronov. vid. Xenoph. Ἑλλ. I. p. 263, 41. et Ἀπομν. IV. p. 468, 5. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Socrates ἐπιστάτης γινόμενος, οὐκ ἐπέτρεψε παρὰ τοὺς νόμους ψηφί- σασθαι: quia scilicet οὐκ ἐπιψήφισεν, de re adeo indigna popu- lum mittere volebat in suffragia. Apud Herod. noluit Corin- thiis summum Imperitorem ἐπιψηφίζω ἀπολὸς ἀνδρὶ, ut So- crates Aeliani noluit ἐπιψηφίζω Ἀθηναῖος. V. A. L. C. K. u. 4. ἀπολὸς ἀνδρὶ) Haesitavi hoc probarem, an ἀπολὸς ἀνδρὶ (quod multo receptius) Arch. Re considerata visum illud formae fuit, cuius ἴσως, τῇ ἴσως, Ὁσίως, σφ' Ὁσίως,]

ἀντιβίος etc. in superioribus. Iustissimo deinceps iure Themistocles Adimanti inopportunitatem castigat. Dixerat idem civibus, si Iustino fides II. 12. *Patriam municipales esse, non moenia; civitalemque non in aedificiis, sed in civibus positam, et quidem verissime.* Conf. H. Grotium de Iur. B. et Pac. II. 9, 7. Ceterum Plutarch. Themist. p. 117. r. Adimanti memoriae pepercit, nescio quem Eretriensem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatum, advocans. WES S. — De tono vocab. ἀντί, in penultima ponendo, vide Var. Lect. ad h. l. et ad I. 4r. 3. S. — Τότε δὲ Scribendum, Τότε δὲ etc. Ad ista namque c. 60., Τότε μὲν ἡρώς πρὸς τὸν Κορίνθιον ἀνίσταται, haec respondent: Τότε δὲ δὴ ὁ Θεμ. κτερόν τε καὶ τοὺς Κορίνθιους καλεῖται καὶ οὐκ ἀποδοῖ τῷ. Exacerbaverat inprimis Themistoclem Adimanti vox inconsiderata πολλοὺς ἀνδράς vocantis, qui ἡρώδην, ut canit Claudianus, carinis Vexit, et, armatas Mædæ subduxit Athenas. Apud Suidam in Ἀδίκαντος, Themistocles, ἡρώδης, ἡ πόλις, ἔχων δ' ἑπὶ τῆς. Ex historico, deperdito descripta quaedam huc spectantia habet egregia. Plut. in Themist. p. 117. r. VALGK. — Potuerat eodemque adversativa δὲ particula ante δὲ adici: sed ignorant, eam libri, ne admodum quidem necessariam, quum praesertim istud Τότε μὲν cap. 60., 1. nimis longe hinc absit, ibidemque etiam continuo δὲ particula subiiciatur. S. — CAP. LXII. 2 seq. Εὐ εἰ μὲν αὐτοῦ. Errorum Vallæ propagarunt correctores. Locum hic invenit ellipsis de elegantioribus: Εὐ εἰ μὲν αὐτοῦ καὶ μὲν ἔστιν ἀνὰ ἀγαθός. εἰ δὲ μὴ, ἀναγίγσκεις τῇ Ἑλλάδι. Tu, si bip manseris, et manseris rem bene gusseris, sive virum te praestiteris; supplendum relinquitur οὐτως τῇ Ἑλλάδι, vel ὁρίσας, aut, si quis malit, quod plerisque locis veterum congruit, καλῶς, vel εὖ ὡς ἔχουσιν: prout hanc ellipsin supplet Tryphon in libello πρὸς Τρόων nondum edito. Ellipsin, illam quamvis copiose tractaverint H. Steph. Anim. in Corinθ., p. 27 seq. in Xenoph. p. 39. et Casaub. in Athen. p. 333. librorum tamen veterum Editores, minus attentis lectoribus illam via saepe designare neglexerunt. Unum hic ponam exemplum ex Herodoto de vita Hom. c. 33. ubi voluit Eireniones Hbmeræ posuerunt hos enormes duo γερῆς Editores: (de Barnesi nihil hic dico licentia.) — Εἰς τὴν δὲ

πρόθεσις καὶ ἐὶ μὲν τοι δώσεις, εἰ δὲ μὴ, Οὐχ ἰσθῆξομεν· οὐ γὰρ
 ἐντοικησόντες ἔθθαδ' ἤλδομεν. Ad priora pertinent ista, Ἔστιν
 ἐν πρόθεσι: tum sequitur aliud fragmen, cuius indicium
 praebet καὶ, constans duobus senariis legitimis, si sic red-
 integrentur: Εἰ μὲν τι δώσεις, . . . εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἰσθῆξομεν.
 Οὐ γὰρ συντοκῆσόντες ἔθθαδ' ἤλδομεν. conf. Athen. VIII. p. 369.
 c. VALCK.

7. ἐς Σίριν τὴν ἐν Ἰταλίᾳ) Ne confunderetur cum eiusdem
 nominis urbe Paeoniae, Σίρι τῆς Παιονίης c. 115., illa pru-
 denter adiunguntur. Italiae Sirin iuris olim, et ante bel-
 lum Troianum quidem, Ionici atque adeo Atheniensium
 fuisse, Lycophronis Alexand. vs. 986. seqq. canit; cuius
 Scholiastes, ex veterum haud dubie commentis, super ea
 possessione plura. Dissidet tamen Strabo lib. VI. p. 405. A.
 [p. 264. ed. Cas.] Ionasque, Lydorum dominatum vitantes,
 Sirin occupasse asseverat. Noster a Lycophrone proxime
 abest. Nuper vero, post Cluverii et Salmasii sollers studium,
 Alteri Symmach. Mazoehius priscorum paene pugnantis sen-
 tentias examinauit. Prodromi ad Heracleens. Psephism.
 p. 75. Orientum, quod Themistocles ostentat, habentibus
 annis Athenienses, ut colonos eam in Italiae partem dedu-
 cerent, de Thurios conderent, Siritidi vicinos, inpulit
 apud Diodor. XII. 10. WESS.

Ibid. κομισμένη ἐς Σίριν) Urbe non nominata apud Plyn-
 ium. Themistocles T. I. p. 117. F. αὐτίκα πύσεται τις Ἑλλή-
 δαν, Ἀθηναίων καὶ ἰσθίων ἐκαστέρων καὶ χώραν οὐ χεῖρωνα κεντημέ-
 νους, ἢ ἀπὸ θαλάσσης. Siritin videlicet, si fertilitatem spectes,
 Attica multo meliorem. Ἀρχιλαχος ὁ ποιητής ὑπερβαύματι τῇ
 χώρᾳ τῶν Σιρῶν διὰ τὴν ὑδαμονίαν, cui dicitur ἰώμερος et
 ἰσθῆρος χώρας ὁ ἀπὸ Σίρος ποταμός, apud Athen. XII. p. 523. D.
 Illic Tymaeo regionem istam tenuisse dicuntur etiam Co-
 lophon, aliis Iones in genere nominantur. Phil. Cluver.
 Ital. Ant. lib. IV. p. 1274., de Italiae Siri multis agens, non
 retordabatur Herodoti, cui Italiota quoque Σίρις Damasus
 inter Agaristae procos memoratur lib. VI. c. 127. Quas
 Iones habebat incolas, de Siri dici poterat Themistocli:
 ἡμετέροις ἰσθί ἐν παλαιᾷ ἔτι. Vicina Sybaris, sive Thurium,
 Atheniensium fuit, ut notum est, nobilissima colonia: ex
 Hecataei commentariis narrat Athen. XLV. p. 656. c. et
 ex Atthaeo Eustath. in Il. κ. p. 704. ἔτι Σίριος πλῆθυντος

εις Σύβαριν, καὶ κατασχόντες τὴν Σιρίτιν χώραν, a perdicibus in-
πλαγύντι - - ἀπίτλυσαν. VALCK.

CAP. LXIII. 2. ἀνεδιδάσκετο Εὐρυβιάδης) Metu
praesertim Atheniensium μὴ σφίλας ἀπολίπωσι. conf. Platarch.
in Themist. p. 117. f. Saepius Eurybiadem rationibus suis
πρόβητ Themistocles, ut sententiam priorem mutaret; et
hic ἀνεδιδάσκετο, non edocebatur, ut Valla, sed potius dedo-
cebatur, sive dedocendum se dabat Themistocli: dedoctus est,
Cliberoni restituit R. Bentlei. Tusc. II. c. 24. ἀνεδιδάχθη. Signi-
ficat Ἀναδιδάσκειν sic priora dedoceri, vel dedocendum se
praebere, ut quis alibi discat istis contraria: hoc sensu cepit
ἀναδιδάσκοντες H. Steph. in Thucyd. VIII. [c. 86.] p. 536. 41.
Ad hoc Herodotum non Suidam in Ἀναδιδάξει, sed etiam
dem comparare potius debuerant in Ἀναράσθαι, ἀντὶ τοῦ δι-
αλύει τὴν γυναικὴν ἀπὸν ὄντα Καλλισθένης: ubi commodum Ka-
stnerus memorat Cornelii Nepotis ressecrare, ex Alcib. c. 6.
Εὐνοσπίδαε et Ceryces ante coacti ἐπαράσαντο αὐτῷ, quod
legitur apud Suidam in Ἐπαράσαντα. Pollux V. 130. τὸ ἐπα-
ράσκειν ἀναλύνει τὴν ἀπὸ Ἀναράσθαι λέγουσι βιαστέον γὰρ
τὸ Ἀναράσθαι: hoc bis minimum dabit Plato in Alcib. p. 148.
h. καλινθεῖ - - ἀνυχομένης ἄρτα (lege ἄρ' ἄν, ut p. 142. π)
τὸ πρῶτον εὐχέται. VALCK.

4. ἀνὰ γὰρ τὰς νῆας) Quid-ni rediret quod Herodotum
habetur? Antea cap. 57. ὡς εἰη δεδογμένον ἀνάγειν τὰς νῆας
πρὸς τὸν Ἰσθμόν. Et ἀνὰ γὰρ τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα cap. 70.,
etc. WESS.

CAP. LXIV. 1. Suavissimum ἔπεισι ἀποβολισμῶν
sibi geminūm eiusdemque figurae habet λόγον ὁδωμῶν cap.
78. et IX. 26. WESS.

8. Αἰάντα γε καὶ Τηλέμαχον) Schedarum Αἰάντα τοῦ Τη-
λαυδῶος fulcire videtur c. 121. ubi soli Aianti, nulla pa-
tris Telamonis habita ratione, victores triremem ex ma-
nubiis mittunt Salaminem et dedicant. Qui voluerint,
earum sequi auctoritatem poterunt: mihi non nihil fabii
superest. De Aeaco Aeacidisquē Inploratis [fin. 9.] παύσει
opitulum arcessitis quaesitum lib. V. c. 86. WESS.
De Aeaco et Aeacidis consuli insuper possunt Pausanias lib.
II. c. 29. et Apollodor. III. 11. 6. Larchero laudat. S.

CAP. LXV. 1 seqq. (Εὐνὴ δὲ Δικαῖος etc.) Sub anno
hoc teste nobis narratae fabellae; praeter Platarch. T. II. p.

119. x. et Schol. Aristoph. Nub. v. 301. aliosque, quater mentionem fecit homo valde superstitiosus, Sophista λαμπρὸν Ἀριστάρτην, Aristides: primum Orat. in Bacch. T. I. p. 55. Μένος, αἰτ, τῶν ἱερῶν Φαεσμάτων (Bacchus) ἱεροδότην ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Μοδάρῳ εἶπαι, τοῖς ἄλλοις Φωκαστῶντες ὄν, ἐπὶ ταῖς Ἐλευσίναις ἡμεῖς: tum in Eleusinia Orat. I. p. 451. συννοήσας τῆς περὶ μάχης, ἱεροδότη μὲν ὁ Ἰακχος συνταγμαστῆσαν: in Themistoclis Encom. T. III. p. 350., et in Panathen. T. I. pag. 248. ubi multa memorans, quibus sola civitas Atheniensium inter Graecos laudem meruerit, μέν, αἰτ, φέρεται τὴν τῷ πατρὶος κρείν - καὶ - τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνης Φαεσμάσι. Ad ista prostat in Cod. MS. haec adnotatio Scholiastae, historiam non exhibito Herodoti volumine memoriter narrantis: τῆς ἐκ' Ἐλευσίνης Φαεσμάσι) Ἀκτῆς καὶ Δημάδατος, (corrige. Ἀκτῆς καὶ Δημάδατος: quae nomina docta manus posuit in ora libri Clar. Bursm.) Φωγᾶδης ὄντις καὶ μέντοις παρὰ Πέρση, ἱεροδότην τῷ βασιλεῖ (Herodoti Demaratus, aulae mores edocuit in Perside, Dicaeo prudenter [infra, lin. 25.] dixit, σέθεν) καὶ ὅν ἂν ἔλθῃ ὁ κενώστες οὗτος, πάντας ἱεροδοτοῦ ἡγεμόνας, καὶ αὐτὸν Περσῶν τρυφῶν, καὶ διεκδικᾶν ἐν αὐταῖς καὶ τιμωρῶν (ἢ) τὸ μάλιστα ἵκασθαι τὸν βασιλεῖα ἕλθον τῶντο πρὸς δὲ ἀκούσαντες εἰ τῶν Ἀθηναίων μεμνημένοι ἀφαιρῶν καὶ ἀφαιρῶντες ἐκ ἀφαιρῶν τὸν τὸ ἐκείνημα τὸ λεγόμενον ἐν ταῖς Ἐλευσίναις. VALCK.

7. μάλιστα καὶ) Laudavi ἐν τριῶν ἱερῶν καὶ μάλιστα lib. VII. 22. quoniam nihil aptius Codd. offerebant. Alio qui μάλιστα καὶ Musae solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 30. Quo vero ritu sacroque clamore Iacchum myathicum [lin. 10.] vicesimo Boëdromionis die deduxerint initiati, operae Io. Meursius Eleusin. cap. 27. exsequitur. WEBB.

10. τῆς φωνῆς εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχον) Olim mihi facile persuadebam vocem hinc excidisse, sic restituebam: τῆς φωνῆς εἶναι (εἰδόντων, vel ἔκγοντων) τῆς Μυστικῆς Ἰακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prior illa conjectura loca nitebatur praesertim a Io. Meursio collectis in Eleusiniac. 27. Solebant initiati cento die mysteriorum Iacchum ex sacello suo, quod habebat in Ceramico, deducere Eleusina, magno clamore et strepitu, Iacchum cantantes, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum Meur-

[illegible]

ἢ Ὡς μὲν ἐπὶ τοῖς δούκταις) Voculam hic vellem libri scripti daretur Herodoteo more interiectam, Ὡς μὲν γὰρ ἐπὶ τοῖς δούκταις. VALCK. — Ignorant particulam libri: promiscue vero Herodotus modo adhibere huiusmodi coniunctivas particulas, modo ἀντιθέτως uti amat oratione. S.

7. τῆς αὐτῆς ἀποβήσεως) Ultimam si praeter Arch. plures proscriberent, in exilium sine sententiae damno posset abire. Verius est ἢ ἐπὶ τῇ Σαπυάδῃ, et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. 'Επὶ et ἐπὶ facillime permutantur. Numerum Persicae multitudinis ad Sepiadem dedit lib. VII. 186. WESS. — Pro ἐπὶ τῇ Σαπυάδῃ Koenius, quibus literis repetitis, corrigebat ἐπὶ τῇ Σαπυάδῃ. VALCK.

15. πόλιν τῶν πέντε πόλεων) Insularum, Naxi, Meli, Siphni, Seriphi et Cythni c. 46.; quas πόλεις, civitates, eo more de quo Harpocration in Κῆροι et Adnotat. ad Itiner. Antioch. p. 523i, adpellat. Supra lib. III. 139. insula Samus πόλιν παρὰ τὴν πύλιν: et lib. I. 144. Παρὰ αὐτὴν ἔσθ' ἢ ἐπὶ τῇ πόλει [lin. 16.] singulari, an ἐπὶ μὲν ἑσθ' ἢ ἐπὶ μὲν multitudinis numero, pingatur; etsi prius Herodotus consuetus, atque ita Codd. scripti cap. 95. τοῦ καὶ ἐλθόντος τούτου ἐπὶ μὲν ἑσθ' ἢ ἐπὶ μὲν. WESS. — Ex uno codice non mutassem vulgatum ἐπὶ μὲν ἑσθ' ἢ ἐπὶ μὲν illinc distat Nostro frequentata formula πρὶν τῶν ἡμῶν ἰδμεν. VALCK.

16. Verbo πρὶν τῶν ἡμῶν recte literam detrahunt, πρὶν βῆναι scribentes, Reiskius et Koenius. VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἀποβήσεως) Gemino in negotio παραδιδόντες τὸν πόλεμον, ἢ πωλεῖται lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 32. σκοπεῖν δὲ χρὴ --- καὶ ἀποβήσεως, sicuti hic tres scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen, neque improbanda. Kē sumi poterit ex Etymolog. p. 682. fin. at mox [c. 68, 17.] iterum τῇ ἀποβήσεως. [Vide Var. Lect.] Insequens ἔλθων ἐπὶ συνμίσξαι [lin. 5.] crediturum c. 79., colloquendi sermonisque miscendi desiderium indicat. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Ἐπὶ καὶ μὲν πρὸς βασιλῆα) Nolo oblectari membranarum consensioni morique Herodoteo, qualis ἔστι ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίας, lib. VII. 228. [ubi vide Adnot. ad lin. 9.] et passim alibi. Redundantia propositi dictioque tota Homereum spinat. *Ilíad.* Z. 504.

rum disputando nactus est Cl. de Paw, cetera, damna-
violentior coniectura, nuper Cl. Reiskius WESS. —
Istud τὰς ἰσότητας, Reiskius in Animadvers. editis prope-
ruit, interpretatus me quam hic videtur cogitaverat etiam
talis cum sim, (sive, ut Wess. ait, μέγιστον,) sed sit tamen
sententiam pulcre ille viderat oportuisse τὰς ἰσότητας
At τὰ δὲ (de quo quidem in Var. Lect. monere oblitus
eram) divisis vocibus praeferunt libri, quod sciam, huius-
modi: ubi equidem cum Valck. et Schaez. abiciendam
particulam putavi: quod si minus placet, cum Wess. et
Reiskio τὰς legerim, sed τὰς ἰσότητας hancce sententiam
testerem, nec me admodum turbaverit id quod
abundanter adiectum Wesselingio videbatur, τὰ τὴν
ἀπορίαν. S.

18. ἢ μὴ μὴ ἐπὶ τῷ) Xerxen patrōs ante susceptam
expeditionem frustra iam monuerat VII. c. 10, 6. [lin. 53.]
ἐπὶ τῷ πᾶσι πρῶτον τῶν ἐπὶ τῷ. Ad proxima, [lin.
141.] ἀλλὰ τὰς ἰσότητας αὐτοῦ ἔχει, Koenius in literis, comen-
tam, ait, ἔχει, quia ἔχει eo significatu, qui hic requiritur,
saepe vel in hoc libro apud Herod. usurpatum occurrit. [At
ἔχει idem valet.] Artemisiae providentiam, propaliter
dicentis, exagitat asperrime Plutarchus hoc in oraculo dicto
T. II. p. 870. A. ταῦτα μὲν οὐ μίτραν ἰδοὶ τῷ Ἡρόδοτῳ, τὸ
ἀποφῆναι τὴν Ἀρtemisίαν, τὰ μέλλοντα προβλεψέμεν οὐκ
ἀποφῆναι. In rebus etiam humanis exercitati, multa bene de
divinitus invenientes, Ex adyto tanquam cordis responsa de-
dere Sanctius, et multo certa ratione magis, quam Pythia,
Daphnobe. VALCK.

22. οὐ γὰρ οἷοι τι) Quod sequitur οἷοι τι rectius me
dice scriptum legitur apud Plutarchum T. II. p. 869. οὐ
ἴσμεν αὐτὸν ἀντιχρῖν: a minus Herodo attempto mutari potuit
quens ἀντιχρῖν: sed hoc idem tempus est ac ἴσμεν, veteri
more scriptum, de quo Piersonus egit ad Moer. pag. 124.
Herodotes dedit rariora H. Steph. in App. Thes. pag. 120.
Illud autem, οὐ γὰρ οἷοι τι ἴσμεν, usitatissima scribendi
ratione, ponitur pro οὐ γὰρ δύνασθαι, [At perinde etiam
eodemmodum praesens tempus.] Distinguenda, O. M. et
O. M. et n. recte discrevit Harpocration, scribens τὸ οὐ γὰρ
τί σιγνificare δύνασθαι. Pro οἷοι τι restituit H. Steph. τὸ οὐ
τι ἴσμεν ἡμῶν οὐκ ἀποφῆναι Xenophonti Anab. lib. V. pag. 207.

32. Iudicept harum rerum periti recte-ne correxerim οἶόν τε ὄντα, pro οἶον λόντα, in his Philostrati p. 812. de Achille loquentis, quem Chiron educator κλακεύει, -- οἶόν τε ὄντα πῶτας ἀρπάζειν, καὶ νεβροῖς συμπίπτειν, blandis verbis laudat, tanquam qui posset etc. nam et ille blandus --- Mitibus alloquiis teneros mulcebat alumnos: Auson. Eid. IV. 20. VALCK.

25. ἀλλὰ σφίσι διασπεδάς) Dedit fortasse Herodotus, Artemisiam ubique laudibus ferens, aliquid memoriae civis suae. An eandem, ut Plutarchus invidiose, Sibyllae vaticinanti equiparavit? Graecorum res eo si loco et statu, qualem describi vidimus, fuerint; non opus Sibyllae ad coniectandum ingenio, perituras eas funditus, modo Persa aenciipi praelio supersederet, et bellum, missis ad Peloponnesum copiis, duceret. Id Themistoclem Aristidemque, in futuris coniciendis sollertissimos, non fugebat, neque ignotum reginae Halicarnassi. Verum abstinere, monereque, in proximis [lin. 27.] ἀτρεμεῖν τοῖς ἐκείνῃ αὐτῶν ἡκοντας ex Ask, oportunius, et Plutarcho, qui ἀτρεμεῖν, lectum videri. WESS.

24. οὔτε γὰρ τίς παρὰ σφίσι) παρὰ σφίσι, id est παρὰ τῶν, Herodoteo more scribendum vidit Doctiss. Koenius: idem ille suspicatur in proximis, [lin. 25.] pro οὔτε αὐτοῦς οἰκός, legendum οὔτε αὐτοῦ οἰκός, neque ibi: vide mihi sequentia, τοῖς ἐκείνῃ αὐτῶν ἡκοντας: quae dum omittit Plutarchus non sane censei potest tueri vulgatum αὐτοῦς. VALCK. — Sane quam probabilis, paene dixerim certissima emendatio, οὔτε αὐτοῦ --- ἀτρεμεῖν τοῖς ἐκείνῃ αὐτῶν ἡκοντας. Sic frequenter in hac eadem narratione, ἀπὸ τῶν μένων, cap. 57 extr. αὐτοῦ μένων, c. 60, 26. ἡ μείσις αὐτοῦ, c. 62, 3. Mox (lin. 28.) pro τῶν Ἀθηναίων, praestaret fortasse τῶν Ἀθηνῶν, ut saepius alias: ac possint αἱ Ἀθῆναι h. l. tam urbs Athenae, quam universa Attica terra intelligi. S.

31. ἢ θυμὸν βαλεῖ) Sic lib. VII. 51. ἐς θυμὸν ὦν βαλεῖ. Qui βαλεῖ maluerint, Homereum σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεις σφειλιάδ. A. 297, adhibebunt. Quod de heris ac servis [lin. 23 seqq.] regina, illi experientia non adversatur. Utile matronis praeceptum Naumachii apud Stob. Serin. LXXII. p. 136. ἢ. Μήτε κακῇ δυνάμει τοῖς ἐσθ' μήτε μάλ' ἐσθλῇ φεικόμε' ἡμίτοι γὰρ αἱ πονεῖν πῆμα. Φέρονται. Θάλασσι δυνάμει, πόλιν

ἐκπαίδευσιν ἀνέκτισ. Sed in hac domesticæ disciplinae præ-
curatione fines pauci regunt prudenter. WESS.

35 seq. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbel-
les enumerantur cum Xerxe militantes Ἀχαιοὶ τε καὶ Κε-
κροί, καὶ Κίλιες, καὶ Πάμφυλοι, locum invenit observatio
Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 63. [scilicet repetitas particulas con-
iunctivas robur quoddam addere orationi: quæ tamen ob-
servatio non admodum huius est loci.]; Quod addit bella-
trix, τῶν ὀφθαλμῶν ἰστέον, vehemens adparbit maledictum;
inversam spectanti locutionem, ὡς τε καὶ ὀφθαλμοῖς ἰστέον, sunt
præstantissimi poetarum, apud Æliam de Nat. An. XII, c. 4.
non quorum meminit; neque Conter, intellexit, Aristid. T.
III. pag. 686., διὰ πάντων ἐπιδιδραμεὶ καὶ σκετῶν καὶ ἰστέον
καὶ στερεῶν καὶ ὡς τε ὀφθαλμοῖς ἐν Ἑλλασσι: vocula scribendum
transposita, ὡς τε καὶ ὀφθαλμοῖς: exemplis præstantissimarum
apud Græcos poetarum, oratorum, Imperatorumque fuisse
monstratum. Exquisitas formulae, ὡς τε καὶ ὀφθαλμοῖς, et ὡς
τε καὶ ὀφθαλμοῖς, illustravit Celcherr. T. Hensterlinus, in
Luciani Timon. [c. 55.] p. 191. Paululum diversa miscuit
L. Küster, in Aristoph. Eccles. vs. 53. VALCK. —
CAP. LXIX. 4. ὡς τε καὶ ὀφθαλμοῖς. Gualteri, ita: multa
rectius ὡς τε καὶ. WESS. — Accentu scriberem retractio-
nem, ὡς τε καὶ: quia dissuadebat; vid. ad lib. II. c. 30. Sed est et
illud apud Herod. vetantis; nam ὡς τε καὶ ὀφθαλμοῖς, IV. 61. 62.
et ὡς τε καὶ ὀφθαλμοῖς, VIII. 36, quorum tum non exor-
dabatur. VALCK. — At, cur potissimum in præterito
tempore positum, verbum mallems, quam in præesente,
nullam equidem vidi causam. S.

Ibid. ὡς δι' ἀγαθῶν) Ἀγαθῶν: hos Eustathius ad Hæd.
Ω. p. 1363. 9. [p. 1501, 1. ed. Bas.] illustravit, multis-
que aliis Commentariorum locis. Vide clar. Valcken. supra
ad lib. VI. 61. WESS.

5. Retinui τετιμμημένης, obsecundans præstantissimas
membranas. Causam Gronovius exponit. WESS. — Plar-
cet etiam mihi, ut in πρώτοις τετιμμημένης. VALCK. — Bey-
cte monerat Gronov. solere sic Herodotum, absolute lo-
qui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casu
præcedente, cui adaptandus videri poterat casus participii.
Sic VIII. 90, 3 seq. διὰ βαλλόντων τῶν Περσέων, ὡς ἀπὸ τοῦ
Ruzsua. c. 108, 19. 22. σπαστὴν τὴν ἀπὸ τοῦ Περσέων τὴν ἀπὸ τοῦ

οὐκ ἔστι γὰρ, ὡς ἀπὸ τοῦτον ἐμολογούτων. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[6. *ἰρίκωρε τῇ κριεῖ*) *Ἀνέκωρε* nil aliud, quod sciam, significat, nisi percunctionem, examen, explorationem; ut apud Nostrum III. 58, 8. si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quum non vidissem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud *ἀνακρίε* maior eodicum numerus consentiat. S.]

[10. *τοῖσι πολλοῖσι πύθοις ἰκλῆται τὰδε, καταδόξας πρὸς μὲν etc.*) [Commodius sic distingui orationem putavi, ut *τὰδε* (i. e. *κατὰ τὰδε*; hac in re) ad *πύθοις* referretur. Quum *πύθοις* olim pro *πύθοι* esset vulgatum, monuit WESS. „turpem deterream esse maculam, post Aldi et Camerarii aetatem Editis adpersam.“ S.] — Vidit meliora Xerxes; hominum more fecit, deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato *Ἐπεὶ* δὲ scripsi ex codicibus *Ἐπειδὴ* δὲ, quod et aliàs factum (uti II. 2. VII. 56) etc.) recorder. WESS.

Ibid. *παρήγγαλλον ἀνακλῆσαι*) Scribendum puto *παρήγγαλλον*, nempe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In sing. *παρήγγαλλας* absque, in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; ubi intelligi debet, duces cuiusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, *τοῖς δὲ Ἕλλησι εἶχε ὅς τε καὶ ἀπρόδιον*, hoc tamen velleare non ausus est Plutarchus. Militem, in *ἄφ' ἑρῆς* intrepidum, ante instans praelium humanitati congruum tale ὅς non dedecet. VALCK.

CAP. LXXI. 5. *τοὺς ἀπὸ Ἀττικῆς Ἀττικῶν (δὲ) α*) Saepe superiore libro *τὸν Ἀττικῶν*, formarunt exscriptores, communem complexi aduetudinem, cum *τὸν Ἀττικῶν*, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem crebro in *τὸν Εὐβοῖαν* et alios designarunt. Τῇ *Ἐπειρωτικῇ ὁδῷ*, [lin. 9.] quum obstraxerunt Graeci, Pausanias *Ἐπειρὶν* dicit, huius ex Megaride per Scironias rupes, ad Isthmum ducere, Hb. I. 44. p. 167. et Strabo IX. p. 600. A [pag. 391] ed. Cas.] monuerunt. WESS.

7. *ἰσθμὸν Ἰσθμὸν Ἰσθμὸν*) *Sessum* tant in Isthmum, hinc cum venissent mox dicuntur usitata structura *ἰσθμὸν ἰσθμὸν ἰσθμὸν*. Est in talibus etiam Noster accuratissime.

c. 199., ἰζμύων ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης, non bene vertit *Valla*; nec III. c. 140., ἴζτρο ἐς τὰ πρόθυρα τῶν βασιλῆος οἰκίων. Apud *Thucyd.* III. c. 75. καθίζουσιν ἐς τὸ τῶν Διοσκουρέων ἱερὸν, et καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραίων ἱεῖραι, templum Castorum. et Iunonis ingressi, illic sedent supplices. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 565, 53. οὐδὲ ἐς τὸ συνέδριον ἦλθε καθίζειν, in synedrium sessum ire nolebat. Latissime patet loquendi genus, tractatum ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* pag. 456. [Conf. ad c. 60, 12, notata.] In Isthmo congregatis praefectus Imperator *Spartiatia Cleombrotus*, paulo post mortuus iuxta *Herod.* IX. c. 10., raro veteribus commemoratur, patrem licet Regem habuerit, fratremque nobilissimum Leonidam. Dum in extruendo muro tot hominum millia velut pro se quaeque facerent opus, ἤνετο [lin. 12.] τὸ ἔργον: hoc recipiet *Herod.* ut suum recuperavit l. 189. οἷα δὲ ὄχλου πολλοῦ ἔργον ζυμίνου ἤνετο τὸ ἔργον. In sequentibus: [lin. 14 seq.] καὶ ἰλίνυσεν οὐδένα χρόνον οἱ βοηθήσαντες ἐργαζόμενοι: postremum pertinet ad ἰλίνυσεν, vel potius ἰλίνυσεν: οὐδένα χρόνον ἰλίνυσεν (id est ἐκαστόν) ἐργαζόμενοι. Liquida duplicata legitur supra VII. c. 56. ἰλινύσας οὐδένα χρόνον, ubi *Suidas* tamen [cum melioribus codd.] dat ἰλινύσας in voc. Ἐλινύσας. Hanc scripturam, ut accuratior, nuper adprobavit *Vir eximius Io. Aug. Ernesti* ad *Callim.* p. 243; alia de hoc verbo dederunt *P. Leopard.* Em. I. p. 29. et *Io. Pierson* ad *Moer.* p. 161. VALCK. — Conf. *Adnot.* ad l. 67, 26. S.

12. ἤνετο τὸ ἔργον) Sic planissime lib. I. 189. οἷα δὲ οὐλοῦ πολλοῦ ἐργαζομένου, ἤνετο μὲν τὸ ἔργον. [Conf. *Adnot.* ad VII. 20, 3.] Peccat autem *Med.* voces καὶ πλείους omitendo, neque dignus patrocinio erat arcessito. Melius ἰσοφορίοντο [lin. 14.] de dialecti usu schedae, et [CAP. LXXII. 1.] αἱ δὲ βοηθήσαντες *Eustathius*. Idem in vicinis [cap. 71, 15. et c. 72, 5.] olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 1. WESS. — Conf. *Var. Lect.* ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXIII. 1 seqq. Οἰκίαι δὲ τῶν Πελοποννησίων (Ἰθίαια ἱστὰ etc.) De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite *Herod.* nonnulla tradit, quae vix, ut puto, reperiantur apud alios, et ne apud *Strabonem* quidem vel *Pasaniam*. *Galeus* in *Nota* ad Septem istas gentes Peloponnesi,

videtur, est, Homerus sex tantum agnoscere. Totidem occurrunt Boeotiam exigenti: sed τὰ Ὀμήρου στίχῳ δίδται κριτικῆς πομπικῶς λέγοντος, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τὰρχαῖα, ὡς ὁ χροῖος ἡμαυρῶνται τὰ πολλὰ, indice Strabone lib. VIII. pag. 513. A. [pag. 332. ed. Cas.] cui isto libro sex praecipuae regiones enarrantur Peloponnesi, Elis, Messenia, Laconice, Argolis, Achaia et Arcadia: septem alii constituunt et Scymnus Chius vs. 515 et seqq.; quinque Thucydides lib. I. cap. 10. Πελoponνήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοίρας νέμονται, (Lacedaemoni, Laconicam nempe et Messeniacam) τῆς τε ἐμπόσης ἡγεύωνται: quae postrema non significant totius Peloponnesi principatum obtinuisse Lacedaemonios, sed bello communium ceteris fuisse duces, ἡγεμόνας, ut erant bello Persico ipsi etiam Atheniensibus: minus cogitata scripsit I. Wasseus ad Thucyd. [VIII. 15:] pag. 514. n. 32. Verum hic non regiones, sed diversas enumerat Herodotus Peloponnesi gentes. Nam una de septem illis, Dorienses, [lin. 8.] quorum hic tantum fuisse dicuntur πολλὰι τε καὶ δοκιμαὶ πόλεις, tres tenebant Peloponnesi partes amplissimas, Argolida, Eoellicam, et Messeniam, quarum veteres incolas eiecerunt victores: vid. Isocrat. pag. 119, 120. 270. A. 286. A. Pausan. pag. 146, 151. Io. Meurs. de Regno Lac. c. 6. Misp. Lac. II. c. 9. Arcadas [lin. 3.] Dorienses et Heraclidae suis expellere montibus aut non potuerunt, aut religione quadam obiecta non sunt ausi: callidum Cypseli Regis consilium, Polyaeo traditum I. cap. 7., multis enarrat Scholiastes in ed. in Aristid. nisi ista vera fuerit causa, quam attigit celeberr. Welz. ad Diodor. [Fragm. VI.] T. II. p. 635. Velut αὐτοχθόνας Arcadas in avitis sedibus ab ultima hominum memoria permansisse, tres testantur Historici principes Herod. II. c. 171. Thucyd. in Prooemio, et Xenoph. Ecl. VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animas inest Lycómedes λέγων, ὡς μόνοις μὲν αὐταῖς Πελoponνήσου πατρίδι ὡς μὲν οἱ γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκοῖσι. Hanc tamen honoris praerogativam secundum Herodotum sibi quoque vindicare poterant Cynurii, [lin. 4.] et quodam modo gens Achaia, peninsula certe patria non eiecta; nam ἐκ μὲν Πελoponνήσου οὐκ ἐξεχώρησε, ἐκ μέρτοι τῆς ἐαυτῶν οἰκίῃ δὲ τὴν Ἀχαιῶν. Vid. Strabo VIII. p. 514. B. 588. B. Pausan. VII. p. 523, 523. Sed initio libri quinti Pausaniás, Herodoti ve-

stigia sequutus, Γίνη, inquit, οἰκί' Πελοπόννησον, 'Αρκαδίας μὲν αὐτόχθονες, καὶ 'Αχαιοί· καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωριέων ἐκ τῆς σφετέρως ἀνίστησαν, οὐ μόντοι Πελοποννήσου γὰρ ἐξεχώρησαν: tum de quatuor reliquis, quae ἴθνα dicuntur Herodoto ἐπὶ ἡλυδα, Pausaniae p. 375. memorantur Dryopes, Dorienses, et Aetoli: Δρύοπις, καὶ Δωριεῖς· οἱ μὲν ἐκ Παριασσοῦ, Δωριεῖς δὲ ἐξ Οἴτης ἐς Πελοπόννησον εἰσὶν ἀφ' ἑμῶν· τοὺς δὲ Ἠλείους ἴσμεν ἐκ Καλυδῶνος διαβιβηκότας καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης. Dryopum fuisse tradit Herod. [lin. 9 seq.] quas iungit et Homerus 'Ιλ. β'. 559., Ἑρμιόνη, Ἀσίην τε. Ἑρμιῶν, an Ἑρμιόνη hic primitus scriptum sit, si Codices discrepant, [vid. Var. Lect. et mox Wesselingii Adnot.] decerni vix poterit: Δωδών saepe dicitur Nostro, quae Δωδὼ Sophocli aliisque: vid. Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 647. et ad Diodor. T. I. p. 282. Nec Lemnios Pausanias neque memorat Cynurios. Παριωρεῖται πάντες quum origine fuisse dicantur Lemnii, [lin. 10 seq.] comparari poterunt notata p. 345. [ad IV. 148, 10.] VALCK.

2 seq. τὰ μὲν --- κατὰ χώραν ἴδρυται· νῦν τε καὶ τοπάλαι οἰκίον) Haeret in his menda, Codicibus forsā antiquior, facile tamen tollenda. De septem istis gentibus, τὰ μὲν δύο, inquit, αὐτόχθονα ἰόντα, κατὰ χώραν ἴδρυται νῦν, τὴν καὶ τὸ παλαι οἰκίον, Ἀρκαδίας καὶ Κυνοῦριοι. Voculā τε tantum in τὴν mutata, sic commode mihi correxisse Koenius noster videtur. VALCK. — Sentio τῇ νῦν τε καὶ τὸ παλαι hic fuisse, eamque vocem ab ultima praeuentis verbi [ἴδρυται] syllaba absorptam: series illam sibi expostulat, aut τὴν certe, quam alii maluerunt. Habitasse Arcades eandem, quas primitus incoluerunt sedes, itemque Cynurios, et ante quidem Pelasgorum in Peloponnesum colonias, hinc Boucherius Diss. Herod. c. 9. iure conficit. Achaeos autem, a Doriensibus expulsos sedibus, in Ionas irruisse, atque eorundem regionem ad sinum Corinthiacum insedissee, docuit Noster lib. I. c. 145., et Pausanias fusius lib. VII. 1. WESS. — De menda quae olim istum locum (lin. 3.) omnibus (quod sciam) in libris insederat, monere in Var. Lect. oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, κατὰ χώραν ἴδρυται, ἢν (aut ἰονice τὴν) νῦν τε καὶ παλαι etc. commode REISKIUS censuit, hanc adiiciens observationem: „Brachylogia veteribus usitata est, sic dicere: ἢν νῦν τε

καὶ τὸ πάλαι οἶκον, pro ἢ νῦν τι οἰκοῦσι καὶ τὸ πάλαι οἶκον.
Ego ἴδεται νῦν τῇ καὶ τὸ πάλαι cum Schaefero scripsi, mini-
me quidem Reiskii spernens rationem. S.

9. (Ἐρμιόνη τε) Homeri Iliad. B'. 560. Ἐρμιόνη Ἀσίην τε
amplecti malui, quam Med. recentiore urbis titulum.
[conf. Valck. paulo ante.] Παρωρεῖται [lin. 11.] Ionum
hic more, Παρωρεῖται lib. IV. 148, ubi et Lemnia eorum
origo. WESS.

12. ἐκδιδωρίευνται) Ferri posset ἐκδιδωρεῖται, quomo-
do boni Codd., modo contractum recte videretur, ex τοῦ
ἐκδιδωρίεσθαι, quae Porti doctrina. Ceterum Cynurii, quo-
rum hic initia Ionica, ab Argivis, si fama apud Pausan. III.
2. non fallit, descenderunt: Ἀργῶναι δὲ οἱ Κυνοῦρις, sic scri-
bit, Ἀργῶις τὸ ἀνέκχεσθαι εἶναι. At ea forte propagata late,
quoniam a Spartanis pressi, et agro exuti, in Argivorum
ditionem deinde una cum Orneatis, quibus ab inimiciis
divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem
coniectura est, sed ex Herodoteis fluens. De Orneatis
[lin. 13.] Pausan. II. 25. Ἀργῶις δὲ --- Ὀρνεάδας ἀνέστησαν
ἀνκιστάντες δὲ, σύνιοι γέγοναν Ἀργείοις. Argivi praeterea
agrum Cynurium, Κυνοῦριαν γῆν, in confinis situm, tan-
quam suum a Spartanis repetunt in Thucydidis lib. V. 41.
Itaque Cynurii et Orneatae ἐκδιδωρίευνται, sive moribus, di-
sciplina dialectoque Dores evaserunt, partim subditi Argivorum
imperio. ἀρχόμενοι ὑπ' Ἀργίων, partim lapsu temporis, καὶ ὑπὸ
τοῦ χρόνου. Memini difficultates in his quaesitas et inven-
tas; quas evanidas non attingo. Ὀφειῖται Ionici commatis,
ut Παρωρεῖται, Τρυγῖται etc., restituti in integrum sunt.
WESS.

Ibid. ἐκδιδωρίευνται δὲ) Monstrat illud δὲ, in vicinia
fuisse μὲν. Ab Herodoto tamen scribi non potuit, δονίους μὲν
μοι εἶναι Ἴωνες, quae viri docti [Reiskii, puto, in Misc. Lips.
T. VIII. p. 496.] est coniectura; videbantur enim Nostro
αὐτόχθονες Cynurii. Commode scribi poterit: οἱ δὲ Κυνοῦριοι,
αὐτόχθονες Ἴωνες, δονίους μὲν Ἴωνες [loco vulgati μόνους]
εἶναι Ἴωνες ἐκδιδωρ. δὲ ὑπὸ τε Ἀργίων ἀρχόμενοι: quae tum se-
quuntur, viris doctis emendanda relinquam vel expla-
nanda. Quum dixerat Strabo VIII. p. 514. B. [pag. 333. c.
ed. Cas.] λισθῆναι -- ἐν τῇ Πελοποννήσῃ τὰ δύο ἴθνη, τό τε Αἰο-
λικὸν καὶ τὸ Δωρικόν, causam tradit veram, cur Arcades et

Elei purius Διολιστὶ διλήχθησαν, cum in reliquis civitatibus mixta quadam uterentur dialecto; δοκούσι δὲ, addit, Δωρίζιν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν. Verbo Herodoteo Ἐκδιδαρίωνται H. Steph. alique caute abstinerunt: diversam dat lectionem margo Steph. ἐκδιδαρίεσθαι: quae facile verti posset in flexum legitimum ἐκδιδαρίδαται: nam, quae Portus fingit, sermonis analogiae repugnant. Sed a verbo Δωρίζιν, me iudice, neque ἐκδιδαρίζιν neque ἐκδιδαρίεσθαι formari potuit. Adhiberi forte potuit Δωριεύεσθαι: dantur enim et huius flexus imitativa, sed pro Δωρίζιν vel Δωριάζιν. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a Δώριος ductum, analogiae respondet Ἐκδιδαριεύεσθαι: in Doriensium naturam veluti degenerare; Lingua uti, moribus et institutis Doricis. Huius formae verba plurima praebet praeter ceteros Plato: unum de multis nobis sufficiet, ad Ἐκδιδαριεύειν proximum accedens, ἐκβαρβαρωθῆναι. Plato Epist. VIII. p. 353. Α. κίνδυνος ἐγένετο ἵσχατος Σικελία τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γινώσθαι. Explicat illud paulo post: ἤξει σχεδὸν εἰς ἑρμῖαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς Σικελία πᾶσα, Φοινίκων ἢ Ὀπικῶν μεταβαλοῦσα εἰς τινα δυναστείαν καὶ κράτος: quae in hunc Herodoti locum conveniunt, quo scribendum arbitror ἐκδιδαρίωνται. Euripidis in Oreste versum 485., Βιβαρβάρωσαι χρένιος ὦν ἐν βαρβάροις, sic invertit Apollonius Tyan. Epist. 34. ἐβαρβαρώθην -- χρένιος ὦν ἐν Ἑλλάδι. Iocosum hinc facile verbum intelligetur Alexidis Περικλιδώσαι, de quo L. Küster. ad Suid. in Φιλίππιδος. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. περὶ τοῦ παντός ἤδη) Conspirant in δρόμον vocem scripti omnes: unus Eustathius, nec sibi tamen constans, δρόμον habet, cui post Portum primas darem. [vide Var. Lect.] Sollemne in talibus, τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχιν, apud Eunapium Vit. Maxim. pag. 100., aut τὸν περὶ τῆς ψυχῆς θῖν, in eiusdem Iuliano pag. 115. τρέχων περὶ ψυχῆς, infra IX. 36., tacita ἀγῶνος aut δρόμου voce. Plura Budaeus, Stephanus et Portus, qui τῷ ἑλλάνω εἶναι, [lin. 3.] quod Herodoteum testabatur Hermogenes, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Mox Ἕλληνες iussu Codd. eiecti sunt: neque opus erat, ut ὁμοίως fingeretur; ὁμῶς, quae et Abreschii opinatio, sufficit. Consimiliter enim, atque ad Isthmum illi, superiora auditio-

ne accipientes, formidasse sibi, traduntur. WESS. — Poterat vero etiam, nec incommode profecto, ὁ μὲν teneri. Quamvis ingens studium, quo muniebatur Isthmus, cognoscent, tamen Peloponneso timebant. Ad δρόμον adiectum articulum malles, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363.) adiectus legitur, παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, θύοις τὸν περὶ τοῦ παντός ἤδη δρόμον. At saepius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

12. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Αἰγινήται) Hoc sane rationi consentaneum, ut cum Themistocle senserint *Aeginetae*, maluerintque apud Salamina manere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: miror idcirco quod scribit *Lycurgus* c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200. ed. Io. Tayl.) Ἐτεόνικος μὲν γάρ ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Κορινθίος, καὶ τὸ Αἰγινήτων ναυτικὸν ὑπὸ νύκτα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἔμελλον πορίσθαι. Etconicos etiam novi Lacedaemonios, sed huius aetatis neminem. Quod addit *Lycurgus*, oratoris personae congruit, quem semper populus probavit ut popularem: οἱ πρόγονοι --- βίβη καὶ τοὺς ἄλλους κλεινέρωσαν, ἀναγκάσαντες ἐν Σαλαμῇ μὲν αὐτῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους ναυμαχεῖν. Unius Themistoclis laudem sibi libenter populus suisque maioribus audiebat attributam: hac mente Themistocles *Libanii* T. I. p. 539. A. πατὴρ οὐκ ἔστι μοι Νεοκλῆς --- ἀλλ' ὁ τὸ μέγα ἔργον ἐργασάμενος, ὁ δῆμος. Eiusdem *Libanii* Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat eleganter, invitos utiliter saepe servatos, p. 516. B. Graecos invitos coëgisti ναυμαχεῖν, καὶ οἷς ἔδρων οὐχὶ βουληθέντις ἐνίκων. VALCK.

CAP. LXXV. 3 seq. πίμπει ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄνδρα) Quod *Plutarch.* Them. p. 118. B. prodidit, ἢ δι τῷ γίνεσι Πέρσης ὁ Σικιννος αἰχμάλωτος, sibi credibile negat Cl. Dacერიus; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, paedagogum dedisse. *Plutarchum* in Herodoteis male legisse τῶν Μήδων ἄνδρα, ac Sicinnum ea de caussa Persis inseruisse. *Aeschylum* sane si audimus, nuncios Graecus erat, Ἀνὴρ γάρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλλάνων, ἔλκει etc. ea videlicet, quae Themistoclis iussu Sicinnus, in Pers. vs. 355. Personatus *Themistocles* Epistol. IX. pag. 47. Edit. Schoettg. τὸν παιδαγωγὸν εἶδθα τοῦ Κλειφάντου, δε καμὶ ποτὶ ἱθιράπινον Σικιννος αὐτῷ τούτομα: ubi de Cleophanto non male. Scripsi Σικιννος, [lin. 5.] uti

Editī c. 110., et hīc scripti, inque *Plutarcho*, *Polyaeno* I. 30, 2. *Clemente Alex.* *Paedag.* I. 7. p. 130., *Etymologo* atque aliis. WESS.

Ibid. πῆμπει -- ἄνδρα) *Sicinnus*, qui οἰκίτης fuisse dicitur, et παιδαγωγός liberorum *Themistoclis*: ut antiquioris adponam *Aeschyli* verba c. Pers. vs. 355. Ἀνὴρ γὰρ Ἕλληνας ἔξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἔλθων, ἔλξε παιδὶ σὺν Ξέρξῃ τὰδε, ὧς, εἰ μελαινὴς νυκτὸς ἔσται κνέφας, Ἕλληνες οὐ μένειεν. Nuncium Persam facit ita Tragicus non absurde loquentem: sed Graecum a *Themistocle* missum censuisse quoque videtur *Frontin.* lib. II. c. 2, 14. Ἐπίσει τινα scribit *Diodor.* XI. c. 17. Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit *Nepos*, *Them.* c. 4. ubi corrigit *Vallam* *Longolius*, in *Herod.* οἰκίτην vocantem contubernalem, qui verba fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. relictus in Latinis *Sicinnus contubernalis*; hic contubernali domesticus substitutus [a *Gronov.*] est: alibi apud *Herod.* οἰκίται uxor et liberi dicuntur; sed hic οἰκίτης sine dubio servum notat, non domi natum et vernam, qualis esse nondum poterat *Themistocli* liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. *Ammon.* in *Οἰκίτην*. *Ion Chius* τὸν οἰκίτην ἐπὶ δούλου τίθειν apud *Athen.* VI. p. 267. d. Absque teste loquenti ne *Clementi* quidem *Alex.* fidem adhibuerim ista scribenti, *Paedagog.* I. p. 130, 30. τῶν Θμιστοκλέους παιδῶν ὁ παιδαγωγός οἰκίτης μέθυμος ἦν: ubi paulo post, quem *Petricles* puero dedit *Alcibiadi* custodem, *Thrax Zopyrus* ὦν τὸν fuisse dicitur ἀνδράποδον. τῶν οἰκίτῶν τὸν ἀχρεϊότατον ἐπὶ γῆρας dixit *Plato* T. II. p. 122. b. vid. et *Diotogenes Stobaei* p. 251, 35. Sed tardus *Thrax* fuerit *Zopyrus* senectà; *Themistoclis*, viri in rebus gerendis prompti, *Sicinnus* nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hic atque infra c. 110. narrata. *Plutarcho* fuisse dicitur εὐνοὺς Θμιστοκλεῖ. *Polyaeno* I. 30, 2. εὐνοῦχος, παιδαγωγός τῶν παιδῶν: ubi nescio qua fide dualis nitatur numerus filiorum. Filios habuit in universum quinque *Themistocles*, quorum unus puer mortuus est; *Dioclem* avus adoptavit maternus: ex tribus, quos moriens reliquit teste *Plutarcho* T. I. p. 128. b. nihil est causae, cur unus eidem T. II. p. 1. a. dictus censeretur *Diophantus*: Διόφαντον mutemus in Κλειόφαντον: sic suo loco dicitur *Plutarcho*, et, quem citat, plus semel *Platoni* in *Menone* T. II. p. 93. d. e. VALCK.

13. τὰ ὑμῖν κατὰ περίετρα γινώσθαι) Haerea hoc servem, an ex Codd. revocem κατὰ περίετρα; posterius lib. VII. 233. ὡς δὲ εἶδον κατὰ περίετρα τῶν Περσῶν γινώμενα τὰ πρήγματα. Vid. cap. 136. Omitti et μάλλον, quod damnant schedae, poterit, ut alibi indicatum. Mox fidentior, [lin. 16.] κάλλιστον ὑμῖν ἐργον ἀπάντων, Aldo duce reformavi. WESS.

CAP. LXXXVI. 5 seq. τὸ ἀπ' ἰσθμῆς κίρας) Non celabo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tractum Megaridis haec ostendere, non classis Persicae cornu. Κίρας in promontoriis frequens apud Salmasium ad Solin. p. 116.; et Strabo IX. p. 604. [p. 395. A. ed. Cas.] duo istiusmodi κίρατα in Megaridis et Atticae finibus exadversum Salaminem memorat; Plutarchus praeterea, Acestorum fide, (Themist. p. 118. E.) propter illa κίρατα Xerxem ex ex aurea sella navale hoc spectavisse praelium. Sic insulam circumvecti, et promontorium, κίρας, occidentem spectans, incingentes, omni ad Isthmum transitu Graecos exclusissent. Quia tamen suspicioni, quae cap. 85. produntur, officere videntur, eam non urgeo. De Cynosura et Ceo [lin. 7.] res anceps. Cl. de Pauw insulas circa Salaminem elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu scriptorum ignorari: cui paria non facio. Laconica apud Hesychium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs paene incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intelligo contra Sunium Atticae, et Cynosuram, ἄκρην τοῦ Μαραθῶνος, promontorium Marathonis, Euboeam spectans, eiusdem Hesychii. Longius in tabulis id Cellarii et aliorum pictis a Sunio, quam Herodotea postulant, disiungitur; male, opinor; vix enim tum una nocte, eaque aestiva, id promontorium flectere, tantumque spatii absolvere quivissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosuram relicta, provehuntur prope Munychiam, ac fretum, ut et hac parte fugae occasio Graecis praecidatur, obsepiunt. WESS. — Verba ista, ἀνῆγον μὲν τὸ ἀπ' ἰσθμῆς κίρας κυκλούμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνιν, sic vulgo vertunt: cornu quod ad occasum spectabat producunt Salaminem versus, eam circumturi; quasi accusativus τὸ κίρας a verba ἀνῆγον penderet, et ad κυκλούμενοι intelligeretur αὐτὴν. Ego verbum ἀνῆγον absolute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνῆγον δὲ οἱ ἀμφὶ τὴν Κίον, nempe ἀνῆγον τὰς νῆας, ut ait paulo post. Itaque τὸ

ἀπ' ἐσπέρης κέρας fuerit pars classis Graecorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumituri et interclusuri Persae erant. Sed ad sententiae quidem summam parum interest. S.

16 seq. ἵνα τοὺς μὲν περιπαιῶσι etc.) Putares in Nostri oculis haec Aeschyli fuisse, Ἐνθαῦτα πέμπει τοῖσδ', ὅπως ὅταν νῶν Φθαίνετες ἰχθῆροι νῆσον ἰσσωζοῖατο Κτείνουιν, -- Φίλεις δ' ὑπεκσώζουσιν, Pers. vs. 540. Nam gemina planissime sunt. Scholiastes, *Psytaleam* Salamine stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimius et mendosus. WESS.

CAP. LXXVII. 4. χρυσάρεον) Sic melius Codices. Apollinis χρυσάρεον titulus Iliad. ε'. 524. et in Hymnis, sorori eius, Dianae Munychiae, multo aptior quam Atticae littorali tractui. Post dein Ἑλπίδι μαϊνόμενοι etc. vulgavit Camerarius in Epigrammatibus, Theocrito ab ipso adpositis, de coniectura puto. WESS.

7. ὕβριος υἱόν) Non iuvenem, sed satietatem, κέρων κρατερὸν Bacidis, Portus et Stanleius explicant, iniuriā fortasse. Pindarus Olymp. Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κόρον μητέρα, converte tamen, ut volunt. Nam τίττει τοι κόρος ὕβριν, citantibus ibi ex Homero, sive Theognide potius, Criticis; estque adeo mater contumeliae sive ὕβριος, non proles. Verissimum Pythagorae: in civitates insinuate sese πρῶτον τρυφὴν, ἔπειτα κόρον, αἶτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ὄλεθρον, in Stobaei Serm. XLI. p. 247., et Euphantiae eadem de Schola, αἱ πολυτίλεια μαζῇ τὰς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τὰς ὕβριος, ἐξ αἷς τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν τὰ πολλὰ, apud eundem Serm. XLVI. p. 335. Haud alius Bacidis κρατερὸς κόρος iuvenis ac Xerxes, υἱὸς ὕβριος ob contumelias iniuriasque, quarum ille toti Graeciae auctor, Raphaelio ad Epist. Paulli Ephes. c. 5, 6. monitore. Vide tamen Stanleium in Aeschyli Agamemn. vs. 768. WESS. — Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibusve voluisse relinquere, iuvenum κόρον, an satietatem, i. e. arrogantiam intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime notione h. l. vocab. istud accipiat, suadet utique simillimum Pindari dictum. S.

8. δοκίμῳτ' ἀνὰ πάντα πύθισθαι) Admodum tenebricosum. An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἰσοκύβητον πύθισθαι? Valla legit ἀνὰ πάντα πύθισθαι, quorsum

ex Pass. excerptum vergit. WESS. — 'Non tenebricosum modo, sed prorsus mendosum esse istud olim vulgatum ἀνὰ πάντα πρὸς τὸ θάνατον, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius πρὸς τὸ θάνατον, de quo in *Var. Lect.* dictum. Equidem unice verum putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, τὸ ἐκείνου. Nempe ἀνὰ πάντα τίθισθαι, pro ἀνατίθισθαι πάντα, omnia mutare, scilicet omnia evertere, et susque deque vertere; quasi dixisset ἄνω κάτω τίθισθαι: (conf. III. 3, 12. Nec obstat quod ibi ἀκτὴν verbi formā scribitur, τὰ μὲν ἄνω κάτω θύσθαι: nam, medium verbum τίθισθαι significat, suum in commodum omnia evertere, et sibi omnia subicere. Fuerint autem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in hanc sententiam ἄνω retracto tono scriptum oportuisse censent, aut absque accentu, ἀνα, quemadmodum in eodem nostro codice scriptum video. S.

12 seq. Βάκιδι ἀντιλογίης etc.) Scripta exemplaria consentiunt; quibus (etsi ἀντιλογίης in *Dissert. Herodot.* maluerim) non pugnabo. Defuit oblitterata praepositio; reditura, modo Βάκιδι δὲ ἀντιλογίης revocetur. An vero δὲ ἀντιλογίης λέγειν, contradicendo obloqui, iniustum sit, fatēri, ob varium in isto genere sermonis usum, erubescō. Aliiter qui sentiunt, ut Clar. *Abreschius*, οὐτε αὐτὸς ἐλθεῖν τολμῶ refingunt. Quae sane dictio et elegans et trita est, ab ipso *Animadv.* ad *Aeschyl.* lib. I. 3. p. 15. et *Valcken.* in *Phoeniss.* *Euripid.* vs. 482. doctissime illustrata. WESS.

Ibid. οὕτω ἰσαγγέως λέγοντι Βάκιδι etc.) Quod sequitur ἀντιλογίης, commode corrigit vir Cl. in *Diss. Herod.* p. 201. Vel ob hoc unum dictum *Herodotus*, ἀντὶ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, censeri deberet τὰ περὶ μαντείας καὶ χρησμολόγου πάντων νεῶν. Sed hinc simul aestimare licet, iam tum homines fuisse vulgo perspicaciores, quibus adparuerit, quod Bacidis esse ferebatur oraculum isthoc articulo temporis, ipsius forte suasu Themistoclis fuisse confictum. Quae bello Peloponnesiaco ad plebem Atticam lactandam ab esurientibus fingebantur demagogis, velut Bacidis aut ipsius Apollinis oracula Athenis decantata, ridet illa magna cum libertate *Aristophanes* in *Avib.* vs. 965 seqq. et *Equit.* 995 etc. Ad veritatis lumen *Eusebius* istius etiam officinae fraudes retegens lib. IV. *Praep. Evang.* pleraque fuisse putat oracula γοητῶν ἀνδρῶν τεχνάσματα, ut *Oenomaos* certe vide-

bantur *Gadareno* in libro quem inscripserat Φωκὰ γνήτων. Sed multa potius fuerunt virorum Principum, ἀνδρῶν τε σοφῶν τεχνάσματα, ad opinionem imperitorum conficta. VALCK.

CAP. LXXIX. 4. ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι) *Aeschyleum* de *Amphiarao* fortasse spectavit, Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θείει, sive, uti *Plutarch.* *Arist.* p. 320. c. Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θείει: quo omnis concio in orchestra pronunciato *Aristidem* praesentem, tanquam soli *Athenis* conveniente, nutu plausuque signavit. Errat *Polyaenus* I. 31. *Aristidem* *Themistoclem*que τῆς πόλεως ἔξω προελθόντας posuisse contentionis studia, gestu adprime notabili, tradens. Redierunt in gratiam ad *Salaminem* in castris, non *Athenis*. WESS.

Ibid. ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι) *Timocreon Rhodius* in *Plutarch.* *Them.* p. 122. D. εἰ γύγῃ *Ξάνθιππον* αἰνέει· Ἐγὼ δ' *Ἀριστιδῆν* ἱππαιῖω, Ἄνδρα ἱεῶν ἀπ' Ἀθηναίων ἔλθειν ἵνα λῶσται. Quae hoc capite de *Aristide* scribit *Herodotus*, illa quoque *Plutarchi* confutant indignas philosopho criminationes: *Aristiden* dicit ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι ἐν Ἀθήνῃσι καὶ δικαιοτάτον: et ille ipse tamen adeo propter aequitatem humanissimam collaudatus *Aristides* cupide elaboraverat, ut praeter ceteros iustus adpellaretur, *Corn. Nep.* in *Arist.* Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστιδῆς, ἀνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χαλὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσαι, quae leguntur apud *Lucian.* T. III. p. 158. *Adversarii Themistoclis* consilium utile, quia non honestum erat, (*Cicero* de *Off.* III. c. 11.) auctoritate sua fecit *Aristides*, ut a populo repudiaretur; sed idem tamen interdum iniusta sciscere debuit, se ad reipublicae statum accommodando, monente *Casaub.* ad *Polyb.* p. 140. Absque ulla exceptione *Herodotus* et *Aristiden* et quosvis alios virtute praestantes collaudat libentissime, τοῖς ἀγαθοῖς συνδόμενος, qualis dicitur *Dionysio Halic.* Hic *Herodoto* tradita *Plutarch.* enarrat in *Themist.* p. 118. D. In *Aristide* idem *Plutarch.* p. 323. c. missis *Herodoteis* ex alio nobis historico similia quaedam exhibet *Aristidis* ad *Themistoclem* hoc articulo temporis dicta. In *Apophthegm.* T. II. p. 186. B. cum *Themistocle* πρεσβυτῆς ἐκπεμφθεὶς, ipsi dixisse fertur *Aristides*: βούλει, ὦ *Θεμιστόκλης*, ἐπὶ τῶν ὅρων τὴν ἔχθραν ἀπελίσσωμεν; ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἱππαιῖος λαβόμε-

3a. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. l. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyæn. l. c. 31. διατίθεισαν παρά πάντα τὸν πόλεμον ὁμονοῦντες. VALCK.

14. πλὴν ἀγαθὰ τὴν *πατριδα ἐργάσεται) Optime Masti et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidī, Xenophontī aliisque ea structura, a Thoma Magistro in Δρῶ laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu τῆ [post λίγῳ δὲ]; siquidem illud commodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 12. ταῦτα δὲ τὰ κάλλιστα) Si qui ταῦτα δὴ τὰ praeoptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142., non valde obnitar. Loquendi genus, plenius hoc loco quam plerumque, eiusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 2. sollertiā, [Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperae ed.] exemplorum cumulo manifestius, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. Ταῦτα ἔλεγε παρελθὼν ὁ *Αριστ.) Malunt ταῦτα ἔλεγε Θεμιστοκλῆς παρελθὼν δὲ ὁ *Αριστίδης etc. Verum concisus sermo Scriptoris est, respiciens illa, σήμερον αὐτὸς παρελθὼν, ὡς ἔχει: neque enim opinor molestum videri, ἔλεγε - - Φάμενος, cui simillima in Musis conplura. WESS.

6. ταῦτα εἶπας μετισταίνε) Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Miltiade victoriam reportaverat Marathoniam; sed neque pugnae navali prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsā auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugnae navali apud Salamina, quae facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. *Αριστίδην φασὶν ὑπὸ τῶν προγόνων μεταπαύσιντα (hoc e margine recipere) ἐν Αἰγίνῃ διατρίβειν, ἕως αὐτὸν ὁ δῆμος κατεδίξατο. Secundum Plutarch. in Arist. p. 323. v. decennii anno tertio ἐψηφίσαντο τοῖς μετισταῖσι καθέδον, μάλιστα - - Φεβούμενοι τὸν *Αριστίδην: quae deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugnae: nam quod ad

Nepot. *Lambinus* putat, idem ex *Herodoto* liquere, errat meâ quidem sententiâ. Ad victoriam ille multum tamen attulit momenti; dum illi pugnabant e navibus, utiliter haerens in insula *Psyttalia*; vid. *Herod.* c. 95. *Demetrius* πρὶ Ἑσμ. §. 248. Ὡςπερ τις Ἀριστείδου κατηγορῶν, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν· ἀλλὰ αὐτόκλητος, ἴθνη, ὅτι ἡ μὲν Δημήτηρ ἦλθε καὶ συνεναυμάχευ, Ἀριστείδης δὲ οὐ: quae, cuiuscunque sint, sunt certe sophistae satis inepta, per Cererem mysticum Iacchum intelligentis, et *Herodoto* narrata c. 65. VALCK.

CAP. LXXXII. 2. τριῆρης ἀνδρῶν Τηνίων) In *Themist. Plut.* p. 118. Ε. εἶφάνη Τενίδου μία τριῆρης αὐτόμολος: nescio unde. Hinc si sumsit, Τηνία fuit, quae et Nob. *Palmerii* divination. *Tripodem Delphis dedicatum*, [lin. 4 seq.] inscriptumque eorum nominibus qui Persas ad *Salaminem* et *Plataeas* debellarunt, *Thucyd.* I. 132. et Auctor *Or.* in *Neaer.* p. 740. describunt. WESS.

5. ἐν τοῖσι τὸν βαρβ. κατελοῦσι) Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi, (Nepos in *Pausan.* c. 1.) Delphico tripodi nomen etiam insculptum fuit Τηνίων. Olympiae quoque Iovis erat statua a Graecis dedicata, qui apud *Plataeas* pro libertate pugnaverant, in cuius basi praeter ceteros memorabantur etiam Τήνιοι, *Pausan.* V. [c. 23.] p. 437. Hoc satis est ad *Herodoti* Τηνίους hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripodam, eum *Delphis* (teste *Thucyd.* I. c. 132.) ἀντίθεσαν οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροβίνιον: quodque nimis superbe *Pausanias* inscribi curaverat, *Lacedaemonii* ἐκέλευσαν καὶ ἐπιγράψαν ὀνόμασι τὰς πόλεις, ὅσαι ξυγκατελοῦσαι τὸν βάρβαρον ἔστησαντο (cur non ex *Codd.* receptum ἔστησαν τὸ ἀνάθημα: mutatis *Lacedaemoniis* τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς obiciunt miseri *Plataeenses* apud eundem *III.* c. 57. Secundum *Auctorem Or.* c. *Neaer.* p. 740, 153. in *Amphictyonum* concilio causâ dictâ *Plataeenses* coëgere *Lacedaemonios*, ἐκέλευσαν τὰ ἄλγιστα, ἐπιγράψαι τὰς πόλεις, τὰς κοινωπούσας τοῦ ἔργου: in quibus ἐκέλευσαν ego quoque retinuerim; vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* II. p. 100. *Eustath.* in *Id.* §. p. 990, 17. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3. ἥως τι δὴ διέφαινε) *Med.* et aliorum scriptura, cui similem ex *Arch.* enotavi lib. VII. 217. ex praecipua parte fallit. Ita ibi, ἥως τι δὴ διέφαινε, καὶ

οὐ ἐβόωντο etc. Placuit accessio τοῦ δὴ, quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur. Nexa his indigent verbo, fortasse olim scripta, καὶ οἱ συλλ. τῶν ἐπιβ. ποιησάμενοι ἡγορούμενοι, et hi propugnatorum convocato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioqui καὶ οἱ - - ποιησάμενοι προηγούμενοι, ut Themistocles, popularibus suis coactis, habita oratione dixerit ista. Memini ab alijs excogitata alia, quae praeter eo. WESS.

3 seq. ἡὼς τι δέφαται etc.) Haec et vicina, perperam conjecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi potuerat, ἡὼς τι δειφαίνουσης, καὶ τούτων σύλλογον τῶν ἐπιβοηθῶν ποιησάμενων, paucis Themistocles populares suos ad pugnam inflammavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Aeschyl. in Pers. vs. 402., ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἔλευθεροῦτε δὴ Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἴδη, Θήκας τι προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Audiebantur ista, secundum Tragicum, ἐπεὶ γι μόντοι λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν iuxta Herodotum, prima luce; simul atque ἡὼς δέφαται. Frequentius legitur ὑπὲρφαται: Herodoteum est; ἀμα ἡμέρη διαφωτισμένη, vid. ad lib. III. c. 86. ἀμα ἦω et ἀμα τῇ ἦω leguntur apud Thucyd. p. 300, 64. 396, 11. 311, 2. Haec ad manum si fuissent Clar. Dukero p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, πρὶω corrigi deberet in πρὸ ἦω: ut ἐξ ἦω, sic πρὸς ἦω, recte leguntur in Aristoph. Eccles. vs. 85. et 312. et εἰς ἦω apud Isacum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpocrations in Eis ἦω, ἀπὸ τοῦ ἀρχομένην ἡμέραν: non alium Isaei locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum ἦω sollicitabat. VALCK.

CAP. LXXXIV. 4. ὤκελον τὰς νῆας) Vallae Latina cessim iwent, rem si consideres, non absurda; non item, si dictionem. Puto littus versus cursum flexisse; nam naves in terram inpegisse, quod οὐκ ἔστιν τὰς ναῦς Philostrato Heroic. II. p. 688. 689. male ab Oleario sollicitatum, nulla suadet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1379. θεῖος γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν πρὸς γῆν. Non dissimile Nicandri Ther. vs. 295. Ceterum Aminias, Aeschyli frater, hic Παλλήνις, in Plutarcho Themist. p. 119. οὐ δεικνύς, qui populares in Attica civitate utique diversi. Aeschyli fratrem fuisse, Diodorus XI. 27. non negat. Pertinet autem huc Aeschyli Pers.

vs. 410., ubi quae de Lycomedea Critici, fortasse ex *Plutarcho* sumta. Vid. supra c. 11. WESS.

3 seq. ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρούοντο etc.) In *Lexico Herod.* sic probabiliter scripta recepit *Suidas*: 'Ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρούοντο, καὶ ἄλλων τὰς ναῦς' Κατὰ πρύμναν ὑπεχώρουσι οὐχὶ ἐπιστραφίντες, καὶ ἐξέλθοναι τῶν πολεμίων τὰς ἐπιούσας ναῦς. Graecam locutionem, πρύμναν κρούεσθαι vel ἀνακρούεσθαι, et Latinam inhibere remis, illuminarunt praesertim observata I. F. Gronovii [Observ. lib. IV.] quibuscum illa *Bossii* conf. et T. Hemsterh. ad *Luciani Nigrin.* [c. 8.] p. 46, 47. et *Bentleii* ad *Horat. Epod. IX. vs. 20.* Hinc mutuari licebit verba *Themistoclis* ad *Ionas ex Iustini* II. 12. at vos commisso praelio ite cessim, inhibete remis, et a bello discedite: ὑπεχωγεῖτε πρύμναν ἀνακρούόμενοι. Quando apud *Herod.* paulo legitur inferius, [lin. 14.] μέχρι κόσου ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρούεσθαι; quo usque tandem remis inhibendo retro cedetis? priori quoque sede sic scribendum arbitror, non ἐπὶ, sed ἐν πρύμνῃ ἀνακρούοντο, quia ἐπὶ non adhibetur apud veteres in phrasi πρύμναν ἀνακρούεσθαι. Hoc facere dicebantur eximie qui navale praelium detrectabant; sed et remiges, cum naves essent in portu statuendae, quo expeditius rectis proris e portu exirent, docente *Bentleio* l. c. In *Schol. ad Aristoph. Vesp. vs. 397.*, pro ὅπως ἀνὺ τρεπῆς εἴη, unā literā mutata scribendum, ὅπως ἀνὺ τρεπῆς εἴη εἰς ἐξοδὸν ἢ ναῦς. *Primus-ne Pallenensis Aminias* καὶ ἐνθάδε, an alius, cadere potest in dubitationem: *Aeschyli Persa* fatente vs. 409., ἤρξεν ἐμβολῆς Ἑλληνικῇ ναῦς. *Plutarcheis* in *Themist.* p. 119. d. satis conveniunt narrata *Diodoro* XI. c. 18. ubi in fine cap. naves Persarum πρύμναν μὲν ἀνακρούεσθαι κατέπαυσαν, εἰς τοὺς πύλους δὲ πλεῖνσαι προτροπὰν ἐφύγον. VALCK. — Quod lin. 3. pro ἐπὶ ex l. 14. ἐν, corrigendum *Valok.* censuit, id mihi *Vir* doctissimus non persuasit; posteriori loco opportuna est ἐν particula, priori vero minime opportuna, et ἐπὶ ibi cum codicibus omnibus veteres glossae et *Suidas* recte agnoscunt: et suis etiam verbis vetus *Thucydidis* Interpretes ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τὴν πρύμνην κοπηλατικὴν dixit. Nempe vulgo quidem nude πρύμνη (vel τὴν πρύμνην) κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι dicebant; sed est ea elliptica locutio, ex plena locutione ἐπὶ τὴν πρύμνην ἀνακρούεσθαι (qua l. 5. *Herodotus* utitur) decurtata. S.

13. *ὀνιδίσσαν πρέτερον τὰδε*) Necessitudo nulla, ut *πικρότερον* aut *προθυμότερον* formetur. Species illa matronae prius Graecis exprobravit segnitiei, qua remis inhibebant: tum, confidenter in hostes ruerent, fuit auctor. Atque hoc vult, neque latuit Cl. *Abreschium*. Aciei Persicae Graecaeque classis ordinem *Diodorus* diversiozem dedit lib. XI. 18. WESS.

CAP. LXXXV. 1. *κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους*) Atheniensibus Lacedaemonios iungit *Diodor.* XI. 18., et hos et illos navibus opponit Phoenicum; verius iuxta *Herod.* dextrum cornu tenebant Lacedaemonii. Ionum nomina, qui veteris Graeciae ceperint naves, reliqua prudenter reticet Noster. *Τοῦδε δὲ ἔπικα*, ait, [lin. 11.] *μῆμνημαι τούτων μοῦνων*: sic syllabā scribendum puto repetitā pro *τοῦδε ἔπικα*. VALCK. — At satis erat *τοῦδε*, quod libri dederunt: nempe *τοῦ* pro *τούτου* vel *τούδε*, ut saepe aliās. S.

13. *Phylacus Samius εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγρόθη*. Haec propria Graecis erat hac in re locutio de Persarum Orosangis. Illinc transumtam eleganter adhibet Calliciem ludens Socrates in *Platonis Gorgia* p. 506. c.; a Platone mutuati sunt Sophistae. Graecarum etiam civitatum *εὐεργέται* saepe publicitus *ἀνεκέρυττοντο*: vid. *Ti. Hemst.* ad *Lucian.* p. 367. [ad *Dial. Mort.* X. 6.] VALCK.

Ibid. *εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγρόθη*) Congruunt de Mardochaeo prodita *Esther* c. vi. ubi docte *Grotius*; operosior *B. Brissonius* *Regn. Pers.* I. 138. et *Des. Heraldus* *Advers.* I. 9. quos *H. Relandus* ac *Burtonus* duces habuerunt. WESS.

CAP. LXXXVI. 5. *ὃν τεταγμένων ἔτι*) Koenio nostro scripsisse de barbaris videbatur: *ὃν τεταγμένως* τι οὔτε *σὺν νόμῳ ποιόντων οὐδὲν*: de Graecis dixit, *σὺν κόσμῳ ναυμαχιόντων κατὰ τάξιν*. Suum illi Regem aut fortitudinis aut ignaviae spectatorem in litore habituri, *καὶ τοὶ ἔσαν γε καὶ ἔγινοντο ταύτην τὴν ἡμέρην μακρῶς ἀμείνονες αὐτοὶ ἰωυτῶν, ἢ πρὸς Εὐβοίῃ*. Oratione more suo turbata duo dixit: primum, isthoc die *ἀμείνονας* fuisse ἢ πρὸς Εὐβοίῃ: sed non tantum isthoc die rem multo melius gessisse, quam ad Artemisium, verum praeterea *ἔγινοντο ταύτην τὴν ἡμέρην μακρῶς ἀμείνονες αὐτοὶ ἰωυτῶν*: id est, interprete Nostro *ἀμείνονες* τῆς φύσεως, V. 118. semet ipsis multo praestantiores, suam velut naturam superantes. *Herodotea* quaedam *Portus* dedit in *Ἐωτοῦ*: alii collegerunt huius generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3 seqq. κατὰ δὲ Ἀρtemisiῶν etc.) Callidum Artemisiae commentum, indignante Plutarcho nimis verbose narratum, adnotavit etiam Polyæn. lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. Φέρουσα ἐνὶ βλας νηὶ Φοίῃ) Adiuvat hic incitandi ac propellendi vim participium Φέρουσα, alibi eleganter redundans. Egrege, his Herodoti non posthabitis, T. Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. VI. pag. 349. Diódorus, εἰς ἐμβολὴν Φέρουσα, ταῦς εἰς ἐμβολὴν Φερόμενη, de tali impetu, lib. XX. 16. etc. Facinus autem hoc reginae addidit Polyænus strategematibus lib. VIII. 53, 2., aliunde, quod accessiones declarant, excerptum. WESS.

14. οὐ μόντοι ἔγωγε ἔχω εἶπαι) Cultius hoc et verius, Sic c. 128. ἀρχὴν ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι. Eo vero cupidius id reposui, ut scabrities, ad quam vir doctus ultro offendit, detergeretur. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. συνήνικε γινώσκειν) Corrigenti, γινώσκειν μῆχος τοῦ διαφυγεῖν, nec schedae veteres, nec creberrime in Musis iteratum συνήνικε γινώσκειν prosunt. Nam διαφυγεῖν τε καὶ μὴ ἀπελθεῖν, Herodoteae consuetudinis, et ubertatis, extra omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit Abreschius Dil. ad Thucyd. lib. VI. 87., manifestat. WESS.

9. σαφές τὸ ἐπίσημον τῆς etc.) Ab exemplaribus scriptis nihil deflecto. Est, cui σαφές, ὡς τὸ ἐπίσ. in coniecturam incidit; non illam damnabilem, modo ab ipsa re expostularetur. Si Polyæno fides VIII. 53, 3. Artemisia, uti etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fert, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit, οὐ μόνον τὸ τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων σημεῖον εἶχεν. Quorsum tamen ἐπίσημον, sive insigne navis, haud refero. Fuit hoc in eius prora, ut ab aliis discerni posset. Tale Chimaeri, ἑπὶ γὰρ πλοῖω λίοντα μὲν ἔχοντι πῶραν ἐπίσημον, in δὲ πύρμης δρᾶκοντα apud Plut. T. II. pag. 247. f. Vise et Scheffer. Mil. Nav. lib. III. 1. WESS.

14. οἱ μὲν ἄνδρες γιγνώσκει μοι γυναῖκες, etc.) Expressit celebre dictum Polyænus VIII. 53, 4. paullo aliter; melius Suidas in Ἀρtemisia, et Eustathius. Ennianum, Vos etenim iuvenes animum geritis muliebrem, Illa virago viri, hinc optime Gronovius derivat. WESS. — Dicti Xerxis vehemen-

tiam Trogus infregit, Theopompum forte sequutus: hinc Iustin. II. c. 12. et ex Iustino Orosius p. 113. Quod fecisse Xerxes legitur apud Polyæn. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim praefectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu periit λαμπρῶς ἀγωνισάμενος: Diodor. XI. c. 18. Plut. in Them. p. 119. D. Quae posui Herodotea ubi dedit Eustath. ad 'Ιλ. η'. 96., protulit ad hoc Regis dictum illustrandum ex Aiace (vs. 1201.) Sophoclea non tantum, sed Herodotea quae quidem dari poterant, uno excepto, omnia: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., γυναικας αὐτ' ἀνδρῶν ὄψιαι γεγονότας: memorat de Sesostri narratum II. 102., de Persis IX. 20. et 106. Xerxi praeiverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navali pugna tanto praestare Graecos Persis, ὅσον ἄνδρες γυναικῶν. [supra, c. 68.] Conf. Diogenian. Cent. IV. Prov. 1. et Plato Leg. I. p. 639. D. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros. Livius in illa magnifica παραβολῇ lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epiri regem Alexandrum dixisse ferunt. Praeter alios, Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδρωνῶν, Macedonem isse ad Persas, quasi in γυναικωνῶν. VALCK.

CAP. LXXXIX. 2. 'Αριαβίγνης) Qui huc Ariabignes, Darii fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. D. et Tom. II. p. 488. r. Ariamenes, neque alius ac Artobazanes Nostri lib. VII. 2. confusione mira. WESS.

6. καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ) Memini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Mutavit dictionem Auctor libri II. Maccab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia διαφθάρσαν, τέσσαρες μὲν ἐν χειρῶν νομαῖς: et lib. III. cap. 1, 5. καὶ οὕτω συνίβη τοὺς ἀντιπάλους ἐν χειρονομίαις διαφθάρηναι: ubi Grotius ἐν κρινομίαις, frustillatim discerpi, quod nuperrime Houbt-gantio, docto viro, displicuit vehementer; neque enim pati id Graeca posse: ipse, quorum quadraginta praeda militum fuere. Ego vero edoceri gestio, ἐν χειρῶν νομαῖς διαφθάρηναι praedam esse militum posse, quidque verbis οὕχ ἥττον τῶν ἰσθαγμένων ἐπράβησαν prioris loci, et posterioris πολλοὺς δὲ καὶ δευαλώτους συλλεφθῆναι tum faciendum? Illa deipsum praedam ponunt, cetera miserorum necem; Gro-tique adeo, si quid mutandum, laudabilior opera. Ex

Herodot. T. VI. P. II.

L

Alex. Cod. in χειρῶν νόμοις utrobique, aut certe νόμος, recipi potius erit. WESS. — *Ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθίμεσθαι*, vel πίπτειν, Polybio praesertim frequentata dictio: de qua vide Lexicon Polybjan. voce Χείρ. S.

CAP. XC. 2. τῶν τινος Φοίνικων) Quibus ex pluteis et quo Codice H. Steph. hoc acceperit, dicere non habeo. Herodoteum est. Πίπτει τῶν τινος δορυφόρων lib. VII. 146. Gronovium consule lib. I. 85. WESS. — Ad istud, τῶν τις Περσέων, I. 85, 11. ingentem cumulum simillimarum dictionum Gronovius conguessit ex I. 84, 19. 109, 17. 124, 17. II. 179, 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibidi τῶν τινος Φοίνικες) Φοίνικων corrigendum vidit Koemius; praebet hoc i-margo Steph., absque Codicibus recipiendum. Τῶν τινος Ἰταίων, in Pausan. pag. 594., Ionicam Sylburg. vocat ἀνατροπῶν. Nostro frequens, apud alios hic illic observata fuit: vid. T. Hemsterh. in Lucian. p. 82. et P. W. in Diss. Herod. p. 137. Qui loquendi saepe figuras usurpat elegantes et rariores, amat Eustathius hanc etiam voculam Herodoteo sic more transponere: huius immemor Casaub. in Athen. I. p. 22. n. pro τῶν Ὀμηρῶν τις, pag. 56., verius iudicabat et elegantius, τῶν τις Ὀμηρῶν: quod praebet Eustath. in Od. θ. pag. 316, 47. Sed centenis forte locis sic scribit Eustath. semel Athenaeus. VALCK.

[10. ἀτι δὲ ἰόντις etc.) Utique ἀτι δὲ ἰόντις, aut ἀτι δὲ δὴ ἰόντις, hic requisiveram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F. nec ex aliis libris enotatum quidquam h. l. video. S.]

11. ἀπὸ ἰβήξαν) Verbum illud onerat hoc loco litera superflua: apud Suidam etiam Ἀπαρξίον; et Ἀπήρξιν, ἀπίνουσαν, scribendum; non litera, duplicata. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀπαρξόμενοι, συναρξάμενται, etc. Eustathius ad D. ε. 81. ἀπὸ δ' ἔξισι χεῖρα βαρύνει τὸ Ἀπίζιον, ait, ἀπὸ τοῦ ἔξισι ἀπίνουσαν ἄλπτται τοῦτο δὲ καὶ Ἀπαρξάουσαν λέγεται D. π. 116. Optime: significat eximie Ἀπαρξάουσαν, decutere. Livii verbo Valer. Max. VII. 4, 2. altissima papaverum capita baculo decussit; ἀπέρξῃ. Hesychius: Πάντῃ, εἰς βαβδίαν, ἢ εἰς τοὺς καρπούς ἀπαρξάουσαν, bacilli, quibus fructus decutiunt. Qui eadem facilitate caput alterius vel manuum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur ἀπαρξάειν χεῖρας, Sophocel. Trach. vs. 1032. χεῖρα, Philostr. p. 827. f.

Apud Herod. V. 112., ὁ Κάρ δρεπάνῃ πλεῖστας ἀπαράσσει τοῦ ἵππου τοὺς πόδας: equi pedes falce decutit, ut segetes decutuntur, ἀπαράσσονται. VALCK.

15. καὶ πάντας αἰτιώμενος) Vetus καὶ πᾶν αἰτ. omni modo accusans vertit et longe praefert doctissimus de Pauw: nam cunctos si rex incusarit, Ionas in idem incurrisse periculum. Quod illi vitio non verto, consensionem Mssorum, cuiusmodi nullum inspexerat, ignoranti. Αἰτιώμενος πάντας, omnes Phoenices, quorum ἀρχόντων τῆς Φοινίης αἰτιώτατος ἀπὸ τῶν, Diodor. XI. 19. WESS. — Equidem πάντας αἰτιώμενος (quod facere solent tristes et praesentem fortunam moleste ferentes) quo sibi et accusans intellexeram: nec me turbayerat difficultas, qua premi hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen cum Wesselingio commodius cunctos Phoenices existimaverit intelligi, ne eum eo quidem magnopere contendam. S.

19. κατήμενος ὑπὸ τῷ οὐρεῖ) Athenis in arce sella fuit dedicata, διφρον τὸν ἀργυρόποδα dixit Demosth. c. Timocr. p. 466. in qua καθέζετο ὁ Εὐρέης ἐν τῷ Αἰγᾷ λέγει τῆς Ἀττικῆς, διαφρὸν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum monuerunt H. Vales. in Harp. p. 184. et Io. Meurs. in Paralip. ad lib. de Pop. Att., valde dissita confundens Aegiliam pagum et montem Aegaleon; errore detecto situm utriusque determinavit Clar. A. Heringa in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Dukeri Thucydidi subiectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγκλίον, ὄνομα ἄρου: ubi Codicum lectio Ἀγαλιῶν Suidae debetur; veram, Αἰγάλιων, ex Thucyd. p. 111. 83. [lib. II. c. 19.] grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

20. τοὶ καλίσται Αἰγᾷ λειώ) Veteres in loco, unde Xerxes spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλείου, ubi fretum artissimum; Acestorodorus in Megariidis confinio, superque colles, quibus Κισράτων nomen apud Plutarch. T. II. pag. 118. v.; qui quidem dissensus ex locorum colliumque Aegaleo vicinorum, [?] Cl. Wasse docente ad Thucyd. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schol: Aeschyli, Tzetzes in Lycophr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi ἐν τῷ Αἰγᾷ λέγει, voce leviter turpata, ὅτι τῆς Ἀττικῆς. Scholiorum, in quibus Istri au-

per Aegaleo monte et vicinis fragmentum, *Wassius* oblitus non fuit, sed situs huius *Aegalei* vir magnus ad *Strabon.* lib. VIII. p. 550. [p. 359. c. ed. Cas.] *WESS.*

22 - 24. πρὸς δὲ ἔτι καὶ προσεβάλετο -- τοῦτου τοῦ Φοινικίου πάθους) Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. [Tenuit *Vallae* Latina *Wess.* cum *Gron.* quae huius modi erant: *Quin etiam cladi Phoenicum qui aderant, additus est Ariaramnes, quamquam amicus regis.*] Unde enim *Ariaramenem* cladi *Phoenicum* victimam accessisse, confit? Qua hominis culpa? An προσεβάλετο τοῦτου τοῦ Φ. πάθος haec indicare apta sunt? Saltem alius verbo casus adfuisse. Porro οἱ μὲν δὴ etc. quae continuo post, *Phoenicum* postulant poenas, nullas *Ariaramenis*. At obscurum et molestum perseverat προσεβάλετο -- τοῦτου τοῦ Φοιν. πάθους, neque dissipatur *Pavii* Latinis, ab eo increpabatur praesens propter hanc *Phoenicum* poenam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari *Ariaramenem* voluisse, unde nobis paret, et ubi προσβάλλεσθαι tali notione? Errorem latere arbitror, et προσελάβετο, quae elegans *Reiskii* coniectura, fingendum; ut innuatur, *Ariaramenem*, virum *Persam*, *Ionum* amicum, cum praesens adesset, calamitatem illam *Phoenicum* adiutasse criminando. Placet *Abreschii* φίλος Ἰώνων ἰών, adeundi *Diluc. Thucyd.* pag. 112. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* ἔλαβετο et ἐβάλετο, horumque composita, quam facile inter se permutari per librariorum oscitantiam potuerint, satis adparet. προσεβάλετο quidem non modo cum *Schaefer.* tenuit, sed diserte etiam defendit *Schulzius*; non animadvertens, verbum προσβάλλεσθαι (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperitur) nullo pacto posse cum genitivo casu construui, quo ea prodeat sententia quam ipse *Vir doctus* huic loco subiecit: insuper etiam --- contulit ad illam *Phoenicum* cladem. Verbum συμβάλλεσθαι novimus ista notione positum, sed diversa ratione constructum; velut apud *Lysiam*, pag. 105. ed. *Reiskii*, πλείστα ὑπὲρ τῆς ἰλαθρίας συνεβάλλοντο: et apud *Polyb.* III. 10, 7. πλείστα συνεβάλλοντο πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ πολέμου, ubi perperam alii libri συνελάβοντο. Similiterque in illo *Strabonis* loco, quem ex libro XIII. p. 1289. ed. *Almelov.* nescio quo errore idem *Schulzius* excitavit, πολὺ δὲ εἰς τοῦτο ἡ Ῥώμη προσελάβετο, videndum ne προσεβάλετο ibi

scriptum oportuerit. Verbum λαβίσθαι eiusque composita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et προσλαβίσθαι quidem nusquam alibi reperire mihi contigit, nisi in illo Aristophanis dicto, Pac. vs. 9. ubi absolute ponitur, προσλάβεσθε πρὸς θεῶν: ubi Schol. βοηθήσατε. Sed cognata προσπιλαβίσθαι et συλλαβίσθαι cum genitivo casu constructa apud Nostrum habemus, V. 44, 9. et 45, 13. III. 48, 1. Quod autem opponit Schulzius, verba haec non nisi in bonam partem solere accipi, id quidem non obstat quo minus verbo προσλάβετο hic esse locus possit: namque intelligi debebit, προσλάβετο αὐτοῖς (scil. τοῖς Ἴωσι) τοῦτον τοῦ Φαιν. πάθος, adiuvit Ionas, operam suam illis contulit, ut ab eorum capitibus in capita Phoenicum averteret calamitatem. S.

CAP. XCII. 1. Ἐνθαῦτα συνεκύριον νῆες etc.) Nugas [veteris] Interpretis de Themistoclis et Polycriti navali conflictu, ab Aem. Porto explosas, propagari nolui. Ἐνθαῦτα συνεκύριον, ibi naves sibi occurrerunt, uti c. 87. οὔτε τι συνεκύρισε ἢ τῶν Καλυνδίων -- νηῦς. Pytheam vero, ex captivitate a Polycrito vindicatum, Ἰσχήνου filium melius lib. VII. 181. [quam Ἰσχήνου, ut hic vulgo lin. 5.] scribi, ante hos ducentos annos H. Stephanus docuit. WESS.

11 seq. ἐς τῶν Αἰγινητίων τὸν Μηδισμὸν ἐνιδίζων) Ecce iterum Crispinus. Vertebat [Valla]: exprobrans Aeginetis, quod cum Medis sentirent. [quae quidem intacta Wess. cum Gron. in latina versione reliquit.] Hoc de Polycrito Aeginetarum ductore credemus? Sensit inconmodum vir doctus [Reiskius], sed auxit scribendo, ἐς ἐπήκοον τῶν Αἰγινητίων τὸν etc., quasi Polycritus Themistocli audientibus Aeginetis studium Medicarum partium exprobrasset; cuius, si Sicinnium ad Persam missum cogitasse velis, notitiam non habuit, uni Aristidi patefactam; neque fraus illa bellica probum fuit. Nisi egregie fallor, Polycritus Themistoclem dicto momordit, quod superioribus annis omnes Aeginetae et in his Crius, ipsius pater, sinistra Atheniensium criminatione studii erga Medos fuerant arcessiti. Si dubitas, redi ad lib. VI. 49. In hunc ergo Aeginetarum μηδισμὸν ipso in conflictus fervore ἐνιδίζει, seu non sine probro invehitur et obiicit Atheniensium imperatori, quippe, quod res ostendebat, fictissimum, Polycritus. Mox, καὶ ἰμβραλὼν Sidoniae, de qua paullo superius. WESS.

CAP. XCIII. 1. ἤκουσαν Ἑλλήνων ἀριστετὰς Ἀθηναίων) Honoris amplissimi, velut ab Herodoto Aeginetis attributi, ter meminit ineditus in *Aristiden Scholiasta*: in Panathen. T. I. p. 183. Ἀνταγωνιστάς, inquit, Φοῖ τοὺς τὴν ὁμοίαν ἰσχυρότας τέχνην, λέγουσι δ' ἂν Αἰγινήτας αὐτοὶ γὰρ μετ' αὐτοὺς ᾔδεισαν τὰ ναυτικά· ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ τὰ πρωτεῖα αὐτοῖς δίδωσι. Quando scribit Sophista doctissimus pag. 239. οἱ Ἕλληνες - τὰ ἀριστετεῖα τῶν ναυμαχιῶν ἀπιδόσαν τῇ πόλει: Schol. τὰ ἀριστετεῖα primum intelligit de spoliis eximiis, sella Xerxis, et acinace Mardonii: τινὲς δὲ, ait, λέγουσιν ὅτι νῦν πρὸς χάριν τῶν Ἀθηναίων λέγει, ὁ γὰρ Ἡρόδοτος λέγει τῆς ναυμαχίας ἐπὶν. (ἀπινύκασθαι) δόξαν τοὺς Αἰγινήτας. Hos ubi vocat *Aristides* pag. 268. τὰ ναυτικά πρωτοὺς: καὶ ὁ Ἡρόδοτος, inquit Schol. αὐτοῖς δίδωσι τὰ πρωτεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, ὡς ναυτικοῖς ἔπαινος εὐν Ἀθηναίων ἰστέ, ὅτι τοὺς ναυτικούς ἐνίκησαν. Ut ex opere inedito, nec a quopiam absque alterius Codicis adiumento facile edendo, paulo plura descripsi lectu digna, qualia Codex iste Clar. *Burmanni* multa continet ad historiam Graecam illustrandam eximia. *Plutarchus* etiam in Them. cuius meminit Clar. I. *Perizon.* ad *Aelian.* Var. Hist. XII. 10.; eandem in rem citat *Herodolum*, quem (in lib. de *Herod. Malign.* p. 871. D.) aegerime fert abuti persona Dei Delphici; hic enim Aeginetas ἀπαίτει τὰ ἀριστετεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, teste *Herodoto* infra c. 122. ubi cap. seq. 123. Graecorum Principes Corinthum ablegat, illic indicaturos quis unus prae ceteris hoc praelio fuisset excellentissimus. In hoc concilio, publico ducum iudicio Aeginetas velut isthoc praelio praestantissimos fuisse declaratos, quod nusquam tradit *Herodotus*, testatur *Diodor. Sicul.* XI. cap. 27. κρίσιως προτιθέσης περὶ τῶν ἀριστείων, χάριτι κατισχύσαντις (Lacedaemonii) ἱππεύσαν κριθῆναι, πόλιν μὲν ἀριστεύσαι τὴν Αἰγινήτων, ἀνδρὰ δὲ Ἀμυνίαν Ἀθηναίων: de invidia, qua erga Athenienses affecti fuerint, et κέρως τῆς ψυχῆς, clarius etiam loquitur c. 55. Istam Graeciae Principum invidiam verisimillimam posterorum forte memoriae subtrahere studuit *Herodotus*; qui hic ex vulgi iudicio primas inter privatos propugnatores desert *Aeginetae* *Polycrito*, et *Atheniensibus Eumeni* atque *Aminiae*; e quibus *Aminiam* hoc honore plures dignantur: vid. *Perizon.* in *Aeliani* Var. Hist. V. 19. VALCK.

3. καὶ Ἀθηναῖος) Melius ita: ambo erant Athenienses. Diodorus XI. 27. solum Aminiam, Aeschyli fratrem, habet, rectius Aelianus Var. V. 19. cum nota Perizonii. Amplexus in proximis sum [lin. 5.] ἐπιδίωξε, rei congruentius. Sic cap. 108. et 111. ἐπὶ τι σφί ἀπὸδοξε μήτ' ἐπιδιόκειν ἔτι πρὸς αὐτῶν, etc. WESS.

CAP. XCIV. 1 seqq. Ἀδίμαντρον δὲ τὸν Κορίνθιον etc.) Herodotum spe praemii deiectum, quod sibi sponponderat Corinpthi, haec, mutatis prioribus, scripsisse, Dionis Chrysost. accusatio est. Plutarchus omnia Scriptoris malignitati contribuit; de praemio non inpetrato, si bene memini, tacens. Profecto in Corinthiorum et Adimanti praecoonio nimis parcae Musae sunt; qua de causa, non divino. Haec tamen ex Atheniensium narrationibus; quibus, mentiri si in animum induxisset, totius Graeciae haud opposuisset consensum. WESS. — Vide lin. 2. et lin. 22 seq. Caeterum commodè Larcherus observavit, si veritati consentanea esset Dionis criminatio, Plutarchum profecto non praetermissurum fuisse opportunam adeo occasionem turpem istam maculam Herodoto adspargendi. S.

Ibid. Ἀδίμαντρον δὲ τὸν Κορίνθ. etc.) De Corinthiis et Adimanto hic tantum narrat, quid Athenienses dixerint; atque huic rumori testimonium opponit universae Graeciae; sed hoc ille testimonium velut in transcurso tribus verbis commemorat; famam Athenis sparsam eleganter enarrat atque explicat. Saepius etiam alibi talia scribit de Corinthiis, quae Atheniensibus multo quam illis lectu videri debuerint iucundiora. Huc adde Dionis Chrysost. qui Herodotum admirabatur, testimonium, in Corinth. p. 456. Corinthum Nostrum venisse narrantis, et pro laude Corinthiis iure contributa voluisse μισθὸν ἀρνέσθαι: mercede negata, μετισκέουσιν, inquit, ἐκείναι, ἃ πάντες ἐπιστάμεθα τὰ περὶ τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸν Ἀδίμαντρον. Dionis locum adhibuerunt Clar. Wess. etiam in Diss. Herod. p. 128. et Reiskius Animadv. II. p. 527. Haec tandem exigantur Plutarchi T. II. p. 862. D. ὅτι μὲν τὰ δῶκα τὰ λαντα δοῦσαν ἔλαβεν ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀνόνου τὸ ψήφισμα, χάρις αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων οὐ τῶν παρμηλικῶν ἐν ἰστέρις Διόλλος ἔργων. Haec si vera sunt, neque gratiae nec simultatis Historicus moner, effugiet suspicionem: nota est, quam antiquam esse historiae legem scribit Cicero

de Orat. II. c. 15. Atheniensium rumori, sive ipsius potius Herodoti malevolentiae, *Plutarch.* T. II. p. 870. et seq. opponit *Thucydidæ* silentium; donarium Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigrammata *Simonidis* aliorumque; quae omnem tollere videntur dubitationem, quaeque *Herodoto* non ignota persuadere debuerant, rumorem, quem ab hostibus Corinthiorum Atheniensibus acceperat, involvendum silentio, non posterorum esse memoriae tradendum. De quatuor Epigrammatis, quae praebet *Plutarch.* duo leguntur etiam in *Anthol. ined.*; duo habet *Dion Chrys.* p. 459. velut *Simonidis*, ex quo Νῦν δὲ μετ' Αἶαντος viri docti restituendum monuerunt apud *Plutarch.*, pro Νῦν δὲ ἀνάματος. Illa *Dionis* non esset deterior lectio, *Plutarcheam* certe propior: 'Ὡς ἔτιν' εὐνδρόν ποτ' ἵναίωμεν ἄστου Κορίνθου Νῦν δ' ἄμμι Αἶαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμῖς. In Dorien- sium reliquiis τὸ ἡμᾶς scribitur ἄμμι, vel ἄμ: τὸ γῆρας ἄμμι μαρμαῖνον ταριχεύει, *Sophronis* est in *Schol. ad Aeschyl.* Choëph. vs. 294. In Ocelli Doricis apud *Stobaeum* in *Ecl.* pag. 45, 25. ποτ' ἄμμι scribendum: πρὸς ἡμᾶς est in edito libello: ποτ' ἄμμι apud *Diog. Laërt.* I. 113. ποτ' ἄμμι in *Aristoph.* *Lysist.* vs. 95. VALCK. — Epigrammata ista *Analectis* suis inseruit *Brunckius*, T. I. p. 132 seq. num. 36. 37. 39. et 40. S.

3. ἐκπλαγύντα καὶ ὑπερδίδοντα) Non aliter legisse *Plutarchus* videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quae praetoriam accessit triremem, [lin. 7.] θύειν παμπῇ, divinitus missa, remulis mota celox irridetur illa philosopho velut οὐρανοπετής, qui acerbe, τί γάρ, ait, εἶδαι τίθεσθαι (forte legendum τητᾶσθαι, privari:) μηχανῇς τραγικῇς, ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὑπερκαίοντα τοὺς τραγικοὺς ἀλαζονεία: illum talia dedecet, qui alium argueret malignitatis. VALCK.

6. ἱπὸν Ἀθηναίης Σκιρᾶδος) *Minervae*, cui similis *Athenis* titulus, id sanum in extima erat *Salamine*, περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμῖνος in *Plutarcho*, cui celox ista eleganter, sed criminose, οὐρανοπετής, coelo lapsa. Ego vero εἶδαι προσφίρεσθαι [lin. 9.] satis ad sententiam habeo, et addita [τῶν Κορινθίων], pro librarii, schedis indicantibus, scholio. WESS.

18. οὕτω δὲ ἀποστέφαστα) Vere sic ex schedis *Gronovius*; distracto itidem, [lin. 19.] quamquam ex coniectura,

ἐπ' ἔξυργασμένοις. Nunc quod legitur, Ionum et Herodoteum est. Vid. lib. IV. 165. WESS.

CAP. XCV. 5. παραλαβὼν πολλοὺς τῶν ὀπλιτῶν) *Plutarch.* Aristid. p. 323. f. τοὺς προθυμοτάτους καὶ μαχηματάτους τῶν πελιτῶν, ubi ex correctione *Bryani* speciosa τῶν ὀπλιτῶν, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in *Psytalea* calamitatem tragice *Aeschylus Pers.* vs. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidem pugnae navali apud *Salaminem*, quae facta est prius, quam poena liberaretur, in *Corn.* *Nepotis* Aristid. c. 2., adfuisse tamen αὐτόκλητον, sponte sua, nullo civitatis aut populi scito; unde nescio cui, ansa criminandi, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμάχίαν, et verbis quidem inficetis, proptereaue a *Demetrio Phalereo*, ut prave adpellatur, notatis περὶ Ἑρμην. c. 248. WESS. — Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.

7. ἐς τὴν Ψυττάλειαν) In hanc insulam, inter terram continentem et *Salamina* interiectam, (de qua vid. *Steph. Byz.*) ante pugnam πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀπιβίβασαν: sic supra scripsisse videtur c. 76. ut saepius illic etiam verbo syllaba sequens perperam adhaeserit. Persas in insula *Psytalia* contrucidatos multis lamentatur *Aeschyli Persa* vs. 447-464., παῖονσι, κρεωκοποῦσι δυστήνων μέλη, ἕως ἀπάντων ἔξαπτόθιραν βίον. Quos de nobilissimis Persarum hic vivos cepit Aristides, ad *Themistoclem* misisse dicitur *Plutarcho* in *Aristid.* p. 323. f. ex inhumano autem vatis *Euphrantidis* suasu *Themistocles* immolasse ὠμητῇ Διονύσῳ, *Baccho* crudas carnes voranti. ὃ τὰ δέγματα ἐσθίων, vel ἔδων, est *Διρμητῆς*. Cuius aliàs nomen forsā ignorassenus, parvam insulam haec una Persarum clades nobilitavit: vid. *Pausan.* IV. p. 373. De illa hic egisset *Steph. Bergler.* ut liquet ex *Notis* in *Alciph.* p. 233. *Schol. ined.* in *Aristid. Panathen.* p. 345. Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμ. νῆσον) τὴν Ψυττάλειαν λέγει· ἐπεὶ γὰρ τινες τῶν Περσῶν ἀπίβησαν, ἴνα, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκφεύγουσι, περιτυγχάνοντες αὐτοῖς διαφθείρωνται. Ἐνταῦθα οὖν Ἀριστιδὴς ὁ Λυσιμάχου, συστρατηγὸς Θιμιστοκλέους, μετὰ τὴν νίκην τῆς ναυμαχίας ἀποβαὶς μετὰ τῶν γιγόντων τῶν Ἀθηναίων ἀνέειπε τὸ Περσικόν: ut cetera taceam, *Themistocles* nou fuit Aristides συστρατηγός. VALCK.

CAP. XCVI. 7. ὥστε ἀπεπλήσαν τὸν χρησμόν) Ex

suspicionem eruditi viri ἀποπλησθῆναι, quomodo πληροῦσθαι apud Sacros Novi Test. Scriptores. At Noster ad τῶν ναυγίων τὰ πολλὰ aptavit, quae ad Coliadem delata fidem oraculis conciliarint. Ex *Vallae* sententia Lysistratus Atheniensis Bacide et Musaco prior erit, malà, uti opinor. Πρώτην τούτων [lin. 10.] non est ante hos, sed ante eas res, quae describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima oraculi [lin. 15.] ἱερταῖσι φρίξουσι iucunda Cl. Kühnius, et leni medicinā reparavit ad *Pausan.* lib. I. c. 2. ἱερταῖσι φρύξουσι: tantam videlicet remorum, ad Coliadem electorum, futuram abundantiam, ut illis inter torrendum mulieres uti possent. Quam quidem opem Codices, *Strabo*, *Eustathius*que recusant, non infitiaturi, modo liceret, φρύγιν ἱερταῖς matronis adprime convenire, φρίττιν ἱερταῖς, etsi meticulousum hoc genus, quidpiam arcessiti atque incommodi possidere. Haec pro Kühnio, vineta mea cadens. WESS.

15. Καλλιὰς δὲ γυναῖκες ἱερταῖσι φρίξουσι) Remis horrebunt mulieres Coliades; an Horret capillis ut marinus asperis *Echinus* aut *Laurens aper*? non opinor. Lenissima mihi quoque placet Kühnii correctio, legentis φρύξουσι; quae, *Berglero* probata, *Reiskio* quoque venit in mentem, aliisque. Remis sic usurae, secundum Kühnium, mulieres dicuntur ut φρύγιν, frictoriis. Φρύγιν Latinum est frigere, de quo *N. Heins.* egit ad *Ovid. Medic. Faciei* vs. 70. VALCK. — φρύξουσι, a doctissimis duumviris commendatum, cum *Schaefero* et *Borheckio* adaptarunt etiam *Iacobs* (in Atticis) et *Schulz* in *Herodoti Bellia Persicis*; quod, ut audacius factum, quippe consentienti librorum omnium non modo *Herodoteorum*, sed *Strabonis* etiam, (teste *Lipsiensi Strabonis Editore*, lib. IX. p. 376.), auctoritati repugnans, sic et alioqui parum consultum, certe neutiquam necessarium fuisse, in *Var. Lect.* ad h. l. demonstravi. Caeterum in memoriam revocat huius vaticinii amphibolia iatud, cuius *Thucydides* lib. II. c. 53. meminit. S.

CAP. XXVII. 7. χῶμα ἱερταῖσι διαχούρι) Fretum, ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, ὅσον διαστάδιον, duorum circiter stadiorum, in *Strabon.* lib. IX. p. 605. A. [p. 395. n. ed. Cas.] arbitrato, id consilii regem animo ante navale praelium agitasse, quae et *Ctesige Pers.* c. 26. opinio. WESS.

CAP. XCVIII. 2. *Σητόν τόν.*) Sicci-ne vero nuncius his Persicis nihil mortale celerius? an ne columbae quidem velociore essent censendae, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re *Casaub.* egit in *Athen.* IX. c. 11. [Animadv. in *Athen.* T. V. nuperae edit. p. 178.] Levissima mutatione pro *Σητόν* libenter corrigerem *ἀνήϊον*, sive *ἀνθρωπήϊον τόν*. Unius ponam, aliis omissa, de iisdem loquentis *Xenophontis* verba *Κυρ. Παιδ.* VIII. p. 137, 35. *ὅτι γε τῶν ἀνθρωπίνων περὶ πορείων αὐτῇ ταχίστη τοῦτο εὐδελον.* Aliorum de his loca dederunt *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 190. et *Stanlei.* ad *Aeschyli Pers.* vs. 247. *Herodotus* saepius *ἀνθρωπήϊον* scripsit, quam *ἀνθρωπινον*. Cum his Persicis cursores in ludis Atticis, facem ardentem, sive lampada, sibi invicem tradentes, comparat *Herod.* [lin. 11 seq.] cuius verba dedit *Io. Meurs.* in *Gr. Fer. voc. Λαμπάς.* VALCK. — Nil opus erat cur vocab. *Σητόν* hic sollicitaretur; quum praesertim dubitari merito possit, an *Herodoti* iam aetate columbis ad transportandas litteras usi sint nonnulli. S.

5 seq. *ἴπποι τε καὶ ἀνὴρ τετραγυμνός*) Laudibus *Gronovium* fero, amplioribus ornaturus, modo *Brissonio* et *Stanleio* comiorem sese praestitisset. Neuter schedas *Herodoti* manu exaratas versaverat; et vituperabuntur ob vocum, in *Mss*is latitantium, ignorantiam? Voces bene redierunt; clariusque cursum hunc, cuius *Cyrus* auctor et inventor, exponunt. Videndus *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. I. 238. et *M. Paulus Venetus* lib. II. *Region. Orient.* c. 25., non dissimilem vehicularem apud *Tartaros* cursum enarrans. Unde vero *Cleomedes* (*Sphaer.* lib. II. p. 169. *Ed. Antw.*) mutuatus fuerit, *Xerxem* διαστῆσαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούρων μέχρις Ἀθηνῶν, qui clamore, quid ageretur significarent, et sic διὰ δύο νυχθημέρων ex *Graecia* ad interiorem *Persidem* nuncios perlatos, dicere non valeo. Sequens τοὺς οὗτοι [lin. 6.] haud moveo: in distributione, ut dicere amant, numeri solens saepe mutatio. WESS. — Pro τοὺς lin. 6. cum *Reiskio* τὸν malles ob sequens ἰωντῷ l. 8. S.

12. τῇ τῷ Ἡρόστῳ ἐπιτελεῖται) *Themistium* adumbrasse, *Petavio* observatur, *Or.* XIX. p. 230. c. Pertinent huc *Aeschyli* versus cultissimi *Agam.* 320 seqq. Sed adi magnum *Erasmus Chiliad.* pag. 574. ed. *Francof.* WESS.

CAP. XCIX. 5. ἔσαν ἐν θυσιῇσι) De Graecis si loqueretur, sola mihi forma loquendi nova videretur, εἶναι ἐν θυσιῇσι. In Graecia saepe τὴν θυσίαν θάλεια sequebatur, convivium sacrorum causa fieri solitum, interprete Casaub. in Athen. p. 745. [Animadv. T. V. p. 514. nuperae edit.] Θεῶν Θυσίαι, θαλαίαι τε, iunguntur in Aristoph. Nub. 328., qui in Pacis vs. 780. Ἀνδρῶν τε δαΐτας dixit, καὶ θαλαίας μακάρων. Quando vero de Persis verba facit, Herodotum scripsisse suspicor: ἔσαν ἐν θαλίῃσι τε καὶ εὐπαθίῃσι: quorum prius iuxta Nostrum notat χαρμόσυνα ἐποίουν, vel κηχαρμότες ἑορτάζον, laeti velut festos dies agitabant. Θαλαίαν ἑορτὴν ἄγειν et θάλεια ἄγειν Graecis etiam dicebatur: Eustath. in Od. φ'. p. 759. 6. Epist. Socr. p. 43, 18. Iam vide Herod. III. c. 27. in Apidis natalibus Aegyptii ἔσαν ἐν θαλίῃσι. Festo die bonarum rerum affluentes copiae dicuntur ἐν εὐπαθίῃσι ὄντες. Herodot. lib. I. c. 22. et 191. ubi χορεύειν καὶ ἐν εὐπαθίῃσι εἶναι, ut πίνειν καὶ εὐπαθίειν, II. 133. et 174. Nusquam iuncta reperi εὐπαι καὶ εὐπαθίην: sed cum istis bene conveniunt, quod laeti Persae τὰς τε ὁδοὺς μυρίησι πάσας ἐστόρεσαν, καὶ ἰθυμίων θυμῆματα. vid. Brisson. de Regn. Pers. p. 340. Mox ab illis mutati ad tristem nuncium Persae vestes sibi discindebant, [lin. 8.] βεῖν τε καὶ οἰμωγῇ ἐκρίνωτο ἀπλῆτω. Postrema vir summus adhibuit in Adnot. ad Callimachum clar. Ernesti p. 103. VALCK. — Cur pro ἐν θυσιῇσι lin. 5. contra librorum omnium fidem suspicaremur ἐν θαλίῃσι potius scripsisse Herodotum, nulla prorsus suberat ratio. Etenim θυσία et sacrificium intelligitur, et universa festi diei solennitas, et sigillatim convivium quod peracto sacrificio instituitur. Vide Athen. XIII. 573. e. ibique notata. S.

7. τοὺς κηῶνας κατεβήξαντο) Hoc illud est, πάντες τὰ τε ἰσθμῶς ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατεμεικρόντο τε καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνη διακρίνωτο Persae lib. III. 66.; hoc Aeschyli de eorum matronis, πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατεμεικόμεναι, Pers. vs. 537. Vide doctissimum Berglerum ad Aleiphron. p. 130. WESS.

CAP. C. 7. ὑπὲρ μεγάλων αἰωρηθέντα) Nimium sese ac insolenter extulerat Mardonius, φουσάμενος καὶ μετίωρον ἥωρηκώς ἑαυτὸν uti Philo Iud.; nam, quod nunc (de Insomn. p. 1110. E.) ἰωρακώς, ferri non posse, Cl. Mangeius agnovit. Tali ingenio homines ἀνδραποὶ κιναῖς αἰωρούμενοι δέ-

ξαις in eiusdem libro de Temul. p. 245. c. Proximum πλέον praestantius est. Hinc vero robur et auctoritas codicibus, quorum lib. VI. 110. τῶν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν haud inmerito laudatum fuit. WESS.

19. εὐ γὰρ ἴστί Ἑλλησι οὐδ. ἔκδυσις) Id est ἀμύχανόν ἴστιν Ἑλλησι: vel ἴστιν οὐδεμία μηχανή. Eadem structura lib. II. c. 181. ἴστί τοι οὐδεμίῃ μηχανῇ μὴ οὐκ ἀπολωλίναι: III. 51. et 209. II. 160. Lucian. II. p. 503., οὐδεμία μηχανῇ μὴ οὐχὶ καὶ αὐτόν σὺν ἡμοὶ ἀλῶναι. VALCK.

21. ταῦτα ποίει) Bonum hoc: sed pro Nostri more ταῦτα ποιεῖν melius ex Arch. Tale lib. V. 24. ἱππῶν δὲ αὐτὸν περιλάβης, ποίειν ὅπως μηκέτι -- ἀπίζεται. Vid. c. 67. et IV. 126. WESS.

25. ἐν Πέρσῃ τοῖσι διδῆλπται) Positura vocis τοῖσι multis molesta. Maluit σοῖσι, quamquam fluctuans, Corn. de Pauw, τοῖσιδὲ Reiskius; inmutatam qui relinquit Abreschius, τοῖσι διδῆλπται ab illis explicat Graecis. Mihi ordo ex Arch. enotatus [ἐν τοῖσι Πέρσῃσι] placet. Negat Mardonius, Persarum rebus damnatum allatum. Classe quidem victores Graecos abiisse: at ibi ξύλων ἀγῶν, οὐκ ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Aegyptios, Cyprios, Cilices et Phoenices superatos esse; Persas minime. Unde idem in epistola ad Graecos, νεικήκασι θάλασσοις ξύλοις χειρσαίους ἀνθρώπους in Plut. Arist. p. 324. c. WESS. — Duarum literarum mutatione incommodum ex τοῖσι natum evitari poterit, et apta enascetur sententia: Οὐ μὲν γὰρ ἐν Πέρσῃ τοῖσι διδῆλπται τῶν πραγμάτων· εἰ δὲ Φοίνικες etc. non enim Persarum culpā quidquam rebus tuis allatum est detrimenti. Δηλώσασθαι significat βλάψαι: sed διδῆλπται notat βιβλάφθαι, laesum esse. Hinc fluxerunt omissa Lexicographis, Κεντροδάλπτος, πανδάλπτος, et ἑφοδάλπτος, Hipponactis et Aeschyli vocabula. Διδῆλπται in Eurip. Hippol. vs. 175. MS. Cod. Paris. redditur βίβλαπται. Nihil vetat ἐν Πέρσῃ hic interpretari διὰ Περσῶν: ut apud Thucyd. VII. c. 8. ἐν τῷ ἀγγέλῳ. VALCK. — Equidem, si Valckenarii τοῖσι reciperetur, istud ἐν Πέρσῃ non intelligerem Persarum culpā; sed universam locutionem in eandem sententiam interpreterar quam in latina versione expressi: nullum res tuae in Persis (in Persarum personis, ad Persas quod attinet,) detrimentum acceperunt: neque huic interpretationi obstare puto, quod paulo post adiicit, ἰπυδῇ. οὐ Πέρσαι ταῖσι τοῖσι εἰσι. S.

CAP. CI. 1 et seq. Ταῦτα ἀκούσας Εἰρήνης etc.) Non aliter ab Herod. scripta, sic suo situ verba quoque potuerant collocari: ἦσθι τι ταῦτα ἀκούσας Εἰρήνης, καὶ ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη: ut lib. III. c. 54. ἦσθι τι ταῦτα ἀκούσας Καμβύσης, καὶ etc. ubi eiectum rediit in suam sedem ἀκούσας. Hlud ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη, tanquam ex malis gavisus est, non purum fuisse gaudium indicat, sed quantulumcunque post inopinatam adeo cladem a Rege superbo sentiri poterat. In proximis scriberem: πρὸς Μαρδονίῳ τε βουλευσάμενος ἔφη ἀποκρινέσθαι, ἐκότερον ποιήσῃ τούτων: ut legitur inferius, ἐκότερα ποίειν ἐπιτόχῳ. VALCK. — Herodoti stylo utique convenientius est ἀποκρινέσθαι, quam ἀποκρινῆσθαι quod libri hoc loco praeferunt. ἐκότερον ποιήσῃ vero non erat cur sollicitaretur; frequentius in tali sermone indicativus, quam coniunctivus, adhibetur. S.

5. ἢ συμβουλήν) Optime hic et c. 102. Gronovius; cui paria cur faciam, scribere memini ad lib. III. princ. Perperam in proximis μούνη ab Arch. abest. WESS.

12 seq. De militibus Persis dixit Mardonius, ὡς βουλευμένοι σφί γίνονται ἀν ἀπόδεξις: lubenter huius rei se documentum esse daturus, ut explicuit H. Steph. In his βουλευμένοις tentari non debebat. Notissimum Graecismum, praeter aliis citatos, frequenter expressit Macrobius, si volentibus vobis erit, p. 214., etc. Sic saepe loquuntur Thucydid. Plato, Xenophon, et oratores; raro Poetae, ut Sophocles. Oed. Tyr. vs. 1358. Δίδοντι καὶ μὲν τοῦτ' ἀν ἡν: hoc et ego voluissem. Leopardus, H. Steph. Wasseus, D'Orvillius, alique eam in rem plura dederunt. VALCK.

CAP. CII. 2. συμβουλευόμενον τυχὴν τὰ ἀριστα etc.) H. Stephani Latina, me tibi consulenti optimum dare consilium, veriora opinor. τυχὴν εἴπωσαν non discrepat ab εἴπωαι. De se regina c. 67. τὰ τυγχάνω φρονέοντα ἀριστα εἰς πρήγματα τὰ εἰ: quibus passim similia. WESS.

11. καὶ ἐκείνων τῶν πρηνέμενων) Ultimam harum vocum abrasam vir doctus [Reiskius] cupit: ego ad ἐκείνων allidor, et ἐν κειμένων retingo. Lapsus ΕΚΕΙΝΩΝ et ΕΤ ΚΕΙΜΕΝΩΝ facilis; sententia probior: te salvo, et bene habebus domus tuae rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. 7. p. 352.) εἶ ἂν κείσεσθαι τὰ ἑαυτοῦ ἔθεκεν: ille rem suam bene se habere dicebat. Sequens ἦν τι πάθος [lin. 14.] valide, Isaac frequentatum, ἢ τι πάθος, et Latinorum si quid illi acci-

disset, tuebuntur, ac Callini de forti viro τὸν δ' ὄλεος σπινάχαι καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ, apud Stob. Serm. XLIX. p. 356. WESS.

CAP. CIV. 3 seqq. Oī δὲ Πηδάσις etc.) Quae sequuntur de Pedasensibus, hic mihi videntur adulterina, atque a mala manu ex marginis scholio interfecta Herodoteis; quae, reiectis istis, hoc modo coibunt: παρὰ βασιλῆς, τῷ μεγίστῃ τίσις ἦδη etc. Hanc vellem coniecturam, supra iam memoratum, Codices comprobarent, ut illam firmarunt lib. VI. cap. 122. Iam primum ponam Herodotea ex lib. I. c. 175., paulo ἰωνικώτερον, quod hic licebit, scripta: Ἐσαν δὲ Πηδάσις οἰκόντες ὑπὲρ Ἀλικαρνησοῦ μετόχαι· τοῖς ὅπως τι μέλλοι ἀνικιτήδιον εἶσθαι, αὐτοῖσι τε καὶ τοῖς περιέχουσιν ἢ ἰσχυρῇ τῇς Ἀθηναίης πύργονα μέγαν ἰσχυρῇς (δὲ) ἡβῇ τοῦτο ἔλκνυτο. Sensem si spectes, hic eadem paene narrantur. His usus Ant. Dounaeus in Demosth. p. 124: Hoc, ait, videtur unum esse e splendoribus Herodoti mendaciis. Barbac tamen muliebri patronus citatur Aristoteles: vid. Leopard. Em. lib. VII. c. 11. et XV. c. 24. Hic tradita spuria videntur: primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendū facie diversa; deinde, quia libro primo posita tantum legisse videtur Strabo; tandem, quia ex Herodoti consuetudine illic suo leguntur loco, ubi Pedasensium fit e Caria mentio: ista talia denique sic non solet Noster eadem repetere. Si adeo erant digna quae repeterentur, cur non illa reposuisset potius lib. VI. c. 20., ubi Pedasenses e Caria iterum commemorantur. Quod primum dicebam, me iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit indicio. Herodotea, τοῖς ὅπως τι μέλλοι ἀνικιτήδιον εἶσθαι, sic lecta Straboni, Noster interpretatur: ἐπὶ αὐτοῖς --- μέλλῃ τι ἐντὸς χρόνου εἶσθαι χαλεπὸν. Τὸ εἶσθαι videlicet! requirebat adiectum ἐντὸς χρόνου. Velut grammaticus, Ἀνικιτήδιον, χαλεπὸν. Ἰσχυρῇ πύργονα reddidit ὄβη. Priora, missa facio; in τοῖς Πηδάσισι: [vide Var. Lect.] et τοῖσδε φέρεται πρῆγμα γίνεσθαι: fertur, Vallae; quod mutari postea potuit in συμφίρεται πρῆγμα. Sed quibus tandem hoc ostento malum portendebatur? an non ipsis etiam Pedasensibus barba suae sacerdotis portentum erat expiandum? hoc utique significatum voluit Herodotus. Et quid tandem interpolator? quum malum immineret τοῖς ἀμφικτιοῖσι πᾶσι

τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίωσι τῆς πόλεως: quae sane non eleganter sunt tornata; Vallae reddita, *Amphictyensibus*, qui circa eam urbem habitant: Palmerius, *Amphictyonas*, ait, a *Py-laea* sua in mediam *Cariam* sine navi transfretavit. Suspicio primum, huius notae auctorem pro *περιοίκους*, I. 175., legisse in suo Cod. *περικτίους*: noverat magister ex *Hom. Od.* β., 65., *περικτίονας ἀνδρώπους* *Οἱ περιναυαδόνες*: iam vide quam docte scripserit, ad exemplar *Homeri* prop. modum, ἀμφικτίους - τοῖσι ἀμφὶ - - οἰκίονσι. Ubi ineminit *Thucyd.* III, 104. *Δελιῶν περικτίωνων νησιωτῶν*: *Schol.* *Περικτίονες*, inquit, *οἱ καὶ ἀμφικτίονες*, οἱ *περιοικῶντες*. Usus rarioris vocis ἀμφικτίονες exemplum requirenti succurret *Androtion* apud *Pausan.* X, pag. 815., adiutus a *Sylburgio*. *Conterminos ἀμφικτίονας* vacans *Tzetzes* iuxta *Vales.* in *Harpoer.* p. 276., *Scaligerum* in errorem induxit; qualis *Grotium* etiam decepit (*Stobaei* qui *Florileg.* pag. 197.) in istis incerti Poëtae: κότε ἄλκιμον ἔσται θυμὸν. ὦ νεί, εὐδ' αἰδέσθ' ἀμφὶ περικτίονας: neque vicini, iuvenes, reveremini. VALCK.

4. ἐν δὲ τοῖσι Πηδάσεισι) Verius Πηδάσειναι, quod lib. VI. 20. *P. Leopardus* legebat Πηδαρίσι, *Emend.* VII. 14. *Schedarum* Πηδάσεισι, modo commodus a gentili vocabulo ad urbem Πήδασα processus foret, nec τούτοις inopraretur, posset ferri. [At nec transitus a gentili ad urbis nomen iniquimodi quidquam habet; nec, quid adiectum, pronomen τούτοις, (sive, quod schedae dederunt, τούτοις) adferat molestiae, video: ἐν τοῖσι Πηδάσεισι τούτοις, in hac urbe, cui *Pedasa* nomen, supra *Halicarnassum* sita, e qua oriundum *Hermotimum* dixi.] At ferri non potest συμφέρεται, etsi saepius συννείχην γενέσθαι repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fama ferat, indicare aptum est. [Itaque verum erat, πέρεται, quod aliae schedae dederunt.] Verum enim vero multa narrationis huius offendunt. Ponī saltem oportuerat ἐπὶ τῶν αὐτῶν τοῖσι καὶ τοῖσι περικτ., sicuti lib. I. 175. [At, quemadmodum τοὺς περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν *Graeci* intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magnopere obstat, quo minus περικτίονας (si modo necesse fuerit) et ipsos, et hos qui circum habitant intelligamus.] *Gronovius* ἀμφικτίους, de Codice scripto silens, publicavit. Plerique aliter. Sequar tamen ob *Ask.* consensum. Ex *Vallae* Latinis, *Amphictyonas* expulsos *Leopardus* voluit; eadem mens, *Nic.*

Antonio lib. I. de Iurib. Exul. cap. 11., unice in ἀμφικτιόεις acquiescenti, neque alia *Palmerio*. Sunt sane iidem περικτιόεις, ἀμφικτιόεις, sive, Scholiaste *Thucydidis* lib. III. 104. interprete, οἱ περικτιόοντες: quales *Callino Ephesio* ἀμφικτιόοντες apud *Stob.* pag. 356. *Pedasensium* accolae alibi *Herodotus* περικτιόους eiusdemque verbis dixit *Strabo* XIII. p. 909. [pag. 611. ed. Cas.] Cui ergo bono additamentum, τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίσουσι τῆς πόλεως. Cur δις ταυτέν? utique ex ingenio libraril, rariorem ἀμφικτιόους vocem explicaturi. [At talia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Lector observaverit.] Porro δις ἤδη ἐγένετο protinus [lin. 9.] peccat. Alibi τρις posuit, et cum eo *Strabo*. Quae cuncta animo revolventi plura his inculcata videntur. Consule *Valckenarium* ad dictum primi libri caput. *WESS.* — Mihi totius huius pericopae color, sive ipsius rei prodigiosae hoc loco factam mentionem, sive sermonis spectem habitum, hanc dubie *Herodotus* esse videtur: imprudenti autem accidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco iam a se narratam esse fabulam, eandem hoc loco iterum commemoraret. *S.*

CAP. CV. 4. Πανιώνιος) Hoccine mangoni nomen parentes inposuerint, an Πανίωνου, scripti codices dubium relinquunt: si posterius, respectus aliquis ad artem medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus, et ipsa Minerva Πανιώνιοι. Prius illi fureifero adcommodatius ex concilio Panionio, cuius Chii participes lib. I. 143., atque ita *Athenaeus*. Εἰδὸς ἱκαμίνους [lin. 6.] libro I. 199. illustravimus; hic ἱκαμίνων tuemur. Habet cap. seq. τὰ αἰδία ἀποτάμνιν, et gemina complura *Portus*. Persici moris *Iosephus* lib. II. adv. Apion. cap. 37. facit παιδας ἱκαμίνιν, ubi *Spanhemius* bene. Nec illi tamen contumeliae primi auctores. *WESS.*

6. εἰδὸς ἱκαμίνους) A natura egregiam totius corporis formam adeptos, neque adeo tantum εὐπροσώπους, sed εὐεῖδεις; sive κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς εἶδος καὶ Φυῆς εὐέχοντας. Chius iste Panionius [lin. 7.] exsectos ἀγνῶν ἱκώμιν εἰς Σάρδεις τε καὶ Ἐφεσον χρημάτων μεγάλων: in quibus ordinem nativum verborum invertit suo more; neque enim alibi vendebat Ephesum abducendos, sed Sardibus et Ephesi, mittendos in Persida, ubi πιστίος ἰβήνα secundum *Herod.* viris οὐκ ἄν.

Herodot. T. VI. P. II.

M

δεις anteponerantur. Cur autem Persae ἐντοῦχους ἐποίησαν τοὺς καλοὺς, rationem reddit *Dion Chrys. Or. XX. pag. 270. B. vid. Herod. VI. 32. Brisson. de Regn. Pers. II. pag. 295.* In hac historia vera, propter crudelissimam, quam de Pantonii liberis sumsit, vindictam lectoribus nulla digna adparebit Hermotimus misericordia, quam in ficta Xenophontis Cyropaedia facile movebit Gadatas. VALCK.

9. τῶν ἐνορχίων) Melius hoc videtur vulgato [ἐνορχίων] ob lib. VI. 32. Statim ποιούμενος ἐκ τούτου τὴν ζῆν [lin. 11.] neque damno neque recipio. Dedit ποιούμενον ἀπὸ τούτων τὴν ζῆν lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, ἐκ τούτου postulabit sibi aut ἔργου aut πρήγματος, quo modo *Valla. WESS.* — Debuerat puto recipi ἐκ τούτου ob probatissimorum diversae familiae codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 9. τοὺς οἰκίτας) Sic Thomas Magist. et calamo scripti verissime. Confer dicta ad huius libri c. 4. Omittit autem Thomas ἀσμενον, [lin. 10.] quod hominis cupiditatem adprime suā praesentia indicat. Corrigitur praeterea [nescio a quo] ἀποδιεχόμενον, cui in Musis alia potestas. WESS.

13. πάντων ἀνδρῶν ἥδη μάλιστα) Cum ἥδη et δὴ in Codd. alternentur, posterius eligebam. Verum *Abreschius* ἥδη rariore accipit notione pro μέχρι νῦν, huc usque, qua *Pausan. Achaic. cap. 22.*, ipso observante, πείσθαι μὲν ἥδη τὰ ὀνόματα αὐτῶν οὐκ εἴχομεν. [Itaque accipiendum illud ἥδη fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν οἱ ἥδη γεγονόσι.] In vicinis pauca, schedarum iussu, ut sribligo in posterum abesset, induxi. Quis enim, τί σε ἐγώ --- τίς σε προγόνων --- ἥ σε aquis oculis adspiciat? Deleta librariis transscripti. WESS.

16. τὸ μηδὲν εἶναι) Culte τὸ μηδὲν ὄντες, viles, ignavi et nulli rei homines, *Sophocli Aiac. vs. 779.*, *Dioni Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D.* Aliud Hermotimus, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evaserat, exprobrans nequissimo Panionio. Adi *Salvagnio* observata ad *Ovidii Ibin* vs. 457. WESS.

CAP. CVII. 1. Εἰξῆς --- τοὺς παῖδας) *Artemisiae* quia commisisse dicitur pueros *Ephesum* ducendos, frigide iocatur *Plutarch. T. II. p. 870. A.* Paulo post [lin. 5 seqq.]

iussu regis ex Athenarum portu naves deducebant ὡς τάχους εἶχε ἑκάστος, διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας περιεῖναι βασιλῆα: hoc redibit opinor pro lectione Med. Fugientes Persas [lin. 9 seqq.] terrebant, ac si naves essent hostiles, in mare prominentia Attices promontoria: admovit ista Casaubon. Theophrasti Hθ. Χαρ. c. 25. ubi ὁ δειλὸς τοιοῦτός τις εἶος πλῆων τὰς ἄκρας φάσκαιν ἡμιελίαις εἶναι. VALCK.

7. ὡς εἰς τάχους εἶχε) Uni Vindobonensi [cui quidem alii accesserunt nostri codices] debetur. Tale Plutarch. T. II. p. 610. c. ὡς μὲν εἶχε τάχους καὶ δυνάμειος ἑκάστος: nec Nostri disconvenit lib. IX. 58. Zosterem, [lin. 9.] Atticae nobilem locum ex Pausania I. 31. et Scholiaste Hermogenis p. 389. illuminarunt viri doctissimi ad Steph. Byz. A me vero tacite praetermitti [lin. 10.] τῆς ἡπείρου, ταύτας ἔδοξεάν τι etc. non debet, quippe elegans, et vulgato haudquaquam posterius. [Vide Var. Lect.] Opinabantur enim Persae, minuta ista promontoria naves esse Graecorum, inde formido illis et fuga. WESS.

[8. διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας περιεῖναι βασιλῆϊ) Sententiam in latina versione expressi; verba non adnumeravi. Potueram cum Valla et aliis: ad custodiendas rates, quibus rex transiret. Ad περιεῖναι Intelligenda ὥστε particula. Cur vero βασιλῆα potius, ut Valck. voluerat, revocarem, quam cum plerisque msstis βασιλῆϊ tenerem, idoneam non vidi causam. Possis intelligere ὥστε βασιλῆα περιεῖναι: possis vero perinde intelligere διαφυλάσσουσαι βασιλῆϊ, (ὥστε αὐτόν) περιεῖναι. Reiskius coniectaverat, δι' ὧν ἔδει περιεῖναι scripsisse fortasse Herodotum. S.]

CAP. CVIII. 8. γνώμην ἀπειδύκνυτο) Turbantes scribas flocci facio. Omnia bene habent. Sic lib. III. 160. πολέμους δὲ Δαρεῖον λέγεται γνώμην τήνδε ἀποδέξασθαι: quod solum abunde erit. Et hanc quidem Themistocles opinionem, si credimus Plutarcho, cum Aristide communicavit, eam valde et iisdem fere de causis, quibus Eurybiades, improbante, Themist. p. 120. A. WESS.

13. τοῦτ' ἂν μέγιστον πάντων σφίσι κακῶν τὴν Ἑλλάδα ἐργάσαιτο) Animum multiplex in schedis variatio percussit: quid ea intendatur, non adfirmavero. Ubi pronomine, vario in omnibus, ablato, ἐργάσαιτο probaveris, res solvendi pontis in consideratione erit, universae Graeciae

ingens allatura damnum. Si *εφίας* malueris, addendum erit *καὶ τῶν ἑλλ.*, quorum equidem neutrum ausim, vulgato contentus, nec plane aversatus *Arch. καὶ*, cui *par.* c. 75. et IX. 36. WESS. — *Καὶ* an *καὶ* praeferas, parum per se interest: istud tamen, quod cum *Schaeff.* adoptavi, *Herodoti* mori loquendi adcommodatius. Caeterum, quamquam defendi utcumque potest *τοῦτ' ἂν -- εφίς -- ἱππάρχους*, quod plerique praeferrunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo inprimis *Herodoto*, convenientius hoc est, quod inde ab *Aldo* Editiones exhibent omnes, *τοῦτ' ἂν -- εφίς -- ἱππάρχους*. Quo magis et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice msto, cuius certa ad nos notitia pervenit, ista reperta sit scriptura: nam quod ex cod. *Med.* nihil varietatis h. l. *Gronovius* in medium protulit, non inde tuto colligi potest, consentanea in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris eiusdem familiae dissentiant, quum praesertim frequenter observarimus, in postremis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, adnotatas a *Gronov.* esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen *Valla* suo in exemplari verbum *ἱππάρχους* pluruli numero positum reperisse, cuius haec versio est, *fora ut -- maxima ob id calamitate adficerent Graeciam.* An *εφίς* etiam (quod pro *αὐτοῖς* *Noster* VII. 168, 7. usurpavit) h. l. *Valla* repererit, haud adparet: illud equidem *Wesselingio* adsentior, adiecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum, quum temere ab aliis librariis *εφίς* ab aliis *εφίας* fuisset adiectum, pro horum alterutro primum Editorem suo iudicio *εφίς* posuisse. S.

[17. *οὐτὶς τις καμὶδὴ τὸ ἐπίσω φανήσεται*) Aut *ἔς τὸ ἐπίσω* malles forsan, aut nude *ἐπίσω*. At *τὸ ἐπίσω* apud *Nostrum* idem ac nudum *ἐπίσω* valet: parique ratione I. 207, 18. *ὡς τὸ ἐπίσω φανήσεται* dixit. S.]

[20. *οὐδ' ἐν ἑσπερίᾳ προχωρήσει*) *Laurentii* succedere fluxit ex *προχωρήσει*, quod in *Brit.*, saepeque legitimi locum, sienti paullo superius in *Arch.* et *Thucydide* II. 5., inyasit. Edictum plerorumque consensu munitur, indicana, *Xerxi*, modo strenue et prudenter egerit, singula per *Europam* oppida et nationes, partim captas, ultero partim, sese adiuncturas. Id vero *προχωρήσει* velle, nemo ignorat. WESS.

CAP. CIX. 2 seqq. ὁ Θμιστοκλῆς μεταβαλὼν ἐταί) Themistocles mutatus ab illo, qui in concilio ducum auctor fuerat πλῶν ἰθὺς ἐπὶ Ἑλλήσποντον, nunc suos cives, istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantēs, retrahit ab incepto; atque hic veram pandit animi sui sententiam, dignam magni imperatoris providentiā. Nec vatus interpres, neque Latinorum correctores vim animadae verterunt verbi μεταβάλλειν, mutari, similiter usurpati lib. V. c. 78. Κορίνθιοι, --- ἐφὶ αὐτοῖσι δοῦναι λόγον ὡς οὐ ποτεῖν τὰ δίκαια, μεταβάλλειν τι καὶ ἀπαλλάττοντο. Velut oculatus testis et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, saepius ἀνδρας, ἔς ἀναγκάσθην ἀπειθαρχήτας, ὑποτακτικούς ἀναμαχησθαι τι καὶ ἀνδραμπαδῶν τὴν πρὸς τὴν κακότητα. Horum prioribus, ἔς ἀναγκάσθην ἀπειθαρχήτας, nuper mirum in modum abusus est viri doctissimū: Herodotum ἀπειθαρχήτας, in istam classem referendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Ck. D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52; [pag. 7 r. ed. sec.] nihil antiquē commune habet cum ἀπειθαρχή, minari, praeter fortuitam litterarum similitudinem. In angustias detrahant, ne scium quē quo se verteret, ἰς ἀποπλην ἐχθρον, IV. 131., ἔς ἀποπλην ἀναγκάσθην, I. 79., dixit etiam Herod. ἔς ἀποπλην ἀναγκάσθην, II. 141. et ἀπειθαρχήτας ἔς ἀποπλην, II. 24; hīc [lin. 8.] necessitatis velut vinculis adstrictos, ἀναγκάσθην ὑποτακτικούς, sive necessitate coactos, ἔς ἀναγκάσθην ἀπειθαρχήτας. Tales victos saepe, Themistocles [lin. 9.] ait, ἀναμαχησθαι τι καὶ ἀνδραμπαδῶν τὴν πρὸς τὴν κακότητα: hoc quid sit docebunt Ex. Spanghem. ad Iulian. p. 178. et F. L. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 716. Apud Polyæn. I. 50, 3. Themistocles aliis ἀντίβουλεύεται λόγων, βασιλεὺς ἀπειθαρχήτας ἀναμαχησθαι τὸν κακότητα, δι' ἀπένοια ἰδῶσιν ὅσα μὴ ἰδῶσιν ἀνδρεία. Frontinus lib. II. c. 6, 8., Themistocles, victo Xerxe, volentes suos pontem rumpere prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa, quam cogi ex desperatione pugnare. Themistoclis consilium postea magni saepe sunt Imperatores sequuti: praebet isthoc capite quaedam exempla Frontinus, et Africani Scipionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse muniendam; cuius simile dat Agesilai Polyæn. II. 1, 6: qui factis illud ceteris saepe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyæn. III. 9, 14. Pausan. IV. p. 333. Diodor. Sicul. XIV. c. 27. et Xenoph. Eccl. VII. p. 376, 15. VALCK.

[5. καὶ ἐπὶ σφίον αὐτῶν βαλλόμενοι) *Etiam soli, ipsi per se, privato consilio.* Sic III. 71, 20. IV. 160, 4. V. 73, 14. 106, 19. etc. S.]

9. ἀναμάχσθαι τι) Confer lib. V. c. 121. et *Polyaenum* I. 30, 3. *Sequentia in controversiam inciderunt propter ἀνασώμενοι* [lin. 12.] ex *Med.* et aliis enotatum. Sententiam super his viri Celeber. notationes [quas nil adtinet hic repetere,] ostentant. Non ego infitior. νίφος ἀνθρώπων bono sensu usurpari posse: testabuntur scriptor *Epist. ad Hebraeos* c. XII, 1. observataque *Cl. Lamb. Bos.* Sed incommodat valde ἀνατάσσειν, cuius in rerum recuperatione sedes, pariter ac ἀνακτῆσθαι lib. III. 65. et 75. *Reciperatum autem νίφος τοιοῦτον ἀνθρώπων* a victoribus Graecis, inconsulte dicitur; recte vero tantam hominum multitudinem sive nubem fuisse depulsam. Sic ἀνωσάμενοι lib. VII. 139., ὠσάμενοι τὸν Πέρση VIII. 3., et, *Berglero* indice, *Plut. Mar.* pag. 414. c. ἀλλ' ὅπως νίφος τοιοῦτον πολέμου καὶ σκηπτὸν ὠσάμενοι, διασώσονται τὴν Ἰταλίαν. Restat εὖρημα γὰρ εὐρηκαμέν, [lin. 10.] nacti enim insperato sumus lucro nosmet ipsos et Graeciam, ita vertendum; *Vallae* Latina exorbitare, alio non fugit. Εὖρημα *lucrum praeter spem oblatum* exposuerunt summi Viri *G. Budaeus* et *H. Stephanus*, esique in lib. VII. 190. [et VII. 155, 9.] Εὖρημα νομίζην et λογίζεσθαι pariliter *Siracides* c. xxix, 4. et 6. *WESS.*

16. ἱμικίρης) *Med.* et consentientium ἱμικίρης videtur scripturae aberratio verioris. Inflammata Graecorum a Persis templa, post *Brissonii*, *Menagii* ad *Diogen.* I. 9. et *Davisii* in *Ciceron.* II. Leg. cap. 11. sollertem operam, praetereo. Mutare debui proxima [lin. 20 seq.] καταμείναντες --- ἱμικληθῶμεν, de plurium Codicum, quibus creber ἀπαρμφοῦτων in Musis usus suffragatur, sententia: namque omnes prae stupore in devia deflexisse, criminosa foret accusatio. *WESS.* — Vide quae in *Var. Lect.* notata sunt. S.

18. πίδαξ τι κατῆκε) Ob vicinas duae forte literae perierunt, ut scripserit ἱκατῆκε, nempe τῇ θάλασσῃ. *Diogen. Laërt.* Prooem. §. 9. dixit εἰς τὴν θάλασσαν πίδαξ καθίεναι. κατῆναι εἰς τὸ πίδακος πίδακον ζεύγος, *Herodot.* lib. VII. c. 55. Paulo post [lin. 20 seq.] probarem quae margo dat *Steph.* καταμείναντας ἡμῶν τι αὐτίων ἱμικληθῆναι: quam casuum ἀκαταλλήλιαν amat *Herod.*, appellatione τῶν αἰώνων

ἥσαν uxorē intelligens et liberos; ut c. 106. τοὺς αἰετὰς explicat τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα, hinc Thomas M. voc. Οἰκίσται. VALCK. — At verum erat καταμεινάντες, de quo in Var. Lect. monui. Similiter nominativum casum cum infinitivo iungere amat Noster. Vide I. 56, 2-4. IV. 15, 8-10. I. 63, 13. IV. 137, 7 seq. et saepius alibi. S.

21. Ista, καὶ τις οἰκὴν ἀναπλασάσθω καὶ σπέρου ἀνακῶς ἰχίτω, significant et unusquisque reficiat aedes suas, curetque clementem fieri. Est enim ἀνακῶς ἰχίτω idem ac ἐπιμαλίστω: (Pierson. ad Moer. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur τις, pro πᾶς τις, vel ὅς τις ἱκαστος. Eustath. in Od. γ'. p. 125, 25. τὸ Τὶς πολλὰκις -- δηλοῖ -- πάντας, λαθὼν ἀντὶ τοῦ εἰς ἱκαστος οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς οἱ Σαλαμῖνιοι (in Ai. vs. 245.) ὡς νῦν καιρὸς τινι Ποδοῖ κλοπαὴν ἀρίσθαι. Sophoclea citat idem in eam rem his terve alibi. Versus Alcæi apud Athen. X. p. 430. c. sic distingui debent: Νῦν χερὶ μεθύουσιν, καὶ τινα πρὸς βίαν Πίνειν, ἐπιδή καθάρι Μυρσίλος. Poëtae sententiam Alcæico etiam versu Horat. expressit Carm. lib. I. Od. 37. sed Alcæi apud Athen. proxima duabus adiectis literis sic suo modulo restitui poterunt: Μᾶλλον γ' ἄλλο φουτύσης πρότερον δένδρεον ἀμπίλω. Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem: Horat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror illud Herodoti, οἰκὴν ἀναπλασάσθω. Nidum fingere, πλάσσαι δέμον dixit incertus Poëta apud Lycurg. pag. 166, 35., Οὐδ' ἀγρία γὰρ ὄρνις, ἣν πλάσῃ δέμον, Ἄλλη νοσοῦνς ἤβλωσεν ἰντακίῃν. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophocleis esse suspicabuntur, scripta prout illa vulgavit Clar. Io. Taylor. VALCK.

25. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεται) Erunt fortasse, qui ἐποθήκην, notione παρατίσεως, monitionis, illustrata Menagii diligentia in Laërt. I. 61., praeceptabunt. Equidem in Gronovii partes eo, Vallam arbitratus ex ipsius subsidio ἀποθήκην inveniasse. Πέρσεια, [pro quo perperam Περσία Edd. ante Wess.] Porto ob insolentem tonum suspectum, recte pingit Arch. WESS.

Ibid. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεται) Sequentia cum his arbitrator iungenda, ἐς τὸν Πέρσεια, ἵνα (ἢν ἄρα τί μιν καταλαμβάνῃ πρὸς Ἀθηναίων πάθος) ἔχῃ ἀποστροφὴν: ita tamen, ut partim etiam ad illa pertineant, τὸν Πέρσεια, Persam enim facturus erat ἀποθήκην, ad illam ut haberet receptam, vel re-

fugiam, si qua urgeret necessitas: amicum ad certum tempus velut sepositum, aliquando usui futurum, eleganter vocat ἀποθήκην. Ad ἀποθήκην φίλον in *Lysiae* pag. 158., vid. Cl. Markland. et, qui hic ἀποθήκην egregie tuctur, clar. Altesch. Diluc. *Thucyd.* p. 654. Ad ἀποθήκην conf. Xenoph. *Kyr. Haid.* pag. 73, 18. *Avab.* VII. p. 244, 23. *Isocr.* *Epist.* II. p. 410. n. P. Wessel. ad *Diodor.* I. p. 207. et *Isotoup.* Em. in *Suid.* voc. Ἀποθήκη. Beneficiorum in Regem regiamque familiam hac opera sua collatorum, quae *συμπλοήν* sibi scribit ἐφιδύσθαι, meminit Themistocles in illa nobili Epistola ad Artaxerxen data apud *Thucyd.* L. c. 138. *VA L C K.* — At non Persam (ut ait Vir doctissimus) facturus erat ἀποθήκην: sed hoc ipsum quod nunc agebat, nempe quod Athenienses a consilio in Hellepontum navigandi pontesque rumpendi deterruit, hoc, inquam, facturus erat ἀποθήκην ἰς τὸν Πόντον: ubi per metonymiam *ἀποθήκην* dicitur id quod est ἀπόθηρον, thesaurus repositus; intelligiturque beneficium in regem collatum et in futuros usus apud eum collocatum, gratia apud regem in futurum tempus mita. Est enim, ut scite poeta ait, Καλὴν οὐ θναύμεται, καὶ αὖτις ἔσται. S.

CAP. CX. 7. seqq. ἀνδρας ἀτάκτους etc.) Misit viros inasos tacere, *Valla:* τοῖς ἰπείτελλε σιγῇ. Melior mihi lectio videtur marg. *Steph.* τοῖς ἰπείτελλε σιγῇ ἰς πᾶσαν βέλανην ἀτακτοῦνται τοὺς αὐτοὺς ἐνὶ τῷ βυθῷ ὀφείναι: quod, utique tormentis atorciarentur, fidei credebat occultaturus silentio, quae Regi mandasset dicenda. Hos inter, quos a longa tempore fideles fuerat expertus, fuisse quoque dicitur *Sisimachus* hunc *Polyzeno* p. 60. ante pugnam, post pugnam p. 61. dicitur misisse *Ἀποθήκην*: Ἀποθήκην vocat *Plutarch.* in *Aridid.* p. 324. n. Quando autem, ut res ipsa suadet, non scripta epistola, sed vel per amicum vel per servum fidum, ut *Iustin.* II. cap. 12., iusta Xerxi Themistocles indicavit, non tam miror quod apud Nepot. Them. cap. literis, mitti etiam (patrem Iulium) certiorum feci, id agi ut pons in eo dissolveretur, sed in *Thucydide* miror lib. I. cap. 138., cum eo quomodo Themistocles dicatur γράψας τῷ τι β. Σπυλαῖος, πρὸς τὸν αὐτὸν ἀνταγωνιστῆς, καὶ τῶν τῶν γειγνόμενων οὐ διαλατῶν. Scriptam a cauto imperatore epistolam negabit Herod. necesse sit credibile. *VA L C K.*

μεγάλους δύο, Πενίαν καὶ Ἀπορίαν, ὅθ' ὃν καλύπτεται δοῦναι χρήματα ἰκταίνῃ. Nomina Ἀναγκαιῆς et Ἀμνηχανίης in magis usitata convertit Βίης et Ἀπορίας. Amor in ala Simmiae: Οὐτὶ γὰρ ἔκρινα· βίαφι, πραῖον δὲ πειθὸς: et ante: Τᾶμος ἰγὼ γὰρ γινόμεαν ἀνίκ' ἔκριν' Ἀνάγκη. [Vide Brunckii *Analect.* T. I. pag. 205.] Huius Necessitatis imperio lene suum Amor opponit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. Ἀναβ. VII. pag. 247. οἱ νῦν σοὶ ὑπήκοοι γινόμενοι οὐ Φίλῃ τῇ σὴ ἐπίσθησαν ὑπὸ σοῦ ἄρχεσθαι, ἀλλ' ἀνάγκη. Hanc a veri nominis Rege longe removet Ephantus Stobaei p. 335., qui pro sectae severitate τὸ πειθῶς τινος δίσθαι considerat (vs. 10.) veluti τὰς ἐπυγῆν Φαυλότατος λείψανον, quia πειθῶ ἔργον τι ἐντὶ παροιμίῃ ἀνάγκη. Hinc sua quaedam Plato derivavit in Politicum: conf. Dion Chrys. p. 79. r. et 366. r. Non solum τὴν Πειθῶ, μελίχιον ὄπλον, sed mitibus verbis minas addens paene regaliter Themistocles Andriis ostentabat τὴν Πειθανάγκην καὶ, ὡς οἷον εἰπὶν, Φατέρᾳ μὲν δόρυ, Φατέρᾳ δὲ κηρύκειον προῖσχομένος, δὲ δὴ παροιμία ἦν, ὡς Φηὶ Πανσανίας, ἐπὶ τῶν αἵμα μὲν παρακαλοῦντων καὶ ἀπειλοῦντων, ut scribit Eustath. in Hom. Ἰλ. γ'. p. 309, 14. VALCK.

11. καὶ θιῶν χρηστῶν) Fingebat Cl. de Pauw τὰ θιῶν χρ., non absurde, modo necessitas adcesset: insuper, [lin. 12.] ἐπὶ Ἀνδρίους γι εἶναι γεωπίνας ἰς τὰ μέγιστα ἀνέκοντας, ad Andrios certe non accedere nisi maxime pauperes, et in primis, deas inutiles et noxias duas nunquam eorum insulam relinquere, sed in ea gratum sibi domicilium habere, Paupertatem et Impossibilitatem. Γεωπίνας non homines, sed ipsas respicere deas, sic ab Andriis dicacioribus adpellatas: ad Athenienses accessisse θιούς χρηστούς, ad se semper invisere θιούς γεωπίνας, praeterque ceteros Πενίην καὶ Ἀμνηχανίην insulae possessione delectari. Quae, doctissimo viro mirifice olim blandita, minime exagitabo, incertus, an ipsum ἀνέκοντες ἰς τὰ μέγιστα, seu potius τὰ μέγιστα, uti lib. V. 49. fefellerint, an repetiti toties post ἐπὶ accusativi; hos certe improbavit, invito Herodoto et praeceptore structurae H. Stephano de Dialect. p. 138. Ceterum noti satis sunt γεωπίνας lib. II. 6., et ἐπὶ βόλοι, bonae malaeve rei compotes, ex Aeschyli Agam. vs. 551.; Porphyrioque Quaest. Homeric. prima. Nam exemplarium Arch. et Vind. ἐπιβόλους aspernor, mirorque servatum a nupero Hippocratis editore,

Steph. Mackio, princip. Νόμον, cum Mssti et Scholiastae verum ostenderent. Ipsum adi. WESS. — De formula Nostro usitata εἰ ἦκειν vide ad I. 30, 19. et VII. 157, 11. notata. Caeterum mordaci ironia haec dicta videntur: *magnae et beatae Athenae* scilicet! nempe urbs eversa cremataque, et terra omnis vastata: *propitiis inprimis utuntur diis* scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad εἰς τα μέγιστα, ex praecedenti vocabulo γιωπίνης, intelligi par est genitivum γιωπίνης. S.

CAP. CXII. 2. οὐ γὰρ ἐκείντο πλεονεκτίων) In fine cap. ex Med. optime restituit Clar. Gronov. Θεμιστοκλῆς -- χρημάτων παρὰ νηπιωτῶν ἐκτίετο (sibi comparabat) λάβη τῶν ἄλλων στρατηγῶν. [Vide lin. 17. et ibi Var. Lect.] Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. haec posuerat tanquam indubia: ἦν δὲ περιπλέων τὰς νήτους καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν, et ex insulis sibi pecunias comparans. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timocreonis nobis carmen servavit, illud traduentis, ut εὐστα, ἄδικον, προδότην, quippe qui amicum prodiderit ἀργυρίοις σκυβαλικοῖσι πισθείς. Λαβὼν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὄλεθρον: in his τρία forte videbuntur in τριάκοντα mutanda Herodotum comparanti VIII. c. 4. Illic narrata si quam admittunt excusationis veniam, haec certe magni viri memoriam dedecorant; quem, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut *Atheniensium ditissimus* Socrati potuit et Aristidi opponi: horum probe recordabar scribens quae leguntur p. 494. [Adnot. ad lib. VI. c. 121, 4 seqq.] VALCK.

4. χρεώμενος λόγοις τοῖσι καὶ πρὸς Ἀνδρίους) Magnas crierunt hic turbas amanuenses; quorum Med. et consentanei veraces si fuerint, χρεώμενος, aut χρεωμένους Med., exilio damnabitur, summa plerorumque concordia oblatum: salvum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato demutabitur nihil. Neque fatuus propterea [quae Gronovii erat opinio] sermo erit, tametsi ἀπειλητικοὶ λόγοι praecesserint. Illa enim generatim minacia verba, haec τὴν Πιστὴν καὶ Ἀναγκήν, nisi imperata praestentur, denunciantia. Verum vide magnum et eruditum Med. patronum. WESS. — Recte a cod. Med. et consentaneis abesse vocabulum

λόγοις videtur, nec ab Herodoti manu profectum. Id quum olim abfuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud incutearunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, Ἀδρίου temere in βασιδέα mutarunt. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut suspectam, velim. S.

14. τοῦ κακοῦ ὑπερβολή) Hoc etiam ut Herodoteum referri debuerat in Aem. Porti Lexicon, quum ἡ ἀνάβολη vel ἐπίρρισις vix alibi dicatur ὑπερβολή. VALCK. — Equidem usitatiorem vocabuli ὑπερβολή notionem animo habens observantem, (de qua consuli Lexicon nostrum Polybium p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum latine converterem, istud Καρυστίου γε αὐδὲν, τοῦτο εἰρηναῖο καὶ κακοῦ ὑπερβολή ἐγένετο, ita acceperam quasi οὐδὲν ἦεν οὐκ acscriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententia summa si spectetur, Vallae latina, a Gron. etiam et Vessio servata: Carystius ne hac quidem re contigit effugere eladem. Proprie: nequam tamen idcirco dilata est calamitas: id est, ne ullam quidem idcirco moram calamitatis adsequi contigit Carystius. Nempe continuo deinde Andro profecti Graeci (cap. 121.) fines illorum sunt depopulati. οὐδὲν valet καὶ οὐδὲν, nulla parte, ne in breve quidem tempus dilata est calamitas. Verbo ὑπερβάλλουσιν differendi notione usus est Notster VII. 206, 4. IX. 51, 2. Vocabulo ὑπερβολή eodem, quo Herodotus, significatu semel usum Polybium memini, XIV. 9, 8. S.

16 seq. ὁρμώμενος ἐξ Ἀνδρου) Sive ipsum Themistoclem ab Andro profectum intelligas, seu ad nuncios refores cum insulas missos, nihil offendet. Plutarchus ad prius inclinat, περιπλῖον τε ταῖς νήσοις καὶ χρηματισθῆναι ἀπ' αὐτῶν Themist. p. 122. c. Nihil certe urget, ut ὁρμώμενος ἐκ Ἀνδρου, stationem ad Andrum habens, refingatur, praesertim cum ὁρμῶν in simili ponatur re. Reiskii huiusmodi sermone et Arch. suffragatione protegitur. Conf. lib. VI. 62. WESS.

CAP. CXIII. 4. ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτους -- χειμῶν (ἔσται δὲ αἶμινον) Ad eandem pertinet classem [scil. vocum, quae vix alibi quam apud Herodotum reperiuntur; conf. Adnot. ad c. 112, 14.] ἀνωρίη τοῦ ἔτους, et χειμῶν

εαι: quorum prius quid sit docebunt Viri magni [Tib. Hemsterh.] observata ad Thomam M. in 'Αμφι νικητός. [ubi tamen inobservatum hunc Herodoti locum Hemsterhusius praetermisit. Caeterum, quod ἀνωρίην cum subscripto iota hic scripsit Valckenarius, id nusquam ita pictum reperi. ἀνωρίην, quod ex editis ante Med. revocaverat Wess, tenui cum Schaeß. ἀνωρίη absque iota subscripto praeferebat Med. cum F. et aliis: quos quod in Var. Lect. dixi videri ἀνωρίην debuisse, id nunc indietum velim. Quin immo verum videtur ἀνωρίη in nominativo, certe baud deterius quam ἀνωρίην. Nominativum casum cum infinitivo libenter construere Nostrum, haud multo etiam ante observavimus, ad cap. 109, 18.] Alterum χιμαίρη εαι, pro vulgari χιμαῖσαι vel παρωχιμαῖσαι positum VL. c. 31. infra recurrit c. 126. et 130., ubi classis reliqua Persarum ἐχαιμῆροι ἐν Κύμῃ. Formatum illud, ut θιγίζην, aestatem transigere; et rarius ιαρίζην, tempus vernūm. Ἐχαιμῆροι: sorte dederat Noster etiam c. 133. pro ἐχαιμαῖ, quod in abum usum adhibet VII. c. 191., ἡμέρας γὰρ δὴ ἐχαιμαῖς τριῖς, τριῖο demum die tempestas sedavit. Loca tamen memorat lib. II. c. 22., in quae se conferunt grues ἐς χιμαῖδων: sic Godd. exhibent pro χιμαῖδην. Dixit Demosth. p. 352. ὑπάρχει δ' ὑμῶν χιμαῖδων μὲν χρῆσθαι Λήμνῃ: sic legendum puto eiecta voce δυνάμει ex vicinis repetita, ut dederis χιμαῖδων: nempe τόπων. Illuc refero quod habet Etymol. p. 810, 1. Χιμαῖδων, τόπων δ' οὗ ἂν τις δύναιτο χιμαῖδων ἐκκαθαρῆσθαι: eadem dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto, descripta. VALCK. §.

18. πρῶτους μὲν Πέρσας etc.) Praefert insoliti quidpiam πρῶ μὲν τοὺς μὲν Πέρ. πάντας Arch. et Vallae: saltem πάντας omisissent. Glossam atque additamentum ex lib. VII. 83. arbitror. WESS.

114. κατ' ὀλίγους) Legi nec posse nec oportere κατ' ὀλίγους, verissima Abreschii animadversio, advocantis Thucyd. III. 121. ὑπακρίσαντες κατ' ὀλίγους: et lib. IV. 11. κατ' ὀλίγας ταῖς διελόμενοι. Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad Thucyd. lib. VI. p. 400. WESS.

115. τοῖς ἐνδεῶσι τε ὑπὸ χροῖ) Sunt, nē fallor, εἰδώς ὡς ἔχοντες, εἰνε ἀμύμων ἔχοντες ἀμύμων, atque adeo εὐκταῖνοι. Hec dicitur Mardonius e ceterorum turba διαλέγων, σεοεργούς,

καὶ αἱ ῥήσεις etc., ubi forte lectio non esset deterior, καὶ ὁτίοισι τι χρηστὸν συνήδει πεποιμένον. Est illud ὁτίοισι Homericum et Herodotum; Sophocleum ὁτίοισι. Ad Homeri ἴλ. ὁ. 491. Eustathio adnotantur Ὅτίοισι, ὅτου, ὅτω, ὅτων, ἀντὶ τοῦ ὤτινων, καὶ ὁτίοισι de quibus unum restitui poterit *Adriano* de Nat. An. V. 39., ad praedam a leone relictam τὰ ἄλλα ζῶα ἔκοντα καὶ αἰσθανόμενα, ὅπου (scribendum, ὅτου) λείψανόν ἵστα τὸ κείμενον, cuius ista sint reliquiae. VALCK. — Mireris vero sollicitari a Viro doctiss. vulgatum εἰ ῥήσι (ion. pro εἰ τις,) quum nihil solennius sit Graecis, quam εἰ τις, εἰ τις dicere, ubi perinde ὅς τις, εἰ τις dici potuerat. S.

CAP. CXIV. 5. τὸ δίδόμενον ἐξ ἐκείνου δέχσθαι) Accipere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere, bene *Pavus*. Itaque Laco, cum Xerxes Mardonium pocnas daturum ambigue respondisset, [lin. 16.] δέχμενος τὸ ῥῆθ' abiit. Tale δεικόμενα, ὡ βασιλεῦ, τὰ δίδωξ inf. c. 137. δέκομαι τὸν οἰωνόν, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνι τοῦ θεοῦ *Plut.* vs. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. τῆς στρατῆς οὐδὲν μέρος) Innuit exiguum militum numerum, quem saluum ex inmani illa multitudine lib. VII. 184. in Asiam reduxerit. Caussas fami pestilentiaeque acceptas fert. Non ex falso nuncius ad Atossam, Ἦκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοί τινες Ἐφ' ἰσθμοῦ χερσὶ γαίαν, *Aeschyl.* Pers. vs. 510., qui de regiis per Thessaliam properantibus copiis vs. 490. εἶδα δὲ πλείστοι θάνατον Δίψῃ τε λιμῷ τε, Nostro ferme consentiens. WESS.

11 seq. λιμός τε τὸν στρατὸν etc.) Nihil est in his quod fictum videatur aut rationi dissonnens: quae habet *Iustin.* II. c. 15., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod scribit *Tzetzes* Chil. I. vs. 995., plerosque qui cum Rege secesserant, mortuos πρυμῶ, λιμῷ, πρῆξι. Labore, fame, ac metu distabuerunt, *Orosius* p. 114. *Herodoto* prior *Aeschylus*, Pers. vs. 482., Στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἐν τι Βοιωτῶν χθονὶ Διῶλλυθ', εἰ μὴν ἀμφὶ κρητὶον γένος Δίψῃ πονεῦντες, εἰ δ' ὕπ' αἵματος κενὸι Διεκπερῶμεν ἐς τι Φωκίων χθόνα, Καὶ Δωριῶν αἶαν: tandem γῆς Ἀχαιῶδες πίδαο καὶ Θεσσαλῶν πόλιν ἐπιπτατισμένους Βορᾶς εἰδὲξαν, εἶδα δὲ πλείστοι θάνατον Δίψῃ τε, λιμῷ τ', ἀμφοτέρω γὰρ ἦν τὰδε: absurde *Schol.* τόπος, αἶτ, Βοιωτίας ἢ Κρήνη: hinc aquas nobis *Crenaeas* vocant, quae fontanae fuerant dicendae. In Atti-

cae pestis descriptione Lucret. VI. 1262. Multa siti prostrata viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata iacebant, Interclusa anima nimia ab dulcedine aquai. Thucyd. p. 131, 79., ἐκαλινδοῦντο καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀπάσας ἡμιθνήτες τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. VALCK.

19. νιμομένης ἀρπαχθῆναι) Praecessit ἄρμα Iovis sacrum, cui iuncti equi fuerunt, pascentes, ut Pacones ferebant, furto abducti. Supra VII. 55. οἳ τε ἵπποι εἰ ἐπεὶ καὶ τὸ ἄρμα τὸ ἱόν. Rediit, [lin. 21.] saepe restitutum, οἰκημένων. Vid. III. 96. WESS.

CAP. CXVI. 2. Θρήϊξ, ἔργον ὑπερφυῖς ἐργάσατο) Rem fecit atrocissimam Rex Bisaltarum. Ab humana natura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc enarrans Aelianus Var. Hist. V. 11., illum scribit fuisse Φιλέλληνα: quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum non manifestat; sed idem digna scribit mansucta Graecorum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sex filiis oculos crudeliter eruens dicitur μὴ ποιήσας Ἑλληνικά. VALCK.

9. ἐξώρυξε αὐτίων ὁ πατήρ τοῦς ὀφθ.) Sumsit hinc Aelianus Var. V. 11. verbis paullum mutatis. Addit de patre, μὴ ποιήσας Ἑλληνικά, quod verum; sed regulus ille, quantumvis Φιλέλλην, ut ait, origine Thrax erat; a cuius gentis atrocitate oculorum eruendorum supplicium haud fuisse alienum, damno visus experti infelices Phinei liberi et ipse tetri auctor sceleris feruntur in Scholiis ad Apollonii Rh. lib. II. 178. Alia Celeb. Iac. Perizonius. WESS.

CAP. CXVII. 5. Ἐνθαῦτα δὲ κατεχόμενοι) Placebat olim addita littera κατεχόμενοι, huc delati, sive reversi, uti in Aeschyleo, a Comico acerbius perstricto, Ἦκα γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι. Quoniam schedae vetant, patior vulgatum, retentos aliquantisper isthic declarans. WESS.

CAP. CXVIII. 2. Iustissimum ἔξ Ἀθηνίων, toties totiesque in Musis pravum: bonum vero ex Aldo atque aliis διαχρίτετο. [lin. 4.] Ionici enim commatis χρίσθαι, eiusdemque composita. Vide I. 21. WESS.

5. τοῦς Φοινίσις ἐπιβάς) Haec ut possent ἐκτραγωδεῖσθαι, rerumque humanarum lamentari vicissitudinem, Phoenissae navi scapham substituerunt piscatoriam; ex Trogo Iuliano II. 13. hinc Orosius II. 10. Ferebant, [lin. 6 seqq.]

πλέοντά μιν άνεμον Στρυμονίην ύπολαβήν μέγαν και κυματήν. Adfinis Atheniensium et fautor Boreas superbum Regem illaesus dimittere non poterat: ventus Boreas a sua velut sede eximie Στρυμονίας dicebatur; Στρυμονίου Βορέας meminisse Callim. Hymn. in Del. vs. 26. ubi notat ill. Ex. Spanh. qui plura dederat ad Hymn. in Dian. vs. 114. quo loco respicit Callim. Epigramma Simonidis ab Athen. servatum lib. III p. 125. c. ubi pro 'Ωκός libenter corrigerem, 'Οξύς από Θερμής όρνύμενος Βορέας: sic Boreae penetrabile frigus indicaretur. Quae hic praeterea traduntur, Graecorum illa videntur commenta, Herodoto minime probata; quod observare debuerat Brissonius hinc illa narrans, de Regn. Pers. I. p. 33. Vera videbantur Io. Tzetzae, Chil. I. vs. 996. 'Από Στρυμονίας δ' έπιβάς νηός αυτός Φοινίσσης, Έν τοίς άρίστοις τών Περσών κλυδωνος γεγονότος, Κέλινε τούτους έκπηδήν εις θάλασσαν τήν πλείον 'Όπως δέ και διδράκασιν, έκώνον προσηνούντες, 'Όπως τή πλείον κυφισθήν εύση τόν βασιλέα. VALCK.

7. άνεμον Στρυμονίην) Laurentii a Strymonia aasam docto viro praebuit corrigendi Στρυμονίην, quo facile captemus. Ab amne ventus Boreas Στρυμονίος et Στρυμονίης, isque inpetuosissimus. Callimachus H. in Del. vs. 26. Τόχα μιν και λάϊς ύπαι μπής κα πείσιν Στρυμονίου Βορέας Hinc Aeschyli πρὸς δ' από Στρυμόνος μολεῖσθαι ναυέσχαται, Agam. vs. 200. Callimachum respexisse Hesychius videtur in Στρυμόνος. WESS.

18. έκπηδών) Perplacet έκπηδέειν, ut έκδιαντίσθαι, non ταμαρτίαν, et χρίσθαι. Quae praecedunt, obiter Dio Chrys. attigit Or. XIV. p. 231. b. In proximis [lin. 22.] χρεῖν εἶναι φάνη, etsi Masti vulgatus praebent, vim non facio. Hec merum hic sequitur, στεφάνος praecipue (Eustathio ad Iliad. Σ. 597. docente) probantem: adde illi magnum Animi adversorem in Athen. lib. V. 8. [T. III. nuperae Edit. p. 121.] VALCK.

CAP. CXIX. 1. εύτος δέ άλλος λέγεται λόγος) Scripta exempla, quod ineditum erat, sic optime explicant. Respectus est ad initium c. 118. [Immo unice verum erat, quod nostri libri dedere: vide Var. Lect. ad h. l.] Vicinum εύτος σίψθη [lin. 3.] in Pass. nihil habere damnable, ostendit ad lib. IV. 157. atque alibi. WESS.

[8. τών δέ έργων ετο.) Ad id quod samae illi, de qua

h^{ic} agitatur, opponit *Herodotus*, responderi poterat: At remigum, qui in navi erant, nautarumque cunctorum opera opus fuit gubernatori, qua per vim tempestatis ad optatum litus eluctaretur. S.]

CAP. CXX. 4 seq. δαφνοδύμους αὐροῦς etc.) Donasse dicitur *Abderitanos* auro acinace, καὶ τήν τε χρυσοῦν αὐροῦς: quod ex Codd. revocabitur. Tiarā tamen infrequens fuisse putō Regium donum: *Acanthios* eodem quo *Abderitanos* hūnore Rex dignatus lib. VII. c. 116., ἰδαφνοδύμους τῶν Μῆδων. Nusquam etiam auro distinctam χρυσοῦν αὐροῦν memoratam legi tiarā, de qua praeter *Brisson.* multa *Gualteri* Adv. Misci posth. o. 24. sed alibi reperias χρυσοῦν αὐροῦν τῶν βασιλέων, et re χρυσοῦν αὐροῦ τῶν ἰνδίων. *Abderitanos* splendidi Xerxes eiusque exercitum excepisse convivio constat ex *Herodot.* VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narrat *Philos.* de Vit. Soph. p. 494. de *Protagorae* patrē *Maecandrio* *Abderitano*: δὲ χρυσοῦν αὐροῦ τῶν βασιλέων καὶ τῶν Μῆδων τῶν βασιλέων καὶ τῶν αὐτῶν αὐτοῦ. De *Protagorae* praecceptore *Democrito*, huiusque patrē, paria praedicat *Diogen.* Laert. IX. 54. testem citans *Herodotum*, de cuius nomine in aliud convertendo alibi coniecturam protulit *VALCK.*

δὲ χρυσοῦν αὐροῦν) Ex *Vallae* Latinis locum in statu suo de Rebus recte factum Msti testantur. Msti et paucorum rursus formam praefert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in Germania viro existimabimus, Aldinum rursus χρυσοῦν αὐροῦν tuente, et poculum auro indactum exegitante? Quid? Sed mihi tempero. Tempus, si qua apud audactorem potest, [vide *Athen.* XI. p. 650. f. et 797. b.] in Musis et solutae orationis auctoribus de poculo nunquam. Mos quoque Persicus, uti ad hunc diem in Oriente, nonne vestes, tiaras, acinaces. De *Acanthiis* lib. VII. c. 116. καὶ ἰδαφνοδύμους τῶν Μῆδων *Xerxes*. Post illa [in. 6.] ex Codd. novis, καὶ τῶν βασιλέων αὐροῦ, quomodo scriptum superfluum, reverterunt. Parum quoque afuit ab illis, quae isti de *Abderorum* sidu, innovandis. Rescisse impetus. Arripiant quibus volupe erit. *WESS.*

CAP. CXXI. 5: τῶν βασιλέων ἰδαφνοδύμους. *Y* Priscus praeposita istam partem ostendit magis. *Rod. Ph.* *Thomastides*, *Herodot.* T. VI. P. II.

Donar. c. 19., quam explicuit. Ad rem significantissimae fuissent dedicatae hae triremes, nec minus a Phormione et popularibus consecratae Neptuno ad Rhium Aetoliae apud *Thucydidem* II. 84.; tum Iovi Casio in Corcyra insula, ex solidiore tamen materia, in *Procopii* Bel. Goth. lib. IV. 22., ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXII. 2. αἱ λελαβήκει) Hic quoque nunc scribi malim αἱ λελαβήκει, num accepisset: quod supra Codices dederunt p. 217, 7. [III. 42, 20.] Vulgatam praefert, ubi haec describit, *Plutarch.* de Herod. Mal. p. 871. c. aegerrime ferens, huic de Aeginetis iudicio Delphicum Deum hic auctorem inscribi; is enim iuxta *Herod.* [lin. 4.] ἀπαίρει αὐτοὺς τὰ ἀριστήρια τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Accerbe *Plutarch.* Οὐκ ἔτι Σκύθαις, αἰτ, οὐδὲ Πέρσαις, οὐδ' Αἰγυπτίοις τοὺς ἱαντοῦ λόγους ἀνατίθῃσι πλαίτων' (ὥσπερ Αἴσωπος κέραζε καὶ πιθήκοις) ἀλλὰ τῷ τοῦ Πυθίου προσώπῳ χρώμενος, ἀπαθεῖ τῶν Σαλαμῖνι πρωτείων τὰς Ἀθήνας. Quem toties criminose tradūcit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquutum, cur illis hic sponte sua praetulisset Aeginetas? Si de Aeginetis scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, iussus et illa potuisset μετασκευάσαι: adeo neque huic criminationi species adest probabilitatis. VALCK.

5. τὰ ἀριστήρια τῆς ἐν Σαλαμῖνι etc.) Animadvertit *Plutarchus* liquida in his malignitatis indicia, sed iratior: posito animi aestu (*Vit. Themist.* p. 120. c.) Nostro, neque illaudato, accedit. *Aeginetis*, sive astu id evenerit *Spartanorum*, seu reapse ad *Salaminem* ceteros gloria anteierint, palmam inter civitates fuisse contributam, praeorum consensus est, *Diodori* lib. XI. 27., *Aeliani* *Variar.* XII. 10. etc. Mox [lin. 8.] male, etsi crater aureus fuerit, schedae *Arch.* Redi ad lib. I. 51. WESS.

CAP. CXXIII. 4. δίδεναι τὰς ψῆφους etc.) Nolo, quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, listem recepto movere. [Vide mox *Valckenario* notata.] Ἐσπερον, quod duobus in Codicibus, adstipulatores *Aristidem* T. II. p. 218. et *Plutarch.* *Them.* p. 120. n. nanciscitur: hic enim ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον ἔφερον οἱ στρατηγοί; plenius ille, καὶ φερόντων τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῶν ἀριστείων: unde *Canterus* *Chaeronensis* arae *Neptuni*, *Ποσειδῶνος*, titulum instauratum voluit, Nostro

praecedente. Ambo vero in latis sententiis ab Herodoto abeunt, et sumtas ex ara tabellas, sive ψήφους, significant; nec prave, pro diverso respectu. Insequens [lin. 8.] δεύτερα δὲ accipiendum pro δεύτερον δέ. Aristides, ἕκαστος γὰρ ἑαυτὸν πρῶτον Φέρων, δεύτερον συνέξιπτον ἅπαντες Φέροντες Θεμιστοκλῆς, Herodotea adumbrans; in quibus συνέξιπτον, sollemne in tabellis et sortibus, urna cadentibus, lib. I. 206. V. 22. oppido venustum. WESS.

Ibid. δίνεμον τὰς ψήφους) Revocarem reiectum δινέμοντο. Athenis, causa utrimque dicta, qui iudiciis distribuebant singulis τὰς δύο ψήφους, hi dici poterant διανέμειν τὰς ψήφους. Sed apud Herod. Graeci duces inter se calculos dividentes, quibus ferrent suffragia, δινέμοντο τὰς ψήφους; et quidem ἐπὶ τοῦ Ποσειδάωνος τῷ βωμῷ, ad altare Isthmii Neptuni; ut Dei maiestate moti sancte indicarent, τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον κρίνοντες (sive κρίνοντες, iudicaturi) ἐκ πάντων. Herodotea Plutarch. interpretatur in Them. p. 120. δι' ἀναχωρήσαντες εἰς τὸν Ἴσθμὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψήφον ἔθερον οἱ στρατηγοί. Hoc Athenis etiam nonnunquam factum liquet ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρίστου πάγου dicitur ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Φέρουσα τὴν ψήφον. Or. c. Macart. p. 601., τὴν ψήφον, κριμένην τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Φέροντες τοῦ Διὸς τοῦ Φραγρίου, - - ἐψηθίσαντο τὰ δίκαια. Mera iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871. d. qui ipsemet dixerat in Themist. p. 120. d. Θεμιστοκλῆς δὲ (καίπερ ἄκοντες ὑπὸ Φέροντος) τὸ πρῶτον ἀπίδσαν ἅπαντες. VALCK.

CAP. CXXIV. 3. ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη) Vincavimus prius ab iniuria H. Stephani lib. VI. 151. Ἐδοξώθη in eadem Recensione Voc. Herod. [idem Stephanus] legi posse ἰδοξώσθη, quod utique ipse, Aldo deserto mutaverat, suspicionem movet, nec urget tamen, idque rectissime. WESS.

6. ἐς Λακεδ. ἀπίνετο, θέλων τιμῆσθαι) Verisimilius mihi videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. d. Spartam vocatum deductumque a Lacedaemoniis fuisse Themistoclem, sibi nempe metuentibus nunc tandem, μή ποτε Θεμιστοκλῆς, ἀγανακτῆτας ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι, κακὸν μίγα βουλευσεται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ut scribit Diodor. XI. c. 27. idcirco tum ἐτίμησαν αὐτὸν διπλοσίοις δωρεαῖς τῶν τὰ ἀρι-

στεινὰ ἐλλεφόντων. Iuxta *Libanium* T. I. p. 14. c. illum ἱερειῶν-
των, τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίης ἀφορμὴν ποιούμενοι τὴν ἐκείνου
διάνοιαν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Lace-
daemoniis enarrat et *Plutarch.* In *Herod.* legerem [lin. 12.]
ex marg. *Stephani* προέπιμψαν ἀπὸ τὰ τριπλόσιοι Σπαρτιντῶν
λογάδης: quo honore neminem alium dicuntur prosequuti.
Hoc apud *Thucydid.* I. c. 74., Spartanis in membram
revocat orator *Atticus*: *Themistocles*, αἰτ, αἰτιώτατος ἐν τῷ
στενῷ ναυμαχῆσαι ἔγιντο, ὅπῃ σαφέστατα ἔσωσε τὰ πράγματα·
καὶ οὗτοι διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα τιμῆσθαι ἄνδρα ἔχοντων ὡς ὑμᾶς
ἐλθόντων: sic scripta Codices exhibent. VALCK.

12. προέπιμψαν ἀπὸ τὰ) Non nescio patrocinium, vete-
ri ἀνιόντα paratum. Praestat ex scriptis exemplis de-
promptum, estque apud *Aristidem* T. II. p. 219. in memo-
rabili hoc Atticum imperatorem deducendum et prose-
quentium comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad
honorem amplius et ad gloriam magnificentius publice a
Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equi-
tibus, primae nobilitatis, et regum stipatoribus lib. VI.
56., [conf. Adn. ad VII. 205, 9.] ad Laconicae fines honorifi-
ce deduci. Praedicant hoc eius decus *Aristides*, *Plutarchus*,
*Atheniensium*que legati, ad Spartanos perorantes in *Thu-
cydidi* lib. I. c. 74. WESS.

CAP. CXXV. 2. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) *Vallae*
Ἀφιδναῖον haud agnoscenti, nedum Ἀθηναῖον, modo plures
adforent suffragatores, adsensum cupide praeberem. *Bel-
binita* fuit *Timodemus*. Memini pulcre, Io. *Meursium* insu-
lam *Belbinam* Atticae populis sive pagis sine teste inse-
ruisse, et *Sponii* meruisse censuram, errantis tamen longe
obnegatos insulae incolae. Alia omnia *Strabo* VIII. p. 576.
et IX. p. 611. [p. 375. c. et p. 398. d. ed. Cas.] iam *Bel-
binita* si *Timodemus*, quomodo *Aphidnaeus*? Nam Ἀθηναῖος
Arch. ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in *Valla*,
aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse
vero *Belbinitanum*, acre *Themistoclis* responsum arguit.
Simile *Platonis* de Rep. I. p. 350. A. et *Plutarchi* Them.
p. 121. A., quo *Seriphio* obtreptatori *Themistocles*, ἀλλ'
οὐτ' ἂν ἐν Σερφίῳ ὦν, ἐγνόντων ἔδοξας, οὐτ' οὐδ' Ἀθηναῖος. Qui
quidem ex insula *Seripho*, hic ergo ex *Belbina*, insula ex
adverso Atticae obscuriore, cuius habitatores ob vilitatem

adeo contemptibiles, ut Βελβύτης Graecorum conviciis celebraretur. Testis est *Teles* philosophus apud *Stob.* Sermon. XXXVIII. p. 235., ubi nunc Βελβυτίης, sed ad Nostri praescriptum de *Abr.* *Ortelii* sententia reformandus. Si boni tamen commatis Ἀφιδναίος, quod valde metuo, quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solum superest, ut *Timodemus*, domo Belbinita, ius civitatis Athenis ob nescio quae merita, qualis *Cl. de Paus.* divinatio, consecutus fuerit et *Aphidnaeis* additus. *WESS.* — Nihil profecto rationi magis consentaneum videtur, quam *Pavii* haec interpretatio. S.

Ibid. Τιμόδημος Ἀφιδναίος) Adversarium in administranda republica saepius expertus *Aristiden*, habuit et *Alcmaeonem* *Themistocles*, teste *Platarcho* Tom. II. p. 805. Hic memoratus virtutis *Themistoclis* ignobilis obrectator *Timodemus* demo censebatur *Aphidnaeus*, ut supra *Callimachus* fuisse dicitur *Polemarchus* lib. VI. c. 109. *H. Steph.* ad h. l. *Valla*, inquit, Ἀφιδναίος omisit, aut potius non legit, quod certe suspectum etiam reddunt quae sequuntur. *Vallae* potius suspectam fuisse puto. Codicis scriptionem Ἀθιναίος, in *Arch.* etiam inventam; atque illum omittendum censuisse quod emendare non poterat. *Kühnius* in *Pausania*, et vir Doctiss. *Aug. van Staveren* in *Apollodoro*, corrigunt Ἀφιδνας pro Ἀθίνας: vid. *Miscell. Obs.* X. p. 382. Vereor ne correctiones istas labefactet epigramma *Cypselidarum* ad eandem pertinens *Castorum* historiam apud *Pausan.* V. p. 425. Τυνδαρίδα Ἑλίων φίλον, Αἴθραν δ' Ἀθιναίην ἔλαστον: et quidni canere potuit de *Therapnaeis* fratribus *Alcman*, οὗ Ἀθίνας ἔλουν. Eximiam mox lectionem, [lin. 4.] φθόνῳ καταμαργύν, *Herodoto* vindicavit *Clar. Wess.* in *Diss. Herod.* p. 203. *VALCK.*

3. ἐπιφάνειαν ἀνδρῶν) Adiuncto ex schedis nihil ad hanc rem utilius. Retinendum-ne vero καταμαργύν, an Codicum καταμαργύων revocandum, haesitavi. Visum hoc, a *Valla*, quod *Portus* coniiciendo tenuit, lectum, aequius melius. Nam καταμαργύν, inprehendendo tritum, solitarie deponi, vix tolerabile. Contra καταμαργύν, et more Ionica καταμαργύν, protervi hominis et invidia rumpentis insaniam egregie declarat. Quo qui ingenio μιμαργωμένοι κυνδρασιῶς *Aeschylo* Suppl. 766. In vicinis [lin. 7.] scholion

ἐνέκτετο καὶ Mssti extrudunt, alioqui non in absurdis, uti lib. VII. 158. WESS.

8 seq. οὐτ' ἂν ἐγὼ τῶν Βελβινίτης) Unius Herodoto Platonis opponi potest testimonium (nam a Platone sumserunt Cicero ceterique) lib. I. de Rep. p. 329 seq. Τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὐ' ἔχει, ὃς τῷ Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ καὶ λέγοντι, ὅτι οὐ δι' αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πέλιν, εὐδοκίμοι, ἀπικρίνατο, ὅτι οὐτ' ἂν αὐτὸς Σεριφίος ἂν ὀνομαστός ἐγένετο, οὐτ' ἂν ἐκείνος Ἀθηναῖος. Velut Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. II. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonici nobis servavit ad hospitem quemdam suum Seriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba comparant ad illa Platonis, praeter illius interpretes, P. Leopardus Em. lib. XVIII. c. 25. et Andr. Dounaeus in Demosth. p. 54. Herodotei Themistoclis Βελβινίτης, sive potius Βελβινίτης, obscurae cuiusdam insulae Belbinae civis fuit, quae ab Attices promontorio Sunio non longe remota Scylaci p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo et Berkel. ad Steph. Byz. in Βέλβινα: hinc Βελβινίτης formatum praeter Berkel. et Holsten. vidit Io. Meurs. Misc. Lacon. IV. c. 4. qui, istius insulae non recorlatus, insulanum tamen sensit debuisse designari Teleti apud Stobaeum p. 233, 5. καὶ ὀνειδίζουσι μὲν, ὅτι Κύπριος, ὁ Μυκῶνιος, ὁ Βελβινίτης, corrigens Βελβινίτης: sed, qui tam multa de nobilissima insula Cypro collegerat, mirari certe debuit, hic tanquam convitium poni si quis dicatur Cyprius: libenter ista sic corrigerem: καὶ ὀνειδίζουσι μὲν ὅτι Κύβριος, ὅτι Μυκῶνιος, ὅτι Βελβινίτης. VALCK.

CAP. CXXVI. 3. στρατοῦ, τὸν Μαρδόνιος ἐξελίχτε) Nimiae doctissimorum virorum in re, me iudice, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus eius copiis ccc. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reductis iisdem Thessaliam versus. Ex copia itaque discrepantia scripturae τὸν Μαρδ. ἐξελίχτε selegi. WESS.

CAP. CXXVII. 6. Κριτοβούλῳ Τορωναίῳ ἐπιτροπέειν) Non ausim hinc quidquam auferre aut demutare: non ἐπιτροπέειν, in cura et administratione civitatis frequens, lib. III. 15. et 82.; non Τορωναίῳ, siquidem Toronaei is generis. De Valla sileo. Recte castigatur, ad unum Critobulum

adplicans, quod toti Chalcidicae genti concessum. Confer Is. Casaubonum in Strabon. X. p. 685. [Comment. ad pag. 447. ed. Cas.] WESS.

CAP. CXXXVIII. 3 seqq. Τιμῶνες ὁ τῶν Σικωνίων στρατηγός etc.) Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Potidaea prodenda, ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν, ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι, --- τίλος μὲντοι τοιαύδε ἐγένετο. Ista opinor recte Vallam cepisse, incertum mihi quonam modo ab initio; --- ad extremum ita actum est. Opponi enim hic ἀρχὴν et τίλος recte Koenius animadvertit; mirorque cur non nominati Bossii ex Obs. Crit. pag. 59. novam versionem veteri substituerit Clae. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Artabazi commentum retulit Polyae. VII. c. 33, 1. ubi Timoxenus dicitur Σικωνίως. Herodoti tum forte immemor, Σικωνίως tamen illic legendum sensit Cl. Adr. Heringa Observ. c. 15. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte mittendi Aeneas in Poliorcet. c. 31. velut modum quintum decimum haec habet de Timoxeno et Artabazo Herodoti, quem paene ad verbum descripsisse Aeneam monuit Casaubon. VALCK.

8. παρὰ τὰς γλυφίδας) Ab Aenea Poliorcet. cap. 31. p. 1704. [p. 466. ed. Lipsiens.] bene hinc derivata corrupe- rant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Polyaeo, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus Σικωνίως, in Cod. Florentino Σικωνίως, cui primas Maasvicius cur negavit? idem Berglerus miratur. Praeterea [lin. 4 seq.] ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν ἔγωγε etc. explicuit Cl. Bos Obs. Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξύματος παρὰ τὰς γλυφίδας) Haec minus recte conversa egent levi correctione, τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας περιελίξαντες: verbis adiectas sic solet Noster repetere prae- positiones: ad eam rationem Aeneae suo Casaubonus restituit: οἱ δὲ τοῦ τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας ἐλίσσαντες τὸ βιβλίον, circa sagittae crenas epistolam volventes. [ubi quidem alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.] Sequentia ferme describens Herodoti [lin. 10.] τὸ ἰσώτερος, interpretatur καταφανής. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἀμαρτῶν τοῦ χωρίου, ad ista haec adduntur apud Aeneam, διὰ πνεῦμα καὶ φάλλον πέρωσιν, quae Casaubonus omisit in versione: istorum tandem loco, τὸν δὲ βλαβέντα περιδράμε δμῶλος, [lin. 13.]

Aeneas dedit, πρὸς δὲ βληθῆτα περιέδραμεν ἔχλος: ubi proxima totidem sunt verba *Herodoti*. In *Timoxeni* scelere tegendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VALCK.

16. παρὴν) *Mediceum* deserui, sine ullo fulcro incidentem: structura tamen non improba, et lib. III. 114. atque alibi sese offerens. Quae vero deinceps [lin. 18.] μὴ καταπλῆξαι Τιμόξεινον προδοσίῃ, de proditionis supplicio in Latinis *Vallae* sumuntur, indignante, neque iniuria, *Porto*; qui, ob proditionem *Timoxenum* metu non percellendum, ex communi eius verbi notione, haud prave. Mihi, ut ingenue dicam, blanditur quodammodo *Arch.* μὴ καταπλῆξαι Τιμ. προδοσίῃ, non implicare proditionis crimine. Notum in *Musis* καταπλῆναι usu diversiore, nec hunc tamen sermonis genius adspernatur. WESS.

CAP. CXXIX. 2. γίνται ἄμπωτις) *H. Stephanus* [post Ἀραβ. δι comma interserens, quod et *Gronov.* tenuit] male separavit iungenda: Ἀραβὰς δὲ ἐπειδὴ πολιορκίοντι etc. Ad *Longinum* *Iac. Tollio* p. 70. hic ἄμπωτις dici videtur, quam mox *πλημμυρίδα* vocat *Herodotus*: ubi paulo post nostris in exemplaribus mentio sit τῆς τι ἰσχύος καὶ τῆς πλημμυρίδος, forte disputari posset idem-ne voces illic denotent ap diversa; sed hoc dubium esse nequit, quia et hic opposita sint, ut apud alios, ἄμπωτις et πλημμυρίς. ἄμπωτις maris est recessus, ἀναποθέιντος τοῦ ὕδατος, quum aqua velut resorbetur; πλημμυρίς, aestus, vel aestuantis aquae accessus. *Homeri* *Charybdis* τρεῖς τ' ἀνίστην ἐπ' ἡματι, τρεῖς δ' ἀναψοιβοῦσι, *Od. M.* 105. *Demosthenes* *Thrax* in sua Paraphrasi posuerat, *Eustathio* teste: ἡ ὀνυμαζομένη μὲν Χάρυβδις, αὐτὴ δὲ τοῦτο ἄμπωτις τοῦ πηλάγους βικιστάτη, καὶ αὖθις πλημμύρα. Quae aliis πλημμύρα, πλημμυρίς, vel πλάμη, Ionibus et *Herodoto* dicta fuit ἰσχύς. Errantem *Suidam* in voc. Ῥαχίαν recte corrigiit *Küster.*; sed aptiora dare potuerat eam in rem istis paulo post hoc capite lectis; quae sola dedit et in *Indice* suo *Portus*: conf. *I. Wasse* ad *Thucyd.* p. 244, 10. et *H. Steph.* *Thes. Ling. Gr.* III. p. 671. D. *Herodotus* lib. VII. cap. 198. in *Maliaeo*, inquit, sinu ἄμπωτις τι καὶ ἰσχύς ἀνὰ πάντων ἡμέρων γίνται, quotidie maris sunt recessus et accessus. De sinu Arabico *Noster* II. c. 11., ἰσχύς ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πάντων ἡμέρων γίνται: sed huius sinus accolae barbari, iuxta

Biodor. Sicul. III. c. 40., memoriam servabant *μεγάλης τινός γενομένης ἀμπώτειας*, qua sic mare refugerat, ut fieret τοῦ πάλπου ξηρὸς πᾶς ὁ τόπος: postea tamen aiebant πάλιν ἐπιδουσαν ἐξαΐσαι πλῆμυν (ἡχίην Herodoto) ἀποκαταστήσαι τὸν πόρον ἐκ τὴν προῦπάρξασαν τάξιν. In istis solito longe maior *aquatum recessus accessusque* *μεγάλη τις ἀμπωτις* et *ἐξαΐσις* *πλῆμυ* dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur illic inexpectata et ad eum modum invisitata: ut adeo poena videretur a Neptuno Persis immissa: nam fuisse dicitur *ἀμπωτις* τῆς θαλάσσης *μεγάλη*, et *ἐπιθεῖν πλημμυρὶς μεγάλη*, ὅση οὐδαμᾶ κω. Iam rationem exputare nequeo, cur voces idem significantes, quibus facile quis in errorem induceretur, iungi voluisset Herodotus: suspicor adeo, quam primum *πλημμυρίδα* dixerat, hic iterum suo more *ἡχίην* dixisse, atque ista καὶ τῆς *πλημμυρίδος* ab alia manu inventa, ut Noster [lin. 11 seq.] tantum dederit: αἴτιον δὲ λέγουσι Ποτιδαῖται τῆς τε *ἡχίης* καὶ τοῦ Περσικοῦ πάθους γινέσθαι τὰτα: hanc vero causam fuisse tradunt Potidaeatae maris in tantam altitudinem exaestuantis istiusque Persarum cladis. VALCK.

12. τῆς τε *ἡχίης* καὶ τῆς *πλημμυρίδος*) Merito L. Küsterus miratur Suidam in Περσίαν scribere, Ionibus Πρῆξιν eandem esse ac τὴν ἀμπωτιν καὶ τὴν ἀνὰχώρησιν τῆς θαλάσσης, h. e. maris recessum; siquidem aestus illis est maris, sive eius accessus: certe Herodoto ἀμπωτις καὶ ἡχίη semper de recessu et aestu, lib. II. 11. VII. 198. et ἡχίη eodem libro cap. 37. Quare et hic, nisi cui de glossa suspicio veniat, *ἡχίη* καὶ *πλημμυρὶς* rem eandem συνανήμως ex Porti opinione indicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utriusque vocabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. WESS.

19. οὕτω ἔπρηξαν) Usitatissimam in pessimo successu formulam [qua careri h. l. posse Gron. censuerat] hinc amoliri non sustineo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐπ' Αἰθιοπίας στόλες οὕτω ἔπρηξε. IV. 77. οὕτως μὲν νῦν οὕτω δὲ ἔπρηξε. VI. 44. ὁ μὲν δὲ ναυτικός στρατός οὕτω ἔπρηξε. WESS.

CAP. CXXX. 1. Ὁ δὲ ναυτικός ὁ Ἐβέρτω) Satis olim commodum Ὁ δὲ ναυτικός στρατός ὁ Ἐβέρτω Gronovius immutavit, quem vide. WESS. — Ut saepe ὁ πειρὸς, sic et nūde ὁ ναυτικός (scil. στρατός) dici potuisse monuit Gronov. quemadmodum c. 131, 4. et VI. 96, 16. Sic vero et VII. 203, 7. S.

4. ἔαρος δι' ἐπιλάμψαντος) Codices etiam praebent. I. cap. 190. ἔαρ ὑπέλαμπε: hic si darent ἔαρος δι' ὑπολάμψαντος, praeferrem ut usitatus. Hoc ubi habet Chariton III. p. 51, 9. dedit Herodotea Clar. D'Orvillius. ex ἐπιλάμψαντος hoc in loco maius incrementum colligens; sed confutit illud vox adiecta πρώτος: paulo etiam post memoratur τὸ ἔαρ γινόμενον, oppositè ad ἔαρ ὑπολάμπον, vel ὑποφαίνον. Nusquam apud Xenophontem invenietur, ut puto, ἔαρ ἐπιφαίνει: sed ἔαρ ὑπὸ φαίνε p. 292, 27. 300, 17. et alibi. Sic Livius orditur librum XXII. *Iam ver appetebat, et Hannibal ex hibernis movit*: ista Codicum lectio ceteris videtur anteponenda. [Vulgatum ἐπιλάμψ. constanter tenent libri omnes.] Hic Herodoto scribi quoque potuerat, ut alibi solet, ἅμα τι ἔαρ ὑπέλαμπε, καὶ ὁ ναυτικός συνελήγτο ἐς Σέρμον: eleganter nunc ponitur, πρώτος συνελήγτο, maturus, pro πρώτῳ. Pro ἐψῇ, sero, ut Latinis serus, non usurpatur (quod sciam) ὁψιμος, sed ἐψέζων: pro σκίτους ἔντος, σκοτιαίς adhibetur, ut vespertinus. VALCK.

10. ὁ Ἀμίτρης) Fuerat Ἰθαμίτρης, sicuti lib. IX. 102. cuius priore obsolescente littera, mutataque altera, id prodiit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vacat. Fuerit-ne Ἀρτύνης Ἰθαμάτρεω lib. VII. 67. huius frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius προΐσαν ex Codicum discordie scriptura, et τὸ πρὸς ἐσπέρης, quod c. 132. WESS.

CAP. CXXXI. 5 seqq. Λευτυχίδης ὁ Μινάριος etc.) Leotychidae pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique maiores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Spartaē non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post Leotychidem primi memorantur, non fuere Reges, scribi non potuit hoc capite [lin. 13,] οὗτοι πάντες πλὴν τῶν δυῶν: corrigendum videtur, οὗτοι πάντες, πλὴν τῶν ἐκ τῶν μετὰ Λευτυχίδα πρώτων καταλεχθέντων, οἱ ἄλλοι βασιλεῖς ἐγένοντο Σπάρτης. Levissima correctio, quae Iac. Palmerio debetur, fit unius literae mutatione; reliqua Palmerii molimina probari nequeunt. Reges Proclidas enumerans Herod. forsitan in generis auctore Procle substituit, aut in primo potius iuxta Lacaelaemonios Rege Aristodemo; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens Eurysthenidas lib. VII. c. 204.

Ab aliis dissentientes Lacedaemonii (lib. VI. cap. 52.) λέγουσι αὐτὸν Ἀριστέδμην τὸν Ἀριστομάχου, τοῦ Κλειδοχίου, τοῦ Ἰλλου, βασιλεύοντα ἀγαγεῖν εἴπας. Quantillum iam fuit exemplaria Herodotea corrigentibus illinc repetitos Aristomachum, Cleodaeum, Herculem, ad utramque seriem adiciere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omissis, hic (si vera suspicor) decem Reges memorarentur Leontychidae progenitores ex Heraclidis sati, *Aristodemus*, *Procles*, *Sous* (hunc recte, opinor, *Io. Meurs.* interserit reliquis. *Euryphontis* patrem, de *R. Lacon.* cap. 15.) *Euryphon*, *Prytanis*, *Eunomus*, *Polydectes*, *Charillus*, *Nicander*, *Theopompus*: hic *Herodoto* decimus, aliàs Regum dicitur ex ista familia nonus, quia non *Aristodemus*, sed primus Rex statuitur *Procles*. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet [*lin.* 10.] formam nominis *Εὐρυφώντος*, illam quidem instar aliorum ex *ἰων* contractorum legitimam, sed in hoc nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit *F. Sylburg.* ad *Pausan.* [lib. III. c. 2.] pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores *P. Faber Agon.* III. 18. *Iac. Palmer.* Exerc. pag. 381. *Nic. Cragius*, *Io. Meursius*, *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* pag. 129. *Εὐρυφών*, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, scriptionem *Εὐρυφών*, *Pausaniae*, me iudice, tribuendam et *Plutarcho*, in cuius *T. I.* p. 662. E. pro *Εὐρυφώντι* δὲ, scribendum *Εὐρυφώντι*. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit *Etymol.* p. 397, 12. *Εὐρυφώντης*, quae non sane censi debet ex *Εὐρυφώντι* κατὰ σύνθεσιν nata, sed potius ex *ῶντης* contracta, sicut *Μινώτης* et similia. VALCK.

6 seqq. τοῦ Ἡγυσίλειω etc.) Ex *Eurysthenidarum* familia *Ἡγυσίλειος* lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. Ἄγης, non sine lite. [Vide ibi notata.] Reliqua *Proclidarum* series, ubi scriptores priscos in consilium miseris, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post *Leontychiden* depositis. Ubi vero *Anaxandridae* regis, filii *Theopompi*, nepotisque eiusdem *Archidami*, pronepotis *Anaxilai* et abnepotis *Leontychidae*, inter Spartanos reges mentio? *Pausanias* III. 7. *Proclidarum* successionem multo digessit aliter;

habetque sibi suffragatores magnae in talibus auctoritatis. Ista ad incommoda cum Nobil. Palmerius animum attenderet, nossetque, *Aristodemum*, *Aristomachum*, *Cleodaeum*, *Hyllum*, in Spartanorum regibus haud censeri; scriptumque [lin. 13.] fuisse decrevit. πλην τῶν δ' ὑστάτων καὶ τῶν ἑμὲν Λευκίδηα πρώτων καταλεχθέντων, exceptis quatuor ultimis, et iis septem, qui post *Leutychiden* recensiti sunt, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quae optimi viri medicina modum excedit, nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit [lin. 8 seq.] quae sic fingi debebant, Χαρίλλου, τοῦ Πολυδέκτου, τοῦ Εὐνόμου: nam *Charillus Polydectis* fuit filius, *Eunomi* nepos, sicuti *Io. Meursius* Regn. Lacedaem. cap. 16. et *Ed. Simsonius* Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam praeterea abest *Sous*, *Euryphontis* pater, *Prochis* filius; eodem *Meursio* c. 15. monstrante. Omnes hae turbae et errores iniuriae temporum et librariorum debentur; expeditu, silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus Χαρίλλου suum nomen, obtemperans *Pausaniae* pluribusque aliis; inde Χαρίδαν apud *Plutarch.* in *Lycurg.* frequentatur titulus. WESS.

CAP. CXXXII. 13 seqq. τὸ γὰρ ποταμὸν αὖν etc.) Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tum etiam, quod Graecorum multi accurata ulteriorum locorum notitia deficerentur. De multis loquor: nam Atheniensibus ora Asiae et Thraciae ad Hellespontum navigationibus in *Sigeum*, *Ephesum*, *Chersonesum*que exploratissima erat; neque Spartanis ignotus *Sami* viciniaque situs lib. III. 46. Haud districte ergo haec sumenda, nec de omnibus omnino Graecis, sicuti accepisse videtur *Libanius* Or. XIX. p. 480. ubi ὑπερνεχθῆναι Δῶλον Φοβερόν fuisse olim τοῖς Ἑλλήσι adseverat. Quam quidem *Sophistae* aberrationem *Cl. D'Orvillius* Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. WESS. — Est in his sane hyperbolica quaedam descriptio metus atque terroris, qui Graecos, quamvis *Salaminiā* pugna victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut de novo subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrepebat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo praeter spem opinionemque emergerant; quum praesertim etiam tunc et *Marodonius* cum immani exercitu in Graeciae visceribus haereret, et in *Ioniae* ora, si classem eo mitterent, *Xerxes*

et classis suae haud poenitendas reliquias et alias ex Asia contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

16. συνταται δι τοιούτω) Concinnius Arch. τοιοῦτοι sive τοιοῦτο, quae et Pavii coniectura, belle observantis, planiorem futuram descriptionem, si [lin. 17. et 19 seq.] τὸ πρὸς ἱσπέρης κατωτέρω Σάμου et τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω Δήλου Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum ex orientis plaga progressus infra Samum, et Graecorum ab occidente ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, habita utriusque itineris diversa ratione et respectu. WESS. — Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere fortasse inter se permutatas esse sedes vocum ἀνωτέρω et κατωτέρω: sed in vulgatam scripturam consentiunt libri, et haud multo ante (cap. 130, 10 seq.) de Persis similiter dixerat Noster, οὐ προηίταν ἀνωτέρω τὸ πρὸς ἱσπέρης. Quod si hic item de Graecis diceret τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρω, posset hoc vocab. pro synonymo haberi τοῦ πορρωτέρω, quemadmodum I. 190, 12. At hoc loco manifeste ἀνωτέρω et κατωτέρω invicem opponuntur. Quod ita intelligendum videtur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicae orae fuisse vicinam, Delum vero in medio Aegaeo mari, pari fere intervallo a Graeciae continente et a Ioniae ora distantem. Igitur, quemadmodum in re nautica ἀνάγισθαι dicitur qui ab ora portus apertum mare navigat, κατέγεται vero qui oram petit; sic facile patet, quo pacto Persae dicantur non ἀνωτέρω Σάμου occidentem versus ausos esse navigare. Iam, quum Delus in medio mari Aegaeo sit sita, qui e Graecia Delum versus navigat, is quidem perinde ἀνάγεται: sed qui, postquam e Graecia Delum pervenit, deinde Delo proficiscens Ioniae oram petit, is κατέγεται: et hactenus dicit Herodotus, Graecos κατωτέρω Δήλου non ausos esse orientem versus navigare. S.

20. οὕτω δὲ τὸ μῖνον ἰφύλασσε) Haec scriptura ab ipsa re et schedarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἄνδρα Εὐρωπαϊά γένος) Ex Cariae Europa apud Steph. Byz. fuisse Myn istum, credibile fit. Habent in Syria, Euphrati proxima, aliam Europum plures, adscripti ad Hieroclis Synecdem. pag. 713.; quae, Macedoniae post Alexandrum originis, nihil ad haec tempora.

Tzetzes *Myn*, Samiam domo, offert ad *Lycophron*. p. 141., Atheniensibus regis Persae litteras interpretantem, haud scio unde acceptum. Mox χρησόμενον ἔλθῃν qui voluerint, Codices inque adstipulatores nanciscuntur. WESS.

3. ἄνδρα Εὐρωπαϊά γένος) Carem hunc bis c. 155. vocat Εὐρωπαϊά: iuxta *Palmerium*, ab *Europa* *Idriade* dicta. Notae sunt aliunde Macedoniae Syriaeque urbes dictae Εὐρωπαϊές: huius nominis urbem fuisse Cariae unus scribit *Steph. Byz.* illinc tamen gentile deducens Εὐρωπαίος: ab Εὐρώμος eidem flectitur Εὐρωμεύς: et solius Cariae fuit Εὐρώμος, variis memorata in *Nota Berkelii* ad *Steph.*; saepius etiam, ut *Polybio*, sic *Livio* XXXIII. c. 30. cui incolae sunt *Euromenses* XXXII. c. 25. *Myn* tamen *Europensem*, ἄνδρα Εὐρωπαϊά Μῦν, ex his *Herodoti* habet in *Phocicis* *Pausan.* p. 755. Hominem e Caria, cur Persa miserit *Mardonius* ad oracula Graecorum, illi non erit obscurum, qui Carus fuisse noverit minimum διγλώσσους: Graece intelligentes non tantum, sed etiam Persis Graeca interpretantes. Apud *Thucyd.* VIII. 85. Spartano *Mindaro* *Tissaphernes* ἐνέτιμψε πρεσβυτήν τῶν παρ' αὐτοῦ, Γαυλιέτην ὄνομα, Κάρρα διγλωσσόν. Cum Graecis ducibus agens *Cyrus* minor *Caribus* utitur interpretibus in *Xenophontis Κύρου Ἀναβάσει*: quumque ventitabant in aulam Persicam Graeci, tales et illic habuerunt interpretes. In *Aeliani* Var. I. 21. legendum arbitror, ἔλαγε δὲ ταῦτα, Φράζων δὲ ἑρμηνεύς, pro παίζων: ubi Vir clar. aliena comminiscitur: illud aptum isthoc loco vel hoc declarat *Xenophontis Ἀναβ.* II. p. 168, 10. Φράζουσιν ἄλλῃ. In proximis *Herodoti* [lin. 5.] minus accommodum εὐδὶ, scribiq; mallet *Koenius* τῶν εἰδ' τε ἢ οἱ ἀποκριμήτασθαι. VALCK.

CAP. CXXXIV. 5. Trophonium adgressus Europensis Car *Lebadiae* dicitur καταβῆναι παρὰ Τροφῶνιον: quod rarius altero καταβάνειν εἰς Τροφώνιον iudicat vir summus ad *Lucian.* p. 339. [Dial. Mort. III. 2.] VALCK.

7. κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱροῖσι αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι) Corrigens errorem *Vallae* *Portus* in hunc ista sensum reddidit: ut enim *Olympiae*, sic etiam illic sacris (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad huius mentem ἱεροῖσι scribit vir doctus. [Reisk. in *Miscell.* Lips.] Isthoc modo si essent capienda, hic forte locus fuisset χρη-

σήμερος, quae velut ex Herodoto memorantur *Ammonio* in *ισμηνίῳ*. Sed, quae leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc autem Herodoti loco quid requiri peculiare, quod locum habuerit in oraculo Iovis Olympiae, et Apollinis Ismenii Thebis; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi ante victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevabatur: Διελθὼς ἀνὴρ στίφανον μὲν ἔχει, δέψαι δ' ἀπόλαλε, *Diogenes*. Cent. IV. Pr. 26. vid. *Lucian*. T. II. p. 204. [Phalar. H. c. 8.] Literas aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι etc. restitui commodè posse, κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἐμπύροισι αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι, ignem victimarum vaticinum illic (in Ismenii Apollinis Thebis) consulere licet, ut Olympiae. De multis pauca sufficient: *Pindar*. Ol. VIII. 3., Ὀλυμπία Δίῳ πῶν ἀλαθείας, ἵνα μάντιες ἀνδρῶν Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παρκαπὶ - Ρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου. *Schol.* in Ol. VI. 112. Μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, εὐ ἀρχαῖος πύλον ἐλάμας τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία, ἣ καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ἰαμίδαι χρῶνται. De oraculo Apollinis Ismenii Thebis, *Schol.* ad *Soph.* Oed. Tyr. vs. 21. Ἐπ' Ἰσμενίου τε μαντεία σποδῶ) Ἀντὶ τοῦ βωμῶ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἱμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς *Θηοφ.* Φιλόχορος. VALCK. — Vallae Latina in templis dudum Portus proscrispsit. Χρηστηριάζονται αἱ εἰς μέγιστα, capris matatis responsa petunt Delphis, in *Diodor.* lib. XVI. 26., οὗ μαντεῖσθαι apud *Pausan.* VI. 2, de quibus aliàs, dicendi genus patefaciunt. Quid Olympiae fieret, est in *Pausan.* lib. VI. c. 15. [?] et *Criticis* ad *Pindari* Olymp. VI. 112. WESS. — Ἐμπύροισι utique cum *Valck.* malles: at, quum in vulgatum consentiant libri, non obtrudendum istud Herodoto erat. ἱεροῖσι χρηστηριάζεσθαι est oracula ex victimis petere. conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum Oraculorum responsa alio modo edebantur: Thebis, ait Herodotus, quemadmodum Olympiae, per victimas. Nec vero hic extispicium solum aut maxime intelligi par est, quippe quo quilibet vates ubique utebantur. Sed Olympiae ex flamma ardentium victimarum (ἐμπύροις, id est, *Hesychio* interprete, καίονμένοις ἱεροῖς) capta fuisse dei responsa, docent Veterum testimonia a viris doctis citata: quod quoniam Herodoti aetate in vulgus notum esse debuit, consentaneum videtur, ut, quae is h. l. ἱερὰ dicit, illa καίονμενα ἱερὰ vel ἄμματα intelligantur. S.

8. ξύν τινι καὶ ἐν Ὀηβαῖον). Ille ξύνος, qui pecunia victus in Amphiarai templo indormiit, genere Lydus. *Plutarcho* Arist. p. 330. c. teste, erat. Ergo vitiose in eiusdem T. II. pag. 412. A. ὁ δὲ πιμφθεὶς εἰς Ἀμφιάρεω δοῦλος ἴδοιτο κατὰ τοὺς ὕπνους. Quale peccatum frequens, neque abs dectis hominibus, *Rutgersio*, *Pavio*, *Bergleroque*, sine virgula praeteritum. *WESS*.

8 seq. κατεκοίμισι εἰς Ἀμφίαρ.) Scribi malim κατεκοίμῃσι εἰς Ἀμφιάρεω, sive casus censeatur secundus atque visitatio in talibus, seu potius quartus et rarior, quia legebatur ante εἰς Ἀμφιάρεων: cubitum ivit in aedem Amphiarai. [Teneamus, puto, genitivum casum.] *Triclin.* ad *Soph.* Oed. Tyr. 114. ἀπῆλθεν -- εἰς Ἀπόλλω. *Apollod.* III. p. 203. εἰς Πυθίαν ἦλθε. *Lucaneum* in Act. Ap. XVI, 40., εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀυδίαν, est et illud ad Atticam normam, *Aristoph.* *Plut.* 237. *Demosth.* p. 733, 79. *Lysiae* p. 539, 7. In fine capitis [lin. 15.] non relicerem si plures darent Codd. lectionem marg. *Steph.* ὑγκατακοιμηθῆναι. In Amphiarai templo ὑγκακοίμῃσι qua solerent abstinentia praeparari ad somnium fatidicum accipiendum, tradit *Philostr.* de Vit. Apoll. II. 37. Propria erant de his verba ὑγκοιμάσθαι, ὑγκατεδεῖν, excubare: vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* I. [cap. 53.] p. 63. et *Davis.* ad *Ciceron.* de Div. I. c. 43. ubi vulgatum excubabant forte tuebitur *Xenophontis* ἱκεσθῆναι, p. 278, 37. In aesculapii fanis, suo quisque ordine ὑγκοιμησῃσι, interea circa templa excubabant aegroti: tales intelligendi sunt πρὶ τὸν θεὸν θεραπεύειν apud *Aristiden* T. I. p. 631. vid. *F. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Arist.* *Plut.* p. 450. tales etiam latent in voce perverse scripta apud *Pausan.* II. pag. 236. περιουσι μὲν δὲ καὶ ἄλλοι, καὶ τὸ πολὺ εἰκάζεται (lege ἱκεται) τοῦ θεοῦ. Caeterum a Mardonio missus εἰς Ἀμφιάρεω δοῦλος [conf. *Wess.* ad I. 8.] quid in somnio videretur expertus, *Plutarchus* nobis narrat de Orac. Def. p. 412. A. *VALCK.* — Quod lin. 8. praecedente nostro cod. F. κατεκοίμῃσι dedit, ut *Valck.* maluerat, id in suo quoque codice *Valla*, ceperisse videtur, cuius haec sunt latina: tum, quodam corrupto, in delubro Amphiarai (constat) obdormisse. Si κατεκοίμῃσι probes, transitive fuerit accipiendum, curavit ut ille homo sui causa in Amphiarai delubro pernoctaret. Sed probabilior prior ratio. *S.*

τῆς αὐτῆς ἐγκατακοιμηθῆναι) *Amphiaraus* τῆς δὲ οὐρανίου μαρτυρίας censebatur auctor, *Pausan.* l. 34. Cuius in fano propterea sciscitaturi pellibus incumbabant stratis, somnosque petebant. Illud autem ἐγκοιμᾶσθαι dicere quum solcant, remque ipsam ἐγκατακοιμηθῆναι praestantium schedarum censebimus? Superius κατεύεσθαι [lin. 9.] recte *P. Leopardus* Emend. VIII. 1. explicuit. WESS.

CAP. CXXXV. 4. ἐς τοῦ Πτώου Ἀπόλλ.) Hunc etiam *Apollinem* Πτώου (sive Πτώον, *Etymol.* p. 413, 28.) ante pugnam *Leucetricam* adhibuisse dicuntur *Pausaniae* Thebani IV. [cap. 52.] p. 360., in Asii veterrimi poëtae carminibus iam laudatum, secundum eundem IX. [c. 25.] pag. 755. ubi ex *Herod.* nobis enarrat quid evenerit *Myri*; hunc interrogasse Deum τῇ φωνῇ τῇ σφιδίῃ καὶ οἱ χεῖρας τὸν θέν, ὡς ἰδανίσαντα εὐδὲ κῦδον, διαλέκτῳ τῇ βαρβαρικῇ. Iuxta *Herod.* aderant *Cari* ἀπεργαζόμενοι τὰ θεοπιδίῳ ἔμελλε *Deus*: tales ταχυγραφούντες καὶ τὰ μαρτυρικά ἔπη μεταλαμβάνοντες *Eustathio* memorantur ad *Od.* θ'. p. 323, 35. Hi boni Thebani, solam intelligentes, ut istis temporibus plerique omnes, linguam patriam, mirabantur procul dubio linguā *Caricā* respondentem: neque enim verisimile, *Deorum* in oraculis administratos diversis linguis respondisse, prout quaeque consulentibus esset patria; et figmentum arbitror *Grammaticorum*, quod nobis narratur in *Schol.* ad *Soph.* *Trach.* 1184. Hic narrata respexisse *Plutarchus* videtur, de *Orac. Def.* p. 412. A. loco lacunoso; in *Gryllo* p. 990: E. narrans quid ἐν τῇ θόλῳ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος sub etiam aevo inscriptum manserit. VALCK.

5. καλεῖται μὲν Πτώον) Reponunt Πτώου, scriptis non addicentibus. Fabulabantur veteres, *Latonam* conspecto apro ἀναπνεύθῃναι, perterritam; inde filio Πτώου cognomen, monti quoque, ad quem hoc fanum, Πτώου venisse titulum, in *Plut.* *Pelopid.* pag. 286. c., cuius in *Commentario* de *Orac. Defect.* pag. 414. A. περὶ τὸ Πτώον tam templum quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 412. A. oraculi Πτώου mentio: quae enim isthic, *Amphiarai* et *Ptoi* responsa, huc unice pertinentia, manifesto requirunt. Ulcus loci *Aug. Bryanus* ad *Plut.* *Pelopid.* pag. 216. prudenter tractavit; neque medicam illi manum, operae *Herodot. T. VI. P. II.*

Bryani ignarus, *Io. Iac. Reiskius* negavit; sed vel sic metuo, ut sanata sint cuncta. Ceterum in aedis collisque situ *Strabo* lib. IX. p. 635. [pag. 413. ed. Cas.] cum *Casauboni* observatione consentit. WESS.

10. τὴν πρόμαντιν) Proba haec si sunt, habuit *Ptoius Apollonaeus* aequae ac *Delphicus* suam πρόμαντιν, suum προφήτην, nulla-que necessitas ὑπὸ τῆς προφητίδος in vicinis [lin. 16.] ex *Reiskii* voluntate fingendi; quae quidem, improba ista si fuerint, nulla tamen aderit. Ostendant scripta exemplaria τὸν πρόμαντιν. *Strabo* solum προφήτην τοῦ μαντείου Πτοί lib. IX. pag. 633. novit, itidem *Plutarch.* T. II. p. 412. A., atque erronee aut corrupte Φωνῇ Αἰολίδι respondentem, loco Καρικῇ, quam in *Vit. Aristid.*, lapsus nonnihil, illi tribuit, h. e. βαρβαρικῇ διαλέκτῳ, qualis *Carum*, non *Aeolensium*, lib. I. 171., *Pausaniae*, haec excerptis IX. 23., iusto iudicio. Hinc manare videtur, τὸν πρόμαντιν Πτοί *Apollinis* et προφήτην, quorsum insequentia vergunt, unum eundemque fuisse. Talis *Amphicacae* πρόμαντις δι' ὃ ἱερεὺς ἐστὶ χρεὼ δὲ ἐκ τοῦ θεοῦ κἀτοχος, *Pausan.* X. [c. 33.] p. 884. WESS.

CAP. CXXXVI. 4. ἐπὶ οἱ προσκινδῖες οἱ Πέρσαι) Spretum male *Pollucis* interpretamentum est, cui προσκινδῖες huius loci adfinitate coniuncti: quales ob nuptias *Gygaecae* et *Bubaris Persae* [coll. V. 21.] *Macedonum* regum familiae atque *Alexandro* fuerunt, optimo monitore *P. Leopardo*, *Emend.* VIII. 1. Ipse *Alexander* πρόξινος καὶ ἐνεργῆς *Atheniensium*; adeoque utraque de causa aptissimus ad legationis officium *Mardonio* ad *Athenienses* ob-eundum. Regi certe *Athenienses* c. 143. *Nolumus*, aiunt, te quidpiam ingrati παθεῖν, ἰόντα πρόξινόν τε καὶ φίλον. De *Alabandis*, *Amyntae* a *Persiae* rege donatis, [lin. 8.] *lis* perseverabit. *Stephanum Byz.* Ἀλλεβαστρα hic invenisse, negari non potest. *Cariae Alabanda* nemo ignorat, *Phrygiae* vero, quis tandem novit? At ubi *Alabastra* eiusdem *Phrygiae*? Quis praeter *Stephanum Alabastra πόλιν μεγάλην Phrygiae* attigit? Bene memini viro-um egregiorum *L. Holstenii*, *Sakmasii*, *Gronovii*, *Pavii*, coniectationes; incertos, nisi *Stephano* schedae sese fideliores, quod optem, iunxerint, relinquentes. WESS. — In vulgatam scripturam consentiunt libri. S.

CAP. CXXXVII. 1. τοῦτου ἑβδομος γένεωρ Περίκλεις)

Seriem successionis, generisque priscam nobilitatem, haec et cap. 139. ac *Thucydides* lib. II. 99. egregie illuminant. Sumserunt sua hinc *Marshamus*, Canon. Chronol. p. 447. et *Spanhemius* de Usu et Pr. Numism. Diss. VII. p. 372. Urbs *Αἰβλιν*, [lin. 6.] in quam *Perdiccas* cum fratribus devenit, non alia fortasse ac *Hesychii* *Αἰβλᾶ*, πόλις ὑπὸ Θρακῶν. Equidem aliam non novi. WESS. — Generis successionem si spectes, quae mox cap. 139. inde a primo *Perdicca* usque ad *Alexandrum* hunc singulatiim exponitur; ex nostro loquendi more non *septimum*, sed *sex* diceres *Alexandri* progenitorem *Perdiccam* fuisse. Sed de ratione, qua in computando progenitorum numero et in similibus aliis computis uti consuevere Graeci, vide ad lib. I. c. 91, 5. notata. S.

9. τὰ λεπτά τῶν προβάτων) *Oves*, caprasque; *Pausaniae* τὰ λεπτότερα τῶν προβάτων, lib. IX. 3. p. 714. Connexa [lin. 9-12.] de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui conditione observatio veritate nititur. Intra suam cuique patriam regna finiebantur, scribit *Iustinus*. Reges regumque filii armenta pascere haud dedignabantur. *Hectoris* *Andromaches* querela super fratribus, dum armentis ovibusque pascentibus attenderent, trucidatis, ex *Iliad.* Z'. 422. in luce versatur; notissima quoque regum *Palaestinae* vetustissimorum in sacris *Pandectis* tenuitas. WESS. 9 seq. ἔσαν γὰρ καὶ αἱ τυραννίδες). *Moris* *Herodotei* non recordabatur *H. Steph.* ista scribens; [in ora suae Edit.] *Hoc Herodotus* subiungit, ne cui mirum videatur, quod rex ipse illos pascendis suis armentis et gregibus praefecerit. Imo contra sequentium praebent rationem: ipsa Regis uxor mercenariis panes coquebat, pro veteris aevi simplicitate; sive, ut *Herod.* quod ipsi olim Reges (οἱ τύραννοι hic dicuntur τυραννίδες, ut legati, legationes etc.) ἔσαν ἀσθενεῖς χεῖμασι. Ne narrationis simplicitate langueret oratio, structuris verborum elegantissimis lectorem excitat *Herodotus*, quaeque in sermone quotidiano subiicienda erat, causam ceteris praeposit: exempla dabit *Ed. Gron.* p. 109, 33. p. 35, 7. 47, 47. 63, 21. etc. [II. 53, 1. I. 85, 11. I. 114, 11. 155, 17 seq.] p. 328, 29. 349, 30. [V. 111, 3. VI. 58, 12.] Paulo hinc diversa sunt et velut per parenthesis interiecta, cum vocula καὶ vel ἀλλὰ praemittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2.

p. 249, 15. [VI. 57, 5. IV. 96, 7. 83, 7.] Hyperbata vocat Longinus, qualis ipse praebet exemplum [sect. 22.] in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounaeus in Demosth. p. 91. et seqq. Saepius in talibus fuit erratum. VALCK. — Conf. quae ad I. 24, 17. notavimus. S.

11 seq. αὐτὴ τὰ σιτία σφί' ἔπεισε) Ipsa cibos illis coquebat, sive panem; nam sequitur, ὅπως δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος τοῦ παιδὸς τοῦ θνῆτος τοῦ Περδικίου: in quibus primum miror tot superflua cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄρτος τοῦ Περδικίου: hic fratrum natu maiorum respectu παῖς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ὀπτῶν posuerit Gronov. pro ὀπτῶτο, sincero instar ἀνιῶτο, κοιμῶτο, similiumque apud Herodot. Ὅπως δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος, dum coqueretur [immo, quando (vel quoties) coquebatur] panis. ἄρτους ὀπτῶνους dixit Alexis Athenaei III. p. 114. D. In M. Antonin. III. 2. ἄρτου ὀπτῶμένου, Latine dicendum panis cum coquitur docuit erudite Thom. Gataker. Est autem ὀπτῶν eximie torere; coquere, vulgo πίπτειν, Aeolico more dicitur et Ionibus πίσσειν: hoc saepius attigerunt ut Aeolicum Grammaticis ἡμιμέτρια πίσσει Sophronis est apud Athen. III. p. 110. ὁ πίπτειν ἄρτους frequentius occurrit. VALCK.

13. διπλῆσιος ὑπὲρ) Panis in furno duplo maior factus Perdicae regnum Macedoniae attulit: I. F. Gronovius ad Livii XXI. c. 62. In proximis [lin. 15.] vulgata, ὡς δὲ ἤκουσε, ἐπὶ ἡλθε οἱ αὐτίκα, non est sane deterius lectio Arch. et marg. Steph. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐπὶ ἡλθε αὐτίκα, vid. not. in p. 531, 64. [ad VII. 46, 8.] Hic adeo quid praefendum sit, Codices decernunt: sed servandum quod vulgatur [lin. 16.] ὡς εἰν τρέας καὶ θέροις ἰς μέγα τι. Quam paulo post [lin. 26.] memorat ex Med. Gronov. vocula ὥδε, si legeretur his praefixa, ὥδε περιγράφει τῇ μαχαίρῃ, significaret tum; sed iungi, me iudice, nequit istis, Δεκόμεθα, ὁ βασιλεὺς, τὰ διδοῖς. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

15. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐπὶ ἡλθε) Quo moti vim his librarii fecerint, non assequor. Corruptelam sustuli imperio excellentium codicum, eoque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabilito, taceo. WESS.

29. καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ) Summae in his Matorum consensu non derogo. WESS.

CAP. CXXXVIII. 2. ἀπήϊσαν Ioniae mos, quod ἦν, ἀπήϊν, ἐπήϊσαν, et similia, tuebitur. WESS.
 3. καὶ ὡς σὺν νόῳ κείνων ὁ νεώτατος λάβοι τὰ διδόμενα) Isti, ὡς σὺν νόῳ κείνων, vir doctus ad marginem Aldinae [cuius exemplo usus est Wess.] τοῦτ' ἔστι κατὰ τὴν γνώμην κείνων explicandi caussa alleverat; nec praeter rem. Commodum foret, ab H. Stephano desideratum, Arriani Exp. Alex. III. 28. οὐδ' ἐμοὶ δεκά σὺν νόῳ δρᾶσαι τοῦτό γε Ἀλέξανδρον, modo eadem utrobique sententia dicti, neque loco lis moveretur. Vide Cel. Iac. Gronov. ibi, et superius c. 86. WESS. — Scribi malim ὡς ἐν νόῳ (vel ὡς νόῳ) κείνων ὁ νεώτατος λάβοι καὶ διδόμενα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν ὁ νεώτατος ἐνθύμιον ποιῆτο τὸ ἥϊον, sive τὸν διδομένον ἥλιον, eorum natu minimum quae Rex dederat in animum demississe, velut vocem divinitus missam, quae laetum omen portenderet. Rem animo diligenter considerare, Herodoto dicitur ἐν φρενὶ et ἐν νόῳ λαβεῖν, aut omissa praepositione νόῳ λαβεῖν: IX. 10. III. 41. et 51. Nostro loco νόῳ λαβεῖν significat quod saepius dicitur ἐνθύμιον ποιῆσθαι, nonnunquam ἐνθυμίσθαι, et θύϊον ἡγεῖσθαι: hoc adhibet Xenoph. p. 287, 38. Εἰσῆλθὲ μοί τι θύϊον, Eurip. Cycl. vs. 410. quod ille dixit ἐνθυμύμηναι δ' ἔργον καὶ ταῦτο, in Cyr. Πρωτ. III. p. 177, 14. Conf. Soph. Oed. Tyr. vs. 748. et Thucyd. p. 478, 4. VALCK. — Mireris vero Duumvros longe doctissimos in loco plano atque facili adhaerentes, nodumque in scirpo quaerentes. Verba ista quum Valla sancta intelligens σὺν νόῳ κείνων) sic esset interpretatus, et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus natu; dein H. Stephanus in ora suae Editionis ista sic refingenda monuerat: „et, quod ille, quum omnium natu minimus esset, quae sibi data erant accepisset, id certo consilio factum esse.“ Nam (haec ibidem adiecerat Stephanus) σὺν νόῳ, (varissimum alioqui loquendi genus), hoc videtur significare: quasi dicas Galliae „Et qu'il ne faisoit cela sans y avoir bien pensé.“ Perspecte ille quidem; nisi quod rarissimum loquendi genus, ait, σὺν νόῳ: quod tamen non solum apud Arrianum loco a Wess. citato occurrit, sed et apud eundem Nostrum, cap. 86, 5. huius libri, quem locum Schulzius etiam adnotavit; ubi de Persis, οὐδ' σὺν νόῳ ποιῶντων οὐδὲν, cui opponitur σὺν νόμῳ. Puto vero et alibi iri repertum, et in Platonis Crit. c. 9. legere meminī οὐδ' ἐν νόῳ, ἢ

mere, imprudenter, nullâ recta ratione; cui apud eundem alibi ἀνευ νοῦ opponitur. Omninoque consentaneum est, ut ἐν νόῳ idem valere intelligamus, ac νονικῶς, prudenter; quae notia perapta huic loco erat. Quo minus caussae fuit, cur ὡς ἐν νόῳ vel ὡς νόῳ scriptum *Valckenarius* maluerit: multoque minus *Wesselingius*, adsentiens *Vallae*, iungere ἐν νόῳ καὶ νοῦν, eiusdemque *Laurentii* Latina debuerat repetere; nam, ut *Gronovius*, sic etiam *Wesseling.* in *Vallae* versione h. l. nihil mutavit, nisi quod uterque acceperit, pro illius accipiebat scripsit, et vocem *data*, quae Graecum διδομένα vel δίδόμενα reddebat, temere praetermisit. Caeterum de scriptura διδομένα, quam ex librorum praescripto praetulimus alteri, et de καὶ νοῦν, loco olim vulgati ἐκείνων, vide *Var. Lect. S.*

6 seq. τῷ θύουσι οἱ τευτίων --- ἀπόγονοι Σωτῆρι) Certum vocabulorum delectum habere saepe difficile: τῷ θύουσι --- σωτήρια videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnere convaluerat, θύσας θεοῖς σωτήρια, μεγάλας ἰστιάσεις τῶν φίλων ἐποίησε, *Diodor.* XVII. 190. Crebro alii, beneficiorum et salutis inpetratae memores; convocati a *Des. Heraldo* *Advers.* I. 5. Peius-ne vero τῷ θύουσι --- Σωτῆρι, tanquam deo Sospitatori? Negabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab ill. *Spanhemio* *Diss.* VII. de Praest. Num. p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero, sua sibi templa, aras atque imagines habentes, *Pausan.* VIII. 24. p. 647. Offert praeterea τῷ θύουσι --- Σωτῆρι, de *Temenidarum* posteris, amplius quid et signatius. Huc itaque inclino. *WESS.* — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. *S.*

11. Μίδων, τοῦ Γεφείων) *Midae* huius, inter superstitionis auctores cum *Orpheo* et *Eumolpo* principis, fata, mores artesque in *G. Io. Vossii* lib. I. de *Idolol.* c. 24. et *Bouherii* *Diss.* *Herodot.* c. 8. Fixerat sedes, ante *Brigum* coloniam, in *Asiam* deductam, ad *Thraciae* *Macedoniae*que montem *Bermium*, *Conone* *Narrat.* I. consentiente. Propter eum montem hortii, notabiles sexagenum foliorum rosis, quae *Tertulliano* de *Coron.* c. 14. centenariae rosae de horto *Midae* lectae, sed confundenti, si tamen primam vocem *Beat. Rhenanus* et *Rigaltius* recte formarint, centifolias, ἴσα τὰς

τοῖς φύλλαις Pangaei Thraciae montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. Illis autem in hortis ἤλω, [lin. 14.] *captus*, non *exceptus*, uti *Valla*, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quae Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theone Progymn. c. 2., cui suum reddidit Valckenarius supra lib. IV. 168., mire luxuriantis, Virgilius, Ovidius, Aelianus, nobis prodidere. WESS.

12. ῥόδα, ἐν ἔκαστον ἔχον ἐξήκοντα φύλλα) Seragenum foliorum rosas in campis Emathiis nasci canit Nicander in Georgicis apud Athen. XV. p. 683. v. (ῥόδα vocans α) κλήρου-
 σιν ἀντιτίθωρ Ἑμαθίαισιν, Αἰὲν ἐν ἐξήκοντα περίε κομάνοντα πετῆ-
 λαις: vicinis abstineo, quibus non sum corrigendis. Adde notata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 130. De Sileno in his Midae hortis capto vid. Davis. in Max. Tyr. XI. 1. et Ampl. Boullier Diss. sur l'Histoire d'Herod. c. 8., de hoc Mida aliisque agens cognominibus. Hortis istis Midae mons imminebat, οὄρος, Βέρμιν οὄνομα, ἄβυσσος ὑπὸ χειμῶνος: [lin. 16.] ubi ὑπὸ χειμῶνος legendum suspicabatur Doctiss. Koenius. VALCK.

CAP. CXXXIX. 2. Ἀμύντω παῖς ἦν Ἀλέξανδρος) Recte Harpocr. Ἀλέξανδρος -- ὁ ἐπικαλούμενος Φιλέλλην, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκου, ἐστρατεύετο ὑπὸ Μακεδόνω. In Herod. πατὴρ, quod est in marg. Steph. pro παῖς, sine ulla controversia reiciendum; dubium forsitan esse poterit, sit-ne natum ex errore librarii ad vicina aberrantis; an ex erudituli nota, qui in ora libri ad παῖς posuerit καὶ πατὴρ, memor Alexandro filium quoque dari, praeter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridaemum: vid. quae tanquam ex Eusebii Chron. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. [Cognato codici Ask. qui πατὴρ hic habet, non adsentitur noster F. in παῖς cum aliis consentiens.] Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo: docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. n. 9. quem Philippum velut fratrem Perdiccae, τοῦ Ἀλεξάνδρου, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quae Duker. edidit ex Cod. Cass. p. 597. quaeque praefationi subiecit ex ed. Bas. p. 161, 76. Unus autem inter veteres Thucydides in hac Macedoniae Regum serie Herodoto consentit; nam Perdiccae filio Ar-

thelao octo Reges priores statuit lib. II. c. 100. Perdicae [secundi] patri *Alexandro primus Perdicoas*, et primus itidem Regum Macedoniae ex Heraclidis genitorum, iuxta *Herodoti* seriem hoc c. 139. et cap. 137., fuit Ἰβόμοις γένεσσι. Hunc in re controversa consensum historiae principum agnoverunt *Marsham*. Can. Chron. p. 447., quique pro doctrinae copia hanc materiem pertractavit illustr. *Ex. Spanhem.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 371. et seqq. Ex *Iustino* Macedoniae Reges enumeranti septimus etiam occurret hic *Herodoti* Alexander; sed primus tamen, qui toti Macedoniae imperaverit, ut aliis, illi statuitur Caranus; omittitur illic in *Herodoti* serie quintus, Alcetas, et aliis memoratus et *Satyro* apud *Theophil.* *Antioch.* II. p. 98. apud quem non fit mentio *Argaei*, cui nomen legitimum hic ex *Herodoti* Codd. restituit *Clar. Wess.* Caranum prorsus ignorat *Herodot.* ceterosque qui huic subiungi solent; Caranum tamen etiam apud Nostrum quaesivit ill. *Spanhem.* p. 374. conjecturam proponens, quae nemini facile probabitur. VALCK.

4. Ἀργαῖος) Damnatur in Temenidarum successione Ἀργαῖος. *Argaeus*, Ἀργαῖος, *Iustino* VII. 2. atque *Eusebio* in Chron. est. Alius eudem ex gente Ἀργαῖος *Diodori* XVI. 2. Si *Goltzii* tamen numus ΑΡΓΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ingenuus, qualis magno visus *Scaligero* ad *Euseb.* An. MDCXXIV. p. 122., Ἀργαῖος, *Argaeus*, scribendus et adpellandus erit. WESS.

CAP. CXL. [1. Ὡς δὲ ἀπικέτο εἰς τὰς Ἀθήνας) Igitur tunc quidem in urbem se rursus contulerant Athenienses sed paulo post, quum versus urbem duceret *Mardonius*, denovo eam deseruere. conf. lib. IX. cap. 5. et 6. S.]

6. τὴν γὰρ ἐφ' ἑαυτοῦ) Regem scribit in *Aristide* *Plutarch.* p. 324. C. τὴν τε πόλιν αὐτοῖς ἀναστήσειν ἐπαγγελλόμενον; καὶ χρήματα πολλὰ δώσειν, καὶ τῶν Ἑλλήνων κυφούς καταστήσειν. Quae Noster, eadem pollicitum narrat *Diodor.* XI. c. 26. Atheniensium constantiam merito laudant Oratores et sophistae, repellentium Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα: prae ceteris *Demosth.* Phil. II. p. 45. VALCK.

11. ὅτι μὴ τὸ ὑμῖν) Hic lector attentus expectabat κωλύον, impedimento fuerit, vel simile quid: neque enim bene cohaerent, mihi necessitas incumbit istis vos beneficiis ornare, ἢ μὴ τὸ ὑμῖν αὐτοῖς ὠφελος ὄντας: una linea adiecta

peribamus ἀντίον γίνονται, id est ἀντιῶν. Herodotea sunt πάντα, et ἀντιῶνται. Eleganter τὸ ὑμέτερον, vestrum, dixit, pro ὑμῖν. Sic τὸ ἰμὸν, τὸ ἐόν, [scil. μέγας,] et similia frequentantur Platoni praesertim; cuius sunt ista, τὸ γ' ἰμὸν ἀτοικον, ἰὰν οὗτος ἰθὺς, T. I. p. 128. B. τὸ γ' ἰμὸν οὐδὲν καλὸν ἐκείδεται ὑπὸ τοῦ ὄσαι ἡμέραι, me quidem quod attinet nihil impedit quominus etc. p. 176. B. τὰ μὲν ὑμέτερα ἀπούν, ὡς ἔουσι, ἔστιν ἂν εἴη T. II. p. 633. A. etc. Plura dabit H. Steph. App. de Dial. Att. p. 115 seq. VALCK. — Monere in Var. Lect. debueram, ἀντίον ex Valck. emendatione merito a Schoef. receptum esse, pro αἰτίον quod erat in Edd. et Mastis. S.

16. τὴν νῦν παρ' ἐμὶ τοῦσαν δύναμιν) Hoc, fide Codicum egregie munitum, cur ierint mutatum, causam non adsequor, nisi rariore fuerit in structura. Solet plerumque παρὰ casui tertio adiungi ἐπὶ ἐμὸν λόγῳ, h. e. quoties de re animata sermo. [Itaque παρ' ἐμὶ τοῦσαν h. l. cod. Pa. ex scholijq.] Homerus, Thucydides, Plato, Lucianus, quartum, et Poëtae exemplo Noster, adstruxerunt. Vide Thom. M. in Παρά. Mox ἔπειρ εὐ φρονέειτε repudiare non debui. Supra p. 60, 2. ἔπειρ εὐ φρονέει, alibique. WESS.

Ibid. τὴν νῦν παροῦσαν μοι) Duo tresve Codices dudum innouerant, in quibus haec Herodoteo more distracta leguntur, τὴν νῦν παρ' ἐμὶ τοῦσαν δύναμιν. Paulo quoque rarius illud παρ' ἐμὶ: supra VI. c. 86. ex Codd. recte receptum δίδεται παρὰ σὺ, quae lectio altera παρὰ σοὶ non debuerat dici deterior. Lexicon Coisl. p. 485., Παρ' ἡμῶν ἐμὴν ἀπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν. Ἀλεξ. Φιλανηναίω. Soph. Elect. vs. 184. ὁ παρὰ τὸν Ἀχίλλεα θεὸς ἀνάσσει: ubi vere Schol. καὶ ἐν τῇ περὶ λόγῳ ἐν χρήσει αὐτῇ ἡ σύνταξις τῆς παρὰ προθέσεως. Isaacus p. 70, 25. καθήμενοι παρ' αὐτόν. Thucyd. III. c. 3. τρεῖς μὲν - - βοῦοι παρὰ σφῶς παρούσαι: ubi vid. Clar. Abresch. Quo apud Thucyd. significatu, Herodoto paulo post [lin. 21.] usurpatur καταλύσασθαι: ubi mihi quoque placet ἀλλὰ καὶ ταλύνει, ut ἀλλὰ πείθει: in quibus suam habet ἀλλὰ vim obsecrandi, qua saepius usurpatur in talibus δὴ ἐν ἀξίῳ. VALCK. — Pro καταλλάσσειν, quod olim vulgatum erat, Grammonius καταλύσσειν tanquam e cod. Med. edidit; sed in Notis monuit, καταλύσσειν in codice scribi. Et in hoc haud dubie nobis cum Wess. fuit adquiescendum. S.

19. παριστῦμενοι βασιλεῖ) Herodoti haec manus. Supra lib. IV. 166. παριστῦμενος Δαρείω διαβάζει. Mox [lin. 21.] pessime Medic. ἀλλὰ καταλύσισθε. Melius Hutchinsonius ad Xenophont. Ἀναθ. Κύρ. lib. I. p. 6. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

30. ἐν ὧρων τοῦτο ἐν ὑμῖν) Potuisset τοῦτο ἐν ὧν ἐν ὑμῖν, uti c. 60, 2. καὶ τότε ἐν αὐτοῖσι ἔστι. Noluisse membranae docent. Χὺρ ὑπερμῆκης regis [lin. 32.] ab Ovidio expressa est, *An nescis longas regibus esse manus?* Heroid. XVII. 166. ubi Ciofanus. WESS.

35. ἐν τριβῶν τε μέγιστα οἰκημίων) Tales, quod Porto observatum, Dionysio Halic. Ant. lib. VI. p. 568. et XI. p. 730. ἐν τριβῶν τοῦ πολέμου κείμενοι. Qualium quidem in belli via, mediorumque inter inimicas gentes, regio ancipiti periculumque periculo premitur, uti tunc Attica. Sequens ἐξαίρετον μεταίχμιόν τε Codices egregii scriptum desiderant, fortasse hand inprobe. Certe si ἐξαίρετόν τε μεταίχμιον praebuissent, quis sperneret? Quid autem proprie μεταίχμιον, indicavit lib. VII. 77. et Euripid. Phoeniss. vs. 1370. et Heraclid. vs. 802. WESS. — Ferri certe Codicum ἐξαίρετον μεταίχμιόν τε nullo pacto potest: et lubens equidem cum Arch. et Brit. τε perinde atque τε omitterem. Sed, undecumque posteriorem hanc voculam Aldinus editor accepit, commodissima profecto ista scriptura est ἐξαίρετόν τε μεταίχμιον, in quam vellem Codex saltem Med. consentiret; quod ex Gronovii silentio colligi posset, nisi frequentibus documentis intellexissemus, in postremis praesertim Musis multas ab illo lectiones, quas idem codex haud dubie offerebat, neglectas fuisse, quum ad finem properaret. S.

CAP. CXLII. 10. περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἐγένετο) Haec Spartani, qui Graeciae ἡγεμονίην et principatum sibi vindicabant, ad Athenienses? Arbitror reliquisse Scriptorem, περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς θεν ὁ ἀγὼν ἐγένετο, de vestra regione primum decertatum fuit; tum sequetur opportune ὡν δὲ φέρεται κ. τ. λ. Simile Themistoclis c. 22. ὅτι ἀρχῆ-θιν ἢ ἔχθρη πρὸς τὸν Βάρβαρον ἀπ' ὑμῶν ἡμῖν γίνεται: et cap. 2. περὶ τῆς ἐκείνου ἡδὴ τὸν ἀγῶνα ἰποιῦντο. Sed esto conjectura. [Vide Var. Lect. Vocabulo ἀρχήν, ea notione quae huius erat loci, frequenter utitur Noster.] In vicinis ἄλλως τε,

τουτων ἀπάντων, [lin. 12.] labat sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvillius, ut schedae eius testantur, ἐκτός τι τουτων ἀπάντων, praeter ea omnia Athenienses etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τι, ἢν τουτων ἀπάντων. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhaeserunt. H. Stephanus [in ora suae Editionis secundae] eiusdem dictionis medio manum implicuit, ἡγίσθαι δουλοσύνης, primos ex Graecis iugum servitutis subire, reparans; quod vereor, ut Graece doctis doctissimus ipse probaverit; ἡγίται ἡδονῶν, illis imperans, non earum auctor: pariliter ἡγίται δουλοσύνης, illi imperium inhibens. Vide IX. 1. Idem animadvertit Io. Corn. de Pauw; cuius de opinione τουτων ἀπάντων αἰρίους, αἰρίους γινίσθαι δουλο. aut additā copulā γινίσθαι καὶ δουλοσύνης, oratio melius procedet. Et procederet profecto, si priori ex Mastis auxilium nasceretur. Simillimam certe iteratae vocis omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne aestus augescant. WESS.

12. τουτων ἀπάντων) In his vocula videtur deesse. Koenius legebat τουτων ἀπάντων ἐκτός, αἰρίους γινίσθαι. Reiskio καὶ post γινίσθαι videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τι τουτων ἀπάντων, αἰρίους τι γινίσθαι δουλοσύνης τοῖσι Ἕλλησι Ἀθηναίοις, οὐδ' ἂν ἄνασχετόν. VALCK. — Vide in Var. Lect. notata. S.

14 seq. Quod mox Lacedaemonium Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, ἥδιον, ut arbitror, ἀκρέαμα: οἷνις αἰὶ καὶ τὸ πάλαι φαίνεσθαι (vel ἐφαίνεσθαι: supra VIII. c. 73., ὥν τι καὶ τὸ πάλαι οἶκον) πολλοὺς ἐλευθερώσαντες ἀνθρώπων. Eam in rem exempla quoque vetera, Herodoto nota, atque illo recentiora collegerunt in Panathenaicis suis Isocrates et Aristides; quorum ille mores suorum popularium moribus opponens Lacedaemoniorum a p. 240., tandem concludit p. 283. v. Athenienses veteres fuisse εἰρηνικοὺς, καὶ φιλέλληνας, καὶ τῆς ἐσότητος τῆς ἐν ταῖς πολιταῖς ἡγεμόνας. Σπαρτιάτας δὲ ὑπερπτικοὺς, καὶ πολυμικοὺς, καὶ πλεονεκτικοὺς. Paulo post, [lin. 16.] καὶ πῶν ἐστὶν ἡθὺς ex Med. nescio cur melius censi debeat quam ἐστὶν ἡθὺς, cui respondet vicinum οἰκοφθόρησθαι. VALCK.

15. πιζυμένοι) Formae est Ionicae. Πιζυμένοι δὲ οἱ ἰπ-
κυροὶ lib. III. 146., πιζύμετοι ὑπὸ Θηβαίων VI. 108. Porro

οικοδομήσθαι, domos dirutas, ipsum in primis rei familiaris interitum, (οικοδομήσαν Platonis Phaedon. p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit. Adi ad lib. V. 29. et Uraniae finem. WESS.

19. τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκτιρῶν ἰχόμενα) Vallae emendata Latina obscuritate fuscantur. Bello inutiles, impuberes, puellae, senes servique describuntur; ἄχρηστα οἰκτιρῶν ἰχόμενα Nostri more ei ἄχρηστοι οἰκίται, domestici. Explicat Aristides T. II. p. 217. ὑπισχνουμένων Spartanorum, ἀφ' ὧν καὶ γυναῖκας αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἔξω τῆς πόλεως θύειν, ἵως ἂν ὁ πόλεμος ᾗ. Vide lib. I. 120. adposita. WESS.

CAP. CXLIII. 1. πρὸς μὲν Ἀλέξανδρον ὑπεκρίναντο) Hoc Aristide iusto dignum auctore huiusque aetatis Atheniensibus responsum merito miratur Aristides Soph. in Panathen. p. 251. Ταύτην, inquit, ἐγὼ τὴν ἀπόκρισιν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας καὶ τῶν τροπαίων οὐχ ἥττον ἀξίαν ἡγεῖσθαι δεξιμάσαι. Responsi dignitatem oratione nimis protracta non nihil imminuit Plutarch. Aristid. p. 324. D. In his ἐλευθερίην σκεπτόμενοι, [lin. 5.] libertatis considerantes commoda, vel praerogativas, sincerum videtur. Quod praebent duo minimum Codices, ἐλευθερίας (sive τῆς ἐλευθερίας) ὑλιχόμενοι, non interpretamentum adeo, sed nota videtur marginalis a studioso lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic ille scriptum invenit in suo Cod. δεινῶς ὑλιχομένους τῆς ἐλευθερίας, quod mihi nunc ob hanc lectionem Msstorum illic probandum videtur. VALCK.

5. ἐλευθερίην σκεπτόμενοι) Si morbus his absit, quid aliud, quam libertatis considerationem, ostendent? Interpretis Latina ex σκεπτόμενοι fluxerunt. Fallor autem, aut ὑλιχόμενοι ἐλευθερίας, desiderio libertatis accensi, praestant. Fundus est in bonae notae exemplaribus et Herodoto lib. II. 102. Mox Aldus, [lin. 7.] uti oportebat, περὶ: inconsulte περὶ deinceps per editiones vulgatum. Bene πιστόμεθα persuadebimur Laurentius; cui tolerabimus substitui non fuerat necesse. WESS.

8 seq. ἔστ' ἂν ὁ ἥλιος etc.) In concionem introductis, quos Mardonius miserat, Aristides ex plebiscito τῶν ἡλίων ἀφ' ὧν, ἄχρ' ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύεται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι παραμύθευσαι Πέρσας ὑπὲρ τῆς διδωμένης χάριτος καὶ τῶν ἡττημένων καὶ κατακταμένων ἡσίων, apud Plutarch. I. p. 324. E. quorum

priora vim habent maiorem Herodoteis; sed rectius Noster dixisse scribit μήποτε ὁμολογήσιν Εἰς, quam semper πολέμησιν. Interposita mox [lin. 11.] litera scribi poterit in his: Δις adiutoribus πίσυνοι μιν ἐπέμιν ἀμυνόμενοι, καὶ τοῖσι ἥρωσι, τῶν ἑαυτοῦς ἐνδεμῖν ὅσιν ἔχων ἐνέπρητε τοὺς τε οἴκους etc. Hinc οἴκους et ex proximis Deorum οἰκήματα D. Herald. attigit Advers. II. c. 9. VALCK. — Teneri debuit ἀμυνόμενοι, constans librorum scriptura: praesens notione futuri. S.

9. τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἢ τῇ περ etc.) Animosae responsionis auctor Aristides, τὸν ἥλιον διέξας, Ἄχρης ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην περιύπται τὴν πορίαν, Ἀθηναῖοι πολέμητοισι Πέρσαις, sic Plutarchus p. 324. e. Similes in foederum sanctionibus formulae frequentantur, cuiusmodi Romanos inter et Latinos, μέχρις ἂν οὐρανὸς τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι, in Dionysii Halic. lib. VI. p. 415. Negligo plures. WESS.

15. ἀθίμιστα ἔρδειν) Th. Galei ἀθίμιστα membranae Arch. non agnoscunt. Supra lib. VII. 33. ἀθίμιστα ἔρδεισι, ubi plura. Alexandrum διὰ τὸ σχῆμα τῆς προξενίας sine noxά θίμισσιν Sophista Aristides T. II. p. 217. fatetur; Lyeurgus vero in Leocrat. p. 156., parum afuisse, quin lapidibus cooperiretur, μικροῦ δὲ κατέλευσαν, nimis oratorie. WESS.

CAP. CXLIV. 5. ἀτὰρ αἰσχρῶς γι οἴκατε etc.) Haesitationem H. Stephani, αἰσχρῶς et ἐξπιστάμενοι nectere cūpientis, emendatio versio removebit. Dicta legatis sunt, quos timere, cognito Atheniensium animo, dedecebat: Poterant more humani ingenii absentes Lacedaemonii vereri; legatione vero fungentibus et praesentibus indecorum illud. Hinc et εἰ μὴ πρότερον ἐνυγχάνει ἐπιστάμενοι, observante docto viro, eosdem tangit. WESS.

6. οὔτε χρυσὸς ἐστὶ) Pauca satis superbe Lacedaemoniis, tanquam memores iniuriae, sed ista Persis respondiisse feruntur apud Diodorum XI. 28., ὡς οὔτε χρῆμα τοῖς Πέρσαις ἐστὶ τοιαῦτη, οὔτε χρυσὸς τοσούτος, ἐν Ἀθηναίοις δεξάμενοι τοὺς ἑλκῆρας ἐγκαταλείψουσι. Iratos Lacedaemoniis, tanquam qui Atheniensibus indigna metuerent, faciunt Plutarch. in Arist. p. 324. d. et Aristid. T. III. p. 357. Eleganter Herod. αἰσχρῶς γι οἴκατε, ἐξπιστάμενοι τὸ Ἀθηναίων φρόνημα, ἀβροδῆσαι: cūm Atheniensium animi magnitudinem habeatis exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

22. τὴν ἐς ἡμῖας ἔχουσαν) Nolui, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem, adnotata lib. V. 81. commonstrabunt. Proximi καὶ ὑμεῖς μὲν ἡ χάρις ἐκπαισθησεται [lin. 24.] venustas deminuetur, si ἡμεῖς, ex ora Arch. valeat: cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedaemonios attinet, plenissime illos benivolentiae officio defunctos. WESS.

22. τὴν πρὸς ἡμῖας ἰούσαν) Reiectis interpretamentis restituetur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἐς ἡμῖας ἔχουσαν: vid. notata p. 412, 72. [ad V. 81.] Illud paulo inferius [lin. 26 seq.] scriptum, ὡς οὕτω ἔχόντων, Sophocli fuit inprimis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinerunt Ai. vs. 915., 'Ὡς ὅδε τοῦτ' ἔχοντες, αἰετὶν πάρα: turpis inde menda tollitur una litera mutata: 'Ὡς ὅδε τοῦτ' ἔχοντες: nihil interest, utrum ὡς ὅδ' ἔχόντων τῶνδ', an dicatur ὡς ὅδ' ἔχόντων: sed τοῦτο ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 166. B. Stolberg. in Ai. Soph. p. 151, 205. et Clar. F. L. Abresch. Anim. in Aesch. lib. I. c. 25. VALCK.

52. προσβῶθῃσαι) Hoc, aut προσβῶθῃσαι, Ionum sermo, de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἀντιπαραστήσαι ἐς τὴν Βοιωτίν explicant ipsi, ratumque habent ex Msstis derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 242., deque Pass. et Med. clausula Melpomenes finem. WESS. — Pro ἡμῖας Wesselingius, ὑμεῖς se malle, in Var. Lect. professus est; quod et sibi placere Valckenarius in Adnot. ad IX. 7, 26. significavit, qui et προσβῶθ. alteri praetulit scripturae. Haud dubie vero praestare videtur constans librorum omnium scriptura ἡμῖας, nos, nempe Athenienses cum Lacedaemoniis. Conf. IX. 6, 2-4. et cap. 7, 50 seqq. S.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 7. Θώρηξ ὁ Ληρισσαῖος) Gentis Aleuadarum fuit quae Larissae dominatum exercuit. *Larissaeus Aleuas* propterea Ovidio in *Ibin* vs. 325. Bene *Aristoteles* Polit. V. 6. ὥσπερ συνέβη ἐν Λαρίσσει ἐπὶ τῆς τῶν Ἀλευαδῶν ἀρχῆς καὶ τῶν περὶ Σάμον. Sic enim reliquisse videtur. Non nescio *Conrigianum*, quid vetat eosdem Aleuadas et alibi eminuisse? Vetant profecto vetusti Scriptores, de Aleuadarum in Samios imperio tacentes: vetat *Philosophus*, tyrannidem *Polyeratis*, *Macandrii*, *Sylosontis* signans. Ceterum *Thorax* una cum fratribus *Eurypylo* et *Thrasydaco* *Xerxi* et *Mardonio* vehementer studuit, c. 57. huius libri. Illud autem παρῖκε *Μαρδόνιον* [lin. 8.] pro Herodoteo more rectius παρῆκε. Ita lib. III. 77. ἀπίδεν, ὅτι σφίας παρῆκαν: quod illis transitum concessissent; et IV. 146. etc. *WESS.*

CAP. II. 2. οἱ Θηβαῖοι καταλαμβάνον) Mallem in Latinis cohibuerunt, pergendumque in Atticam inpetum represserunt; uti III. 36. ἀλλ' ἴσχει καὶ καταλαμβάνει σιωπῶν: et ibid. c. 52. Περιανδρὲς μὲν τούτοις αὐτὸν καταλαμβάνει. Porro, οὐκ ἔστιν ἔτι περὶ αὐτοῦ [lin. 5] idem saepius esse, ac *dis-suadebant* ulterius progredi, recte *Abreschius* admonuit, et ad lib. II. c. 30. *Valckenarius*. In proximis [lin. 7 seq.] κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἰσχυρὸν Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας - - χαλεπὰ εἶναι περιγίγσθαι, ordo verborum insolentior. Succurrebat *Reiskii* sollertia Ἑλλήνων ὁμοφρονόντων - - περιγίγσθαι, cui scripta exemplaria pugnant valide. Potius erit, Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας, (siquidem vis abesse debet) accusativos arbitrari consequentiae, quales *Gronov.* tuetur lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Graecos attinet, concordēs si maneant, quae illi et ante sententia fuerant, subigi vix posse. *Par*

opinio *Abreschii*. WESS. — Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a *Gronov.* citatis nominativi sunt absoluti. Hoc loco est accusativus absolute positus, qualis infra cap. 42, 18. quem ad locum *Schulzius* provocavit, tum III. 99, 6. V. 203, 11. et H. 141, 20. ubi vide notata. Similes cum ex Nostro, tum ex aliis auctoribus, locos colligit eidem *Schulzio* laudatus *Fischer*, *Animadv.* ad *Welleri* *Gramm.* Specim. III. Pant. I. pag. 387 seq. qui quidem quod in eundem quoque *Herod.* V. 86, 12. retulerit, non video quid sperarit. S.

5. αὐτὸς ὁ ὦν ἴσται) Si vel Codices praeberent ὦν, quod hic ponendum censebat *Reiskius*, ego tamen vulgatum, οὗτος, omnino retinuerim. In proximis ἀλλ' αὐτοῦ etc. more satis usitato ἰστέον, vel simile quid, relinquitur lectori supplendum: plene *Sosicrates* in *Schol.* ad *Aristoph.* *Av.* γλ. 521., δέχεται αὐτὸν πρῶτον οὐδὲνα ἐκ τῶν ἀρχαίων παλαιῶν αὐτὰ τῶν θείων, ἀλλ' ὁμῶνται καλῶς καὶ χεῖρα, καὶ κύρα etc. Sicut hoc in loco, supra *Herodot.* VII. cap. 104., οὐκ ἴδον Θεῶν τινα ἀλλὰ μόνοντας ἐν τῇ κατὰ τὴν παλαιότητα, ἢ ἀπὸ λαοῦ. ubi huius generis alia quaedam leguntur adscripta. Paulo post [lin. 9.] non displicet lectio marg. *Steph.* ἡ δὲ ποιητικὴ τοῖς αὐτοῖς παρακείμενη. VALCK.

CAP. III. 1. εἰ δὲ οὐκ ἐπιπύρο) A *Mardonio* missus itaque non est famosissimus apud Oratores Atticos, *Demosthenem*, *Dinarchum*, *Arthimius* *Zelites* ad persequiam *Peloponnesiis*, quo a populari societate avellerentur, dividundam. Vide *Demosth.* *Philipp.* III. p. 70. Quae sequentibus vocula [τις] in Codicibus, *Vallae* lectae adest, haud ea inconcinna. *Oppianus* *Cynageta* III. 344. καὶ βαλὼν δὲ πόδας τις ἐνδρακταὶ ὄφει δακρυῶν. Omittitur a *Sophocle* *Trachin.* vs. 480. WESS.

CAP. IV. 5. πρῶτον μὲν τῶν Ἀθηναίων φησὶς γυνεῖμας) Horum sententiam *Valla* liberius expressit. Πρῶτον μὲν ὡς γυνεῖμα, non aliud, ac πρῶτον ἔχον. cum ἔχον ante haberet, nossetque adeo; *Atheniensium* consulta, haud sane amissa. *Philipp.* λόγους ad eum modum VII. 163. et VIII. 106. Confer *Abreschii* *Animadv.* in *Aesch.* lib. II. c. 32. WESS.

CAP. V. 9. Ἀνιδία κατέλασαν) Idem, si satum ante decem menses subierat *Cyrillus*, mirum est huius exemplo non fuisse *Lycidam* deterritum. Ignotum *Herodoto*,

plures Cysilum commemorant; cum Themistoclis suasu statuerent Athenienses, ut urbe relicta -- navis conscenderent, --- Cysilum quemdam, suadentem ut in urbe manerent; Xerxenque reciperent, lapidibus obruerunt: sic scribit Cicero de Off. III. c. xi. secutus Demosthenem de Cor. p. 174.; ex quo Cysilus innotuit Harpocrati, Hermogeni pag. 448., aliis. Caute Aristides neque Cysilum nominat nec Lycetiam, duo tamen diversos, ut puto, designans, qui non millimo mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cysilus, in Panathen. T. I. pag. 243., ἐπειδὴ καὶ ἐβόλησεν αὐτῷ, ὡς καὶ συγχωρεῖν, αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα ἐπιβούσῃ διδοῦσαν ἐν χεῖρὶ: illic in Schol. Mito Cysilus vocatur. De Athenis agens Aristides secunda vice captis, missoque ad Athenienses in Salamina nuncio T. III. p. 356. ἐπειδὴ τις εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ δεχέσθαι, συλλεγόντες πάντες κατέλυσαν αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Hoc ibi Scholion praebebat Cod. MS. ad 'Ἐπειδὴ τις εἶπε') ἀπορίδος κατὰ Δημοσθένην' ὁ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκίῳ αὐτὸν καλεῖ. Demosthenes quidem et Herod. de diversis loquuntur temporum articulis; non tanta apud me auctoritas est Aristidae, ut Demosthenem in re tum notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Canter. Nov. Lect. VII. 4. VALCK.

15. ἦσαν αὐτοκτελῆς) Exscriptum ex Ast. ἦσαν ad ἦσαν sive ἦσαν Ioum ducit, quomodo ex membranis semel iterumque lib. III. 77. Αὐτοκτελῆς, Sophocli Trachin. vs. 395. αὐτοκτελοῖ. Adprime autem αὐτομολῆς Fragm. Paris. notabiles. Nostro αὐτόμολοι, transfugae, aliis subinde omnes, qui sua sponte adveniunt; Oppianus κλητοὶ τ', αὐτόμολοι τε, Halieut. III. 360. At schedis istis, contentus novae in Graecia vocis indicio, non obtempero. Aristides atrox hoc matrum et matronarum Atticarum facinus neglectui non habuit T. II. p. 217. WESS.

CAP. VI. 5. ἐν τῇ Βοιωτίῃ) Vetus ἐς τὴν Βοιωτίαν concedere-ne recepto ex Florent. debeat, in dubio haeret. Exstat acervus, ex Musis a Porto congestus, exemplorum in hanc partem. Verum valeat. [conf. Adnot. ad 3. 21, 4.] Mox [lin. 8.] μεταφωμῖνος, quae Reiskii suspicio, volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum collata WESS.

Herodot. T. VI. P. II.

P

12. *προϊταί τι*) Aldus et Camerarius optime; post quorum curas operae, inscite *προϊταί* corrigentes, aberrantur turpiter. Geminum germanum earundem delictum in *ιστι* ex legitimo *ισται* lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et alias frequenter adparuit, ab insectis contemptius habitum fuit. WESS. — Lectionem Medicam in *προϊται* mutandam suspicabatur Koenius: praeterea denuntiavit, ni venirent Atheniensibus auxilio, hos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, *ὡς καὶ αὐτοὶ τινὰ αἰσώην εὐρήσονται*, id est ἀποτροφὴν ἐποιέσονται, vel ὑπερίσονται. Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatum *εὐρέσθαι* adhibuit aliquoties Herod. infra b. c. 26. et c. 28. Ἀδrian εὐρέσθαι, vel εὐρήσων, vel ἀγαθόν τι, locutiones sunt usitatissimae: *εὐρέσθαι* *παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴν*, dixit Isocrat. in Evag. p. 191. z. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 258. VALCK.

13. *CAP. VII. 2. καὶ εἴη ἡ Ὑακίνθια*) Hyacinthiorum apud Spartanos festivum tempus operose, oblitus tamen Euripidis Helen. vs. 1485., Io. Meursius ultimo Feriatae Graec. libro exposuit. WESS.

14. 2 *εἴη. καὶ ἀπὸ τοῦ δ' ἦγον*) Laudabiliter supra Lacedaemonii V. 63. *τὰ τοῦ θεοῦ προσβύταρα ἐποιῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνθρώπων*: sed hac tempestate Hyacinthia domi celebrantes iure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. *Κάρπια εἴη ἡ ἀποδοὶ*. Attigit Plat. T. II. p. 873. z. VALCK.

15. *Δὲ τι Ἑλλήνων*) Iovis Πανλληνίου apud Aeginetas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi: Ἑλλάνων novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutae Sicil. Numism. p. 345. In vicinis [lin. 15.] *ἀλλὰ ἀπειράμην* gravius et elegantius legenti accidit, suadentque membranac. Hoc amplius, καὶ τὸ μὴ ἀπ' ἡμῶν οὕτω [lin. 19.] a Gronovio ac Pavio summo iure laudatur, idem quidem ac τὸ μὴ ἡμέτερον, sed suavius atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post *ἀπὸ τοῦ* aderat participium *ἰδόν*, saepe Scriptori in deliciis, abesse Codicum iussu potest; neque hic criminacionem, in Th. Galeum [a Gronov.] intentatam, metuō, quippe temerariam valde. Ceterum *ἰσμεται ἐπὶ τοῖς Ἑλλησιν* [lin. 20.] in Graecos impenditur sive distribuitur, bene Portus. WESS.

13. Δα τε Ἑλλάνιον) Iovem Graecis communem reveriti. Ἑλλάνιος Ζεύς ubi memoratur Aristophani in Eq. vs. 12500, et Pindaro Nem. V. 19., adpellationis originem ab Aescō recte repetunt Scholiastae. Aeaci precibus malorum levamen adepti, quibus tota Graecia premebatur, ἱερὸν ἐν Ἀθήνῃ πατεστήσαντο κοινόν τῶν Ἑλλάνων, οὐκ ἐπὶ ἑαυτοῖς ἀλλ' ἐπὶ πάντων τῶν Ἑλλάνων, Isocrat. p. 191. E., Iovis scilicet Ἑλλανίου, vel Πανῆλλανίου. Huic Aencus sacra fecisse dicitur Pausaniae l. p. 108. et II. p. 179. τῷ Πανῆλλανίῳ Διὶ Θύσας καὶ εὐχάμενος, τὸν Ἑλλάδα γῆν ἱποίησιν ὕσθαι. A templo Iovis Πανῆλλανίου mons ἦν quo statutum erat, Πανῆλλανιον ὄρος dicebatur, eodem teste pag. 181. Fortasse scripserat Clemens Alex. VI. p. 758. 14. Αἰακός, ἀνιθῶν ἐπ' ὄρος, --- τὸν τοῦ Ἑλλανικοῦ κοινὸν δαμιάσας θεὸν ἠύκατο. VALCK.

15. ἀλλὰ πάντα τε ἀπιπαύμεθα) Latina Vallae, nos tamen -- annuere nolle, sed recusare, monstrant lectionem in marg. Steph. notatam, [ubi, omissis duabus vocibus πάντα τε] οὐ κατανίσταμιν, ἀλλ' ἀπιπαύμεθα: non adprobandūm, sed repudiavimus; illa nimirum omnia, quae paulo ante sibi dixerant a Rege Persarum oblata. Placet et mihi Meib. lectio ab Arch. firmata, [lin. 19.] καὶ τὸ μὲν ἄσ' ἡμῶν ὄντων ἀνίσθηλον ἰὸν νίμμεται ἐπὶ τοὺς Ἑλλήνας: editum ἡμῖν τὸν videtur interpretamentum. VALCK.

24. τῷχος --- ἐν τίλῃ ἰστί) Litem non moveto membranis, quarum ἐν τίλῃ ἰστί haud aliud ac πρὸς τῷσι c. 8. et Dionis Chryst. Or. LXI. p. 583. D., Platonis ἐπὶ τίλῃς Menek. pr., aequatque adeo vulgatum. [De munitione illa vide VIII. 71.] Mox [lin. 26.] τῷ Πέρσῃ ἀντιώσθαι tritius, aut πρὸς τὸν Πέρσιν, uti non male Reiskius voluit. Habet tamen illud, [τὸν Πέρσιν ἀντίωσθαι], quod alias significatum, suum in Musis locum. WESS. — Verbum ἀντιώσθαι nusquam quidem alibi in Musis, quod meminerim aut adnotaverim, cum quarto casu, sed constanter cum tertio construitur: sed, sicut illud h. l. communi consensu veteres libri omnes cum quarto iungunt, sic cognatum verbum ἀντιάζειν, non solum cum dativo casu, sed saepius etiam cum accusativo iunctum reperitur, ut II. 141, 14. IV. 80, 8. 118, 10. 121, 2. Et hoc loco ratio suberat, cur ἀντιώσθαι eodem modo construeretur, scil. ne duo diversi dativi, ἡμῶν, et τῷ Πέρσῃ, in eadem phrasi concurrerent. S.

24. ἐντελής ἐστὶ) Herodoteum videtur ἐν τῇ ἐξέ-
 quod est in marg. Steph. ut paulo legitur inferius ἢν
 εἶναι, prope finem. Tum vicina [lin. 26.] scripserim partim
 cum Reiskio: συνθίμνοι τε ἡμῖν τῷ Πέρσῃ ἀντιώσθαι ἐς τὴν
 Βοιωτήν. Saepius in Musis obvium ἀντιώσθαι sollicitari non
 debet. In fine lib. VIII. pro ἡμῶς legerem, ὑμῶς καίρος ἐστὶ
 ἀποβελήσθαι ἐς τὴν Βοιωτήν. VALCK.

33. ἐπιτηδαιότατόν ἐστι μαχίσασθαι) In fine huius
 capituli Dissertatio Herodotea p. 131. novas nobis obtulit ex
 Codicibus lectiones: τῆς γὰρ ἡμετέρας ἐπιτηδαιότατόν ἐστι ἐμ-
 μαχίσασθαι τὸ Θριάσιον πιδίον: quarum lectionum altera
 procul dubio est genuina. Proximum accedit apud Suidam
 ἐν Εὐλάστον: πιδίον + ἐπιτηδίων ἵππων ἐμμάχισθαι. Thucyd. II.
 20. χῶρος ἐπιτηδῆος ἐφαίνετο ἐστρατοπεδεύσαι: Herod. IX. 25.,
 χῶρος ἐπιτηδαιότερος ἐστρατοπεδεύσθαι. VALCK.

Ibid. ἐπιτηδαιότατόν ἐστι) Etsi ἐπιτηδαιότατον Arch. et
 Kind. optime ex ἐπιτηδῆς manet, et ἐπιτηδαιότατον Democriti
 apud Homeri interpretem p. 1441, 16. [Eustath. id. Od. p.
 89, 46.] fere sit geminum, eo non utar. Mire vero ad-
 blanditur ἐμμάχισθαι, rarioris quidem formae, sed
 legitimae, qua ἐστρατοπεδεύσθαι, castra in loco metari, supra
 c. 2, et χῶρος ἐπιτηδῆος ἰνδιστάξαι τε καὶ ἱναριθμεύσαι, uti
 Mssti, τὸν στρατὸν, aptus locus ad exercitum in eo ordinan-
 dum et numerandum, lib. VII. 59. Tale πιδίον ἱναριθμεύσθαι
 καλὸν Appiani Bell. Civil. IV. [c. 106.] p. 1041., rariusque
 Philonis Iud. lib. II. Vit. Moysi p. 659. B. ἐπιτηδαιότατον εἶναι
 τὴν τόπον ἱναριθμεύσαι καὶ ἱνημερῆσαι: et de Numer.
 Septen. p. 1187. A. πιδία ἐπιτηδαιότατα ἐμβόσκεσθαι. Ne-
 gligo alia. Constat verbo iusta compositio, et probanti ra-
 tio. WESS.

CAP. IX. 3. Χίλιος, ἀνὴρ Τριήτης) Hoc satis. Ple-
 tarcho Χίλιος, Malign. p. 871. fin. et Themist. p. 114. F.,
 fide Codicis Bodleiani: Polyaeo Χίλιος lib. V. 30. Par dia-
 cordia in nominibus Χίλων et Χίλων atque aliis. Post pau-
 ca [lin. 4 seq.] τῶν ἐφόρων ἐκείνῳ postulant schedae. WESS.

5. Χίλιος οὐνόματι, ἀνὴρ Τριήτης) In Plutarcho Them. p.
 114. F. legere etiam licet Χίλιον τὸν Ἀρπύδα: sed rectius nos
 men apud eundem scribitur T. II. pag. 871. F. Χίλιος, et
 pag. 872. A. ubi acerbè, εἰ δὲ τι, ait, κατέσχευε οὐκ εἰς τὴν
 πρῶτον τὴν Χίλων ἐκείνον, οὐκ εἰς τὴν ἑλλὰς περιγίγνετο. Χίλιος est

in *Polyaen.* V. 30. Herodoti Tegeata τῶν ἰσθμῶν ἐνύθετο πάν-
τα λόγον: [lin. 5.] sic mihi quoque scripsisse videtur omis-
sa καὶ ἴνα, quae ut a *Med.* sic aliis etiam aberit *Codici-*
bus. Arcadis sententiam paucis expressit *Plutarch.* τοῦ δια-
πορίσματος οὐδὲν ὀφείλος ἐστὶ Πελοποννήσω, ἀν' Ἀθῆναις Μαρδονίῳ
προσγίνονται. Illud *Polyaeni*, πολλὰς διαβάσεις ἔχουσι ἐς τὴν
Πελοπόννησον οἱ βάρβαροι, propius accedit *Herodotea*, μεγάλας
κλισιάδας ἀναπεπνύσθαι ἐς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ. *VALCK.*
10. μεγάλας κλισιάδας) *Polyaeni* πολλὰς διαβάσεις ἐς τὴν
Πελοπόννησον cultu et elegantia multo sunt inferiores. *Not-*
ari ad praescriptum *Plutarch.* T. II. p. 360. α. μεγάλας μὲν
τῷ ἄλλῳ λιπὼ κλισιάδας ἀνοίγουσι: quae Philosophi et conplu-
ra alia *Io. Iac. Wetstenium* in *Epist. S. Pauli* prior. ad *Cor.*
cap. xvi. 9. occupasse conperio. *WESS.*

CAP. X. 5. καὶ ἐπεὶ περὶ ἕκαστον τάξαντες τῶν εἰλωτῶν)
Mercor. una cum *Cl. de Pauw*, ut haec *Herodotus* scripserit.
Kalla tresque scripti libri omittunt, habentque cap. 28.
sedem, magis opportunam. Et cui bono τάξαντες post ἐκπύ-
μωσις, *Not.* nego, quod *Galeus* ursit, esse in *Plutarchi* ea,
Malign. pag. 871.; sed, hinc derivata, unde confit? Tolle
ἐκπύμωσις, et orationi ad culturam nihil deerit, modo ἐκ-
πύμωσις probetur. Id sane cum exercitus imperium
ἐκπύμωσις, multo commodius et lenius. Vide III. 155. VII.
82. etc. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* et in *Exemplo* πο-
μπῆς, pro εἰλωτῶν, corrige εἰλωτῶν, ut est in *Edd.*
ante *Schaeff.* et in *Mssis.* Caeterum nolim dissimulare,
haud satis commode videri h. l. procedere orationis stru-
cturam: certe, ut *Schulzius*, sic et ego ἐκπύμωσιν requi-
rebam, ubi alii ἐκπύμωσιν, alii vero libri, magis
etiam vitiose ἐκπύμωσιν exhibent. *S.*

Ibid. ἐπεὶ περὶ ἕκαστον etc.) Eosdem memorat *Plutarch.*
in *Aristide* p. 325. α. et *Tom.* II. p. 871. ε. ubi ἔχοντες ἐς
Πλατῶν πινυασιχίνοι Σπυρτιάται περὶ αὐτὸν ἔχοντες ἐκπύμωσιν
ἐπεὶ εἰλωτας: atque adeo legit hoc in loco, quae nonnullis
in *Codicibus* perperam omittuntur. Tot numero *Εἰλωτας*
ad *Plataeas*, cum *Spartiatas* stetisse certum est ex cap. 28.
et bello Peloponnesiaco saepe cum *Lacedaemoniis* militasse
τῶν *Εἰλωτας* novimus ex *Thucyd.* IV. 80. V. 57. et 64.
VI. 19. *VALCK.*

10. 14. θυομένη, οἱ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ) Aliibi θυομένη, ἐπὶ Κρότων

lib. V. 44. De *Cleombroto*, exercitus ad Isthmum imperatore, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, qua rex territus copias domum reduxit, praeclare *Dionys. Petavius*, Doctr. Temp. lib. X. c. 25. WESS. — De illo solis defectu videas quae *Petavio* apud *Larcherum* Parisiensis olim Academicus *Pingré* opposuit. Caeterum *terrītum* fuisse illo phaenomeno *Cleombrotum*, non proficitur *Herodotus*: ac videndum, ne significare potius voluerit, fausto accepto omine illum copias ab Isthmo abduxisse. Eodem enim tempore, quo ad Salamina pugnatum est, cum exercitu ad Isthmum *Cleombrotus* erat, munitionem Isthmi urgens: videturque accepto iam de felici pugnae exitu nuncio, sacra, quae hic memorantur, adversus *Persas* fecisse; scilicet experturus, an a pedestri *Xerxis* exercitu, qui Peloponnesum versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera timenda esset invasio Peloponnesi. Iam ex defectu solis debuit ille, putò, faustum Peloponneso capere omen, quippe exercitui Regis portendente exitium. Itaque tanto fidentior *Cleombrotus*, quoniam paucis post pugnam diebus, Thessaliam versus se recepit Barbarorum exercitus, reduxit suos ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo imminente Peloponnesiis. Atque ita ad finem non perducta est Isthmi munitio, et intermissum opus; donec, adlato nuncio redire *Mardonium* cum exercitu, denuo Isthmum repeterant *Lacedaemonii* cum aliis Peloponnesiis, et summo studio manus perficiendo operi admovent, IX. 8, 4 seqq. S.

CAP. XI. 14. ὁ Ὀρίστιος) Memorat *Pausanias* Orestae tumulum, Ὀρίστιος, *Lacedaemone* lib. III. c. 11. p. 234., qualem illi publice datum *Argis* et *Mycenis* *Lucianus* inficiatur, *Toxar.* c. 5. Nec eum tamen hic innui statuo; sed τὸ Ὀρίστιον Μαυαλίας *Thucyd.* V. 64., vicinum *Tegeatum* finibus, quo de ibi viri doctissimi *Wasse* et *Dukerus*. Ad sequentia [lin. 15.] *Hesychii* glossa, Ἐίροι, εἰ ποδῶν, εἰ δὲ τοῦ Πίπρας, recte refertur. Bene *Servius* ad *Aeneid.* IV. 424. *Herodotus* *Persas*, qui erant Graecorum hostes, ἔίρους à *Lacedaemoniis* appellatos refert. Similia ex *Idomeneo* in *Aristid.* pag. 325. A. *Plutarchus*. Priscis ita Latinis hostem peregrinum indicasse, *leges XII. Tab.*, *Plautus*, *Varro*, *Cicero* testificantur. Vide ill. *Scaligerum* ad *Festum* in *Hostis*. WESS.

14. εἶναι ἐν Ὀρεστίῳ) Arcadiae sic regio quaedam ab Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in Ὀρεσται: Orestes θῆκεν εἰς χώραν τῆς Ἀρκადίας τὸ λεγόμενον Ὀρεστειον. Ὀρεστειον τῆς Μαιναδίας dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non potuit, quod Salmasium sequuti Berkel. et Holstenius velut Euripideum excitant ex huius Oreste vs. 1684. Tragicum scripsisse suspicor: Κεκλήσεται δὲ τῆς Φυγῆς ἱππομόν, Ἀζῆσιν Ἀρκασὶν τ' Ὀρεστειον πίδον. In eiusdem Electra Castores ad Oresten vs. 1273., Σὺ δ' Ἀρκάδων χρηὶ πόλιν ἐπ' Ἀλφειοῦ ἰοαῖς Οἰκίῳ, Λυκαίου πλάσιν ἐπιμήματος. Ἐπώνυμος δὲ οὗ πόλις κεκλήσεται. VALCK.

18. τῶν περιόικων Λακεδαιμ.) Quum in rebus Laconicis frequentissima fiat mentio τῶν περιόικων, incertos fluctuare miror viros eruditissimos; quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Addendis, Heinsius, inquit, scribit (in Notis ad Max. Tyr. p. 65.) eosdem esse περιόικους Lacedaemoniorum et Εἰλωτας: sed nondum mihi persuadet. Prorsus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodoti loco, ubi quinque millia τῶν περιόικων distinguuntur a quinque millibus Σπαρτιῶν, qui circa se singuli haberent septem τῶν εἰλωτῶν. Infra c. 28. in acie stetiisse dicuntur Λακεδαιμονίων μύριοι: quorum dimidiam partem, εἰόντας Σπαρτιήτας, ἱθύλασσαν ista quinque et triginta millia τῶν εἰλωτῶν, ut levis armaturae milites. Erant itaque Lacedaemonii οἱ περίοικοι, non εἰλωταις: hi servitutem serviebant, liberi erant οἱ περιόικοι. Εἰλωταις, si bello heris operam suam adprobassent, libertate donati νοδαμῶδες dicebantur: ab his vero etiam distinguuntur οἱ περίοικοι. Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 256, 15., σὺν αὐτῷ τῶν περιόικων τινὲς, καὶ τῶν νοδαμῶδων οὐ πολλοί. Ubicunque in historia Graeca περίοικοι vel iunguntur vel opponuntur Spartiatis, Lacedaemonii sunt intelligendi, cuiuscunque fuerint urbis Laconicae cives, excepta Sparta, Spartiatarum imperio parentes. Scholiastae Aristidae MS. οἱ περίοικοι esse dicuntur οἱ περιποιῶντες Σπάρτην τὴν μητρόπολιν. Τοὺς ἐκ τῶν περιόικων πόλιν dixit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 294, 43. τὰ ἐν κύκλῳ τῆς Σπάρτης πόλιστα Pausan. VII. p. 555. Hae civitates, ut olim erant Spartiatarum ὑπήκοοι, sic aevo quoque fuerunt recentiori εἰς Σπάρτην συντιθέσθαι, nisi quod ex istis decem et octo Augustus iusserit esse αὐτῶν ὄντας, Pausan.

III. p. 266. Qui περίστοι, iidem dicebantur et Λακεδαιμόνιοι et Λακωνικοί: Thucyd. IV. 8. οἱ Σπαρτιάται αὐτοὶ μὲν καὶ οἱ ἐγγύστατοι τῶν, περιόικων αὐτοῦς ἱθαῖοι· ἐπὶ τὴν Πύλον τῶν δὲ ἄλλων Λακεδαιμονίων διακρίματα ἐγγύστερ ἢ ἑσθόδοι: quo loco οἱ ἐγγύστατοι τῶν περιόικων sunt utique Lacedaemonii. Cecidisse scribit in pugna Lencitrica Xenophon 'Ελλ. VI. p. 349, 7. τῶν συμπαύων Λακεδαιμονίων ἐγγὺς χιλιούς, — αὐτῶν Σπαρτιατῶν περὶ περιόικους: mihi αὐτοὶ Σπαρτιάται genuini sunt Spartiatae, τοῦ καθάρως Σπαρτιατικοῦ Maximo Tyrio p. 347. Thucydidi Lacedaemoniorum duces memorantur, lib. VIII. c. 22., Εὐάλας, Σπαρτιάτης, ἐτ' Αἰμιόδας περίστοι: id est Λακεδαιμόνιος, ut eisdem, praeter alios, Theramenes dicitur Λακεδαιμόνιος, Dercyllas autem αὐτῆς Σπαρτιάτης. Qui saepe dicitur Ἀνικητός Xenophonti in Κύρου Ἀραβάσει, Neon est Λακωνικός, VII. p. 235, 31, conf. V. p. 204, 9. VALCK. — De Perioecis Lacedaemoniorum nonnihil dictum ad VI. 58, 14. S.

CAP. XII. 9. αὐτὴν ἴσχυιν) Sequor Codices, ipsamque Scriptorem, qui lib. III. 77. ἴσχυι τι βουλευόμενος τῆς τοῦ πρώτου συμπίπτει: et max c. 13. ὥστε καὶ δόλους οὕτως ἐνθροῦντος ἴσχυιν. Hic vero Argis missus ad Mardonium numisus adfirmat lib. VII. 150, commemorata. WESS.

CAP. XIII. 5. διὰ παντός τοῦ χρόνου) Omni illo tempore, quo in Attica armatus consederat. Necessum enim non puto, διὰ παντός cum Reiskio in διάγοντος, aut προϊόντος converti. Immo, si Arch. consentaneos nancisceretur, διὰ παντός sufficeret. Aeschylus Prometh. vs. 283. τοῦς οὐκ δὲ πόνοις χεῖρ' οὐ διὰ παντός αἰκῶνται, quod in scholiis δι' ὅλου, sed idem ac omni modo. WESS.

CAP. XIV. 2. ἀγγελὴν πρόδρομος, ἄλλην etc.) Calculum corrigenti πρόδρομος ἄλλη, στρατιὴν etc. non adprobo. Ἄλλω scribit, utpote diversas a superioribus Spartanorum copiis. WESS. — Utique sollicitari ἄλλην non debuerat: sed vide ne πρόδρομον ἄλλην στρατιὴν scriptum oportuerit; quod mihi quidem perquam probabile, ac paene certum videtur. Conf. IV. 121, 2. c. 122, 1. et praesertim VII. 203, 4. S.

διὰ βούλευσιν, θάλων, ἢ καὶ τοῦτους πρώτον ἔλαι) θάλων, damnatum a Brit. et docto viro, geminum habere videtur S. Pælli Epist. ad Coloss. c. 2, 18. μηδὲς ὑμᾶς καταβραβεῖν θάλασσα, ἰ. ε. ε. cupide. θάλων sane cupiditatem et lubentiam

quandam in Aeschyli fabulis ostentat saepe numero: *Θίλων* à τῶνδ' πιύστας λόγων, cupide libenterque audiet, Choëph. vs. 791. Plura apud Cl. Abreschium Anim. in Tragicum illud lib. II. 14. Quare *ἰβουλεύετο Θίλων*, cupide consultabat. WESS. — „*Θίλων* suspectum: dixerat REXIUS: Ego quidem quid sibi velit non intelligo.“ Et SCHULTZIUS, Wesselingii Notam respiciens: „Quid vero est, inquit; *ἰβουλεύετο Θίλων*? Num potest μὴ *Θίλων* quisquam *βουλευέσθαι*? Nemo unquam, opinor, ita dixit.“ Itaque ille, ut nos; Schaefero calculum adponens, verbum illud, quod uno codice excepto alii omnes constanti consensu exhibent, eiecit. Quod ego, denuo hunc locum expendens, factum nollem: et *Θίλων* omnino restitutum auctori velim. Scilicet, non iuncta debebant intelligi *ἰβουλεύετο Θίλων*: quod perspete videns H. Stephanus, verbo *Θίλων* commatibus utrimque intercepto, sic ediderat: *ἰβουλεύετο, Θίλων, ἔκως* etc. quam distinctionem orationis ipse etiam Wesselingius cum aliis post Stephanum Editoribus tenuit. Et nonnihil quidem impeditum videri poterat hoc dicendi genus, nec tamen incongruum Herodoti stylo: valetque idem ac si dixisset, *Θίλων* τούτους πρώτοι ἴδεν, *ἰβουλεύετο ἔκως* etc. cupiens hos primum capere, deliberavit quo pacto id efficeret. S.

11. 5. ἡ δὲ ἱστορία προεβόησα) Non ignoro Celeb. viri [Gronovii, προσβόησα defendentis,] in Portum Vallamque stricturas, haud profecto ad consensum extorquendum acres. Quisque videt, Vindob. rectum tenuisse. WESS. — Praemisso equitate erat in Vallae Latinis: et προεβ. corrigendum videri monuerat Portus in Lexic. ion. voce Κατηπαζέσθαι. S.

CAP. XV. 2. ἡ δὲ ἀγγελία) ἡ καὶ patrociniū inpe-
trat ex lib. VIII. 140. ἡ δὲ ἀγγελία ἡ καὶ παρὰ βασιλέως; et ex
observatis D'Orvillii ad Chariton. lib. I. p. 37. At Aldo com-
gruit lib. I. 83. ἡ δὲ ἄλλη ἀγγελία: et proxime, ἡ δὲ ἀγγελία
πρόδρομος. Euripides Androm. vs. 79. ἡ δὲ εἰς. Iunge Ra-
phellium in Epist. ad Galat. c. 3, 23. WESS. — At non
ἡ δὲ h. l. dederat Aldus, sed ἡ καὶ, quemadmodum in Var.
Lecl. recte Wess. monuit. S.

3. διὰ Δειλίης) Sic Iones; reliqui Δαυλίης: [pute vo-
luisse, reliqui Graeci Δαυλίης:] unde illorum [scilicet vo-
cabulum] flexione Δαυλίης ἀπείχεται c. 73. [vide IX. 75 extra.]
Cassianus. 6. et 8.] Τεράγρη et ἡ Σαλαμίς dederim; ne-

mo mirabitur: mirum vero maxime, turpe illud ἐς Κῶλον, praesertim *Valla* viam ad verum monstrante, hoc tolerari loco quitum fuisse. Τὴν κατὰ Σκῶλον παράδον in Boeotiam *Polyaen.* Strategem. II. 1, 11. ostendit; cui accedere *Strabo* poterit lib. IX. p. 628. [p. 408. c. ed. Cas.] cum *Casauboni* nota. WESS.

6. ἐς Σφιδάλλας) Huius pagi, quem [monente *Stephano Byz.*] tribus fuisse novimus Hippothoontidis, nusquam alibi fit apud historicos veteres aut oratores mentio. In proximis [lin. 8.] nomen urbis Boeotiae non tam diu haerere debuerat perverse scriptum: *Scolon* recte dederat *Valla*, cuius ductu pro ἐς Κῶλον scribendum ἐς Σκῶλον. Urbis aliunde notissimae ubi meminit *Polyaenus* lib. II. c. 1, 11. ista primum dederat *Casaub.* Ἀγασίλας δύοιν ἡμερῶν ὁδὸν αἰύσας τὴν κατὰ Σκῶλον παράδον - - διηλθε: absurdam nobis lectionem ex Mssis vulgavit *Maasvicius*: δύοιν ἡμερῶν ὁδὸν αἰύσας ἡμέραις δύο: tribus duntaxat literis repetitis prior lectio hunc in modum fuerat adiuvanda: δύοιν ἡμερῶν ὁδὸν ἐν α. (id est ἐν μιᾷ) αἰύσας: certam praestat emendationem in eadem historia *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 336, 13. δύοιν ἡμέραις ὁδὸν ἐν μιᾷ κατὰ Σκῶλον - - ἔφθασεν ὑπερβαῖς τὸ κατὰ Σκῶλον στρατόμαχος. Paulo post apud *Herod.* [lin. 9.] scribendum suspicor, τῶν Θηβαίων - - ἔκτισε τοὺς χώρους, οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν. Tum [lin. 14.] flexus Ionicus omnino requiritur ἀπὸ Ἑρυθρίων. VALCK. — Neutiquam sollicitari vulgatum consentientibus libris εὔτε [lin. 9.] debuit, quod idem ac οὐ vel οὐχὶ aut οὐκ valet. Sic II. 46, 7. III. 36, 19. IV. 148, 10. et saepius alibi. S.

14. ἀπὸ Ἑρυθρίων) *Ab Erythris.* τῆς Βοιωτίας ἐς Ἑρυθρίαις c. 19. Peccarunt, uti creberrime in Ἀθηναίων vice Ἀθηναίων. Porro [lin. 15.] παρὰ τὸν Ἀσωπὸν oportuit, pro quo ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ dicto loco et cap. 16. *Plutarchus* Aristid. p. 325. α. τῶν βαρβάρων τῆς στρατοποδείας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν παρεταμίνης. Adparet inde, castris iuxta flumen porrectis, probabiliter *Reiskium* divinasse τεταμίνον *Herodotum*, [lin. 16.] non τεταγμίνον, reliquisse. Illud autem τῆχος τετραγώνων, cuius singula latera denu sunt stadiorum, [lin. 17.] impedimentis rebusque pretiosioribus servandis munivisse *Mardonium*, *Plutarchus* adseverat. WESS. — Bene habet τεταγμίνον, [lin. 16.] idque eo minus necesse est

in *τάματα* mutare, quod eadem notio, quam hoc verbo *ἵσταμιον* efferrī voluerunt docti Viri, iam satis duobus verbis *παῖς* et *κατῖτον* (pertinebat, et extendebatur) expressa est. S.

19. Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος) Constituunt Graeci libertatis vindices infra c. 86., a Thebanis exposcere τοὺς μηδισαντας, in primis Τιμηγεσίδη καὶ Ἀτταγῖνον: qui duo hinc in catalogo proditorum Graeciae locum invenerunt apud Pausan. VII. [c. 10.] p. 546. ubi merito Sylburgius vulgato nomini Ἀτταγῖδος rectius iudicat Ἀτταγῖνος: quod similis formae nomina satis tuebuntur, Ἀνδροπίος Ἀγαθῖος Φιλῖνος Ἀρχῖος Εὐπαλῖος Χαραπίος: duo postrema praebet Herod. III. 60. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenaeo restituit huc spectanti IV. p. 148. F. Μαρόνιον εἰστίσσι μετὰ τῶν ἄλλων πενήκοντα Περσῶν Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος, ὃν ἔστιν Ἡρόδοτος· ἐν τῇ ἐνστάτῃ μεγάλως πλοῦτος παρισκινῶσθαι: in quibus Athenaeum memoria lapsum putat Vir magnus, cum Nostro dicatur Attaginus παρισκινῶμενος μεγάλως, se magnifice rebus instruxisse necessariis, ut Persas posset οἰξασθαι μεγαλωσι. VALCK.

20. παρισκινῶμενος μεγάλως) Errorem Athenaei in his adferendis magnus Animadversor silentio non pressit. Graeciae Boeotiaeque proditor Attaginus redibit cap. 85., [cap. 86.] Male Athenaeo Αὔταμος, in Mssis Αἵταμος, et Pausaniae VII. 10. Ἀτταγῖδος. Neutrum praeterviderunt Casaubonus et Sylburgius. WESS.

CAP. XVI. 5. καὶ σφίτων οὐ χωρὶς ἐκατέρους κλίνει) Non prorsus damnabile [καὶ σφίτας] ex Fragm. Paris. excerptum: damnabile autem, κλῖναι sive κλινθῆναι citra necessitatem [a Reiskio, contra librorum consensum,] obtrusum. Vulgatum eodem vergit, et rectum in Vallae Latinis. In proximis [lin. 7.] διακινόντων, cum sese poculis invitarent, scripti omnes. Vide sis Cl. Valckenarium ad lib. V. 18. WESS. — Κλίνει lin. 6. penacutē pingitur in ed. Wess. et superioribus, rectius κλίνει ed. Schaef. ut noster codex F. puto et alii. Accepit autem Valla hoc verbum notione intransitiva, discubuisse: mihi visum erat transitive accipienda, ut Attaginus dicatur κλίνει suos hospites. S.

23. ἀμύχανον ἀποτρέψαι) Repetit ex oratione Cambysis lib. III. 65. ἐν γὰρ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει οὐκ ἐστὶν ἄρα τὸ μῖλλον

γίνεσθαι ἀποτρέψειν. In quam sententiam Ioseph. Bell. Iud. VI. 5, 4. Ἀλλὰ οὐ δυνατόν ἀνθρώποις τὸ χρεὼν διαφεύγειν, οὐδὲ προσεμμένειν. Aeschylus Suppl. vs. 1055., Euripides, Sophoclesque abs Rittershusio laudantur ob similia dicta ad Phaedri Fabul. lib. II. finem. WESS.

Ibid. ἀπὸ τῶν ἀποτρέψαι ἀνθρώπων) Hinc ista Stobaeus tulit in Tit. CV. p. 567. Homericam Persae tribuit Herodotus sententiam, cuius auctor fertur Apollo Pythius Ἀελιαῖο καὶ Περσείας apud Eustath. in Ἰλ. ζ. pag. 522, 53. Hanc suo quisque more saepius expresserunt poëtae. Velut vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonin. VII. 46. εἰς τὴν εἰμαρμένην οὐδεὶς ἀνὴρ ἐκφεύγει: multa notat Gassner. VALCK.

29. ὡς αὐτὸς αὐτῶν λέγει) Quod coniectando praereperant Abreschius et Reiskius, sermonis series et Codices raram habent. WESS.

Ibid. Miror quod legitur de Thersandro, ὡς πάντες ἀνθρώποις λέγει ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους: cur enim obscuro πρὸς ἀνθρώπους? Frequens et hic suspicor haerere vitium, corrigendumque πρὸς ἄλλους, ut aliis ista narrasse dicatur, ante Thersander, quam apud Plataeas decertaretur. Inter voces ἄλλους et ἀνούς, sive ἀνθρώπους, perexigua fuit olim scribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in suo quoque Cod. reperisse; verlit enim: ipsum haec statim, aliis enarrasse. Quod in ed. Glar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse, nunquam, ut equidem puto, dici potuit λέγειν πρὸς ἀνθρώπους. Hinc valde discrepant locutiones ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλούς, vel εἰπεῖν, vel λέγειν εἰς πάντας, similesque. Rarius illud Sophoclis apud Stob. pag. 579, 1. Μὴ σπεῖτε πολλοὺς τὸν πάντᾳ δαίμονα, pro εἰς πολλούς: ut ibidem vs. 11. legitur consueto more, Ἐμπαρτεῖν γὰρ αὐτῶν τὰς αὐτοῦ τύχας εἰς πάντας αἰμαδὶς. VALCK. — Quidni vero πρὸς ἀνθρώπους seramus, quod communi consensu libri praefereunt omnes? S.

CAP. XVII. 4 seq. ἐμπίδον γὰρ δὴ σφόδρα καὶ οὕτως. οὐκ ἐξόντις) Revocarem quod ante Gronov. vulgabatur ἐμπίδον γὰρ δὴ, pro σφόδρα frequenter usurpatum Herodoto, et in hac ipsa phrasi infra, c. 39., ubi Thebani, ὅτε ἐμπίδοντες μετὰ γὰρ δὴ σφόδρα ἐφίρον τὸν πόλεμον. VALCK. — Ἐμπίδον γὰρ δὴ σφόδρα dedi schedis ut maneret, pene persuasus,

εὐδρα glossatori redonandum. Pristinum certe Herodoteum est: sic c. 39. *εἰ γὰρ Θηβαῖοι, αὐτὶ μηδίζοντας μεγάλας*. Portus plura conduxit. WESS. — Consentiant tamen in εὐδρα et Wesselingii et Stephani codices, itemque nostri omnes: ut merito mireris, unde nam Aldus *μεγάλας* arripuerit. Sed, utrum istorum verborum praeferas, parum refert. Equidem in re ipsa et in totius pericopae sententia adhaesit. Nec enim video quo pacto haec cohaerent, *μοῦνοι δὲ Φωκῆς οὐ συνείβαλον, ἐμῆδισαν γὰρ δὴ εὐδρα* (sive *μεγάλας*) *αὐτὶ οὗτοι*, praesertim si post οὗτοι intercidatur oratio. Saltem *ἐμῆδισαν μὲν γὰρ* expectasses, et dein οὐκ *ἐκόντες* δὲ, quod in Vallae latinis est, non tamen voluntarii. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castra *Mardonii*, *unos ex omnibus, non esse secutos, et invitos cum eo fecisse*, eosdem tamen dicat εὐδρα aut *μεγάλας* *Medis studuisse*: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas supercasset. S.

8. Rectius *Hermocydes* dicitur *ἀνὴρ τῶν ἀττῶν δεξιμώτατος*, quam *δυνατότατος* in Med. ex quo vir Clar. [lin. 10.] optime restituit *ἐκόντες* εἴας *ἐκ τῶν ἐν τῷ πεδίῳ ἵσθαι, seorsim sedere*. VALCK.

10. *ἐκ τῶν ἐν τῷ πεδίῳ*) Verissime Gronovius. At cur nulla Aldi mentio? Puvius animadvertit foedam operarum aberrationem et correxit. [Vide *Var. Lect.*] Nostri *Amazones* lib. IV. 214. *ἐκόντες ἐκ τῶν ἐν τῷ πεδίῳ*, habitemus seorsum; et IX. 37. *οἱ γὰρ αὐτὶ οὗτοι ἐκ τῶν ἐν τῷ πεδίῳ*. WESS.

19. *ἀνδρα πάντα τινά*) Iustior ordo; qualis c. 88. *ἐκόντες γὰρ οἱ πάντα τινά* cisto, et multifariam. *Ἡστὶ παρ' ἑαυτοῦ* [lin. 21.] *Snidas*, eunctis in Codd. obvium, invenit; cui tacitum pronomen ubi aptaveris, quae novandi necessitas? Et *Reiskius* tamen *ἀπεριμενέοντες*, imprudenter absurdeque agenter; sed imprudenter. *Περίμενέοντες* Graeciae est recentioris et Cilicium dialecti, nisi *Salmasius* fallit, veterum vestigia premens, *Funere* Ling. Hellenist. p. 152. Qui quidem falsus si fuerit, arguente Io. Alb. Fabricio ad *Sextum Empiric.* lib. 13. Adv. Grammat. c. 2. p. 227., obrudi *Herodoto*, quod ignorabat, haud oportuit. WESS.

CAP. XXIII. 1. *Ὁ μὲν αὖ*) Hanc voculam ex marg. Steph. auctori restituerem. VALCK. — Et recepit *Wess.* neglectam a Gron. et superioribus. Quod autem, repertam

in *Med.* ait *Wess.* in *Var. Lect.*, id *Gronov.* in *Notis* non diserte quidem professus erat, sed videtur significare voluisse. S.

4. ἀντίοι ἔτασαν) Ferre possum, non pugnaturus, si cui ἀντίοι ἔστησαν blandientur. *Euripides Orest.* v. 1460. Ὡς καὶ οἱ δ' ἐρίστημι γυναικὸς ἀντίοι σταθίμῃς. Ferre autem minime queo, πάντα συστρίψαντες mutari. Conglobarunt se Phocenses, in petum irruentium excepturi. Tales fere συστρίψαντες εἰς ἱκανὸν πλῆθος *Diodor.* lib. III. 36., et infra c. 61, συστρίφμενοι. Vide *Cl. Valcken.* ad lib. I. cap. 101. *WESS.* — Intactum relinqui debuerat συστρίψαντες ἰωῆτους: quum se in unum conglobassent, *Livio* VIII. 11. *VALCK.*

12. εἰ τι ἀλλῆς μετίχουσι) Scribi quidem potuit ἀλλῆς μετίχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut est in marg. *Steph.*, εἰ τι ἀλλῆς ἔχουσι. *VALCK.* — At, que hoc praeferamus contra meliorum quorumque odiosum consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἀλλῆς a verbo μετίχουσι pendebit, et τι valebit κατὰ τι: nec iuncta intelligi τι ἀλλῆς debebunt. S.

CAP. XIX. 5. καλλιστάτης τῶν ἱρῶν) Frustra, ὅτι ἱρῶν corrigitur. Latinis *victima caesa litat*, ut *Martiali* lib. X. Ep. 73. *Victima diti patri caesa litavit*, recte *Graecius* in *Suetonii Oth.* c. 8. Vide *Franc. Oudendorpium* ad *Lucan.* VI. 524. Graecis itidem, quoties fausta exta ostentat, καλλιστί. *Noster* c. 37. ὡς δὲ οὐκ ἐκαλλίστη --- οὕτω αὐτοῖσι Πέρσῃσι, videlicet τὰ ἱρὰ: et c. 95. τοῖς δὲ Ἑλλᾶσι οὕτω ἐκαλλίστησι. Docte super verbo *Scholiastes* in *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 87. Sequens ἱρὰ ποιήσαντες [lin. 7.] consimile habet ἢ θυσίην τις δημοτικῇ ποιήσας lib. VI. 57. et lib. IV. 60. θυσίην ἱερδομένη. Alia hoc de genere *Is. Casaubon.* *Animadv.* in *Athen.* lib. XIV. 23. [ad p. 660. a.] *WESS.* — Vide ad VII. 134, 7. notata. S.

10. ὡς --- ἀπικνόντο --- ἐς Ἐφεσόν) Huc antequam cum ceteris Graecis venirent Athenienses, in Isthmo iusiurandum iurasse perhibentur libertatis defensores, cuius formulam exhibet *Diodor.* Sicul. lib. XI. cap. 29. Sed, ab Atheniensibus illam fuisse confictam, non immerito credidisse videtur *Theopompus*: vid. *Clar. Wessel.* ad *Diodor.* quaeque ad *Herod.* notata sunt p. 429. [ad V. 102, 3.] *VALCK.*

CAP. XX. 3. Quem hic vocat *Μακίστιον*, illum inquit Herod. Ἕλληνες Μακίστιον καλέονσι: ibi dabunt forsten et alii Codices Μακίστιον, ut est in Arch. teste Galeo, et in marg. Steph. VALCK. [Vide Var. Lect.] — Si *Μακίστιον* adpellarint, quomodo meliores schedae, spectarunt fortasse suum *μακίστιος*, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitu. Memorant hominem Pausanias, Plutarchus, alii, *Μακίστιον* adpellantes, Tzetzes quoque Chiliad. I. 993., turpiter tamen eundem ac Xerxis fratrem *Masistam*, quo de c. 110., arbitratus. WESS.

CAP. XXI. 8. *δίκισθαι μῦνοι, ἔχοντες etc.*) Haec ita nexuit Aldus et Valla, commodius, me iudice, vulgatā interpunctione post *δίκισθαι*. Soli Megarenses equitum inpressionem sustinere haud valebant, hinc nuncius ad Pausaniam. Atque hoc Diodorus lib. XI. 30. et Plut. Aristid. p. 326. v. clarissime. Falsum praeterea, solos tum Megarenses stationem, sibi principio contributam, tutatos. In vicinis [lib. 11.] cur *πλεῖσται* et *πιεζόμενοι* iussu scriptorum exemplarium admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermone series, dialectus pro altero propugnat. WESS. — At in *πλεῖσται* recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide Var. Lect. S.

CAP. XXII. 6. *προέχων τῶν ἄλλων*) Prae aliis emiens in Latinis: melius, quae et Pavii observatio, praee aliis longius proventus: sequentia suadent; nam si in media suorum turma Masistius cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros praecedentem, equum Poëta Iliad. Ψ. vs. 453. ἵππον ἀριπρεπέα προέχοντα dixit. Inspice Eustathium, προελκύνοντα explicantem, p. 1303, 37. [p. 1417, 32. ed. Bas.] WESS.

8. *ἵσταται ὀρθός καὶ ἀποσιεῖται*) Ut lib. VII. c. 88. *equus stas ὀρθός ἀποσιεῖται τὸν Φαρνύχια*. Proprium hac in re verbum adhibuerunt Xenoph. et Clemens Alex. loco quem eleganter H. Steph. emendavit Schediasm. V. 19. Talis equus Platoni observabatur in Gorgia p. 484. A., cui *φύσιν ἰσχυρὴν ἔχων ἀνὴρ* dicitur *πάντα ταῦτα ἀποσιεῖσθαι καὶ διαβήσας*, etc. respicit enim in istis Homericis ex 'Il. ζ. 507. Ὡς δ' ὅτε τις σταρὸς ἴαται - - - *Δισμὲν ἀποβήσας* *δὲ* *λεῖ* *πιδίῳ* *κροάων*: ubi legebatur olim *Δισμὲν διαβήσας*, ut liquet ex Etymol. p. 51, 12. VALCK.

15. *Lorica tectum Masistium*, primum invulnerabilem, tandem aliquis *παίει* in τὸν ὀφθαλμόν: quod ex Arch. Cod. fuit enotatum, ὀμφαλόν, genuinum putat *Galeus*; idque pretiosissimum ἔργον iudicat *Gronovius*. Vulgatum tamen ὀφθαλμόν plerisque satis tueri videbuntur haec *Plutarchi* in Arist. p. 327. c. Τοῦτον ἢ τὸ κρᾶνος ὑπέβαλε τὸν ὀφθαλμόν ἀκουσίῳ ἐνέγκῃ παίων τις ἀνίδαν. Non mirarer si in aliis hic etiam Codicibus altera lectio reperiretur, quum vocēs ὀμφαλός et ὀφθαλμός frequentissime fuerint a librariis inter se permutatae. VALCK. — Pretiosissimum ἔργον viti Celeb., meri carbones pro thesauro. Ὁμφαλόν non novit Arch., a reliquis hic non dissidens. Falsus enim est *Galeus*, sefellitque alios. Immo vero, si ὀμφαλόν iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura, quae Masistium undique amiciebat, ut omnes ietus eludebat, ita pube tenus porrigebatur, umbilicium egregie protegens. Id Nostri *Plutarchique* pictura et *Heliodori* inprimis Aethiop. lib. IX. p. 431. demonstrat. Quid multa? *Plutarchum* audiamus, cui auscultare noluerant, in Aristid. p. 327. b. τοῦτον μὲν ἢ τὸ κρᾶνος ὑπέβαλε τὸν ὀφθαλμόν ἀκουσίῳ ἐνέγκῃ παίων τις ἀνίδαν: hunc quidem Masistium, quae oculum galea ostendebat, hostili iaculi percussione aliquis interemit. Ecquid liquidius? WESS.

20. *αὐρίνα ἐπέθεσαν*) Hanc verbi scripturam cuncti offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἐπέθεναι a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, *Porti* doctrina fert. Macula si sese nulla adpersit, *absentis desiderio* tacti fuerunt. De Cambyse lib. III. 36. ἐπέθεναι τι δὲ τὸν Κρείον οὐ πολλῶν μετέπειτα χρόνῳ. Estque istud sanequam praestantius invento *Gronoviano* ἐπέθεσαν, quod valde metuo ut Graecae habeatur monetæ, et unquam *ἵνῃ* quare *Ioniam et Thessaliam*, uti alia in re notatum meminit, auditum sit. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἀλλ' ἄμα πάντας) Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. *Homerus* Iliad. V. vs. 362. Οἱ δ' ἄμα πάντες. Mox [lin. 6.] ἰδὲ δὲ, uti eadem exempla, *Ionicae* consuetudinis est, relique assis facit. Redi ad lib. VIII. 1. WESS.

3. ἀλλὰ πάντας) *Elisam* a vicina ἀλλὰ vocatam ἀπὸ plures forte Codices hic dant, ἀλλὰ ἄμα πάντας, ut in An-

glicanis invenit Ios. Wasse: vid. ad Thucyd. [III. 24.] p. 81, 92. Eandem hic a Valla lectam vidit Koenius; requirit illam oppositum, οὐκ ἴτι κατὰ τέλει προσακρίματος τοῦ ἰσχυροῦς videbant Athenienses, ἀλλὰ ἅμα πάντας, omnes simul iugantes; non, ut ante, κατὰ τέλει. Inter varios significatus vocis τέλος Eustathius ad 'Il. κ'. 56. primum ponit τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, turmam militarem: τοὺς τελευτήλους τῶν τελέων ex Herod. IX. c. 41. excitat Thom. M. in Tōm. Libro VII. c. 211. Persae dicuntur καὶ κατὰ τέλει καὶ πρωτοῖς προβαλλόντες. Vid. Ios. Wasse ad Thucyd. II. 81. VALCK.

7. οὐκίτι οἱ ἱππότες ὑπόμεναν.) Sic voluisse Gronovius significavit. Poëta Iliad. Q. vs. 312. Ἀργεῖοι δ' ὑπόμεναν ἀνδράσιν: crebroque alii. WESS. — Vocem οὐκίτι, in Aldina editione temere praetermissam, primus auctori tacite restituit H. Stephanus; tenent autem illam recte libri scripti omnes, eandemque Valla expresserat, non amplius persistere equites. S.

9. ἀποστρήσαντες ὦν.) Vir doctus [Reiskius] scribi iussit ἀποστρέψαντες, aut ἀποστρέψαντες: satis pro imperio. Adseveris ἱππότες, idem erit ac ἀποστράντες, quae Abreschii quoque mens. Diodorus I. 56. εἰ δὲ Σισύρου ἀποστρήσας τὰ πλῆθη etc. WESS. — De peditatu fortasse non dicturus fuerat ἀποστράντες. Equites, ut ἰθαύνοντες et προἰθαύνοντες vulgo dicuntur, subintellecto nomine τῶς ἵππων: sic etiam ἀποστρέψαντες dici potuerunt. S.

CAP. XXIV. 2 seqq. πίνεις ἱππίσταντο Μασιστίου etc.) Quem memorat Persarum luctum ob mortem Masistii, quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed καί ποτε καὶ τοὺς ἱππότες καὶ τὰ ὑπεζώνη, hinc, opinor, attigit Plutarch. in Arist. p. 327. c. VALCK. — Luctum barbaricum super Masistio, hinc et ex Plutarchi Arist. p. 327. descripsit Brissot. Regn. Pers. lib. II. 206. et Perizon. ad Aelianum Var. VII. 8. WESS.

CAP. XXV. 5. τῶνδε εἴματα καὶ βαῖρα ἔπεισε) Laqueus nulla supererit suspicio, neque supplementis egimus, si, voce καί, quam eiecit [eiciendam consult in Notis] Clus. Gronov. reposita, suo loco, siculista legantur: τῶνδε δὲ εἴματα καὶ ταῦτα ἱπποῖον, καὶ ἰθαύνοντες τοὺς ἑαῖς, ἱπποῖον θυσίον Μασιστίον. Τῶνδε, id est μεγάλους εἴματα καὶ καλὰ καὶ ἰθαύνοντες ἱπποῖον. nempe τὸν καὶ πρὸς τὰς ἑαῖς ἰθαύνοντες. Herodot. T. VI. P. II.

In Homeri *Il.* χ'. 369., Hectoris cadaver περιδραμον υἱὸς Ἀχαιῶν. Οὗ καὶ ζητήται τὴν καὶ εἶδος ἀντὶν Ἑκτορος: ubi quae proxima succedunt, nec Graecis videntur neque Homero digna, lecta tamen et Dioni Chrys. p. 180. d. cons. p. 273. c. n. VALCK, — Ut τοῦ δὲ VIII. 85. 11. idem valet ac τοῦτων δέ, sic h. l. τῶν δὲ idem ac τούτων δέ. Sententiam commode Valla his verbis expressit: Quod id eo faciabant, quia cuncti relictis stationibus ad intuendum Masiastium pergebant. Nempe causa, cur id fecerint, verbis illis ἐκλείποντες τὰς τὰς etc. continetur: ac potuerat, si explicatius loqui voluisset, dicere ὅτι ἐκλείποντες, quemadmodum VIII. 85. 11. τοῦ δὲ μέντοι τούτων μόνων, ὅτι etc. sed omissa, ut saepius alibi, conjunctivā particulā, maior quaedam vis ac vividior color accedit narrationi. S.

14 seq. παρὰ Ἰωνίης etc.) Ductus itineris praeter Hysias in agrum Plataeensem serebat: recte proin scripti libri. Vide lib. V. 74. VI. 108. et Thucyd. III. 21.; ubi *Wasscus* τῶν Νοσίων πλησίον in Plut. Aristid. p. 325. e. praeclare integravit, heroem Androperatem eiusque fanum docte illustrans. WESS.

17. τρέμετες τοῦ Ἀνδροκράτους) Apud Thucyd. III. 24. Plataeenses viam inflectunt Thebas ducentem, ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους κρηόν: ubi Herodotea contulit et alia Cl. *Wasscus*. Mox [CAP. xxvi. 2.] redibit ex Codd. λόγων πολλὸς ὠθισμός, excitatum in Diss. Herod. Cl. *Wess.* p. 203. VALCK.

CAP. XXVI. 2. λόγων πολλὸς ὠθισμός) Contra inopem πολλῶν ὠθισμός. Supra VIII. 78. τῶν δὲ -- ἔγιντο ὠθισμός λόγων πολλός, vehemens sermonis altercatio: et in praelio armato VII. 225. Περσέων τε καὶ Ἀχαιδαιμενίων ὠθισμός ἐγένετο πολλός. Porro [lin. 3.] vice αὐτῶν ἑκάτεροι boni codices αὐτοὶ ἑκάτεροι, sicuti αὐτὰς ἑκάστος III. 82. et αὐτὰ ἑκάστω V. 13. Belle iidem [lin. 6.] ἀξυνόμεθα ταύτης τῆς τῶ-ξιν. Namque sic Tegeatae postea [l. 36.] ἀξυνόμενοι εἰμὲν Ἀθῆν. ταύτην τὴν τάξιν ἔχιν: et Athenienses, c. 27. αὐτὴν καὶ εἰμὲν ἔχιν ταύτην τὴν τάξιν. Hinc in Plutarchi Aristide p. 326. A. Ἀθηναῖοι Τεγεαταῖς περὶ τάξεως ἔρσαντες. Lis erat non adeo de loco, quem obtinerent, sed utri cornu alterum in hostem ducerent. WESS.

3. ἰδικίουν γὰρ αὐτῶν ἑκατ.) Nihil interest, sic legatur,

dem liberiorum delictum viri doctissimi, *Palmerius*, *Th. Rykius*, *P. Burmannus* et alii redarguerunt. *WESS.*

40. *ἡμῶς δὲ καὶ ἰὸν ἔχιν* --- *ἥπερ Ἀθηναίους*) Maluit *δὲ καὶ ἰὸν* *Pavius*, ut *ἀξιωματώτεροι* antea, et postea c. 28. *ἀξιωματώτεροι* εἶναι ἔχιν τὸ κέρας ἥπερ Ἀθηναίους. Quae sane frequentior in talibus norma. Contingit tamen, ut absolutum comparati et vicissim sedem teneat. Sic *στίβαρύτεροι* loco *στίβαρυν* in *Apollon. Rh. III. 1056. Δικαιώτερον ἀντὶ δικαιοτάτου* *Diodor. XIII. 30., αλλοτριώτατος* *Musa III. 119.,* nec fugit magnum Animadversorem in *Athen. XIII. 1. WESS.* — Superlativum pro comparativo positum notavit *Casaub.* l. c. ad *Athen. XIII. pag. 558. A.* quo genere enallages *Notar*, quum alibi, tum mox c. 27, 7. utitur. Hic est potius locum comparativi, nempe subintellecto ante ἡ particulam (sicut frequenter in Graeco sermone) adverbio comparativo *μᾶλλον*: sive, in eandem quidem sententiam, ita intelligere malis, quasi dixissent *ἡμῶς δὲ καὶ ἰὸν ἔχιν, καὶ δικαιοτέρων ἢ Ἀθηναίους. S.*

CAP. XXVII. 2. σύνδοις τῇδε μάχης εἴτεκα --- *ἀλλ' οὐ λόγων*) Apud *Plutarch. T. I. pag. 326. B. ἔκαστον*, inquit *Aristides*, οὐ τοῖς *συνμαχοῖς* *στασιάσονται*, ἀλλὰ *μαχόμενοι* τοῖς *πολεμίοις*. Hic σύνδοις aiunt *μάχης εἴτεκα* *συνδραγῆναι*, ἀλλ' οὐ λόγων. *Livii XXXII. 34. Phaenias*, non in verbis rem verti, ait. *Cleonnis Diodori T. II. pag. 658, 66. πρόκειται ἄγων οὐ λόγων, ἀλλ' ἔργων.* *Euripidis Eteocles Phoen. vs. 591. Μητὲρ, οὐ λόγων ἄγων ἔστ.* Quod illic monitum, in istis loquendi formulis promiscue propemodum usurpari voces ἄγων, *ἡμῶς*, et *ἔργων*, monstrat *Agesilai* laudator p. 78., cui dicitur ille *καρτερία μὲν προτιῶν, ἔνθα ποτιῶν κείρος, ἀλκιὴ δὲ, ἔργων ἀνδρείας ἄγων, γυμνὴ δὲ, ὅπου βουλῆς ἔργων*: quae sophistam multo magis decent quam *Xenophontem*; in cuius scriptis nihil inveniatur simile. *VALCK.*

[4. *προβήκει παλαιὰ καὶ καινὰ λένει τὰ ἱκαρίοις* --- *κατὰ γαστήρα*) Quod ait *προβήκει λένει etc.*, id nec *Vallae* latina, referre coepit, nec nostra, in medium protulit, adcurate reddunt. Namque *Tegeatarum* dux non quae ab utrisque bene gesta sunt referre instituit, aut in medium protulit; sed *Tegeatarum* solum facta memoravit. Graeca ista in hunc modum reddenda erant: *Quoniam Tegeatarum dux in medium proposuit, ut commemorarem usque utrique nostra maiorumque praeclare facta. S.]*

5 seqq. ἀναγκαίως ἡμῖν ἔχει δηλῶσαι etc.) Laudabilia, quae multis hic enarrant Athenienses, maiorum suorum facinora, hinc paucis commemorat Plutarch. de Herod. Malign. p. 872. A., illos scribens Ἡρακλεῶν τι μνηστῆσαι, καὶ τὰ πρὸς Ἀμαζόνιας πρᾶχόντα προφέρειν, ταῦτάς τι Πιλοποννησίων τῶν ὑπὸ τῇ Κασμείᾳ πετόντων. Eadem illa magna cum laude celebrantur ab oratoribus; ab Isocrate in Panegy. p. 51. et seqq., in Aristidae Panathen. pag. 201. etc. in Ἐπιταφίῳς etiam λόγῳ, quibus nomina praefiguntur Demosthenis et Lysiae. VALCK.

9 seqq. ἐξαυνομένους ὑπὸ πάντων etc.) Attici oratores in his maiorum suorum facinoribus sese iactant, Lysias, Isocrates, Demosthenes, cuius λόγῳ Ἐπιταφ. p. 746. πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποτίθεις τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεινούσθαι, haec Musae Herodoteae spectare, non iniusta suspicio est. WESS.

17. ἀνέλθαι τι τοὺς νεκροὺς φημὶ) Latina [quae intacta Wess. h. l. reliquerat] aberrant. Hoc volunt, suos maiores suscipuisse ad sepeliendum Argivos, qui insepulti ad Thebas iacebant, et contumulasse sua Eleusinia in terra. Id ἀνέλθαι τοὺς τεταλευτηκότας sive τοὺς νεκροὺς saepe hac ipsa in re Isocrati Panegy. p. 52. A., Plataic. pag. 306. p.; haec νεκρῶν ἀναίρεται Panath. p. 269. A. Praeclare Lysias in Ἐπιταφ. p. 33. τοὺς Ἀργείων νεκροὺς ἰθαλὼν Athenienses in τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι, ubi Cl. Taylor. WESS.

18. τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσίνι) Auctor Orationis inter Lysiacas secundae p. 33., τοὺς Ἀργείων, inquit, νεκροὺς Ἰθάκῃ ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι: et hic et apud Herodot. nob. templum designatur Eleusinae Cereris, sed ipsa Eleusis est intelligenda, pagus Atticæ nobilissimus; in locis etiam reliquis, quae Cl. Io. Taylor in alium putat sensum accipienda ad Lys. p. 105. Lysiam illic, vocibus aliter collocatis, scripsisse suspicor partim cum Palmerio: sacra faciet Rex, τὰ μὲν ἐν τῇ ἰθαλῇ Ἐλευσίνῃ ἱερῶ, τὰ δὲ ἐν Ἐλευσίνῃ καὶ τῆς ἱερῆς ἐπιμνηστέαι μυστηρίους. Lex fuit Solonis, teste Anaximide de Myst. p. 16. τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἰδὼν ποιεῖν ἐν τῇ Ἐλευσίνῃ, apud Petitum in Legib. Att. p. 37. Meurs. Eleusini, cap. 15. Utrobique templum intelligitur, quod Athenis erat, isthoc nomine saepe designatum, de quo Meurs. egit in Ceram. Gem. c. 15. In proximis [lin. 19.] haec tandem

Editio repraesentabit Herodoti manum, is Ἀμαζονίδας τὰς ἀπὸ Θερμῶντος, eiectionis auctoritate Codicum vocibus interiectis τὰς ἀποθήκας, quae variorum nobis pepererant coniecturas. VALCK.

19. is Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ.) Edebatur Aldi exemplo, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀποθήκας, τὰς ἀπὸ Θερμῶντος, quorum ad τὰς ἀποθήκας, multi merito offenderunt. Quid illa enim ad Amazonas? Cornel. de Pauw τὰς αὐθιγέρας, rigidas et severas formavit: Gronovius τὰς ἀποθήκας, tanquam furias et minime desiderabiles feminas. De sententia Io. Taylor Lect. Lysiac. c. 4. fuerat, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶντος τὰς ἐκ Θερμῶντος. Aliud sectatus Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 655., verborum seriem ordinabat, εἰ δὲ καὶ ἔχῃ νῦν (κατὰ) τὰς ἀποθήκας (ἡμῶν τὸ ἔργον τὸ) is τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ. Quin et in thesauris factorum nostrorum illustrium habemus illud, quod adversus Amazonas gessimus: addidit coniecturam aliam, quam ibi legi malim. Atque haec clarissime doctissimorum virorum fluctuationes, ex pravissimis τὰς ἀποθήκας auctas, ostendunt. Quorum equidem divinationes malui proponere, quam ad examen revocare. Sentio enim cum Galeo τὰς ἀποθήκας in exilium agendas, quorsum ab sex bonae fidei membranis ablegantur, fortasse etiam pluribus. Florentiae optate vir. Celeb. nihil singulare enotavit, cuius quidem bibliothecae exemplari cum passim Ask. et Pass. consentiant, opinari et illud τὰς ἀποθήκας non habuisse, licet. [Vide Var. Lect.] De Parisiensibus, quorum accurata non parvavi excerpta, tacere debeo. [Ex nullo quatuor Codicum Parisiensium, quorum lectionibus satis diligenter excerptis uti nobis licuit, enotata ista importuna verba sunt.] Abundè mihi videtur, corruptissimas voces ab optimis libris abesse, patas scribentis, uti opinor, incuria, ex continuo sequentibus τὰς ἀπὸ Θερμ. vocibus. WESS.

21. is τὰς Τρωϊκοῖς πόλεσι Τρωϊκοῖς non sollicito, timetsi Cicero Nat. Deor. III. 21. Heroicis temporibus, et is τὰς Ἡρώϊκας χρόνους Diodorus lib. XV, 79. Tu vide VII. 26. WESS.

21 seq. Ista, οὐ γὰρ τι προὔχει (ταῦτ' αὖ ἐκινεῖται) explanavit A. Dounacus in Demosth. p. 29, VALCK. — Respondet fere Latinorum nihil promovel. Οὐ γὰρ τι προὔχει, pro-

eandem T. II. pag. 208. b. Agesilaus, δέξω, inquit, τὸν οὐχ, οἱ πόλεος τοὺς ἀνδράς ἐνέμωμεν, ἀλλ' οἱ ἀνδράς τοὺς πόλεος ἐνέμωμεν. V. A. J. C. K.

CAP. XXVIII. 7. οἱ ἀρχαὶ ἐλθόντες Ἑλάνων.) H. *Stephanus* ob *Vallae* Latina mutavit in *Aldo* vitiosa, mutantique scripti codices resque ipsa addicunt. In *scipienis Helotis*, [lin. 9 seq.] singulos *Spartiatas* stipendiis *Plutarch.* *Malign.* p. 871. b. et *Aristid.* p. 525. a. nihil discordat. Vide supra c. 10. **WESS.**

[p. 5 seq. ἀπὸ δ. τοῦ ἰσχυροῦ -- ἱερὰν Περδικανίων etc.) *Comitum a Pausania* impetrarunt, ut iuxta ipsos starent *Potidaeenses*. Namque *Corinthiorum* colonia *Potidaea* erat. Vide *Thucyd.* 4. 56. 5. [lin. 23. ἡμέτεροι οὐκ ἐστὶν ἱερὰν Περδικανίων] *Iustissime.* *Laurentii Palleneris* in *Cephalonia* nulli. Quarta urbium insulae *Πέρδων*, circa *Thucydidis* Πέρδων. Attica dialecto lib. I. 27. aliis Πέρδων, Ionibus Πέρδων. Lege Nob. *Palmerii Graec.* *Ant.* lib. III. p. 628. *Pausanias* catalogi Graecorum, contra *Marodonium* ad *Plataeas* consistentium, *Palaesas* non inseruit; sed alios, his neglectos, lib. V. c. 23. **WESS.**

CAP. XXX. 3. seqq. οὐκ ἔστιν ἰσχυρὸς ἀνδρῶν τῶν πολεμίων etc.) In hoc numero gravis armaturae militum 36700. nihil inesse vitii liquet ex sequentibus; primum enim praeter illos φάλαγγες vocantur cum *Spartiatas* missi *Helotes* 35000, tum ceterorum Graecorum φάλαγγες 34500 hi universi conficiunt 108200, quibus adiuncti tandem 2800 *Thespienses* summam implebant 110000. *Herodotus* infra: [cap. 30. 4.] τὸν Ἰσχυρὸν τοῦ πολεμίου ἱερὰν Περδικανίων ἀνέστησαν πολεμίδες. De his Graeciae libertatis statoribus intelligo *Diodor.* 8. lib. XI. c. 30. ὅτι δὲ ἐκείνους ἀνέστησαν τὸν Ἑλάνων εἰς τὴν πολεμίδες: qui forsitan etiam scripserat. τὴν ἱερὰν: sed, quod addit, τὴν δὲ βαρβάρων εἰς ἀνέστησαν, longius etiam ab *Herodoto* recedit, iuxta quem. [cap. 32.] illic βαρβάρων ἱερὰν ἀνέστησαν πολεμίδες, praeter Graecos Persarum partes sequentes, quorum ad *Plataeas* fuisse Noster suspicatur. τὴν πολεμίδες. Nostro loco memoratos Ἑλάνων 36700. ego quidem in capite superiori memoratis non reperio, verum duntaxat 29700. Utram in *Aeginetarum* numero, an et alibi vitium haereat, ut Codices vulgatis congruant, non facile defini potuit. Ad ista *Herodoti*

Pausanias catalogum lib. V. [cap. 23.] p. 437. comparanti occurrunt inter illos, qui *Πλαταιδὸν ἱμαχιστὸν Ἰωνῆς Μαγδονίου τε καὶ Μήδων*, quorum nulla sit in hac *Herodoti* recensione mentio, *Κίσι, καὶ Μήσιοι, --- Τήνιοι, --- καὶ Κόνιοι*. VALGK. — Quod in superiori capite se non nisi 39700. *ὁπλίται* memoratos reperisse Vir doctissimus sibi si recte subduxisset calculos, eandem summam 387003 quam praeferunt *Herodoti* libri omnes, reperturus fuerat. S.

[10 seq. *ὥς τις περὶ ἑκαστον ἰὼν ἀνδρα, πεντακόντοι* etc.) Unus fere circa quemque virum, fuisse 34500. Si absolute et sine exceptione dixisset, unus circa quemque virum, numerus istorum leviter armatorum non nisi 53700 fuisset. Nunc intelligi par est, (quod etiam ulloquin credibile erat) nonnullis ex numero *ὁπλιτῶν*, de quibus hic agitur, duo aut plures leviter armatos, aliis vero nullum fortasse, praestoruisse. S.]

[13. καὶ ὁπλῶν χιλιῶν;) Utrum scribarum socordia, an alia culpa, haec in codicibus paucis non adpareant; querere nolo. Absolut male, si τῶν Φωκῶν praescriptus numerus laebe careret. Potest disputari, cum *Spartani* (erant autem ad quinque milia) septenos, et *Graeci* reliqui singulos iuxta se *Φωκῆς* viderint, ampliorne levis armaturae militum catalogus poni debuerit? Nihil tamen memorbrae isthic innovant. WEISS. — Vide proximo ante a nobis notata. S.]

CAP. XXX. 7. *ἔλλα δὲ οὐδ' ὅτεροι ἔχον*) Qui nec ipsi arma habebant Interpres; cui quidem arma sū *ἐλπεῖν* fuerint, uti nonnunquam Latinis, monente *Salmasio* ad *Fl. Nepisi* Aurel. c. 7., insons erit. Revera hi *Theophrasti* *ἱεὶ* *λεῖ* erant armatura, *ὡς τὶ ἔπλοι*, quales in *Heliodori* *Aeth.* lib. p. 428. *Pausanias* illos *ὅτεροι ἔχον* *ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς* lib. IV. 29; hos *Polybius* crebro *τὰ βαρὺ τῶν ὁπλῶν* lib. I. 76. adpellat. Conf. ad *Diodor.* XIV. 23. WEISS.

CAP. XXXI. 1. *ὡς δὲ καὶ οὐδ' ὅτεροι ἔχον*) Cum *Mastix* mortem lugere desinens. Publicum *Pentaron* luctum supra narravit ex 24. Verbum *ἀνακλιδεῖν*, *Portu* non in lectum, omissum in *H. Stephano* *Thes.* recto *νῆς* *Clas.* verbis elucet. Istam multis verbis vim indicis praeposito *νῆς*. In *Thucyd.* II. 61. *ἐπὶ τῇ νηυσὶ*; recte *πρωτοῦ*

ἐπὶ ἀντιλήψεως, κατελήψεως, confundentium.
Vide lib. II. 241. IX. 69. etc. WESS.

CAP. XXXII. 7. αἱ τὴν Ἐφεσίων etc.) De his lib.
IX 264. d. δὲ μάχης αὐτῶν κατέσταντο καὶ Καραίης τὴν καὶ
Ἐφεσίων. Profecto non illi καχέμεσθαι, quod vetus in-
terpretatio volebat, nuncupabatur, sed armata erant
ad idem vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinsium, Syllog.
Epist. Pannani T. II. p. 690 WESS. Perperam olim
post Καραίης incisa erat oratio, iunctis verbis κατέσταντο
καχέμεσθαι.

ἐπὶ ἀντιλήψεως) Dubitabam in Divs. Herodot.,
hæreticè, an pristinum ἀπεικάζει, amplecterer? Causæ
ampliæ Græcorum in partes ivi. Inconcinnum huic certe
leod ἐπὶ ἀντιλήψεως in assimilando et comparando solens: op-
portunius omnino videtur, ex melioribus advocatum mem-
branist. Apollon. Choëph. 976. Οἶδαι τι καὶ εὖν, ὡς ἐπεικάζει
οὐκ ἐπὶ ἀντιλήψεως, vs. 252. καὶ τὰλλα πολλὰ ἐπεικάζει
ἀντιλήψεως. Sophocles Oed. Colon. vs. 17. χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς
ἐπὶ ἀντιλήψεως. Δαφνῆς: namque sic Masti, H. Stephano no-
tante. Eodem in Isbula vs. 147. θυρίων, μακρῶν τ' ὅδ' ὡς
ἐπὶ ἀντιλήψεως. Frachetio tamen vs. 144. Πικρὸν μὲν αὖν, ὡς ἐπὶ
ἀντιλήψεως, nec vitæ Codicum discordiam, qualis et in
alio pilla. v. 20. Sophocles absentiam τὸν Ἰσθμίου Arch. le-
gitimam. Nicolara. Numerum autem exercitus Persici
cum qui cepit Diodorus XIV 66. adeat WESS.

CAP. XXXIII. 5. καὶ γένος τοῦ Ἰαμίδου Κλυτίδ-
ου) F. Fabius, vir doctissimus, ad Ciceron. Divina, lib.
I. 41. τοῦ Ἰαμίδου καὶ Κλυτίδου δὲν εἶσθαι, haud imo unde.
Cicero ex B. Victorii, Uguini, P. Leopardi eccellente auxi-
lio et F. Petopomero familias duas certas habet, Iamida-
rum unam, alteram Clytidarum, haruspiciæ nobilitate præ-
stantes: iam si Bisamenus fuerit Clytiades et τὸν Ἰαμίδον,
quemadmodum apud Pausan. lib. III. c. 11. p. 232., opor-
tet, adfiniate nexæ fuerint familie, paterque eius ex
Clytiadibus. Vide sis. Pek. Victorium Var. Lect. XIII. 15. et
P. Leopardium Euseb. IV. 18. neque ἀποφύγιον [lin. 6.]
παιδείας, b. ἐπὶ ἀντιλήψεως, uti deinceps. [lin. 19.]
Viridostes [Reich.] disincta voce, ἀπὸ ἀφύγιον, alii com-
ponunt Ἰαμίδου ἀφύγιον, ἀντιλήψεως, κατελήψεως, Ἰαμίδου
κατελήψεως, modo, Ἰαμίδου κατελήψεως, Hippocrati de Galeni et

digentia, fuerit, obiter Philo Iud. explicat lib. II. Allegor. p. 62. A., ubi doctissimus Mangeius. WESS. — Suffragatur Wesselingio doctissimus Schneider in Lex. crit., citans etiam Plutarchi libellum de El delphico c. 9. (T. IX. ed. Hatten p. 229.) monensque desiderium etiam intelligi posse. Equidem hic χρησμοσύνην, ut apud Poëtam μηχανισμὸν, intelligendam putavi vaticinandi artem. Alteri tamen interpretationi patrocinari videtur quod in eunte cap. 35. legitur, Σπαρτιῆται, ἰδίοντο γὰρ δεινῶς τοῦ Τισαμενοῦ. S. 24. κατὰ τὸν μετρίοντες) μετρίοντες, de sua pertinacia remittentes, ex opinione Porti. Majui, Codicibus monstrantibus, μετρίοντες, illum arcessentes, sicuti lib. III. 15., nec discrepat clar. Abreschii coniectura. WESS.

25. οὐδ' εὖτω, ἴδω, (ἐπὶ ἀκέρῃ) Hunc locum supra attigi ad lib. VII. c. 160. VALCK.

26. τὸν ἀδελφεὸν τοῦτοῦ (Ἡγίην) Memorat Ἀγίαν, sive Ἀγίαν, μαντεύσασθαι Ἀντιόχῳ in praelio ad Aegros flumen, nepotem Tisameni. Pausan. III. 11., unde usitatae familiae id cognomen: hincine vero Ἀγίαν τὸν ἡγουμένον τινὸς Titmaeus Lexico suo p. 8. addiderit, in ambiguo Cl. Ruhnkenius huc reliquit. WESS.

CAP. XXXIV. 1-3. Ταῦτα δὲ λέγων εὖτος ἐμπίπτο Μελάμπους, ὡς εἰκάζεται, βασιλὴν τε καὶ πολιτὴν αἰτεῖμενος) Melampoda Tisamenu Herodoto dici non potuit imitatus Basilinon τε καὶ πολιτὴν αἰτεῖμενος, sed αἰτεῖμενον, quod Reischio venit in mentem et Koenio, qui tamen scripsisse potius Nostrum suspicabatur, βασιλὴν δὲ ἀντὶ πολιτὴν αἰτεῖσθαι. VALCK. — Αἰτεῖμενος cupidissime docti Viri Reiskius et Pavius αἰτεῖσθαι reformant, quippe Tisamenum spectans, Lacedaemoniorum ius civitatis, non regnum, sibi postulantem. Dicerēs plausibilem videri suspicionem. Quid si vero interpungatur, ὡς εἰκάζεται βασιλὴν τε καὶ πολιτὴν αἰτεῖμενος, ut regnum et ius civitatis conparem, rogans, quae Abreschii observatio, opusne emendatione Tisamenu ius Spartanae civitatis quaerebat, Melampus partem regni Argivorum: pares ambo cupiditate habendi, valde dispares in re desiderata. WESS. — Mireris a Viro doctissimo, quum verum praeclare vidisset, tamen et in graeco exemplo pravam verborum distinctionem, et in latina versione absurdum illud, regnum pariter et civitatem pascendo, tenuisse.

Ἐμίμυτο Μελάμποδα αἰτιόμενος, postulato isto imitatus est Melampodem. Schaeferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit, adiecta nonā Musā absolvere ei placuerit, eandem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

12. τὰ τριμήκισιν τῆς Βακιδίας) Largiti sunt Melampodi, gratiam dependentes, Argivi τὰ δύο μέρη τῆς βασιλείας, Melampus vero cum fratre Biante portionem suam communica- vit, haece Diodorus lib. IV. 68. Clarius Critici ad Pindari Nemean, Od. IX. 36. purgasse Melampodem Proetidas ceterasque furore agitas μετὰ τῶν ἀδελφῶν μερῶν τῆς βασιλείας. Sibi servasse πρὸ ἑαυτοῦ, alterum dimidiatum Bianti ultro concessisse, ὅστις γινώσκει τὴν ὅλην βασιλείαν τριμερῇ, Melampodidas, Biantidas, Proetidas. Tot illic deinceps regiae familiae, sed legitimae. Vid. Pausan. II. 18. WESS. — Praeter dimidium regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo postulavit tertiam regni partem, nempe tertiam partem dimidiatum regni quod Argivis superesset, adeoque sextam partem totius. Igitur, quandoquidem conditioni subscripserunt Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni, ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastes. S.

10. CAP. XXXV. 6 seq. μόνον δὲ δὴ πάντας etc.) Neminem habuit Cragius, quem iure opponeret Herodoto, ut egregie Io. Meurs. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus et frater eius Hegias sic in Laconicam fuere civitatem recepti, ut eodem uterentur iure, iisdemque gauderent privilegiis, quibus prae reliquis Lacedaemoniis fruebantur Spartiatae. Quibus Lacedaemonii victoriam reportarunt, quinque praelia [lin. 7 seqq.] hinc eodem ordine recensuit Pausania III. p. 253. In ceteris nihil est difficultatis; quarto loco memoratum [lin. 11.] exercuit Joach. Kühniam et Iac. Palmerium; huius mihi in Herodoto verisimilis videtur coniectura, corrigentis Μισσηνίαν ὁ πρὸς τῇ Ἰθάκῃ: sed in Pausania neutrius placet tentamen. VALCK.

11. αὐτὸς πρὸς τῇ Ἰσθμῷ) Bellum Spartanis Messenii una cum Helotis, occupata Ithome, conflant: isthic res gesta in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. I. 101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo ὁ πρὸς τῇ

Ἰθώμην, ad Ithomen, veritati, *Palmerio Pavioque* observantibus, congrueret. Pausanias, haec Herodotea apertissime aemulatus, nonnihil inedit. Laconic. c. 11. τίκαρτεν αἱ ἡγεμίναο Τισαμενὺς πρὸς τοὺς ἐκ Ἰθωμῶν Ἰθώμην ἀποστάντας πρὸ τῶν ἰθαίων. Isthmum enim Ithomenque paene coniungit, nec sine suspitione reperti in Herodoto, Ἰθωμῶν, Ἰθμί. Sic maculae origo. Pausaniam anteverteret; namque, alienam esse, nullus dubito. Illa vero Pausaniae amplexu labis culpam? Palmerius Exercit. ad Gr. Auct. p. 41. negat, scribendum opinatus, ἐκ Αἰθίω Ἰθώμην ἀποστάντας, quamquam inter rebellantes, qui Ithomen occuparunt, apud Thucydidem Αἰθίαι, sive, uti Steph. Byz. citavit, Αἰθαίαι. At Ἰθόρην Αἰθίαι, Aethaea, oppidum, Ethaico grapho, auctor, non Αἰθίαι. Pavius, cui Pausanias itidem vitio notandis, fugebat πρὸς τοὺς ἐκ Ἰθωμῶν Ἰθώμην ἀποστάντας πρὸ τῶν ἰθαίων. Ithomen Isthmi, quippe in Peloponneso atque contra Ἰσθμum positam, discretamque tali notatione ab Ithome Thessaliae. Bene ego memini, Ithomen montium (ἐπὶ τῷ Ἰθώμῳ, ἐν τῷ Ἰθώμῳ) nulli magnitudine concedere, ex Messeniac. c. 9.; Ithomen Isthmi non reminiscor. Si Pausaniae voces ἐκ Ἰθωμῶν, ex corruptis Herodoteis fortasse additae, abessent, in Pavii correctionem studio inclinarem. Alia doctissimus Kühnius. Quomodo autem cunque de Pausania statueretur, hic πρὸς τῇ Ἰθώμην, ad Ithomen, oportuerit. WESS. — Vide Var. Lect. Quum articulum signarent probati libri, paullo erat proclivior aberratio πρὸς Ἰθώμην in πρὸς Ἰθώμην, quam a πρὸς τῇ Ἰθώμην in πρὸς τῷ Ἰθώμῳ. Quod si aliunde constaret, non solum Ἰθώμην, sed et Ἰθώμην, Ithomen fuisse oppido, de quo agitur, aut saltem, monti, qui illud adstructum erat; in promptu foret ut suspicaremur, in Ἰθώμῳ scripsisse Herodotum: quo posito, multo etiam proclivior futurus fuisset librariorum lapsus. S.

CAP. XXXVI. 2. ἀγόντων τῶν Σπαρτινῶν, Isthmi interpres in Spartiatarum tunc ductor. [Quo magis, mihi vis, tales ineptias in Latina versione Graecis adiecta, inaeptas reliquissae Virum praestantissimum.] Pausanias, imperator erat; Tisamenus vates, ab illo et Spartanis hoc in bellum ad Plataeas ductus. WESS.

CAP. XXXVII. 5. ἐξέτατο perperam mutabatur. Exetaro numero multitudinis est, sicuti ἐπείτα VIII. 123.

παρρησιᾷ V. 104, bonis, uti arbitror, avibus instaurata.
WESS.

4. Ἡγεσίστρατον, ἀνδρα Ἡλίων) Mirum valde, *Hegesis-
trum* Ἀπολλωνίου μάρτυρ Plutareho dici T. II. p. 479. a., quem
Elide ortum et Telliae vaticini (lib. VIII. 27.) filium, aut
nepotem certe non novimus. WESS.

9. πρῶτος μὲν ἦν ἡλίας) Pristinum πρῶτος non abili-
tiebam in Dile. Herodot. ob Aeschyli versum, πρὸς ἀνδρα
μὴ λακύνει, πρὸς ἀνδρα μόνον, Agamemn. 1633. et πρῶτος
Etymologi p. 684, 60. Dicta non urgeo, quoniam πρῶτος
ex πρῶτος scribarum saepe peccato progignitur: Exem-
pla in Heliodoro monstravi, nec repeto, hic meliores Codd.
secutus. WESS. — De verbi formatione πρῶτος passim
in probatis codicibus pro pervulgata πρῶτος reperienda,
neque praecise damanda, consuli possunt quae in Var.
Lect. et in Dexteo Polyb. voce Πάριος notavi. Certe a πρῶτο
verbo πρῶτος, unde est Aor. 2. ἔπρῳ, et nomen πρῶτος, legiti-
me πρῶτος formatur. Conf. Etymol. M. p. 662, 15 seq. 8.

10. ἡ δὲ ἑστία ἦν ἑστία ἐνδομήδους) Ἑστία ἐνδομήδους, cui vatis
inextincti inextinctique pedes, illustrat S. Pellias ad Leg. Attic.
lib. IV. p. 461. et ad Act. Apostol. xvi, 24. Wetstenius
aliique. WESS. — Quae forma, quae structura fuerit
illud compedis genus, quod hic Herodotus dicit, non li-
quet, mihi quidem. Si idem intelligatur genus, quod
ἑστία vulgo nominabatur, colligi ex Aristoph. Plut. 276 seq.
videtur, fuisse lignam hoc erari hominis circumdatam:
sic vero haud adparet, quo pacto, praeciso rami, id est,
antere pede, manente talo, extricare homo reliquum
pedem e compede potuerit. Superest ut intelligamus, ip-
sum pedem, quocumque tandem modo, fuisse compede con-
strictum. Quo spectat lignea illa solea, qua constrictum
fuisse parricidam quemdam apud Ciceronem legimus, de
Invent. II. 50. et ad Herenn. I. 13. Quam in partem Valla
Scriptoris nostri verba his latinis expressit, ut erat ἑστία
atque ferratis soleis vinctus: erudite sane et pertinenter,
nisi quod rectius lignea solea singulari numero dicturus
fuisset. Imperite vero et absurde Gronovius (cuius interpre-
tatio a Wessel. repeti non debuerat) ut erat constrictus ἑρ-
vis ferro vinctis. Caeterum haud immerito mireris, quid
sit quod eodem ferro, quo et dimidiatum tibi pedem hic
Herodot. T. VI. P. II.

homo praecidit, et murum carceris perfodit, non ipsam
discindere dissolvereque compedem potuerit. S.

24. seq. προσποιούμενος ξύλινον πίδα) Quum lignum sibi pe-
dem adscripsset. Plutarch. de Frat. Amore p. 479. B. ο ἄλλος
δὲ καὶς ἀνέγκας πίδα ξύλινον προσποιήσατο καὶ Ἡρόδοτος
τοῦ ἀλκίονος ἀνέγκας: sed Eleus fuit Hegesistratus vates, non
Arcas. Hinc vero verbi mediū potestas clarissime liquet:
alteri quid attribuere, vel acquirere, Pausaniae frequenter
dicitur aliisque προσποιῶν. VALCK.

27. συνεκκεκμημένον) Vir doctus, [Reisk.] cui in opinio-
nem inciderat συνεκκεκμημένον, aut, eodem sensu, συνεκ-
κεκμημένον, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus ἔχθος
πυκναισθένος idem esse, ac odium casu fortuito susceptum,
patefecit. WESS. — At nil opus est ut fortuitum casum ut-
geamus; quae notio nec per se verbo huic inest, nec hinc
loco admodum congruit: satis fuerit intelligi odium quod
illi acciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen for-
tasse, nec incommode, cum Reiskio sere intelligi odium quo-
cumque demum casu ipsum inter et Lacedaemonios conflatum. S.

32. κατὰ τὸ τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων) Est idem ἔχθος
τὸ ἐς Λακεδαιμονίους, de quo paulo ante: quo modo alia
in re Diodorus Sic. τὴν ἐννεσίαν τῆς γυναίκος, benivolentiam
erga mulierem, lib. XVII. c. 24. ubi observata vide. WESS.
— Similiter apud Nostrum III. 136, 8. ἐκ προτάσεως τῆς Δη-
μοκρίτου, indulgentiā adversus Democedem. Conf. Valck. ad
VIII. 30, 4. S.

CAP. XXXVIII. 5. Τιμωγυίδης ὁ Ἐργυρός) Eo
nomine patriae flagitiosus proditor omnium librorum
consensione c. 85. Pausaniae Τιμωγυίδης idem lib. VII. 10.
Optimius dux itaque Arch. codex. WESS.

CAP. XXXIX. 5. αἱ ἐν Πλαταιῶν Φίγυροι) Aditum
ex Cithaerone Plataeus versus Pausanias IX. 2. p. 715. pa-
tefecit: Δρυὸς κεφαλῆς, Capita quercus, et fabulosam titu-
li originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thueydida.
III. 24. Τρεῖς κεφαλῆς non meminī. Plura Boeotiae loca
sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 50. Her-
mæum, modo tamen bene habeat, ubi reperitur? Nihil
Ἐργυρίων ἐν Κορωνίᾳ τῆς Βοιωτίας τόπος Eustratii, aut Anonymi
potius in Ethic. Aristotelis III. p. 46. a Liviano remotior.
Ibidem ex Cephissodori lib. XII. περὶ τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ et

Anaximenis IV. Rerum Philippi, Ephorice lib. XXX. dicuntur Coronenses cum Bocotlis ἐκ τοῦ μετὰ τολχῶν in Phoenices pugnassee. Quale vero id oppidum? Μετάτολχον nemo novit. Sit Μετάτολχον: quis illi testis, praeter Steph. Byz. ex eodem Ephori lib. XXX.? Insunt illi narrationi, historiam sacri belli et Onomarchum, qui semel ibi atque iterum mendosissime ἐ μόνοντος ὁ Φακίος, spectanti, mentiorabilia complura, sed aliena et nunc negligenda. WESS.

10. καὶ ἀνθρώπους) Servos qui intelligunt, frustulat and bitrio. Quem Galenus Praecognit. p. 458. suum dixerat οὐκ ἔστιν, de eodem μὲν ὁρῶντες τὸν ἐμὸν ἀνθρώπου ἐν Παιον. Consimiliter alii, a doctis ad S. Lucae Εὐαγγ. οὐκ ἔστιν, 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniunt. WESS.

11. οὐδὲ δὲ ἀδην ἄλχον). Excitat ista Suidas ἐν Ἀδην, verbis subiecta Platonis e Charmide p. 153. c. ἐπειδὴ δὲ τῶν τῶν τῶν ἀδην ἄλχον: cuius haec sunt in fine lib. VII. de Rep. ἀδην ἢ δὲ ἔχουσιν ἡμεῖς οἱ λόγοι περὶ τὴν πόλεως τάδε καὶ τοῦ εὐαίου ταύτη ἀνδρῶν. Frequenter obvia phrasia propria legiti potestate apud Athen. IV. p. 128. E. ὡς ἀδην εἰχόμεν βίωσις. Utitur Herodoteis Clar. T. Hemsterhusius ad Lucian. [Nigrin. c. 15.] p. 52. VALCK.

CAP. XLL 1. οὐδὲν ἐπὶ πλεῖον) Recte, ni fallor, corrigit in litteris ad me datis Koenius; οὐδὲν ἐπὶ πλεῖον ἐπὶ τῶν τῶν τῶν τῶν: quae eadem infra leguntur c. 107; et c. 121.; nisi quod πλεῖον ibi sit pro πλεῖον. VALCK. — At vide VI. 120; 6, et VI. 42; r. ibique notata. S.

2. ὡς δὲ ἐνδεκτὰ ἐγγόνες ἡμεῖς ἀντακταμένους ἀλλήλοις) Duo forte postrema aliis etiam aberunt Codicibus, Vallae non lecta: iam ante dixerat c. 58., ἡμεῖς δὲ ὅσοι ἀντακταμένους ἄλλοι ἐγγόνες ἐσμεν. Paulo post Mardonius περιμένει τῇ ἰδῇ; [lin. 4 seq.] moram istam ferebat impatienter; ut milites apud Thucyd. dicuntur ἀχόνομεν τῇ ἰδῇ; lib. V. c. 7. ubi notat Wasseus. VALCK.

3. Ἀραξέου πύργος --- τὸν στρατὸν) Unicum talis structure exemplum in H. Stephani Thes. T. I. 1393. ex Musae VIII. c. 60, τοῦ μὲν --- ἀναξίοντος πρὸς τὸν Ἰσθμόν τας νῆας. Adstrui hoc potuerat, et cap. 57. ἀναξίοντος τὸ στρατόπεδον ἵνα ἐκ τῶν εἰς. Quem post paucissima videbimus [lin. 11.] χεῖρον τοῖσι ὑπερχίους, eundem pariter forma τοῦ ἡπὸς χεῖρον

Clione ^{Παριον} Op. 445. ¹⁹ Isteris Trapez. p. 364. c. X^o nap^o. ¹² Arad. VII. p. 254, 40. et frequenter apud alios. Lucian. T. I. p. 727., τὸ μακρὰν χαλκὸν φέρων τὸ μὲν τὸ φέρων ¹³ ἴστος. ¹⁴ VALECK.

CAP. XLII. 6. ¹⁵ δὲ διαφθαρταί) Oblatum ex scriptis ¹⁶ διαφθαρταί formā commendatur Ionica; at Iocus H^o in Masis nullus: quem sensim occuparat ¹⁷ H^o. I. 98: et VII. 6 extremo, inde Obedienti imperio decedit: Stephanus praeterea vix credibile sit, ¹⁸ διαφθαρταί Herodoti seculo in usū fuisse. Prolegom. p. 737.; fortasse nullo iure. Amplexus tamen sum, quod ¹⁹ H^o. VIII. 168. integrabatur. ²⁰ WESS. ²¹ Vide ²² V. dr. Lect. Caeterum: si quis cum ²³ Wess. ²⁴ διαφθαρταί praecipuerit, neuliquam ei equidem oblectatur. ²⁵ Conf. ²⁶ Par. Lect. H^o. lib. V. 51, 13. S.

²⁷ 448. ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰

γράφου τῆς νύκτος περιβη: Sallustii Iugurth. c. 21. ubi plurimumque noctis processit, etc. WESS. — Sincerum est προσλαβὰς: vitiosa scriptio Cod. Arch. Supra II. 121. 4. ὡς πρότερον τὰς νύκτας. Idem illud aliis dicitur πολλὰς νύκτας, et περὶ μέσας νύκτας, vel μεσάσης νύκτος: postreimum in eadem hac habet historia pro Herodoteis Plutarch. T. I. p. 32. n. Plato T. III. p. 217. n. διαλεγόμεναι περὶ τῶν νυκτῶν. Xenophon. Eccl. VII. p. 367. 15. ἐκράτειν μέχρι πρότερον τῆς νύκτας. Deinceps narratum Macedonis, Alexandri, Graecis saxeis, beneficiis respicit auctor Epist. 28. inter Socrati. p. 60. memorans τὴν ἐν Πλατωνίᾳ ἐπὶ Μερκερίᾳ γεγονυμένην ἀνέγκησαν. Similia quaedam Herodoteis, Aristidi dicentem facit Alexandrum Plutarchus in Arist. p. 527. f. VALCK. 10. ὡς ἀνθρώπος ἄκοι) Bane scripta exemplaria. Iustum quoque ἐκ τῆς σκευοποιῆς τοῦ Μιδίου: cuiusmodi lib. VIII. 75. πῶς ἐστὶν τῆς στρατοπορίας τοῦ Μιδίου κίβητα. Nam τῶν Μιδίων unde in postremanum innuigerit editionem, dicere non habet. WESS.

CAP. XXX. (ἢ ἀπὸ τῆς ἐκείνης τοῦ ποιημένου). Rediit c. 23. οἱ δὲ Ἀπολλωνίᾳ ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως, videlicet ad χερσὶν, oculi habebitis, praeputia. V. 14. Alexander, sua scripta, dicta, oculi, ne propalque divulgentur. Fufetius ad Aliberos apud Dionysium Ant. Rom. lib. III. p. 181. ἡμεῖς δὲ οὐκ ἀπορήσεια ποιεῖσθαι, rogo vos, ut ea facili habeatis; quod priori propius. Alijs ὡς ἀπορήσεια aut ἐν ἀπορήσει ἐπισκευάζειν, ὡς ἐν παρὶσι in negotio, uti Appiani Iberic. p. 435. WESS.

9. οὐκ ἂν ἐβέλαιοις ὅσον) Codicis lectio ἐλαίου, quam non malam iudicat Galeus, in censum venire nequit; sed si scriberetur in alijs, hoc vulgato non esset deterius, ὡς ἐν τῇ ἐκείνῃ διασφαλίᾳ, ὡς ἐν τῷ ὅλῳ, ὅσον τὴν ἑλλάδα; sic τὸ χεῖρον αὐτοῦ τοῦ βέλαιος ἀπεῖσθαι, et simplia reperiuntur plurima. VALCK. — In nostra Var. Eccl. temere praetermissa est Notula, quae huiusmodi esse debuerat: 3. ἡ δὲ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς Arch. S.

12. οὐκ ἂν ποτὶ ἂν ἐκ ἀσφαλῆς) Vin crudū, quem Cantarum ferunt, inargini Aldinae allegerat, mendum videtur, forte iudicia pugnasset; quod libris invitis non obtrusendum. Pugnasset utique Mardonius, si sacra addidissent, nec minus ipsi Graeci, ad quos Alexandri oratio. WESS.

14. Recte dedit Cl. Grubov. κατὰ τὴν ἀρχαίαν γὰρ μὴ ἄλλως

εὐλαχέστε: hoc enim moris est Herodotei, non εὐλαχέ-
ται: neque hic locum invenit Galeo probatum καταβωδῆκε.
VALCK. — Καταβωδῆκε, cui Th. Galeus primas dedit,
praeter formam Ionicam cur potius censeatur, nihil ha-
bet. Taceo, id verbi tempus, ut grammatici loquuntur, rei
disconvenire. WESS.

20. Ad ista, δὲ Ἑλλήνων εἴνεκεν ὅτ' αὖτε ἔργον παρὰ βολῶν
ἐργασμαι, quae mihi quoque sic scripta placeant, haec re-
spondent Plutarchi T. I. p. 327. E. ἤκω ἐκ κινδύνων τὸν μέγ-
στον εὐνία τῇ πρὸς ὑμᾶς αἰρούμενος. VALCK.

CAP. XLVI. 5 seqq. ὑμῶν μὲν -- τοὺς Ἀθηναίους etc.)
Priora si certa fide nituntur, sequentibus tamen insunt
nimis Atheniensibus honorifica, quacumque cum Spartano-
rum superbia minime convenient. Herodoti fide referens
ista Plutarchus in Aristid. p. 328. A. quid de his sentiat
aperit in lib. de Herod. Malign. p. 872. B., tanquam rem
ridiculam traducens praeter cetera, αὐτοῖς Παισωνίαν καὶ
Σπαρτιάτας τῆς ἡγεμονίας ὑφίσταται, -- ὡς ἀνείκα τὴν πρὸς τοὺς
βαρβάρους μάχην ἀπολογουμένους: quorum postremum in ἀπα-
δουμένους forsitan erit mutandum. VALCK.

9 seq. ἡμεῖς δὲ ἄπειροι etc.) Mira Pausaniae mora et tergi-
versatio. Ad Thermopylas Spartanorum plures non inulti
occubuerant: patriae decus, quod Xerxi Demaratus lib. VII.
192. ostentarat, nullo modo dedecorantes, Adeo-ne, quod
eorum evaserint nulli. Medi terribiles? Haud praeter ve-
ritatem Isocrates Panathen. p. 272. E. de bello adversus
Xerxem, ἰν' ὧ πλεονεκτησαν Ἀθηναῖοι Λακωναίων ἐν ἀν-
τι τοῖς κινδύνους, ἢ κείνοι τῶν ἄλλων. Magna certe Athenien-
sium gloria, cum Medorum nomen Graecis omnibus auditu
esset formidolosum, eorum inpetum et arma repressisse,
lib. VI. 112. Adde Plutarch. Aristid. p. 328. C. WESS.

20. καὶ προσμένοντες ἡμῖν οἱ λόγοι χρονοῦσι) Adstipulor Pa-
gio, ex Vallae Latinis, pronomen mutanti. Favent schedae
et orationis, ut cuius adparet, tractus. WESS.

CAP. XLVII. 9. ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ) Ut cum Arch.
faciamus, [ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ scribente] causa non urget. Et
illi nimis suspiciosi, qui ob praecedens καὶ τοὺς Σπαρτι-
ώτας, melius et ornatus ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ τοὺς Πέρσας futu-
rum praescribunt. Quis obtuso ita ingenio, ut Persas Mar-
donium illam in partem ducturum non advertat? WESS.

λέχονταν περί αὐτῶν τε τούτων καὶ ἄλλων. VALCK. — Placet Abrechiū et Vulckenarii ἄλλα γὰρ, τούτων τοιαύτων ἰσχυρὰ, μᾶλλον etc., alia enim, his ita se habentibus, magis eos argu-
bant. Praecessit συνελήχονταν περί αὐτῶν τε τούτων καὶ ἄλλων,
eo ducens. Habent autem, ὁρῶντες [lin. 7.] quidpiam sibi
singulare, a Πορτο ex dialecto derivatum, cui simile nihil
H. Stephano propterea Thes. T. II. p. 1360. ὁρῶντες probatur,
ad quem modum ὁρῶν lib. V. c. 111. et in Homero,
Aeschyla, Euripide, atque aliis. Consentiet, modo leviter
adiutetur, Arch. liber, me nihil dissentiente, WESS. —
Iterum vero cap. 51, 21. in eadem vocabuli formam
libri omnes consentiunt: neque profecto causa idonea
subest, cur Herodotum, qui (ut hoc uno utar) pro Homero
Ποσειδάων et Ποσειδῶνος, Ποσειδῶν et Ποσειδῶνος dicit,
non item, pro communi ὁρῶν, suo idiomate ὁρῶντες, ὁρῶν-
τες, dicere potuisse credamus, quamvis idem alibi commu-
nem formam ὁρῶν tenuerit. S.

CAP. LI. β. οἱ Πέρσαι συμβῆλιν ποιεῖσιν. Negativum
ex Arch. Valla, et Wind. valde laudat doctissimus Th. Cor-
leus, mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Supra
Scriptor, οἱ Πέρσαι ἄρ' ὑπερβαλῶντες τὴν συμβῆλιν διαφύονται,
καὶ μὴ ποιεῖται, mihi si poluisset, ἄρ' ὑπερβαλῶντες τὴν
συμβῆλιν μάθ' αὖ τιμῶμενος, quis culpasset? WESS. —
Recte mihi adscitum a Schaefero negativa particula visa est,
quam in tali oratione adiectam amat graeci sermonis ge-
nius. S. οἱ Πέρσαι ἄρ' ὑπερβαλῶντες τὴν συμβῆλιν διαφύονται,
καὶ μὴ ποιεῖται, οἱ Πέρσαι ἄρ' ὑπερβαλῶντες τὴν συμβῆλιν διαφύονται,
καὶ μὴ ποιεῖται. In duodecim sillabus, Asopi
nulla Oeroe apud Diodor. IV. 72., eandem Apollodorum,
qui viginti Asopo dat lib. III. 11, 5, nominativum negligit.
Pausanias vero, Συγαρία δὲ ἵσται τὴν Περσὶν τῶν Ἀργείων
γενοῦ, lib. IX. 4., quod ego nomen hinc corrigendum ar-
bitror. WESS.

CAP. LII. 11 seq. ἔθεντο περὶ τῶν ἰσχυρὰ τὰ ἔπλα. Ca-
stra metati fuerunt, sive, ut sequitur, ἐπεματοποιοῦντες.
Tale lib. I. 62. καὶ αὐτῶν ἔθεντο ἔπλα, et castra ex adverso
posuerunt. Tale Dionysii Antiq. lib. III. p. 195. ἀνὰ τὴν
ὁδὸν ἐτίθενται τὰ ἔπλα, pluraque alia. Non, de peto de usu
dictionis vario adposita Diodoro lib. XII. 66., quibus opti-
ma Fra. Higieri adnotatio ad Eusebii Praep. Evang. lib. XVI.
68. accedere poterit. WESS. — ἔθεντο τὰ ἔπλα, id est

ἰσχυροτέρων. Hoc sensu phrasin διόθαι τὰ ὅπλα frequen-
tat inprimis Xenophon: Έλλ. V. p. 329, 40. ἔθεντο πρὸς τῇ
πέλει τῶν Ὀλυβίων τὰ ὅπλα. VI. p. 349. 2. ἔθεντο τὰ ὅπλα
κατὰ χάραν ἑνὸς ἄρμυτος. De vario huius locutionis signifi-
catu egerunt P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Weiss, ad
Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his τὸ ἱππὸν,
hincq̄ Cithaeroniac, Ἡρώων saepe dictum in sequenti-
bus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329. E. Pausanias vultu
ad τὸ Ἡρώων converso ἰδὲντο Κιθαρωνία Ἡρώ καὶ θεοὺς ἄλλους,
οἱ Ἰθακταῖδα γὰρ ἔχουσιν. VALCK.

CAP. LIII. 1. περὶ τὸ Ἡρώων) περὶ τὸ ἱππὸν Vallae et
Atheni, meta est παραδιδόσθαι. WESS. — Nisi meta librari-
orum aberratio. S.

8. Ἀμομφαρέτης) In Aristide Plutarchi p. 523. B. Ἀμομφα-
ρέτης, ἀπὸ θορυμῶδός καὶ φιλοκινῶντος, ἐνταυθα πρὸς τὴν μά-
χην ἐπαρῶν, οὐκ ἐθέλειν τὴν τάξιν, ἀλλ' αὐτοὶ μόνον μετὰ
τῶν ἑαυτοῦ λοχητῶν πιστάσθαι Μαρόνιον. VALCK.

(Ibid. λοχητῶν τοῦ Πιτανησίων λόχου) Adstipulor Gro-
novio, et Herodoto λοχητῶν c. 21. usurpanti. Nec decerno
tamēν λοχητῶν, ut Aldus et pauci, Graeciae finibus
expellendum. Λοχητῶν (qui vitiose in Onati fragmento
apud Stob. Eclog. Phys. p. 4. λοχητῶν) usus non spernit,
sedam Sophoclis λοχητῶν, Strabonis plurimumque κινη-
τῶν, Philonis Iud. ποδηγῶν: quibus adprime λοχητῶν con-
venire, quid distinemus? Vellem subsidium λόχου Πιτα-
νήων in promptu adesses. De illo Hesychius, ὁ Πιτανῆς
λόχος ποδηγῶν, ὡς αὐτῶν ταῖς ἀλφειαῖς, legens vestigia
Thucydidis lib. I. 24, discrete cohortem Pitaneum in Spar-
tanorum militibus unquam fuisse negantis. Quid Nostrum
in errorum contecerit, an tribus φύλ. Πιτάνη, qua de Hesy-
chius, aut aliud, prorsus ignoro. Rem Io. Meursius docte
tractavit Lect. Att. lib. I. cap. 15. WESS. — Dictus ne
Amomphareus fuerit Herodoto λοχητῶν τοῦ Πιτανησίων λό-
χου, ut τοῦ Πιτανησίων λόχου, si variant Codices, vix de-
cerni poterit Pitaneum Koenig placebat, quia paulo post
τοῦ λόχου τῶν Πιτανησίων: atque ita Thucydidēs, Hae-
rodoτα respiciens, τὸ Πιτανησίων λόχον fuisse negat Laelae-
tignis lib. I. c. 20. Hae de re notatis in Att. Lect. I. 16.,
quodam Meursius adiecit in Miscell. Lucan. p. 200. Μέγας
et Ἀλγος non distinguētis Meursii errorem corrigit H. Va-

CAP. LVII. 5. Ἰσὴν τέχνη ἀπολαύειν αὐτὸν) In nuperis docti viri, [Reiskii,] hæc intelligere negantis, coniecturis, *ἐν τῇ δὲ τέχνῃ ἀπολαύειν*, se descrii prae stultitia, aut callida fraudis dissimulatione. Quale equidem consilium Anompharetum, tametsi animosissimum, de suo Imperatore mente egitasse, non dixero. Potius erit, *Ἰσὴν τέχνην ἀνδρείαν, ῥαυτὴν δὲ ἀπολαύειν* disciplinae artem accipere, sicuti *Ἰσὴν τέχνην* in Suida et Etymologo. Non nego, pellexisse olim vobis *Ἰσὴν τέχνην*, hoc est, eccellente et divina. Namque Socrati, *Ἰσὴν τέχνην ἀπολαύειν* ἐπαύωσι, *Ἰσὴν*, sive suo sermone, *ῥαυτὴν*, testibus Platone et Aeschine Dial. L. 13. prædicabant. Lege magni Animadversorem ad Athen. VII. 6. Neque his tamen blandimentis abripior. WESS. Commodius Hoogveen ad Viger. II. ix, 2. *rectâ arte*, id est, non dissimulante, et palam, interpretabitur: ratus se palam ab his descrii. Iamque olim Portus in Exerc. Ion. „*Ἰσὴν τέχνην*, inquit, Herodotus hic videtur appellare, si verba „*ῥαυτὴν δὲ ἀπολαύειν*, rectam artem, apertam, et quâ quis sine ambagibus „*ῥαυτὴν δὲ ἀπολαύειν*“ Est autem hoc loco plena locutio, pro quâ aliâs in *ῥαυτὴν δὲ ἀπολαύειν* vel *Ἰσὴν*, subintellecto vocab. *τέχνην*, utitur Scrip̃tor, quum significare vult non subdola arte et dissimulante factum esse quidpiam, sed rectâ, aperte, manifesta, ex professo. Vide supra, cap. 37, 25. et III. 127, 4. Parique ratione II. 161. extr. quod ait *ἀπέστησαν ἐκ τῆς ἰσθμῆς*, pro eo quod nostra Latina habent, e vestigio, repositum Gronovianum velim, palam desciverunt: nec vero incertum videri debuit, quod ibi Valla posuerat, *ingenue desciverunt*. S.

8. *ἐπὶ ποταμῷ Μολόεντι*) Alibi hunc torrentem invenisse non recorder. Comparaverat Abr. Ortelius vir Cl., *τὸ Μολόν ποταμὸν* Plutarchi VII. Sullae p. 464., quod dubiae sanitatis, quippe *τὸ μὲν τοῦ Μολόν* ibid. pag. 465. A. agitur radebat Chaeronensem, hinc hâud paullo seductionem. Adverte vero decem ista stadia, [lin. 7.] quae culpâ librariarum ubi vacarint, Lacedaemonii oportet viarum compendia, montium et clivorum anfractus ingressi, neglexerint: ad insulam enim Oeroen, quorsum iter destinabatur, decem duntaxat stadia c. 50. WESS.

CAP. LXVIII. 4. *Θερωνίδης*) Scriba Cod. Arch. *Θερωνίδης*, quo nomine Theronis F. Himeræ inpositus,

in Diodori XI. 49., et Philippi, Macedonis, legatus, apud
Plutarch. in Demosth. p. 854. n., in mente videtur habuisse.
Iacio cum Cel. Gronovio, opinorque hunc fratresque mi-
dem, ac nominatim Thoracem, et Pindaro Pythiae Odyss.
fin. laudibus ferri. WESS.

12. ὅτι οὐδὲν ἀπα εἶναι.) Sophocli aliiq; usitato more scribi potuisset, ὅτι οὐδὲν ἀπα εἶναι. Plurali numero quidem οὐδὲς reperitur apud scriptores optimos, Euripidem, Xenophontem, Isacum, Demosthenem; sed nusquam in primis illos, quantum memini, homines nullius. praeibit dicentibus οὐδὲς. Semel Sophocles dixit in Ai. vs. 1153. οὐδὲς μὲν δὲ τοῦτο καὶ μὴδ' αὖτε, id est, τοῦ μὲν ὄντος & τοῦ οὐκ ὄντος, vnde interpretatur Schol. VALCK. οὐδὲς μὲν δὲ τοῦτο καὶ μὴδ' αὖτε volūt (115. συνδιάτα.) Ad Aleuadae Mardonias, Vossio quoque, excuso, quod laudatis Lacedaemonios, τινὲς καὶ ἐν αὐτοῖς εἴη. Postremum frustra, ni fallor, versavit Portus cum συνδέσσει, leviter mutandum; quibus quidam more xatpatis bellicae, noveratis: idem paene Reiskio placuit: Thesalia, quos excusationis venia dignatur, opponit Arabiae, sine ulla ratione metuentem Lacedaemonios. VALCK. Non pugnahe, si συνδίτα ex libro Paris. R. in αὐτῷ δὲ τινὲς εἴη. Editi patrociniū tamen Portus est professus, verbum suo more illustrans, taciteque συνδέσσει et τινὲς παρὰ, quod utrumque in Reiskii suspicionibus. Jaxan. WESSING. Alio ratio est verbi προδιότα, l. 61, 16. α. σ. αὐτῶν δὲ τινὲς derivata. S. 16. τὸ καὶ χυαίει(σθαι) πὺν καὶ χαλαρῶν. Atium [quoniam] elegit; cui cur tandem auscultem vs. A. WESS.

CAP. LIX. 9. *ὡς ποδῶν ἑκαστος ἰχθυήσας* dictionem amanuenses perversum ierunt. Videri librum 169 II. 55. Quod deinceps autem [*lin. 10.*] *ὁψὲ τὰ πλοῖα ἐπὶ τῷ ποταμῷ* pro quo frequentius *ὁψὲ τε καὶ πατρὶος χωρίοντες* II. 173. Sed titio hic inconditum clamorem et turbam Homero *ῥοῖα* ex-
primi. *Ἐκκλῆρται καὶ ἑμίλοντες* *ἐπ' αὐτῷ πάντες* *ἑβαν* Terbia-
ni, inordinati atque inconpositi, in Glycsem ruerunt, II. 460. WESS.

10. βεῖ τε καὶ ἐμὲ (αἶψα) Hoc si sincerum est, positum videtur ἐμὲ pro ἐμὲ αὐτόν. ἐμὲ αὐτόν ἰσχυρῶς: καὶ apud Apollon. Rhod. IV. 81. ex Hom. 'Ιλ. β'. γδ., ἰσχυρῶς ἰλα-
δόν. Sed, me iudice. βεῖ τε καὶ ἐμὲ μὲν, aptius hic in sede
convenirent; et videri posset aliam hic vocem legisse Plu-

Archus in Arist. p. 329. A. ubi Maronius ἐπιτέταται τοῖς Ἀρκεδαιμονίοις βῆ πολλή καὶ πατάγω τῶν βαρβάρων, ὥς οὐ μόνον ἐνομίνης, ἀλλὰ σφύγοντας ἀναπαύσμεναι τοὺς Ἕλληνας: quae certe sunt ex his expressa Herodoti; cui supra VIII. cap. 28. Thessali dicuntur, ὥς ἀναπαύσμεναι τοὺς Φοῦντας, οὐδὲ μιν. Urbs uno velut impetu capta frequenter dicitur ἀναπαύσμεναι VALICK.

CAP. LX. [7. δίδεται τὸ ἐλθεῖν τὸ ποντίον ἡμῶν] Videri poterat recte posterius τὸ codici Arch. abesse. Sed fallis illa species: τὸ ἐλθεῖν Herodoto idem qd nudum ἔλθω valet: quare deinde iterum vocula τὸ requiritur, sive naturalem verborum seriem hanc intelligas, τὸ ποντίον δίδεται ἡμῶν, sive (quod Scriptoris stylo convenientius) δίδεται τὸ (ionice pro ὁ) ποντίον (ιστὶ) ἡμῶν τὸ ἐλθεῖν. S.] 12. εἰς αὐτοὺς ἔρε -- ἰόναι) De H. Stephani sententia, quamquid inute citantis Thes. T. I. p. 1014., probe interpret. Strabo lib. VI. p. 407. A. [pag. 265. c. ed. Cas.] δέ σαιον ἐν αὐτῷ εὐδαίμων τὴν αὐτὴν τὰν: par est eundem nos ordinem servare. Saepe Plato: cuius in Criton. p. 45. A. ἡμῶν γὰρ πον εἰς αὐτοὺς ἔλθω, σάσαις σε, κινδυνεύει τούτων τὸν κίνδυνον. Euripides etiam Suppl. vs. 186., ubi Barnesiana sane quae ieiunia. WESS. — Satis nota formula; qua iam supra usus est Noster VIII. 137, 18. τὴν μισθὸν, ἔφασαν; δίκαιον εἶναι δέδωκεν οὕτω εἶναι, dicebant, iustum esse ut ita abeant, si mercedem accepissent, 1. e. par esse ut mercedem accipiant, priusquam abeant. S.

CAP. LXI. 51. τὸ γὰρ προσκείμενον σφας ἰόναι) Mentio ἁγῶνης μισθὸν προσκείμενον in proximè superioribus aetiam hoc mutandi praeiuvat. Τὸ προσκείμενον, Persurum equestros copiae, οἱ προσκείμενοί σφας, a quibus continui incessantibus damno Graeciangebantur. Res extra dubii aleam est ex 56. Sic item 59., ἡ μὲντοι ἵππας -- αἱτι προσέκειτο τε καὶ ἐχούσας τοὺς Ἕλληνας. WESS.

[5. εἰς Ἀρκεδαιμόνιοι -- ἑνὲς σὺν φιλοῦσι ἀρμύρην -- πέντε κισμύρην) Lacedaemonii, cum leviter armatis, numero quinquagies mille. Huic numero ita ratio constat, coll. c. 29 seq. 3000 Spartani 5000 Hilota 35000 Reliqui Lacedaemonii 5000 Levis armatura his adtributa. 5000 50000 S.]

13. $\phi\pi\alpha\lambda\alpha\tau\tau\epsilon\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$) Persarum aliorumque $\gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$, $\epsilon\lambda\pi\sigma\sigma\epsilon\varsigma$ ex vinibus, inulta luce *Barni* *Brissonius* *Regh.* Persa *III.* 13. et *Ion. Taylor* ad *Demosth. Or. in Neær.* pag. 596. adperserunt. Hic scutorum illa congeriem, et excructura. Graecis ingruentibus obiecta; requirunt. Quorsum enim, $\pi\alpha\gamma\mu\alpha\tau\epsilon\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$ $\omega\varsigma\ \delta\epsilon\ \tau\acute{\alpha}\tau\epsilon\alpha\ \epsilon\lambda\tau\epsilon\rho\delta\iota\alpha\varsigma$ capitis sequentis; [cap. 62, 7.] nisi huc? et *Plut. Aristid.* pag. 329. $\tau\epsilon\ \alpha\upsilon\tau\iota\sigma\tau\iota\lambda\alpha\sigma\iota\varsigma\ \omega\lambda\lambda\alpha\ \tau\acute{\alpha}\ \gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha\varsigma$ Persae, et statim $\kappa\alpha\iota\ \mu\epsilon\tau\alpha\sigma\tau\epsilon\phi\epsilon\tau\epsilon\varsigma$ Graeci $\epsilon\lambda\tau\epsilon\delta\iota\alpha\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$. Addo, *Harpoerotionem* in $\gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$ *Herodotea* indicasse, et *Suidam* in $\gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$ posteriorum etiam excerptisse. Sic enim, $\kappa\alpha\iota\ \alpha\upsilon\tau\acute{\iota}\varsigma\ \textit{H}\acute{\epsilon}\rho\omega\delta\omicron\tau\omicron\varsigma\ \textit{K}\acute{\upsilon}\rho\alpha\varsigma\ \epsilon\pi\alpha\rho\iota\lambda\lambda\iota\ \tau\acute{\epsilon}\ \omega\lambda\lambda\alpha\ \epsilon\tau\epsilon.$; quae quidem *Xenophontis* sunt $\textit{K}\acute{\upsilon}\rho\alpha\varsigma$. *III.* lib. II. p. 49. c. $\textit{K}\acute{\upsilon}\lambda\tau\epsilon\rho\omicron$ non animadversum, et inde corrigenda. *Herodoti* verba desunt, exscriptorum stupiditate praetermissa. *WESS.* — De illo Persarum more salutem $\epsilon\lambda\tau\epsilon\pi\alpha\iota\varsigma$ congerendi conf. omnino cap. 99 extr. et cap. 102, 7. $\alpha\delta\ \delta\epsilon$. — $\tau\acute{\alpha}\ \phi\pi\alpha\lambda\alpha\tau\tau\epsilon\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha\varsigma$) Persuasit doctissimo *Pavolo* $\chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$ vocem, his ex libro *Archi* trungere *Gl. Th. Galeus*, falsum vehementer: namque illo in Codice (quem importunissimum *Celi Taylor* appellavit ob iniustum additamentum, ad *Lysiae* *Serm. Evandro.* p. 53.) vocabulum illud frustra quaeritur. *Plutarchi* verba *Aristid.* $\mu\epsilon\tau\alpha\sigma\tau\epsilon\phi\epsilon\tau\epsilon\varsigma$ $\kappa\alpha\iota\ \tau\acute{\alpha}\ \chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma\ \epsilon\pi\alpha\rho\iota\lambda\lambda\iota\ \tau\acute{\epsilon}\ \omega\lambda\lambda\alpha\ \epsilon\tau\epsilon$ auxit ex falso prodite huius loci accessione *Dacertius* $\epsilon\lambda\tau\epsilon\delta\iota\alpha\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$. Sic variae $\chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$ edici solet, vibiam secuta est. *Plutarchum* benevolentibus *Bryanus*, *Nostrum Taylorius*. $\chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$ in dictione intelligi adsolent. Conf. lib. VII. 154. *WESS.* — A scioto ex vicinis repetitum, $\chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$, quod praebet *Arch.* $\chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$ [si *Galeo* fidei] recte reiecit *Clar. Io. Taylor* ad *Lys.* p. 53. Quando litabant, $\tau\acute{\alpha}\ \chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$ vel $\tau\acute{\alpha}\ \phi\pi\alpha\lambda\alpha\tau\tau\epsilon\varsigma\ \gamma\eta\lambda\lambda\alpha\varsigma$ simpliciter etiam dicebantur. Sic paullo post [cap. 62, 4 seq.] istis, $\chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$ $\epsilon\lambda\tau\epsilon\delta\iota\alpha\varsigma$ $\tau\acute{\alpha}\ \phi\pi\alpha\lambda\alpha\tau\tau\epsilon\varsigma\ \chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$, haec proxima subiiciuntur, $\omega\varsigma\ \delta\epsilon\ \chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma\ \pi\epsilon\rho\iota\ \chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$, quum vero tandem aliquando facta esset $\epsilon\lambda\tau\epsilon\delta\iota\alpha\varsigma$. *VALCK.* — Fortasse in ora *edictis Arch.* *icholii* loco adscriptum *Galeus* vocab. $\chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$ videtat, ex *lin. 11.* et ex cap. 62, 4. adscitum. *S.*

CAP. LXII. 5. $\omega\varsigma\ \delta\epsilon\ \chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma\ \pi\epsilon\rho\iota\ \chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$) $\chi\eta\mu\epsilon\rho\acute{\alpha}\varsigma$, nonnemi suspectum, tandem notat: vid. ad *Euclid.* *Phoenisa.* 313. In *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 33, $\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma\ \epsilon\pi\epsilon\rho\iota\lambda\lambda\iota$

quod pluribus verbis declaravi, donec ea ventura est ut
velut in turba vir virum premeret, brevius dicere potueram,
donec iam in manus et ad gladios pugna venit: coll. Liv. II.
46. et ibi virorum doctorum observatis. Cum qua inter-
pretatione perapte cohaeret, quod continuo adiciunt,
etenim Persae hastas Graecorum (quae nempe suis longior
erant) manibus prehensas frugerunt, sive frugerant. Sed

[42. Quod de Persis scribitur ἀνοραὶ δὲ ἱστῆς, *inermes* reddiderat *Valla*, nec aliter Gronov. et *Wess.* Equidem *leviter erant armati.* Commodius puto redderetur, *elypis enant rudati.* conf. cap. 65, 10. Ὅλον enim sigillatim *elypeum* intelligi notum est: et, *verso* a Græcis *vulgo* *elypeis* congesto, otium Persis non suppetierat, quo *elypeum* quisque suum repeteret. Et erant quidem Persæ *oricæ lorica squammata*, (VII. 61, 3 seq. et ibi Adnot.) *quoniam* eos *tutabatur*, induti. Sed ea lorica utique non rudata *summis* *nibus* eiusdem generis intelligi debet fuisse: cuius *summa* illa *Masippi* ducis, supra c. 22. descripta, aut *quæ lorica* *taphrætorum* equitum thorax apud *Heliodor.* libi IX. pag. 431, verum ita debuit esse comparata, ut *laetitia* *laetitia* *pro sua* *gladium tractandi dexteritate*, (quæ *aliorum* *per* *eis paulo post lin. 13. laudatur*,) haud aegra in opportunitis corporis partibus ferire adversarios potuerint. Atque dubitare etiam licet, revera-ne Scriptor noster *Vall. 61 ferream lorica* dixerit. S.]

CAP. LXIII. 6. κατέβαλλον πολλούς. Et si impiorum nime fugiat, pristinum patrocinio, si risori libeat, non defici; consuetum nolui et scholaram praecudio proferri citum ablicere. Satis erit hoc. *Plut. Aristid.* pag. 329. ὁ πῶτε δόξαν τύποντες πρόσωπα καὶ στήρια τῶν Πελοπόν., πολλοὺς κατέβαλλον. *WES.* — *Polyb.* loca in haec sententia plurima congesta reperies in *Lexic. Polyb.* p. 326. col. b. S.

CAP. LXIV. [2. κατὰ τὸ χροῖόν] Vide lib. VIII. c. 14. § 1.

[6. τῶν δὲ κατόπιν etc.] Redi ad Nb. VII. c. 26. § 5.

[8. ὅτι Ἀειμνήστου] Iustum nobilis viri nomen non extra certamen. Ἀειμνήστου titulum dant filii Walla et Arch., inque primis Plutarch. Aristid. p. 330. c. 3. ceteris autem Codl. receptum in laude versatur. His equidem conspirantibus accederem, neque promptius, quoniam ex Plutarchi scripto exemplari ΔΙΑΜΝΗΣΤΟΝ H. Steph. enotavit, ab Ἀειμνήστου leviter diversum: idem porro Plut. Malign. p. 873. d. 4. sive insulsi potius scribæ, ΔΕΙΜΝΗΣΤΟΝ pinxerunt; ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ utique adpellandum. Iam quæ in Ἀειμνήστου et Ἀειμνήστου scriptura filiorum hic et c. 71. discordant, vitiosior alibi in mendacis sepulchralibus. M. Ant. Boldettus Observ. ad Cœmeter. p. 44. titulum descripsit hunc: ΕΑΝΘΙΠΠΙΑΕ ΕΜΝΗΣΤΕ ΓΕΗΤΟΡΕΙ, et p. 416. ΠΤΟΛΜΑΙΟΥ ΕΜΝΗΣΤΑΙ ΕΝΘΕΩ ΠΑΡΘΕΝΟΣ, et Latine Ptolmæis A. I. hymnos personabat virgo. Legisset ΑΕΙΜΝΗΣΤΗ; perpetuæ memoriæ, Latina utique adposuisset meliora. At in talibus crebrius lapsus. WESSING.

[Ibid. Ἀειμνήστου] In hoc forte nomine placebit scriptis Arch. Ἀειμνήστου: quia firmat illam Plutarchus Ti. li. pag. 330. c. 3. τὸν Μαρδόνιον ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; δοῦνα Ἀειμνήστου ἀποκρίνυσσι, λέγω τὴν κίθαλὴν παύξας. Spartiata, quantum recordor, Arimnestus nusquam Pausaniæ memoratur; sed Platacensium hoc etiam prælio Imperator sic illi dicitur lib. IX. p. 718. et Plutarcho in Arist. p. 325. c. quæ commendant lectionem Med. apud Herodot. infra c. 71. [cap. 72. 8.] Ἀειμνήστον ἀνδρὶ Πλαταιά, ubi Ἀειμνήστον dabant Editi. Platacensem Ἀκκωνα τὸν Ἀειμνήστον memorat Thucyd. III. c. 52. VALICK.

CAP. LXV. [3. ἐπὶ τῷ τοῦ τοῦ ξύλου] Conf. c. 15, 11 seqq. et c. 70. § 1.

[10. τὸ ἵπὸν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνδρόπορον] Templum primarium et præcipuum doctissimo de Pauw, ad cuius formam Ἀειμνήστου Ἐλευσίνιος ἵπὸν supra c. 56. Notum mihi adprime τὸ σενὸν ἀνδρόπορον τοῦ Διὸς Cereris et Proserpinae apud Athen. lib. V. p. 213. n. [conf. IV. p. 168. r.] verum τὸ ἵπὸν τὸ ἐν Ἐν. ἀνδρόπορον insolentius. Hesychii Ἀνδροπόριον.

ἰπὸν, congruebat Codicum quorundam voluntati; ac sollemnem vocabuli glossam, Herodoto fortasse inculcatam; indicabat. Vide ibi Clar. Alberti, et Olearium ad Philostr. Vit. Sophist. lib. II. p. 600. WESS. — Herodotus aliquæ sæpe dixerunt ἰπὸν vel ἰπὸν ἄγων: et, monente Celeberr. Hemsterhusio ad Lucian. [Timon. c. 23.] p. 136., proprie Cereris Eleusiniæ templum dicebatur τὸ εἰμαρὸν ἀνέκτροτον καθ' ἑαυτὴν; sed causam non exputo cur Nostro scriberetur τὸ ἰπὸν ἢ τὸ Ἐλευσίνι ἀνέκτροτον. Mihi potius Cereris templum, quod fuit Eleusine, dixisse videtur τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνέκτροτον: ut ad Ἀνέκτροτον quis interpretamenti loco primam adiecerit τὸ ἰπὸν. De quorumvis Deorum Dearumve templis vocem ἀνέκτροτον prae aliis Euripides frequentavit in Androm. vs. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Troad. 15. Ione 55. Sed sacrarium illud a Persis igne violatum ignebrasset videtur Aristides, cuius vid. Tom. I. pag. 451. VALCK. — Adde quæ in Var. Lect. notavimus. S.

CAP. LXVI. [1. Ἀφράλαχος δὲ etc.] Vide supra, cap. 44. S.

9. ἢ τὸ ἀνέκτροτον) Inspice Gronovium, quicum non dissentio. Scripsi κατὰ τὰ αὐτὰ, scriptis exemplaribus iuventibus. WESS. — Præ altero (ἢ) mihi quoque non placet: τούτου; [lin. 8.] pertinet ad sequentia, κατὰ τὰ αὐτὰ κατὰ τὰ αὐτὰ λέγει τὰ αὐτὰ. VALCK. — Non negans Gronovius; ad præcedens τούτου; commodissime verbum ἢ referri, ἢ tamen hac una de causa, quod cod. Med. id exhibuisset, prætulit, monens debere τούτου; inferius aliquid quærere quò referatur. Equidem, si accusativus τούτου; ad rem motius illud λέγει τὰ αὐτὰ; debet referri, non aliam rationem, cur præferatur ἢ, nisi hanc, exputare valeo; quod, quum et usitatum Nostro sit verbum, et h. l. ferri utcumque possit, difficiliorem quemdam, quam aliorum codicum ἢ, habeat explicatum; quò scilicet fit, ut facillius intelligatur, cur ἢ a nonnullis in ἢ fuerit mutatum, quam cur ab aliis ἢ in ἢ. At mihi istud τούτου; haud dubie a verbo κατὰ τὰ αὐτὰ; pendere videtur; ut, quemadmodum plurima alia graeca verba, sic et hoc, in præet. passivo significationem verbi activi vel mediæ obtineat. Similiter simplici verbo in imperfecto tempore usus est Theoc. XIII. 43. τούτου; τοῦτον ἀφράλαχος. S.

11. ἕως αὐτὸν ἔρωσι σπουδῆς ἔχοντα) *Pavius*, de coniectura, ἕως γ. - ἔρωσι σπουδὴν ἔχοντα, simul ac viderint ipsum magno studio properantem: neque enim vulgatum ullo Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tum vero Aeschyleo fiet Suppl. vs. 844. Σοῦσθε - ὅπως ποδῶν. Quid ὡς ποδῶν εἶχεν Nostri lib. VI. 116. ὡς ταχέως εἶχε VIII. 107 et Dionysii Ant. Rom. XI. p. 626. ὡς εἶχον ἀγῆς τι καὶ ταχέως: Heliodori Aeth. I. p. 23. ὡς εἶχε δισμῶν, ut vincit *erat*, et ibid. p. 56. εἰδὼν ὡς εἶχε δρόμου. Quorum quidem uberima passim messis. WESS.

12. In his, ὡς ἐς μάχην ἦγε δῆθεν τὸν στρατὸν, exercitum ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆθεν ponitur ut lib. VI. cap. 1. ὡς οὐδὲν δῆθεν τῶν παρεόντων πραγμάτων ἐπιστάμενος, et alibi saepius. VALCK.

13. προτερίων. Hoc elegi, quod c. 56. WESS. — Προτερίων Koenius vulgato (προτεριῶν) praefendum censebat, ut *Imperatorem* et Herodoteum. VALCK.

CAP. LXVII. [3. οἱ γὰρ κινδύοντες τῶν Θηβαίων] Scilicet maior quidem et potentior pars Thebanorum cum Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. Conf. c. 86, 3. et Wess. Adn. ad c. 87, 8. S.]

CAP. LXVIII. [1. Ἀλλὰ τε μοι, intransitive et impersonaliter; adparet, manifestum fit mihi. Conf. II. 117, 2. et ad eum locum notata, p. 342. S.]

2. ἤρτηα ἐκ Πιπρίων.) Redi ad lib. I. 125. In proximis [lib. 4.] maluit Scriptor, ὅτι καὶ τοὺς Πίπρις, etsi praemiserat, si καὶ τότε γύρω, ex arbitrio et varianda oratione. Venit praeterea *Abraham* in mentem, [lib. 7.] πρὸς τῶν παλαιῶν ἀρχαῖα ἱστορία, [pro vulgato τὸν σῶτα,] cui coniectanti schedae addicere rennuunt. WESS.

CAP. LXIX. 2. ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινόμενῳ φόβῳ) Fuit, cum legerem ἐν δὲ τούτῳ - πότῳ: arbitrareque simillimum ἐν τούτῳ τῇ πότῳ lib. VI. 114, et VII. 224. Quod quidem utrobique optimum, nec tamen edito probius. Saepe nos blandimentis huiusmodi auferimur, quae, etsi hoc in se naturale habeant, ut placeant etiam reiecta, haud raro iudicia evadunt. Multis abhinc annis *Ciceronem* Tuscul. Disp. III. 27. scripisse divinam, Postquam *Cyprum* venissent, ibi, afflictari lamentarique coepisse, non vero postquam *Tyrrum*. Auctorem quippe *Livium* esse. *Corneliam*, *Pompeii*

μαρ dicuntur ἀπειλημένοι, et ἀπειληθέντες. Sic V. 101. 102. 7. ἡσπάρει ἐν τῇ πόλει ἀπειληθέντες πάντες. IX. 502. 4. πρὸ Κίβριδων ἀπειλημένοι. ἀπειλημένοι Thucydidi II. p. 100, 89. et V. p. 355. 40. Ulysses ἀπειλημένος dicitur ἐπὶ Κάλυδρος Demostheni Thraci apud Eustath. in Od. A. p. 19. 47. Harpocrati ἀποστρέψισμος redditur ἀπειλημένος καὶ ἀπὸ κενήσεως τῆ τέχνης. Vid. ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. in Aristoph. EDS vs. 935. VAL.GK.

Ibid. ἐν ἐπίφ. χάρῃ) Non erit opinor, qui Codicum auctoritatem aversetur, Quod ex illis venit, vulgato prae- stabilius. Angusto exiguoque in loco exterriti ac compulsi Per- sae degebant, atque animum, explicare ordines cum non possent, respondebant. Vellem maximopere isdem in scabodis κατεσκευάσθαι reperiri, quod, me iudice, verius, ut c. 50. [cap. 31, 26. ubi vide not.] De Cl. Reiskio quid dicam? Auger. is coniectando sequentia [lin. 24.] καταδύ- ελαι καὶ αἰδῶν. πρῶτον, τὰς ἔχων etc. Ergo ne quatuor dun- taxat millia Artabazus fugae socia abduxit? Quod quidem Herodotus ita c. 65. infirmatur, ut districtius non valeret. Sentio festinantis hallucinationem. WESS.

ab seqq. ἀπειλημένων δὲ etc.) Aegre fert Plutarch. de Ha- rodo. Malign. p. 872. c. solos Nostro memorari Lacedaemo- nios, Tegeatas, et Athenienses; quorum hi cum Thebanis pugnaverint, illi cum barbaris; atque ita ceteras omnes Asiaticas hoc honore privari. Rem miratus in Aristide p. 389. si opponit Herodoto numerum in praelio interfecto- rum et monumenta publica; atque in universum cecidisse ab eis Graecos libertatis defensores mille trecentos et sexa- gista, ex quibus unus et nonaginta fuerint Lacedaemonii; sexdecim Tegeatae; Athenienses duo et quinquaginta; hi quidem omnes, iuxta Clidemum, ἐκ τῆς Αἰωνίδος Φυλῆς ἀπο- κομῆς ἄνθρωποι. VAL.GK.

[c. CAP. LXXI. [12. δὲ γένειοι αὐτῶν ἄνθρωποι] δὲ pro- μιν. NL 124. 7. et τὸ (quod ionice alias ὁ vult) pro- τῶν, VH 57. 10. S.]

ol idem καὶ φάσιν ὅτι εἰπότεν) Demiror εἰποιμεν tantopere improbatum, siquidem non de se, (et foret ea professio Hi- storici turpis,) sed de Spartanorum sermone, et iudicio, quibus virorum illorum laudationem, haec Herodotus. Aristodem. culpam lib. VH. 23. vidimus. WESS. —

οὐκ. Plut. quoque Aristid. p. 325. f. Quibus autem πρὸς Ἀθηναίων placet, Thucydides, cui Plataeensis Lacon Ἀθηναίου lib. III. 52., fortasse huius filius, aderit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. [c. 64, 8.] WESS.

CAP. LXXIII. 2. Σωφάνης In Plut. Malign. p. 873. n. et Cimon. p. 483. v. Σωφάνης ὁ Ἀκαλίδης, haud sine lapore. Proxime a veritate Σωφάνης Ἀκαλίδης Pausaniae I. 29. (ubi Syllburgius bene) ablit. Insequens ἐν δήμῳ Δικελήθην Th. Pinedo ad Steph. Byz. Δικελήθην pingebat. At urbs Ioni- bus Ἀκαλίδης c. 15. et ipso hoc Capite, unde Δικελήθην (praesertim si oppidi et nominis auctor Ἀκαλίδης) fide Co- dicum Arch. et Vallae [conf. l. 8.] optime procedet. WESS. — Duorum nomina, qui hoc praecilio rem optime gesser- unt; mendose scripta leguntur apud Plutarch. de Herod. Malig. p. 875. n. Σωφάνης καὶ Ἀσπυριεύς: quorum loco repo- nendū sunt nomina Σωφάνης καὶ Ἀσπυριεύς. Sed hoc prae- cepit ἄλλῳ in Diss. Herod. p. 61. Ubi Decelensis Sophanes dicitur ἐν δήμῳ Δικελήθην, primitus forte scriptum Δικε- λήθην; ab Ionico Ἀκαλίδην. Steph. Byz. in Ἀκαλίδην: τὸ ἑτικαλεῖτο Ἀκαλίδην καὶ τὸ Καλλιμάχη Ἀκαλίδην. Hinc apud Etymo- logum male distracta concepnavit R. Bentlei. in Callim. Fragm. 234. VALCK.

10. Ἀθηναῖοι ἐπὶ χιτῶνι Referri solet ad annum Olymp. XGI. 5; quo Agis, Archidami F., Decelesam occupavit et in Ἀθηναῖοις Ἀθηναίων detrimentum munit, apud Thucyd. VII. 76. non sine quadam imprudentia. Aliud pro- fecto, ἀντὶ τῆς ἀκαλίδης, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et praecidio instruere, belloque sedem legere. Contingisse res videtur, quae et Ampl. Bouherii opinio, belli Peloponnesiaci, quando Archidamus Atticam incur- sionibus infestam habuit, principio Thucyd. II. 10. WESS.

CAP. LXXIV. 6. ἐκ τῆς ὁδοῦ Inprobatur, cen- seturque Paus. Reiskloque ἀποτῆρας, ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἐκ τῆς ὁδοῦ, ut rem opportunius. Eadem illis voluntas Scriptoris et scripsit, abisset eas in partes: suum meluit, utique, etsi diversiore intuitu, accommodatum. WESS. — Tur- bavimus viros doctos importuna Gronovii Interpunctio, post ἡμεῖς, incidentis orationem; quem et ego cum Wess. aliisque imprudens sectatur salū. Commodius alim, inde

et Corinthios venisse scribit in Ἀθηναίων. Attigit Sarmalam clar. Io. Taylor ad *Lysiam* pag. 489. explicat illam Noster in proximis, *μαθόντες ὅτι ὕστεροι ἦκουσι τῆς συμβουλῆς*. Sic, post pugnam qui venerunt Marathoniam Lacdaemonii, VI. 120. ὕστεροι dicuntur ἀπαμύμναι τῆς συμβουλῆς. VALCK.

4 seq. ἀξίος τι ἵσταναι ὅτις ὀφείας ζημιῶσαι. Expressisse haec Livium lib. XXX. 30. elegans I. Fr. Gronovii observatio. Hinc Vallae Latina, ut errori ansa praecideretur, probante etiam Valckenario restituta. WESS. Non male ceperat Valla, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se poenas dixere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis poenas, alios in errorem induxit, quem corrigit. Eundem scriptor des *Essais de Critique* p. 256. Herodotus ista respondens, quae dicentem facit Annibalem. Livio XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi multas irrogemus, quae hinc sumta monuit I. Fr. Gronovium. VALCK. — Mihi HERODOTUS, si voluisset dicere, digni qui sibi met ipsi poenas irrogarent, videbatur dicturus, *ἵσταναι τοὺς ζημιῶσαι*. Nunc illud *ζημιῶσαι ὅτις* ita accipiendum ac si *ζημιῶνται* dixisset, nempe ἀξίος (τις, sive ἑκατοντάρχιος, sive τοὺς Ἕλληνας) *ζημιῶσαι ὅτις*, quemadmodum in gr. Graece dicitur ἀξίος ἵσταναι, pro *ζημιῶνται*. nempe intelligendo ἀξίος ἵσταναι τοὺς ἀνθρώπους *ζημιῶσαι*. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus. primum enim addubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor haec ipsa HERODOTEAE verba suum in *αἰσθητὴν* transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis, hac aetate, accidere potuit, ut graecorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte perciperet, quod quidem subinde illi usu venisse memini me, aliis observare, quum Livii latina cum Polybii graecis, a quibus illa translata sunt, de professo exigerem. S.

6 seq. τοὺς ἰδίους μέχρι Θισσαλίας) Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, praecipui in Diodori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Philasii. WESS. — Diserte vero addicit Diodorus καὶ τινες Ἴστροι: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui eum sequitur Schulzias, (puto ob ea quae continuo subiicit Herodotus, *Ἀκταίονες δὲ τὸν Ἴον Φινύοντα δύνανται*) verbum ἰδίους ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed

consistunt et conatus agendi, persequi cupiebant: coll. I. 68, 66. ibique notatis. De dictione *οὐκ ἴδν* vide dicta ad I. 2, 5. S.

CAP. LXXVIII. 2. *Αἰγινέτιον τὰ πρῶτα*) Saltem dictionis corruptores τὰ πρῶτα φερόμενοι, ut postulat mos, elegissent: Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britanno sive Cassivelano, τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ τύπῃ διηγετῶν ἐλ-
 γόμενον. *Asiaticus Anim.* XIII. 17. *ωλοπίας* (ex thynnorum genere) *ἰσχυρὴ καὶ ἀλάνη* τὰ πρῶτα φέρονται δν. Rescui inportunum, et ab schedis Gronovioque proscriptum, φε-
 ρων. Goult. lib. VI. c. 100. et praeter ceteros Ti. Hemster-
 huius in *Lyotini Timon.* c. 35. et *Xenophont. Ephesium* in *Miscell.* Observ. Vol. V. p. 30. Quod succedit continuae
 ἰσχυρὴ ἁπλῶς. Passim in scriptis quibusdam libris, valide
 esse commendat. WESS. — Equidem sollicitatum ἴτε
 nolimus.

ἰσχυρὴ *Αἰγινέτιον τὰ πρῶτα φέρον*) Si Codicibus etiam
 aliis abent *φῆρ*, non repertum in Mediceo, vir inter Aegi-
 netas Princeps hic dictus videbitur *Αἰγινέτιον τὰ πρῶτα*
 quod sermonis elegantiam, his etiam usus Herodoti, per-
 tractavit Vir summus ad *Lucian.* [Tim. c. 35.] T. I. p. 147.
 Pos *φῆρ* si qui Codices darent φερόμενος, Lampon censeri
 posset dictus *Αἰγινέτιον τὰ πρῶτα φερόμενος*, ut *Hermotimum*
 somibit φερόμενος ὅς τὰ δεύτερα τῶν ἐνόντων παρὰ *Βανδῆ*,
 lib. VIII. c. 109., quod commodum excitat *Clar. Gronov.*
Dicitur quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα φέρεται; non φέρον. *Lu-*
cidus. [Var. Hist. II. 18.] T. II. p. 116. *Οἱ ἀμὲρ Ἀρτεμισίῃ*
καὶ Ἐπιχρίστῃ τὰ πρῶτα καὶ αὐτοῖς ἰσχυρὸς. Dedisse videtur
Lucianus in *Iambi.* p. 211. *Ἀνακρίων τῷ μετὰ Πισφύμον τὰ δεύ-*
τερα φερόμενος. *Maschus* Eid. III. vs. 57. *μηδὲ δεύτερα οὐδὲ τρίτα.*
Callimachus Hymn. in Del. vs. 4. *ἄλλος δ' εἶδει τὰ πρῶτα φέ-*
ρεται. Ex *Moultan.* VALCK.

ἰσχυρὴ *μηδὲ ὑπάρχον ἔργα ἀτάσθαλα ποιῶν*) Vidi ad marginem
Albini docti viri manu, *μηδὲ ὑπάρχων* — *ποιῶν*, quorum
 ultimum in *Ask.*; sed eius opera supervacua. Noster
 lib. VIII. 8. *μα. οἱ γι ἰπὶ καὶ πατέρα τὸν ἰπὸν ὑπῆρξαν ἰσχυ-*
ρῶν; quibus conparia *Cl. Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoe-*
niae. p. 553. conduxit plurima. *Aeginetae* *Lamponis* com-
 mibum *Pausanias* iure sprexit, laudatus propterea a *Pa-*
lanius III. 4. WESS. — in *Vers. lat.* pro nudo verbo susci-

piat, scriptum *ultra*, *suscipiat* volueram, quo *verbum* *ultra* vis, graeci verbi *ὑπέρ* exprimeretur. *Vallae* latine haec erant, *caveat nefanda facinora perpetrare in Graecos*. Loco verbi *perpetrare* Gronovius *inchoare* posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. *ὅσα μὴ ποιεῖν*) Dictum laudabiliter. At *quantum mutatus* ab illa *Hecatore* in *Thucydide* lib. I. 32. Reti tamen ad. Nostri lib. V. 89. Proximum ex mastis *ψυχῆς* *τὴν τῆς τοῦ* [lin. 13.] aliorum arbitria relinquitur. WESS. — At haud cunctanter recipi *τὸν* debuerat. S.

15. *ἀντὶ τοῦ μὴ εἶναι ἔχον λόγον τοῦτο μὴ ἀποδέχεται* [lin. 14]) Quae Ionica pronuntiata, atque in speciem Ionissimam, *gronovium* tamen continent conminationem; illis simillima, quae Alexandro Macedoni dixisse feruntur Athenienses, VIII. 143. *ὅτι τὸ μὴ λατρεῖν λόγους ἔχον τοῦτο μὴ ἀποδέχεται*. Athenienses, *μὴ δὲ δακρυὶ χρεῖται ὑπουργεῖν αἰνέματα ἱερὰ, σπουδαία*. Iuxta Lycurgum c. Leocr. p. 156, 42. Alexandrum Athenienses *μὴ μὴ αἰς κατέλειπον*: secundum Aristidem T. I. p. 259. illi dixerant qualia Medene Creon Euripidis vs. 352, *si te secundo lumine hic offendero, Moriere*. Lamponia Ietip consilium repellentis Spartani Regis responsum recipit Pausanias III. [c. 4.] p. 214. VALCK.

CAP. LXXX. 4. *κλίνας τὴν ἐπιχρύσευ*) Non sunt tunc *ἐλάττωται καὶ ἐλάττωται*, quales in Philon. Ind. de Somno p. 1115. s., sed *inaurati et inargentati*. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi *poscuntur*. Vide I. 50. WESS.

15. *ἀντὶ τοῦ ἰόντα χαλκὸν εἶναι*) Quasi vero *aes foret*. Rudi simplicitate Helotarum, aurum atque aes vix intermiscetium, abusi Aeginetae sunt, Quid victo ad Gransonium Carolo Audace, Burgundiae duce, vasis eius argenteis, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multararissimas et pretii ingentis, tanquam vilissimas, scrupulis abiecerint Helvetii, durum ab stirpe genus, elegantissimum Ph. Comineus Memor. lib. V. 2. exposuit. WESS.

CAP. LXXXI. 3. *ἐπὶ τοῦ τριποδίου ὄφιος*) Durabatur in tempora Pausaniae, surco tripode dudum a Phocensibus interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero Cel. Gronovius ex Phelero adposuit tricipitis colubri figuram, eam huius videri, ab Ampl. Cypero veritati respondere negatur,

Epistol. lib. II. p. 177. Litem meam non facio. Si tamen
 veritatem amamus, unus hic draco et triceps describitur;
 δράκων χαλκός Pausaniae; monumentum autem Constantinopolitani-
 um tres exhibet serpentes, scitissime contōtstip-
 eatos: dubium praeterea, Delphis-ne Byzantium venerit;
 sed, fieri hoc potuisse, nolo infitiri. Porro Jovis Olympi
 ex aere statuum copiosius Pausanias expingit lib. V. c. 23.
 WESS.

CAP. LXXXII. 2. seqq. ὡς ἔλεγε δαίμων etc.) Quae
 hoc capite continentur, ubi pleraque descripta praestant
 apud Athen. lib. p. 158. alia deteriora, pauca quaedam
 vulgaris leguntur meliora. Pro ἀνθρώπου, [lib. VI. q. 2] ἀν-
 θρώπου; praebet Athen., quae duo saepe permittuntur in
 Codicibus; apud Herod., alibi quoque iunguntur ἀνθρώπου
 οὐρανίου: multa notantur ad Thom. Mag. in ἀνθρώπου;
 dandum quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. E. Vulga-
 torum hanc [line 17 seq.] forte cui non displicebit Athenaei
 lectio, ὡς κατέρεθ' τῶν δειπνῶν τὴν παρασκευὴν. Firmant
 Herodotici Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 83., quam
 habet Athenaeus τῶ Μιδῶν ἡγεμόνος τὴν ἀφροσύνην absque
 Codicum nemini suspecta mentio fuisse τῶ Μιδῶν βασι-
 λῆος, quum supra tradiderit, ὡς ἔλεγε δαίμων ἐκ τῆς Ἑλλά-
 δος Μαρδοχίου τὴν παρασκευὴν καταλίπει τὴν ἰωύτου: quin Xerxi
 potius congruere quam Mardonio videntur ista, ὅς, τῶν
 ἐκείνων ἔχων ἡδὲ ἐς ἡμέρας οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας ἀπαρσένευος
 ἐκπομπὴν ὡς ἡμεῖς λέγομεν suspicor Sophistam; Athenaeum
 qui voci Ionicae οἰζυρὴν vulgarem substituit τὰ κατὰ τὴν
 VI. H. C. κατὰ τὴν. Quod pro παρασκευῇ line 17 seq. σκεπτικὴν
 scriptam oportuisse suspicatus sum, pauci sceleres, putat
 summi sunt qui improbant. Quis enim feret τὴν κατὰ τὴν
 ἀκρίβειαν χρῆσθαι τε καὶ ἀγύρην κατὰ σκεπτικὴν; Quid miraris
 quod in vulgatum communi consensu volu-
 ingantur librarii omnes, neque multum ab his dissentiant
 Athenaei codices, hoc loco, ut paullo ante, παρασκευῇ ex-
 hibentes. S.

ἡ δὲ πολλὸν τὸ μέσον) Amplum discrimen. Supra lib. I.
 420. οὐδὲ εἴπωσαν, πολλὸν εἶναι ἀδύνατον τὸ μέσον, in similibus
 negotiis. Euripides Alect. vs. 914. οὐκ οὐκ γὰρ τὸ μέσον.
 Ia. Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu, T. III. p. 302. c.
 πολλὸν δὲ τὸ μέσον τῶν κατὰ τὴν. Alii, uti Heliodorus Aeth.
 Herodot. T. VI. P. II.

VII. p. 318. ἐν γὰρ μακρῷ τῷ μίτρῳ. Adde *Abreschii* *Lection.* *Aristaen.* p. 249. *WESS.*

20. τοῦ Μήδων ἡγεμόνος). Placeret τοῦ Μήδων ἡγεμόνος ex *Arch.*, modo plures iuberent libri. Alterum dubio caret: *Mardonii* delicias et superfluum apparatus *Pausanias*, non absentis Persarum regis, perstringit et taxat. Additum αὐτὰ εἰσὶν ἔχοντας διαίτην, irruenti, ut ferocientis inpetum pisterent, *Carolo* *Audaci* testati de se suaeque regionis habitu *Helvetii* fuerunt, eodem *Comineo* lib. V. c. 1. Memor. perhibente. *WESS.*

CAP. LXXXIII. (3. θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου) Θήκας, thecam, III. 130, 90. repositorium sive pateram intellexeram, et in *Adnot.* dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possent quidem θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, paterae aureae et argenteae intelligi; sed adiecta h. l. verba καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, i. e. et aliarum rerum pretiosarum, satis declarant, θήκας hic loculos, ut erat in *Vallae* latinis, aut arculas dici. *S.*

6 seq. κεφαλὴ τοῦ ἡρώου φαθὴν οὐδεμίαν) *Pollucis* aut alius exemplo respexisse hanc *Theophilum Protospatharium* (de *Fabrica Corpor. Hum.* lib. IV. 4. in *Fabricii Bibl. Gr. T. XII.* p. 858.) puto, κεφαλὰς ἀράφους, sine omni sutura, inter ossa praeliis deictorum et computrescentium ab scriptoribus reperta adfirmantem memorari. Ὀδόντας μονοφυέας [lin. 9.] *Pyrrho*, *Epirotarum* regi, et *Prusiae*, *Bithyni* regis filio cognomini, tribuit *Valerius Maxim.* lib. I. 8. *Exter.* 12. et *Festus* in *Menodot.* Illud autem paullo inpediit et *Salustius*, [lin. 4.] ἰθάνη δὲ καὶ τοῖς ἕτεροις ἐπὶ τούτων τῶν νεκρῶν. Si esset ἰθάνη δὲ καὶ τοῖς ἕτεροις ἐπὶ τούτων, τῶν νεκρῶν περιβληθέντων τὰς σάρκας: τὴν, postea demum, nudatis carne cadaveribus, adparuisse τοῖς, nempe id, quod de cranio sine sutura et de maxilla proditum, sententia declararet. Et sic doctissimus *Abreschius*, *VALCK.* Commode post τοῖς minori puncto distingueretur oratio, verbaque ista συντόμως καὶ ἁπλῶς parentheseos notis interciperentur: quo significaretur, cohaerere illa τῶν νεκρῶν περιβληθέντων τὰς σάρκας, ἰθάνη κεφαλῇ etc. *S.*

CAP. LXXXIV. 8. Διονυσιοφάνης) Ita et *Pausanias* lib. IX. 2. Similis variatio in *Διονυσιοδάμου* *Historici* titulo.

Unde vero Pausanias, Artonten multa huic Ephesio clarigatum ob patrem contumeliatum acceperit; nescio. WESS. — At hoc ipsum Herodotus noster haud obscure eodem hoc loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 4. ἔβα μὲν τοὺς ἱππᾶς (βαλῶν) Acquiesco in elegantissima Cl. Valckenarii, ἱππᾶς sive εἰσπᾶς, corrigentis, coniectura; eoque promptius, quod Ἀλέων Herodotus collector vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de Pauw, sic commentanti: *Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et ossa plationem faciat*; quo certe officio ego nunc fungar hic, qui inter Divae Criticae sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum. Scribe et scribe emendatione certissima, ἔβα μὲν τοὺς εἰσπᾶς βαλῶν, et similiter statim post, ἔ μὲν - - - ἔσαν οἱ εἰσπᾶς. Plutarchus audiendus est in Vita Lycurgi (p. 50. D.) quo nemo melius εἰσπᾶς nobis depinxit. Εἰσπᾶς δὲ καλοῦσι, [inquit;] τοὺς ἔτος ἡδὲ δευτέρην ἐν πάλῳ γεγονότας, - - - οὗτος οὖν ὁ εἰσπᾶς, εἰσπᾶς ἐν γεγονόσι, ἀρχὴ τῶν ὑποταγμένων ἐν ταῖς μάχαις. Quid censes? quidquam-ne certius aut accommodatius? Εἰσπᾶς erant ordinum ductores; hos in uno tumultu tumularunt una cum quatuor illis praestantissimis heroibus. Quae, quantumvis pluscula, placuit describere, ut confidentiae et dictionis genus viri juvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. WESS.

Ibid. τοὺς ἱππᾶς) Suum etiam in expeditionibus habebant πάλῳ, qui per extispicinam Deorum mentem scrutaretur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Graeca Spartiatum memorantur ἱππᾶς, sacerdotes, qui praeliis interfuerint. Visus mihi semper est Herod. aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quanam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in Glossis Herod. Εἰσπᾶς. Quibus alibi nusquam locus est in Muis, hic Grammaticum legisse suspicabar in suo Codice ἱππᾶς et paulo post ἱππᾶς. Coniecturam memorare dignatus est Celeberr. Wess. in Diss. Herod. p. 206. et removit difficultatem, quae opponi posset. Neutrum fortasse, nec ἱππᾶς, neque ἱππᾶς, sed scripserit potius alicui videbitur Herod. τοὺς ἱππᾶς, et οἱ ἱππᾶς; quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro autem memorantur VIII. 124. τριπύλαι Σπαρτιῶν Λαγῆς, - - - οἱπῶς ἱππᾶς καλοῦνται. VALCK.

[4. Ποσειδάιος etc.) De his conf. c. 71, 10 seq. et de *Amomphareto* sigillatim, c. 53 seq. S.]

13. ὡς ἐν τῷ πυθάνομαι) Ablegatum hinc longissime cupiunt voculam ὡς, sicuti et lib. II. 8.; nullo iure, uti admonitum ibi. Recipi autem [a Gronovio] non debuerat ἀπαισχυνομένους, sanequam intolerabile, atque *Plutarcho* multisque aliis damnatum. Attigit, non absque censura, *Abreschius* Dilucidat. *Thucidid.* p. 6. Multo quoque χῶματα χῶσαι κείνα [lin. 14.] plausibilis et veritati adfinis. Aliorum sepulchra caesorum cadavera habebant recondita, erantque adeo τάφοι πλήρεις. Contra ea, κείνα, οὐκ ἐκείνη et inania, quae deinceps fuerunt aggesta, meraque adeo cenotaphia. Atque, haec Scriptorem voluisse, res clamat, agnita a viris Cl. Th. Galeo et D'Orvillio ad *Charit.* p. 147. Et quis in tanto Codicum scriptorum consensu haesitaret? WESS.

13. ἀπαισχυνομένους) Non alibi repertum hinc etiam elicietur, restituto Herodoteo ἰπαισχυνομένους. Pro τῇ ἀπιστοῖ fortasse suo more scribendi posuerat τῇ ἀπιστοῖ: vid. supra notata p. 42. [Adn. ad I. 85, 3.] Paulo post [lin. 14.] ex Codicibus et *Plutarcho* χῶματα restituentur κείνα, quod patet ex Diss. *Herod.* p. 63. VALCK.

18. χῶσαι Κλεάδην) Eos non audio, qui Ἀλεάδην obtrudunt, vicinia litterarum A. et K. lapsos. Praeter alios contra venit *Plutarch.* *Malign.* p. 873. A. ubi Κλεάδας ὁ Πλαταιεύς. Χῶσαι in tumultis terrā congestis, tritum. *Euripides* *Iphigen.* *Taur.* vs. 703. Τύμβον τι χῶσαν: et *Aulid.* vs. 1443. ἐπὶ μοι τύμβος οὐ χῶσθήσεται etc. WESS:

CAP. LXXXVI. 3. ἱερὰν αὐτίων τοῦς μηδίσαντες) Quia mox sequitur, ἐν πρώτοις δὲ αὐτίων; vere mihi *Koenius* correxisse videtur, ἱερὰν ἀστέρων τοῦς μηδ. Ἀστέρων Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis saepe sublatum, velut a *Leopardo* *Em. I.* cap. 16. Is. *Vossio* ad *Melam* II. c. 3. Io. *Piersono* *Verisim.* p. 38. hic illic veterum scriptis etiam nunc inhaeret. In fragm. *Orat. Isaici* apud *Dionys. Halic. T. II.*, p. 176, 28. scribendum: ὅτι ἡ μήτηρ ἀστὴρ τί ἐστι, καὶ ὁ πατήρ: et vs. 39. ἢ οὐτοι ἐμολογοῦσιν ἀστὴρ εἶναι, pro vulgatis αὐτὴ et αὐτῆς. In *Epicharmi* loco apud *Diogenem Laërt.* III. 16. procul omni dubio corrigendum: nihil mirum, ἀνδάντων ἀστέρων ἀστέρους. Reliquis men-

dam ill. Grotius in versu Moschionis, Excerpt. ex Stobaei Eclog. p. 147. Ἀὐτῇ δ' ἱπυργώσαντο: urbes postulare sententiam Poëtae, unicuique patebit attendenti, atque adeo etiam reponendum, Ἀετῇ δ' ἱπυργώσαντο, καὶ περισκεπιῖς Ἐτευξαν οἴκους. VAECK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstabat quin vulgatum teneretur. conf. c. 67, 3. Potest autem genitivus αὐτίων duplici modo accipi, sive ut intelligas τοὺς μηδίζοντας αὐτίων, sive ut ἑαυτίων αὐτίων idem valeat ac ἑαυτίων ἐξ αὐτῶν vel παρ' αὐτῶν. Ad sententiam quidem nil interest. S.

CAP. LXXXVII. 4 seq. μὴ πρότερον ἀπαναστ. ποιοῦμεντας ἢ ἐξίλωσι) Tale superius [c. 86, 6.] μὴ ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλεως πρότερον ἢ ἐξίλωσι: et cap. 16. πρότερον ἢ γινέσθαι ἐν Πλαταιῇσι τὴν μάχην. Aliter, et prius vulgato congruenter, lib. VI. cap. 45. οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπανίστη -- πρὶν ἢ σφίσις ὑποχρεῖνους ἱκωήσατο. Iunge Gronovio observata lib. V. 118.; cuius in vicinis μὴ ἀναπλήσῃ [lin. 7.] laudabilia opera. WESS. — Πᾶσι μὴ ἀναπλήσῃ (lin. 7.) intellige πᾶσι κακὰ, et conf. V. 4, 6, et VI. 12, 11. S.

8. χρήματά σφι δῶμεν ἐκ τοῦ κοινού) Aequissima postulatio, si professio veritate fulciretur. Qui citra fraudem et dolum reipublicae consulunt, inpune illis esse debet, quando res secius cadit. Nam consilii datores ob eventum, quem praestare non possunt, plectere, quamquam tristes istiusmodi poenae in annalibus plures, a consilio dando, ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiae ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. lib. II. 2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infucata, et causa dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppresserant dominatu, invitamque in factionem compulerant. Haec fide Pausaniae: τῆς δὲ αἰτίας ταύτης δημοσία σφίσις οὐ μέτεστι, ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις, ὁλιγαρχία, καὶ οὐχὶ ἡ πατριος πολιτεία, τῆς αὐτῆς ἰσχυρὴν, lib. IX. 6. WESS.

CAP. CXXXVII. [5 seq. τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας τοὺς ἐξέδοσαν οἱ Θηβαῖοι, οἳ μὴ ἐδόκειον) Si oī μὲν intelliguntur iidem qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀνακολούθῃ quaedam sermonis, facile quidem ferenda: sed poterunt etiam οἱ μὲν intelligi Thebani. S.]

7. χρημασί, ἐπεποθέσαν) Divinationem Mem. Porti, audacter abs Genesensii Editore insertam contextui, veram schedae praestant, Itaque de Aldino et nupero ἐπιπίθεον,

alibi invisitato, commentabor nihil. [Vide *Var. Lect.*] Pausaniae potius humanissimam et acquissimam declarationem, qua *Attagini* liberos insontes dimisit, praedicabo. Φάς, optime omnium, τοῦ μηδισμοῦ παιδὸς οὐδὲν εἶναι μεταίτιον. Delicta scelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. Cicero verissime: Ferret-ne civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset? Nat. Deor. lib. III. 38. Multa P. Faber Semest. III. 8. WESS.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Ἀρτάβαζος - α - Θίγγων etc.) Sua hinc sumsisse videtur *Polyaenus* VII. c. 33, 3. Ἀρτάβαζος Φαρινάκου Θίγγων ἐκ Πλαταιῶν προῆλθεν εἰς Θερραλίαν, quaeque sequuntur. Ibidem Thessalis dixisse fertur Artabazus: Μαρδόνιος δὲ νυνικῶς ἔπεται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νίκης αὐτὸς ἀπαγγεῖλαι: prout scribendum vidit doctiss. Koenius, qui *Herodotum* infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ἡμῖν Μαρδόνιος καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ εὐθὺς [lin. 15. ubi οὗτος edd. et masti] κατὰ πόδας ἡμῶν ἐλαύνων προσδουκίμῳ ἴσσι. VALCK.

12. ἡλὼν ἐς Θρήνην) Laudatore Gronovio recte hoc gloriat. Ἐξ οὗτου βασιλεὺς Καμβύσης ἤλασε ἐς Αἰγύπτου lib. III. 63. Artem, qua Artabazus suae exercitusque saluti apud Thessalos consuluit, *Polyaenus* hinc derivavit lib. VII. 33, 3. Paene autem illud *Ask.* [lin. 7.] αὐτὸς τι κινδυνύσει sine dicto praeterierat. Ionum, vice αὐτὸς, adfirmant esse *Corinthus* et *Phavorinus*: αὐτὸς ἀπὸ τοῦ αὐτὸς Ἰωνὲς Θασί. Et tale iudicant, συμφέρεται αὐτὸς εἶναι lib. II. 79., cuius loco αὐτὸς alibi. Nonnihil addubito. WESS. — Equidem haud dubie errasse et Grammaticos istos, et librarios, si qui illorum rationi favent, censeo, ἑωτοῦ, ἑωτοῦ etc. ionicae sunt formae, pro ἑωτοῦ, ἑωτοῦ: item αὐτὸς, pro αὐτὸς: non αὐτὸς; aut αὐτὸς, pro simplici αὐτὸς. S.

23 seq. λιμὴν συστάντας καὶ χαμῆτον) Persimiles Persici exercitus aerumnæ lib. VIII. 116.; quales, neglecto adparatu, nulla congesta annona, frequentissimæ. Consequens διέβη πλοίοις germanum agnoscit χερὴν πλοῦ διαβαίνων lib. I. 186. Auctor vitae *Homeri*, c. 19. ἐχρησάν αὐτοῦ συνεκτερεῖν αὐτῷ πλοῖον, ὅπως ἂν εἰς τὴν Χίον διαβαίη. Nolo plurâ, uti nec Latina, de quibus Cl. P. *Burmamnus* in Declam. VI. 21. *Quintiliani*. WESS. — Λιμὴν συστάντας vulgo fame enectos interpretantur: nos, ex propria vi

verbi, fame conflictatos. Vide ad VII. 170, 9. notata. S.

CAP. XC. [3 seqq. 'Επεὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Δῆλῳ etc.) Vide lib. VIII. cap. 130-132. S.]

9. Θεομήτορος) In suo Cod. *Valla* reperit Θεομήτορος: in Med. Gronovius, Θεομήτορος. Sed, ut hic, sic supra VIII. 85. idem ille dicitur Θεομήτωρ, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo post [lin. 12.] scribendum puto, ὡς, ἢν μόνον ἰδῶνται αὐτοὺς εἰ Ἴωνες, ἀποστήσονται ἀπὸ Περσέων: sequitur enim eodem tempore, καὶ ὡς εἰ Βάρβαροι οὐκ ὑπομένουσιν. VALCK.

12. ἀποστήσονται ἀπὸ Περσέων) Ecce iterum negligentiae specimen. [Vide Var. Lect.] Veritatem, quam sollicitissimi viri Aldus et Camerarius tenuerunt, insecuti neglexerunt omnes. Tantum-ne molestiae eos inspicere? Praesertim cum illam verbi formam res ipsa postularet. Eadem in proximis socordia. WESS.

CAP. XCI. 7. Δέχομαι τὸν οἶον τὸν Ἡγησίστράτου) Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum Δέχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, stabilire τὸν Ἡγησίστρατον Arch. videtur. In hominis nomine, exercitus ductore, bonum omen erat; quale Augusto ad Actium ante aciem asellus cum asinario dedit: *Eutyches homini, bestiae Nicon erat nomen*, inquit Sueton. in August. c. 96. Eadem ex superstitione, rem memorabilem adgressuri, eos potissimum adscisciebant, quibus *fausta nomina*; uti Vespasianus, Capitolium dedicaturus, in Taciti Histor. IV. 53. cum Lipsii Nota. WESS.

Ibid. Δέχομαι τὸν οἶον) Non, quod vulgatur τὸν Ἡγησίστράτου, sed τὸν Ἡγησίστρατον Galeus exhibet ex Arch., neque aliter legit *Valla*. Hoc si Herodotus adiecit, scripsisset potius me iudice, Δέχομαι οἶον τὸν Ἡγησίστρατον, velut omen accipio nomen Hegesistrati: ut paulo post dicitur, οἶον τὸ οὐτομα ποιούμενος. In Plauti Pseud. II. iv. 22. Χαίρον οἶον ποιῶ. Euripid. Phoen. vs. 865. Οἶον ἐβλήθη καλλινικά σά στίχη. Sed e vicinis notissimum forsitan ab alia manu nomen fuit adiectum Hegesistrati, ab Herodoto autem scriptum Δέχομαι τὸν οἶον, ὃ εἶναι Σαμίε. Romanorum illud, accipio omen, sic solet Graecis simpliciter dici: Δέχομαι τὸν οἶον, sive τὸν ὄρνιν τὴν κληδονίαν τὸ ματτιμὴν τὸ χρηστόν. VALCK.

CAP. XCII. 1 seq. Ταῦτα τε ἅμα ἠγόρευε καὶ τὸ ἔργον προσηγά) Est loquendi forma frequens Euripidi. Dederat

13. $\sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$) Persarum aliorumque $\gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$,
 elypeos ex viminibus, inulta luce Bahri Brissonius Regh.
 Pers. III. 13. et Io. Taylor ad Demosth. Or. in Neer. pag.
 596. adperserunt. Hic scutorum illa congeriem, et *εὐκτα-*
ματα, Graecis ingruentibus obiecta; requirunt. Quorum
 unum, *πυγμαῖον ἄρδης* $\tau\acute{\alpha}\ \gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$ $\acute{\omega}\varsigma\ \delta\iota\ \tau\acute{\alpha}\beta\eta\alpha\ \iota\sigma\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\alpha\iota$ capitis
 sequentis; [cap. 62, 7.] nisi huc? et Plut. Aristidi pag.
 329. $\tau\circ\ \kappa\alpha\iota\ \sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma\ \sigma\omicron\lambda\lambda\alpha\ \tau\acute{\omega}\nu\ \gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha\ \rho\epsilon\sigma\alpha\epsilon\iota$, et statim $\kappa\alpha\iota\ \iota\sigma\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\alpha\iota$
 Graeci $\iota\sigma\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}\ \gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$. Addo, Harpocrationem
 in $\gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$ Herodotea indicasse, et Suidam in $\gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$ postero-
 rum etiam excerptisse. Sic enim, $\kappa\alpha\iota\ \alpha\upsilon\delta\epsilon\iota\varsigma\ \text{H}\eta\delta\omicron\tau\omicron\varsigma\ \text{K}\upsilon\pi\epsilon\varsigma$
 $\sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \sigma\omicron\lambda\lambda\alpha$ etc.; quae quidem Xenophontis sunt $\text{K}\upsilon\pi.$
 lib. II. p. 421. c., $\text{K}\upsilon\sigma\tau\epsilon\rho\omicron$ non animadversa, et inde
 corrigenda. Herodoti verba deunt, exscriptorum stupidi-
 tate praetermissa. WESS. — De illo Persarum more sal-
 tem $\sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma$ congerendi conf. omnino cap. 99 extr. et cap.
 102, 7. $\sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma$. $\tau\acute{\alpha}\ \sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma\ \sigma\omicron\lambda\lambda\alpha\ \tau\acute{\omega}\nu\ \gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$
 106. $\tau\acute{\alpha}\ \sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma\ \sigma\omicron\lambda\lambda\alpha\ \tau\acute{\omega}\nu\ \gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$) Persuasit doctissimo Pa-
 rido $\chi\epsilon\pi\epsilon\rho\acute{\alpha}\iota$ vocem his ex libro Archi. iungere Gl. Tho. Ga-
 lens, falsus vehementer: namque illo in Codice (quem
 inopportunissimum Celi Taylor adpellavit ob iniustum addi-
 tamentum, ad Lysiae Serm. *Enchir.* p. 93.) vocabulum il-
 lud frustra quaeritur. Plutarchi verba Aristid. p. 309. ϵ .
 $\sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma\ \sigma\omicron\lambda\lambda\alpha\ \tau\acute{\omega}\nu\ \gamma\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha$ auxit ex falso prodito huius
 loci accessione Dacierius $\iota\sigma\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}\ \iota\sigma\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\alpha\iota$ $\chi\epsilon\pi\epsilon\rho\acute{\alpha}\iota$. Sic varia ubi
 dici solet, vibiam secuta est. Plutarchum bene tutatidg
 Bryanus, Nostrum Taylorius. $\chi\epsilon\pi\epsilon\rho\acute{\alpha}\iota$ in dictione intelli-
 gescent. Conf. lib. VII. 154. WESS. — A scitolo ex vi-
 cinis repetitum, $\chi\epsilon\pi\epsilon\rho\acute{\alpha}\iota$, quod praebet Arch. y. [si Galeus
 fides] recte reiecit Clar. Io. Taylor ad Lys. p. 53. Quando
 litabant, $\tau\acute{\alpha}\ \iota\sigma\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\alpha\iota$ vel $\tau\acute{\alpha}\ \sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma\ \gamma\iota\lambda\lambda\alpha$ simpliciter etiam
 dicebantur. Sic paullo post [cap. 62, 4 seq.] istis, $\iota\sigma\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\alpha\iota$
 $\sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma\ \chi\epsilon\pi\epsilon\rho\acute{\alpha}\iota$, haec proxima subicienter,
 $\acute{\omega}\varsigma\ \delta\iota\ \chi\epsilon\pi\epsilon\rho\acute{\alpha}\iota$ $\sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \iota\sigma\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\alpha\iota$, quum vero tandem aliquando sueta
 essent ista. VALECK. — Fortasse in ora codicis Arch.
 scholii loco adscriptum Galeus vocab. $\chi\epsilon\pi\epsilon\rho\acute{\alpha}\iota$ videret, ex
 lin. 11. et ex cap. 62, 4. adscitum. S.

CAP. LXII. 5. $\acute{\omega}\varsigma\ \delta\iota\ \chi\epsilon\pi\epsilon\rho\acute{\alpha}\iota$ $\sigma\pi\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \iota\sigma\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\alpha\iota$) $\chi\epsilon\pi\epsilon\rho\acute{\alpha}\iota$,
 nouitmini suspectum, tandem notat: vid. ad *Eutripid.*
Phoeniss. 313. In *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 339. ϵ b, scri-

pendum. καὶ ἡρώων ἀπὸ τῶν ἑλλήνων. Οὐδὲν μὲν δ' ἰσχυρὸν ἐστὶν. Ut
 Herod. precantem Pausaniam sistit [c. 61. extr.], sic Plu-
 tarchus T. I. p. 329. E. ubi ἀπὸ τῶν ἑλλήνων ἰσχυρὰ καὶ ἀποδοῦναι
 αὐτῶν αὐτῶν ἀντιπαραστήσειν. VALCK. [6. καὶ οἱ Πέρσαι ἀντίστοιχοι, καὶ τῶν ἑλλήνων, καὶ Πέρσαι ἰσχυροί
 ὡς ἰσχυροὶ ὡς ἰσχυροὶ. Hoc illi fecisse videntur, post-
 quam (ut mox subiicitur) eversum a Graecis erat pal-
 lum e clypeis factum, quo testi Persae sagittas ex arcibus
 in hostem emiserant: scilicet deinde in hostem perrexe-
 runt, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (plim. 7.) ἑλ-
 λήνων δὲ πᾶσι καὶ τῶν ἑλλήνων, commodius sonaret ἑλ-
 λήνων legeretur. Primum facta erat pugna: sed nil mu-
 tant libri: at ante μάχης articulum, quem exhibent distri-
 bunt omnes, utique restitutum malim ἢ μάχης. Sin] [9 seq. ἵς δ' ἀνίστατο ἵς ἀνίστατο καὶ τῶν ἑλλήνων ἀνίστατο
 ἵς ἀνίστατο οἱ ἀνίστατο] Vallae latina Gron. et Wessa te-
 nuere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari
 prehensantes lanceas confringebant. Mirum vero. Utri enim,
 quaequo, propulsi sunt? Graeci, an Persae? De quaeritis
 nunc hoc intelligi potest. Non de Persis, quos magna vi et
 audacia in hostes irruisse ait: non de Graecis, a quibus
 eodem tempore pessime accepti Persae magnam aequum
 numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam
 (si qua fieri potest) turbat Larcheri interpretatio: L'action
 dura longtemps près du temple même de Cérès, jusqu'à ce qu'on
 fut venu à les en chasser; car les Barbares saisissoient les
 lances des Grecs, et les brisoient entre leurs mains. Verum
 si quaerimus, vocab. ἀνίστατο; nec hic, nec alibi, propulsio-
 nem, hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic ἀνίστατο
 Nostro dicitur verborum conflictus et altercatio, VII. 78,
 IX. 26, 2. Sic et ἀνίστατο altercari dicit idem III. 76,
 11. Proprie vero ἀνίστατο vel ἀνίστατο dicuntur homines
 qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. Appian.
 Reb. Hisp. c. 51. extr. et Reb. Samnit. c. 3. Unde ἀνίστατο,
 pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud Po-
 lyb. IV. 58, 9. ubi ἡ τῶν πρὸς τοὺς πύλας ἀνίστατο καὶ πύλας.
 Similiter in pugna ἀνίστατο apud Nostrum VII. 225, 3. est
 conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba
 mutuo sese prementium et repellentium. Neque aliter co-
 mpiendum hoc loco vocabulum; ubi in Latinis, pro eo

quod pluribus verbis declaravi, donec ea uidentur ut velut in turba vir virum premeret, brevius dicere potueram, donec iam in manus et ad gladios pugna venit: coll. Liv. III. 46. et ibi virorum doctorum observatis. Cum qua interpretatione perapte cohaeret, quod continuo adicitur, etenim Persae hastas Graecorum (quae nempe suis longiores erant) manibus prehensas frugerunt, sive frugerant. S.]

[42. Quod de Persis scribitur ἀνοπλοὶ δὲ ἔαρες, inermes reddiderat Valla, nec aliter Gronov. et Wess. Equidem leviter erant armati. Commodius puto redderetur, ἐκλυπτοὶ ἐναντὶ γυμνῶν. conf. cap. 65, 10. Ὀπλον enim sigillatim ἐκλυπτοῖς intelligi notum est: et, everso a Graecis, ἄλλοις ἐκλυπτοῖς congesto, otium Persis non suppetierat, quo ἐκλυπτοῖς quisque suum repeteret. Et erant quidem Persae, ὡς ἱστορικῶν λoricῶν, squammata, (VII. 61, 3 seq. et ibi Adnot.) quos eos tuta batur, induti. Sed ea lERICA utique non vulgo tantis nibus ejusdem generis intelligi debet fuisse, cuius fuit illa Masisti ducis, supra c. 22. descripta. aut quibus taphraetorum equitum thorax apud Heliodor. libi IX, pag. 431, verum ita debuit esse comparata, ut Λαοφλακτικῶν pro sua gladium tractandi dexteritate, (quae illorum, ὡς οἷα paulo post lin. 13. Inudatur,) haud aegra in oppositis corporis partibus ferire adversarios potuerint. Atque dubitare etiam licet, revera-ne Scriptor noster VII. 61. ferream loricam dixerit. S.]

CAP. LXIII. 6. κατέβαλλον πολλούς. Etsi πρὸς τὴν νίμην fugiat, pristinum patrocinio, si ξισσὶ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ defici, consuetum polui et schedarum praecudio propter etum abicere. Satis erit hoc Plat. Aristido pag. 329. ἡ νίμην δόξασι τὸν ποταμὸν πρὸς τὸν καὶ στήριον τῶν Περσῶν, πολλούς κατέβαλλον. WESS. — Polybii loca in hunc sententiam plurima congesta reperies in Lexic. Polyb. p. 326. col. b. S.]

9-11. πλείστον γὰρ σφαιρὰς ἔχοντες etc.) Qui ἀριστοὶ γὰρ gestiant, plerumque excedunt modum. / Καρπὶς Πυθαγόρου, alioqui optima guarus, γυμνῶν καὶ ἀνέπλουτος ἔστω ἔστω, habet T. II. p. 787. κ., omnes perhiberi, gravi, ἡνικαὶ ἡνικα, ἡνικα. Tales Persae, quorum gerra dudum periculis Graecorum clypeis, si sola fuissent, nunquam comparanda. Hoc amplius, tunicae tulares, quo minus expediatius pugnarent Persae, impedimento erant. Verum his aegrius inmoror. WESS.

CAP. LXIV. [2. κατὰ τὸ χρηστόριον) Vide lib. VIII. c. 119. §.]

[6. τῶν δὲ καρότερος etc.) Redi ad Nb. VII. c. 204. §.]

[8. ὅτι Ἀειμνήστον) Iustum nobilis viri nomen non extra certamen. Ἀειμνήστον titulum dant illi Palla et Arch., inque primis Plutarch. Aristid. p. 330. c. 3. ceteris autem Codd. receptum in laudē versatur. His equidem conspirantibus accederem, nequē promptius, quoniam ex Plutarchi scripto exemplari ΔΙΑΜΝΗΣΤΟΝ H. Steph. enotavit, ab Ἀειμνήστῳ seviriter diversum: idem porro Plut. Malign. p. 873. d. 4 sive insulsi potius scribae, ΔΕΥΙΝΗΣΤΟΝ pinxerunt, ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ utique adpellandum. Iam quae in Ἀειμνήστου et Ἀειμνήστου scriptura libroriorum hic et c. 71. discordia, vitiosior alibi in munde mentis sepulchralibus. V. M. Ant. Boldettus Observ. ad Coemeter. p. 44. titulum exscripsit hunc, ΕΑΝΘΙΠΗΡΑΕΙΜΝΗΣΤΕ ΓΕΗΤΟΡΕΙ, et p. 416. ΠΤΟΛΜΑΙΕΥΣ ΑΙΜΝΗΣΤΑΙ ΕΝ ΟΕΣΤΙΑΡΘΕΝΟΣ, et Latine Ptolmæ A. I. hymnos personabat virgo. Legisset ΑΕΙΜΝΗΣΤΗ, perpetuae memoriae, Latina utique adposuisset meliora. At in talibus credri efus lapsus. WESE.

[Ibid. Ἀειμνήστον) In hoc forte nomine placebit scripto Arch. Ἀειμνήστον: quia firmat illam Plutarchus T. I. pag. 330. ἐκ τὸν Μαρδόνιον ἀπὸ Σπαρτιάτης ὄνομα Ἀειμνήστου ἀποκρίνυσσι, λέγω τὴν κεφαλὴν πατάξας. Spartiata, quantum recordor, Arimnestus nusquam Pausaniae memoratur; sed Plataeënsium hoc etiam prius illo Imperator sic illi dicitur lib. IX. p. 718. et Plutarcho in Arist. p. 325. c. quae commendant lectionem Med. ἀπὸ Herodot. infra c. 71. [cap. 72, 8.] Ἀειμνήστον ἀνδρὲς Πλαταιῶν, ubi Ἀειμνήστον dabant Editi. Plataeensem Λάκωνα τὸν Ἀειμνήστον memorat Thucyd. III. c. 52. VALCK.

CAP. LXV. [3. ἐς τὸ τεῖχος τὸ ξύλον) Conf. c. 15, 11 seqq. et c. 70. §.]

10. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον) Templum primum et praecipuum doctissimo de Pauw, ad cuius formam Δῆμπερος Ἐλευσινίης ἱερὸν supra c. 56. Notum mihi adprime τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τοῖν θεῶν Ceretis et Proserpinae apud Athen. lib. V. p. 213. d. [conf. IV. p. 168. F.] verum τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἐλ. ἀνάκτορον insolentius. Hesychii Ἀνάκτορον.

ἡδὲ, congruebat Codicum quorundam voluntati; ac sollemnem vocabuli glossam, Herodoto fortasse inculcatam, indicabat. Vide ibi Clar. Alberti, et *Olearium* ad Philost. Vit. Sophist. lib. II. p. 600. WESS. — Herodotus aliique sæpe dixerunt ἡδὲ vel ἡδὲ ἄλλοι: et, monente Celeberr. Hemsterh. ad Lucian. [Timon. c. 23.] p. 136., proprie Ceteris Eleusinæ templum dicebatur τὸ σεμνὸν ἀνέκτορον τὰς θυσίας; sed causam non exputo cur Nostro scriberetur τὸ ἡδὲ ἢ τὸ ἐκλεκτὸν ἀνέκτορον. Mihi potius Cereris templum, quod fuit Eleusine, dixisse videtur τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνέκτορον: ut ad Ἀνέκτορον quis interpretamenti loco primum adiecerit τὸ ἡδὲ. De quorumvis Deorum Dearumve templis vocem ἀνέκτορον prae aliis Euripides frequentavit: in Androm. vs. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Tronch. 15. Ione 55. Sed sacrarium illud a Persis igne violatum ignorasse videtur Aristides, cuius vid. Tom. I. pag. 451. VALCK. — Adde quae in Var. Lect. notavimus. S.

CAP. LXVI. [1. Ἀφράδαζος ἢ etc.] Vide supra, cap. 41. S.

9. ἢ ἐκκαρτερησέντος) Inspice Gronovium, quicum non dissentio. Scripsi κατὰ τοῦτο, scriptis exemplaribus iuventibus. WESS. — Prae altero (ἢ) mihi quoque non placet: τοῦτο; [lin. 8.] pertinet ad sequentia, κατὰ τὴν αἰσθησιν κατ' αὐτὸ λίαν παύρα. VALCK. — Non negans Gronovius, ad praecedens τοῦτο; commodissime verbum ἢ referri, ἢ tamen hac una de causa, quod cod. Med. id exhibuisset, praetulit, monens debere τοῦτο; inferius aliquid quaerere quod referatur. Equidem, si accusativus τοῦτο; ad rem motius illud λίαν παύρα; debet referri, non aliam rationem, cur praeferratur ἢ, nisi hanc, exputare valeo, quod, quum et usitatum Nostro sit verbum, et h. l. ferri utcumque possit, difficiliorem quemdam, quam aliofuit codicum ἢ, habeat explicatum, quo scilicet fit, ut facillius intelligatur, cur ἢ a nonnullis in ἢ fuerit mutatum, quam cur ab aliis ἢ in ἢ. At mihi istud τοῦτο; haud dubie a verbo καττερησέντος; pendere videtur, ut quemadmodum plurima alia graeca verba, sic et hoc, in praet. passivo significationem verbi activi vel medii obtinent. Similiter simplici verbo in imperfecto tempore usum est Theoc. XIII. 43. ἡμῶν τοῦτο; ἡμῶν. S.

11. ὅπως αὐτὸν εἰδῶσι σπουδῆς ἔχοντα) Pavius, de coniectura, ὅπως - - εἰδῶσι σπουδὴν ἔχοντα, simul ac viderint ipsum magno studio properantem: neque enim vulgatum ullo Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tum vero Aeschyleo fiet Suppl. vs. 844. Σοῦθε - - ὅπως ποδῶν. Quid ὡς ποδῶν εἶχον Nostri lib. VI. 116. ὡς τάχως εἶχε VIII. 1024 et Dionysii Ant. Rom. XI. p. 626. ὡς εἶχον ἀγῶνι τι καὶ σάχους: Heliodori Aeth. I. p. 23. ὡς εἶχε δεσμῶν, ut vincula erant, et ibid. p. 56. εἰδῶν ὡς εἶχε δρόμου. Quorum quidem uberrima passim messis. WESS.

12. In his, ὡς ἐς μάχην ἦγε δῆθεν τὸν στρατὸν, exercitum ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆθεν ponitur ut lib. VI. cap. 1. ὡς οὐδὲν δῆθεν τῶν παρόντων πραγμάτων ἐπιστάμενος, Et alibi saepius. VALCK.

13. προτιερίων) Hoc elegi, quod c. 56. WESS. — Προτιερίων Koenius vulgato (προτιερίων) praefendum censebat, ut Τονικατίερον, et Herodoteum. VALCK.

CAP. LXVII. [3. οἱ γὰρ μὲνίζοντες τῶν Θηβαίων) Scilicet maior quidem et potentior pars Thebanorum cum Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. Conf. c. 86, 3. et Wess. Adn. ad c. 87, 8. §.]

CAP. LXVIII. [1. Διὰ τὸ τε ἡμοί, intransitive et impersonaliter: adparet, manifestum sit mihi. Conf. II. 117, 2. et ad eum locum notata, p. 342. §.]

2. ἤστην ἐν Περσίῳ) Redi ad lib. I. 125. In proximis [lin. 4.] maluit Scriptor εἶναι καὶ τοὺς Πέρσας, etsi praemiserat, εἰ καὶ τότε εἴηται, ex arbitrio et varianda oratione. Venit praeterea Abreschio in mentem, [lin. 7.] πρὸς τῶν παλαιῶν ἀρχιστα ἰούσα, [pro vulgato ἰούσα,] cui coniectanti schedae addicere renuunt. WESS.

CAP. LXXIX, 2, ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινόμενῳ φόβῳ) Fuit, cum legerem ἐν δὲ τούτῳ -- φόβῳ: arbitrarerque simplicissimum ἐν τούτῳ τῷ φόβῳ lib. VI. 114. et VII. 224. Quod quidem utrobique optimum, nec tamen edito probius. Saepe nos blandimentis huiusmodi auferimur: quae, etsi hoc in se naturale habeant, ut placeant etiam reiecta, haud raro ficticia evadunt. Multis abhinc annis Cicero^m Tuscul. Disp. III. 27, scripasisse divinabam, Postquam Cyp^{rum} venissent, tum afflictari lamentarique coepisse, non vero postquam Tyrum. Auctorem quippe Livium esse, Corneliam, Pompei

uxorem, et filium Sextum, post Magni necem, *Cyprum* refugisse, Epit. cxii.; pariterque *Lucanum*, Phars. IX. 117. *Prima ratem Cyprum spumantibus accipit undis*. Atque hoc paene probavi Cl. Davisio. Verum haec Dionis vide Cassii lib. XLII. p. 254. n. de Caesare Iulio, τὰ τε ἀναθήματα τοῦ ἐν τῇ Τύρῳ Ἡρακλέους πάντα ἀνέλατο, ὅτι τὴν τε γυναῖκα καὶ τὸν παῖδα τοῦ Πομπηίου ἐπαδίδεχοντο, ὅτι Ἴουλον. Hinc inanem ipse suspicionem, ne et aliis fraudi sit, proseribo. Sed ad institutum, AV BSS.

[7. et 9. Quemadmodum αὐτοὶ περὶ vel ἀπὸ αὐτῶν interdum non alii intelliguntur nisi ipse, αὐτός: sic h. l. αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, et αὐτοὶ Μεγαρίται καὶ Φλιασίοι non alii sunt, nisi ipsi Κερσίται, Μεγαρίται, et Φλιασίοι. conf. lin. 110. Σὺ δὲ κατὰ τὸν νόμον κατὰ τὸν νόμον κατὰ τὸν νόμον] Perparum orbitor interesse, κατὰ τὸν νόμον scribatur ut κατὰ τὸν νόμον. Variabunt hic etiam forte Codices, ut apud Thucyd. VII. 1. 66. τὸ ἐπὶ τῷ στρατοῦ, κατὰ τὸν νόμον τῶν Συρακουσίων, κατὰ τὸν νόμον τῶν Συρακουσίων: ubi scribitur in aliis Codicibus κατὰ τὸν νόμον. Ex Herodoto sumit Appian. in Pun. p. 15. [cap. 15. ext. 1] τοὺς δὲ λοιποὺς ἐκ τῶν πύργων κατὰ τὸν νόμον. Demosth. c. Aristod. p. 450. κατὰ τὸν νόμον τὴν θάλατταν ἀπαντᾷ, ὅτι τὸν νόμον dedit praecipites: illic ex Cod. scripto κατὰ τὸν νόμον probat enotatum: una littera ablata κατὰ τὸν νόμον potius scribendum. VALCK. — Conf. Var. Lect. et ad VIII. 90. οὐκ ἔστιν αὐτῶν.

CAP. LXX. 8. Λακεδαιμονίαν - οὐκ ἐκπεμπόμενοι τὰς μαχίας) Consimilia Plut. Arist. p. 330. n. ; ulit. II. pag. 228. n. Lycurgum τὸ πυργωμένον civibus prodens prohibuisse. Vicino τῇ δὲ ἐκείνῳ [lin. 11.] Abreschius edidit Aristidis T. I. p. 241. Ed. Cant. αὐτὸν δὲ πύργων τῶν ἐκείνων ἐκείνους ἐκείνους: et T. III. 315. ἀποστρέφοντες ἀποστρέφοντες τὸν νόμον. Iungatur Suidae Elocutione. VALCK. — Miceris vero ligneo muro non fuisse immissum ab hostibus ignem. S. [17. πύργων τῶν Ἀλφειῶν Ἀθηνῶν] Vide ad I. 66. v. 2. ἡ πόλις. S. [18. 19. αὐτὸν δὲ πύργων τῶν ἐκείνων ἐκείνους ἐκείνους] Suum x. 1. 1. adnotatum in Diss. Herod. p. 205. recipiet ex Codicibus Noster, qui, Pothas imitatus ὁ αὐτὸς πύργων ἐκείνων. In hoc angusto loco πολλοὶ μὲν αὐτῶν dicuntur κατὰ τὸν νόμον ἀποστρέφοντες. Qui Herodotum dant [dabunt] pulch. scripserat non scribere Valck. voluerat: nam hic quidem non dant [dabunt] Codices. τὸν νόμον. Qui sic tenentur ut dabunt, quodammodo, adpe. 16.

απορ. dicuntur, ἀπελλημένοι, et ἀπολλοβήτες. Sic V. 101. 501. 7. ἵπποι ἐν τῇ πόλει ἀπολλοβήτες πάντες: IX. 501. 4. πρὸ Κίβριτος ἀπολλοβήμενοι. ἀπελλημένοι Thucydidi II. p. 106, 89. et V. p. 355. 40. Ulysses ἀπελλημένος dicitur ὑπὸ Κάλυπτος; Demostheni Thraci apud Eustath. in Od. A. p. 19, 27. Harpocrati ἀποτετεύχμενος redditur ἀπελλημένος καὶ ἀπολλοβητής τῷ τέχει. Vid. ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. in Aristoph. III. vs. 935. VAL. CK.

Ibid. ἐν ἐλίῳ χῶρῳ) Non erit opinor, qui Codicum auctoritatem aversetur. Quod ex illis venit, vulgato prae- stabilius. Angusto exiguoque in loco exterriti ac compulsi Per- sae degebant, atque animum, explicare ordines cum non possent, despondebant. Vellem maximopere iisdem in ecchodis κατελλημένοι reperiri, quod, me iudice, verius, ut c. 60. [cap. 31, 26. ubi vide not.] De Cl. Reiskio quid dicam? Augēt is coniectando sequentia [lin. 24.] καταδύ- εως καὶ ἀδων πεσόντων, τὰς ἔχων etc. Ergo ne quatuor dun- taxat millia Artabazus fugae socia abduxit? Quod quidem Herodotus ita c. 65. infirmatur, ut districtius non valeret. Sentio festinantis hallucinationem. WESS.

26 seqq. Λακεδαιμονίων δὲ etc.) Aegre fert Plutarch. de Ha- rodot. Malign. p. 872. c. solos Nostro memorari Lacedaemo- nios, Tegeatas, et Athenienses; quorum hi cum Thebanis pugnaverint, illi cum barbaris: atque ita ceteras omnes Asiaticas hoc honore privari. Nēm miratos in Aristide p. 366. si opponit Herodotus numerum in praelio interfecto- rum et monumenta publica; atque in universum cecidisse abesse Graecos libertatis defensores mille trecentos et sexa- gista, ex quibus unus et nonaginta fuerint Lacedaemonia; sexdecim Tegeatae; Athenienses duo et quinquaginta; hi quidem omnes, iuxta Clidemum, ἢ τῆς Αἰαρίδος φύλης ἄνα- κτος ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος VAL. CK.

[C. CAP. LXXI. (12. ὁ δὲ γένειο αὐτῶν ἄριστος) 4; pro- mptus VI. 124, 7. et τὸ (quod ionice alias ὁ valet) pro- mptus VI. 57. 10. S.]

18. καὶ φάσιν ὅτι εἰποῖεν) Demiror εἰποῖεν tantopere improbatum; siquidem non de se, (et foret ea professio Hi- storici patri turpis,) sed de Spartanorum sermone, et iudiciorum, quibus virorum illorum laudationem, haec Herodotus. Aristodemum culpam lib. VII. 23. vidimus. WESS. —

Suum. *ἄκουσεν* Gronovius latine sic reddidit: *acrum id qui-
dam etiam vivere* dixerimus: quod quidem nisi plane ab-
surdum esse velis, intelligi debet ab illis iudicatum (vel
dictum): dixerimus. S.

[19. αὐτοὶ δὲ τοῖς ἀντιλεῖν παύσας] Accusativus *πάντες* ad
proximum *ταῖς* relatus, quum proprie οὗτοι - πάντες de-
buisset dicere: enallage poetis maxime frequentata. S.]

[20. τῶν ἀποθανόντων] Censebat G. Koenius, verba τῶν ἀπο-
θανόντων τῇ μέτρῃ, hac in sede minus accommodata, in suam
facile posse restitui, si hunc in modum paulo collocaren-
tur inferius: Οὐτοὶ μὲν τῶν ἀποθανόντων ἐς ταύτην τῇ μέτρῃ ἐ-
παινεῖσθαι οὐκ ἐμπόδισται ἵσχυρο. Paulo ante miror quomodo
losum invenire, lectio potuerit Med. ἄκουεν. VALCK.

[CAP. LXXII. 6. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ] Bona omnia
supra. Calliætes, sacris dum operabatur Papanias, ad
arma suo in ordine considebat, more prisca militum non in-
suevit. Euripides Suppl. vs. 359. κατ' ὅπλῃσθ' ἤμικας κλισίῃ
λόγους κέλευται, et vs. 664 et 674. Commodum Plutarchi
Aristid. p. 329. x., ὡς δὲ Σωύμωτος (Pausanias) οὐκ ἐκκλίσθη,
προσίσταται τοῖς Λακεδαιμονίοις, ταῖς ἀσπίδας πρὸ ποδῶν θύμηνται,
ἀσπίδα καλίζεισθαι, continuo subdens, Calliætem, dum
ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussum. Ceterum, κατὰ
μέτρος, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis præcise te-
pet. Poeta Iliad. B. vs. 673. Νηῖος, δὲ καὶ ἄλλοι τὸς ἀσπίσιν
ἰσθὰ ἴδεν. WESS. — Praestantior h. l. in versione poetarum
est. Valla, quod nec a Gron. nec a Wess. mutatum est, δ.

[Ibid. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ] Viro docto [Reiskio] suspectum
egregie tuitus est et explicuit Cl. Kesseling. in Diss. Herod.
p. 126. Quod nullum edidisset isthoc tempore, dignum
sua virtute facinus, Calliætes ἰδὺς θανάτου [lin. 8.] ægre
morietur, ἰδυῖς θανάτου, hinc, ænotavit ut Herodotum Pollux
III. 106. Utrumque fuit in usu δυοῖς θανάτου et δυοῖς θανάτου
Moria. Att. ἰδυῖς θανάτου, Ἀσπίς: δυοῖς θανάτου ἰδυῖς θανάτου: ubi
notat Clar. Pierson. Syllaba repetita scripsisse, videtur
Athenagoras, de Mort. Resurr. §. 4. πολλὰ μὲν γὰρ αἰῶνες τῶν
ἐν ὑπνῷ ἰόντων παρὰ τοὺς δυοῖς θανάτου ἰδυῖς θανάτου πρὸς
VALCK.

[Ibid. κατήμενος ἐν τῇ τάξῃ] Schedis, viri nomen ad eum modum
reprehensantibus, rehur Pannicia lib. IX. 4. addit ubi
ἐν Ἀφύρῃσιν ἐν τῇ τάξῃ Μαρδόνει μάχῃ. Πλατωνίου πρὸς

οὐκ. Plut. quoque Aristid. p. 325. f. Quibus autem πρὸς Ἀθηνῶν placet, Thucydides, cui Plataeensis Lacon Ἀθηνῶν lib. III. 52., fortasse huius filius, aderit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. [c. 64, 8.] WESS.

CAP. LXXIII. 2. Σωφάνης) In Plut. Malign. p. 873. n. et Cimon. p. 483. n. Σωχάρης ὁ Ἀκαλιός, haud sine lapsu. Proxime a veritate Σωφάνης Ἀκαλιός Pausaniae I. 29. (ubi Sylburgius bene) ablit. Insequens ἐκ δήμου Δικελιῆς Th. Pinedo ad Steph. Byz. Δικελιῆς pingebat. At urbs Ioni- bus Ἀκαλίη c. 15. et ipso hoc Capite, unde Δικελιῆς (praesertim viri titulus. Conf. l. 8.) optime procedet. WESS. — Duorum nomina, qui hoc praelio rem optime gesserunt, mendose scripta leguntur apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 873. n. Σωχάρης καὶ Ἀκαλιός: quorum loco repōnenda sunt nomina Σωφάνης καὶ Ἀθηνῶν. Sed hoc praescepit ὁ δῆμος in Diss. Herod. p. 61. Ubi Decelensis Sophanes dicitur ἐκ δήμου Δικελιῆς, primitus forte scriptum Δικελιῆς, ab Ionico Ἀκαλίη. Steph. Byz. in Ἀκαλίη: τὸ τοιαύτῳ Ἀκαλίῳ παρὰ τὸ Καλλιμάχῳ Ἀκαλιόθεν. Hinc apud Etymologum male distracta concinnavit R. Benslei. in Callim. Fragm. 334. VALCK.

116. Ἀκαλίη, ἀπὸ τοῦ) Referri solet ad annum Olymp. XCII. 5, quo Agis, Archidami F., Decelcam occupavit et in Ἀθηνῶν Ἀθησίων detrimentum munit, apud Thucyd. VII. 76. non sine quadam imprudentia. Aliud profecto, ἀπὸ τοῦ Ἀκαλίη, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et praesidio instruere, belloque sedem legere. Contigisse res videtur, quae et Ampl. Bouherii opinio, belli Peloponnesiaci, quando Archidamus Atticam incursionibus infestam habuit, principio Thucyd. II. 16. WESS.

CAP. LXXIV. 6. ἐκ τῶν) Inprobatur, censeturque Facib. Reiskloque τῶν τῶν, τῶν, τῶν, ad rem opportunus. Eadem illis voluntas Scriptoris si sedisset, abisset eas in partes: suam meluit, utique, eisi diversiore intuitu, accommodatum. WESS. — Turbaverat viros doctos in portuna Græcorum Interpunctio, post τῶν, incidentis orationem, quem et ego cum Wess. aliisque imprudens sectus sum. Commodius alim, inde

μπαμίν; χρυσῶ πολλὰ καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι· articulum in his male omissum restituerunt Reiskius et Koenius. Persas illa dicebat [lin. 16.] οὐκ ἀχιμόνων οὐτε θεῶν ἔπιν ἔχοντες, nec daemouum neque Deorum maiestatem, sive vindictam, reueritis; ut supra lib. VIII. 143. Mardonius Deorum heroumque οὐδὲμιν ἔπιν ἔχων, ἐνέπεισε τοὺς τε οἰκούς καὶ τὰ ἀγάλματα. vid. Salmas. ad Inscript. Herodis Att. p. 20. et Io. G. Graevius in Hesiodi E. καὶ H. 107. Tandem [lin. 17.] Coa, Hegētoridae filia, βῆ δὲ με, inquit, λαθὼν ἐν Κῷ ἔχε ὁ Πέρσης, vel ἔσχε, habuit me uxoris [sive pellicis] loco: verba ἔγγει et ἔσχε permutat Herod. III. 51., estque is usus verbi ἔχειν, ut Latini habere, notissimus. Herodotea de hac muliere paucioribus enarrans Pausanias lib. III. [c. 3.] p. 214. Παντανίου αἶτ, τὸ ἔργον τὸ ἐς τὴν Κῶν γυναῖκα ἐν ἑπαύρῳ τίθεμαι μέλυστα· ὧν εἷσα, ἀνδρὸς οὐκ ἀδούου παρὰ Κῶος θύγατρί· οὐσαὶ Ἡγερτίδου τοῦ Ἀρτυγόρου, Φαρανδάτης ὁ Τεσπίδος ἀνὴρ Πέρσης πολλοὺς εἶχεν ἀκουσάν, κ. τ. λ. VALCK.

4. Φαρανδάτης) Pravi sunt, qui mutant. Vide lib. VII. 79. et Pausan. III. 4., ubi Φαρανδάτης ὁ Τεσπίδος, littera sibilante detracta. Deinceps καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι Reiskio adsentior scribi potius fore. WESS.

12. Ὁ βασιλεὺς Σπάρτης) Condonandum matronae animo prae laetitia perturbato. Rex Pausanias Spartanorum non fuit, regis Plistarchi tantum tutor; cap. 10. et Thucydid. I. 252. Quod illa; autem Pausaniae, λῦσαι με --- δουλοσύνης pro eo Codd. pauci, quibus ferine obtempero, εἴσαι με. Bura in modum lib. V. 49. πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων ἐν σασθῇ Ἰδνας ἐκ τῆς δουλοσύνης; et IX. 89. πρέσβητι αὐτοῦς εἴσαι εὐδρας Ἑλλήνας ἐκ δουλοσύνης; tam in Epigramm. ap. Aristidem T. III. p. 648. Ἑλλὰς πᾶσιν --- βυτάμενοι δουλοσύνης. Quae quidem ad verbi usum abunde; ad vulgatum autem; in simili negotio usitatum, praeiudicio dānandum minime. WESS.

13. ἀδικησάντων) Saepe contaminarunt librarii hoc vocabuli. Respice III. 96. IX. 51. Illud autem plenum benignitatis et humanitatis erga Coam mulierem officium meritis Pausaniae in laudibus Pausanias lib. III. 4. depōnit. WESS.

CAP. LXXXII. 3. ἐπὶ τῇ ἐρηρυσμένῃ, se iam confecta. Sic supra VIII. 95. post pugnam Salaminiam Adimantum

et Corinthios venisse scribit in ἑξηκονταίων. Attingit fortissimam clar. Io. Taylor ad *Lysiam* pag. 489. explicat illam Noster in proximis, *μαθόντες ὅτι ὅτι ποὶ ἤκουσι τῆς συμβουλῆς*. Sic, post pugnam qui venerunt Marathoniam Lacedaemonii, VI. 120. ὅτι ποὶ dicuntur ἀπὸ τῆς συμβουλῆς. VALCK. 4 seq. ἀλλοὶ τὶ ἔφασαν ἡμῶς ἐφ' ἡμῶν. Expressisse haec Livium lib. XXX. 30. elegans I. Fr. Gronovii observatio est. Hinc Vallae Latina, ut errori ansa praecideretur, probante etiam Valckenario restituta. WESS. Non male ceperat Valla, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se poenas dixere: his qui substituit, ad sumendas de aliis poenas, alios in errorem induxit, quem corrigit. Eruditus scriptor *des Essais de Critique* p. 256. Herodotus ista respondens, quae dicentem facit Annibalem *Livius* XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi mulctam irrogemus, quae hinc sumpta monuit I. Fr. Gronovium. VALCK. — Mihi HERODOTUS, si voluisset dicere, digni qui sibi met ipsi poenas irrogarent, videbatur dicturus fuisse ἐαυτοὺς ἡμῶν. Nunc illud ἡμῶν ἐφ' ἡμῶν, ita accipiendum ac si ἡμῶν dixisset, nempe ἄλλοι (τῶν, sive ἡμετέρων, sive τῶν ἑλλήνων) ἡμῶν ἐφ' ἡμῶν, quemadmodum γ. gr. Graece dicitur ἄλλοις ἐστὶ δαμνάσαι, pro δαμνασθῆναι, nempe intelligendo ἄλλοις ἐστὶ ἐστὶ τοῦ τοῦ ἀνθρώπου δαμνάσαι αὐτόν. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus: primum enim addubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor haec ipsa HERODOTEAE verba suum in commentum transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis, hac aetate, accidere potuit, ut graecorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte percepisset; quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum Livii latina cum Polybii graecia, e quibus illa translata sunt, de professo exigerem. S. 6 seq. τοὺς ἰδιώτας μέχρι Θερμαλῆς) Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, praecipui in Diodori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. WESS. — Diserte vero adiecit Diodorus καὶ τινες ἱππεῖς: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui eum sequitur Schulzius, (puto ob ea quae continuo subiicit Herodotus, Ἀναδαμάντι δὲ ἔκ τινος Πύργου δούκτου) verbum ἰδιώται ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed

consistunt et conatus agendi, persequi cupiebant: coll. I. 68, 26. ibique notatis. De dictione *αὐτὰ πρῶτα* vide dicta ad IX. 2, 5. S.

CAP. LXXVIII. 2. *Αἰωνίαν τὰ πρῶτα*) Saltem dictionis corruptores τὰ πρῶτα *φείμενοι*, ut postulat mos, elegissent: Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britanno sive Castvelano, τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ νότῃ δουλοῦν θά-
ρῶσιν. Aelianus Anim. XIII. 17. αὐλωνίας (ex thynhoruth genere) *ἵσταν* τε καὶ ἀλὴν τὰ πρῶτα *φείσιν* δν. Roscui importunum, et ab schedis Gronovioque proscriptum, *φεί-
 γαν*. Conf. lib. XI. c. 100. et praeter ceteros Ti. Hemster-
 huius in Lyotani Timon. c. 35. et Xenophon. Ephesium in
 Miscell. Observ. Vol. V. p. 30. Quod succedit continuis
ἵσταν *αὐτὰ πρῶτα* in scriptis quibusdam libris, valide
 esse comprobatur. WESS. — Equidem sollicitatum *ἵσταν*
 notium.

αὐτὰ πρῶτα *Αἰωνίαν τὰ πρῶτα φείων*) Si Codicibus etiam aliis abent *φείων*, non repertum in Mediceo, vir inter Aegi-
 netarum Princeps hic dictus videbitur *Αἰωνίαν τὰ πρῶτα*:
 quod sermonis elegantiam, his etiam usus Herodoti, per-
 tractavit Vir summus ad Lucian. [Tim. c. 35.] T. I. p. 147.
Ποῦ φείων si qui Codices darent *φείμενοι*, Lampon censori
 posset dictus *Αἰωνίαν τὰ πρῶτα φείμενος*, ut Hermotimum
 scribit *φείμενοι* *ὅς τὰ δεύτερα τῶν ἡνέμενων παρὰ θανόντων*,
 lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat Clar. Gronov.
φείμενοι quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα *φείμεται*; non *φείων*. Lu-
 cian. [Var. Hist. II. 18.] T. II. p. 115., *Οἱ δὲ μὲν Ἀπριωνίου*
καὶ Ἐπιφάνου τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἱστέον. Dedisse videtur
 Eupapius in Iambl. p. 215 *Ἀνατὸς τῷ πατρὶ Περφόμενον τὰ δεύτε-
 ρα φείμενος*. Maschas Eid. III. vs. 57. *μὴ δεύτερα εἰς φείμεται*.
*Callimachus Hymn. in Del. vs. 4. Ἄλλος δ' ἰστέι τὰ πρῶτα φεί-
 μεται* Ex Moeis. VALCK.

οὐ μὴ ὑπάρχει ἔργα ἀτάσθαλα ποιῶν) Vidi ad marginem
 Aldinae docti viri manu, *μὴ ὑπάρχων* — *ποιῶν*, quorum
 ultimum in Ask.; sed eius opera supervacua. Noster
 lib. VIII. 8 *μα. οἱ γὰρ καὶ πατέρα τὸν ἑαὶν ὑπῆρξαν ἰσταν*
καὶ φείμεται: quibus conparia Cl. Valckenarius ad Euripid. Phoe-
 biae p. 633. conduxit plurima. Aeginetae Lamponis con-
 sultum Pausanias iure sprexit, laudatus propterea a Pa-
 lonia lib. 4. WESS. — In Vers. lat. pro nudo verbo susci-

piat, scriptum ultro, suscipiat volueram, quo verbo ultro vis graeci verbi ἐπαγγεῖν exprimeretur. Vallas latine haec erant, carnat nefanda facinora perpetrare in Graecos. Loco verbi perpetrare Gronovius inchoare posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. ὅτι μὴ τοῖσι) Dictum laudabiliter. At quantum mutatus ab illa Hectore in *Thucydide* lib. I. 132. Redi tamen ad *Diostr.* lib. V. 38. Proximum ex mastis ψυχῆς τὴν τῆς τοῖσι [lin. 13.] aliorum arbitria relinquitur. WESS. — At haud cunctatim recipi debuerat. S.

15. seq. τὸ μῖτον ἐν ἔχον λόγῳ τοῖσι μὴ ἀποδιδόναι) Qrs Iouica pronuntiata, atque in speciem leuissima, grov yem, tamen continent comminationem; illis simillima, quae Alexandro Macedoni dixisse feruntur Athenienses, VIII. 143. εὐ τὴν τοῦ λόγου ἔχον τοῖσι μὴ ἀποδιδόναι. *Atheniensis, μὴ δὲ δούλῳ χρηστὰ ὑπουργεῖν ἀβίμωκα ἔχον, ἀποδιδόναι.* Iuxta *Lycurgum c. Leocr.* p. 156, 42. Alexandrum Athenienses μισοῦν διὰ κατὰ λυγρὸν: secundum *Aristidem T. J.* p. 259. illi dixerunt qualia Medene Creon Euripidis vs. 3526 a, te secunda lumine hic offendero, Mori. Lamponia istius consilium repellentis Spartani Regis responsum respicit *Pausanias III.* [c. 4.] p. 214. VALCK.

CAP. LXXX. 4. κλίνας τὴν ἐν χρυσοῦ) Non fuerunt ἐλέχθωναι καὶ ἐλάνθωναι, quales in *Philon. Ind. de Somno* p. 1115. s., sed inaurati et inargentati. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi poecatur. Vide I. 50. WESS.

15. ὅτι ἰστέον χαλκὸν ἀπὸν) Quasi vero aes fuit. Audi simplicitate Helotarum, aurum atque aes vix intermiscetium, abusi Aeginetae sunt. Quid victo ad Granconium Carolo Audace, Burgundiae duce, vasis eius argenteis, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multararissimas et pretii ingentis, tanquam vilissimas, scrupulabiecerint Helvetii, durum ab stirpe genus, elegantissime *Ph. Comineus Memor.* lib. V. 2. exposuit. WESS.

CAP. LXXXI. 3. ἐπὶ τοῦ τριποδίου ὄφιος) Durabat in tempora *Pausaniae*, aureo tripode dudum a Phoceniibus interyerto et conflato, lib. X. 13. Quam vero Cei, *Gronovius* ex *Whelero* adposuit tricipitis colubri figuram, eam huius videri, ab *Ampl. Cypero* veritati respondere negatur,

VII. p. 318. αὐτὰρ μοιρῶ τῷ μίσῳ. Adde *Abreschii* *Lectio*. *Aristaenot.* p. 249. *WESS.*

20. τοῦ Μήδων ἀγχιμῶος. Placeret τοῦ Μήδων ἀγχιμῶος ex *Arch.*, modo plures iuberent libri. Alterum dubio caret *Mardonii* delicias et superfluum adparatum *Pausanias*, non absentis *Persarum* regis, perstringit et taxat. Additum αὐτῷ εἰς τὴν ἔχουσαν δαίτην, irruenti, ut ferocientis inpetum sisterent. *Carolo Audaci* testati de se suaeque regionis habitu *Helvetii* fuerunt, eodem *Comineo* lib. V. c. 1. *Memor.* perhibente. *WESS.*

CAP. LXXXIII. [3. θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου] Θήκην, thecam, III. 130. 20. *repositorium* sive *pateram* intellexeram, et in *Adnot.* dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possent quidem θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, *paterae aureae et argenteae* intelligi; sed adiecta h. l. verba καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, i. e. et aliarum rerum pretiosarum, satis declarant, θήκας hic *loculos*, ut erat in *Vallae* latinis, aut *arculas* dici. S.]

6 seq. κεφαλὰ σὺν ἔχουσα φαθὴν οὐδὲ μὲν) *Pollucis* aut *altus* exemplo respexisse haec *Theophilum Protospatharium* (de *Fabrica Corpor. Hum.* lib. IV. 4. in *Fabricii Bibl. Gr.* T. XII. p. 858.) puto, κεφαλὰς ἀμύφους, sine omni sutura, inter ossa praeliis deictorum et computrescentium ab scriptoribus reperta adfirmantem memorari. Ὀδόντας μονοφύκας [lin. 9.] *Pyrrho*, *Epirotarum* regi, et *Prusiae*, *Bithyni* regis filio cognomini, tribuit *Valerius Maxim.* lib. I. 8. *Exter.* 12. et *Festus* in *Monodos*. Illud autem paullo inpeditius et salebriosius, [lin. 4.] ἰθαὶν δὲ καὶ τὸδε ἕτερον ἐπὶ τούτων τῶν νεκρῶν: Si esset ἰθαὶν δὲ καὶ τὸδε ἕτερον ἅ τ' ἐν τούτων, τῶν νεκρῶν περιφλασθῆναι τὰς σάρκας: tum, postea demum, nudatis carne cadaveribus, adparuisse τὸδε, nempe id. quod de *cranio* sine sutura et de *maxilla* proditur, sententia declararet. Et sic doctissimus *Abreschius*, *VALCK.* Commode post τὸδε minori puncto distingueretur oratio, verbaque ista συνιδόμενα τῶν νεκρῶν parentheseos notis interciperentur: quo significaretur, cohaerere illa τῶν νεκρῶν περιφλασθῆναι τὰς σάρκας, τὴν κεφαλὰν etc. S.

CAP. LXXXIV. 8. Διονυσιοφάνης) Ita et *Pausanias* lib. IX. 2. Similis variatio in *Διονυσιοδώρου* *Historici* titulo.

Unde vero *Pausanias*, Artonten multa huic Ephesio clarigium ob patrem contumulatum acceperit, nescio. *WESS.* — At hoc ipsum *Herodotus* noster haud obscure eodem hoc loco significavit. *S.*

CAP. LXXXV. 4. ἔθα μὲν τοὺς ἱεῖας (ἱεῖαν) Acquiesco in elegantissima *Cl. Valckenarii*, ἱεῖας sive ἱεῖας, corrigentis, coniectura; eoque promptius, quod Ἀθήων *Ἡρόδοτον* collector vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de *Pauw*, sic commentanti: *Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et offa piationem faciat; quo certe officio ego nunc fungar hūc, qui inter Divae Criticae sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum. Scribe, et scribe emendatione certissima, ἔθα μὲν τοὺς ἱεῖας ἱεῖαν, et similiter statim post, ἡ μὲν - - ἔσαν οἱ ἱεῖες.* *Plutarchus* audiendus est in *Vita Lycurgi* (p. 50. v.) quò nemo melius ἱεῖας nobis depinxit. *Eiῖας* δὲ καλοῦσι, [inquit,] τοὺς ἱεῖς; ἂν αὐτοὺς ἐν παιδὶν γενομένους, - - οὗτος οὖν ὁ ἱεῖς, εἰκοσι ἔτη γενοὺς, ἀρχὴ τῶν ὑποταγμένων ἐν ταῖς μάχαις. Quid censes? quidquam-ne certius aut accomodatius? *Eiῖες* erant ordinum ductores; hos in uno tumulto tumularunt una cum quatuor illis praestantissimis heroibus. Quae, quantumvis plauscula, placuit describere, ut confidentiae et dictionis genus viri juvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. *WESS.*

Ibid. τοὺς ἱεῖας) Suum etiam in expeditionibus habebant μάστιγας, qui per extispicinam Deorum mentem scrutaretur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Graeca Spartiatæ memorantur ἱεῖας, sacerdotes, qui praeliis interfuerint. Visus mihi semper est *Herod.* aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quaenam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in *Glossis Herod.* *Eiῖας*. Quibus alibi nusquam locus est in *Mulis*, hic *Grammaticum* legisse suspicabar in suo Codice *ἱεῖας* et paulo post *ἱεῖας*. Conjecturam memorare dignatus est *Celeberr. Wess.* in *Diss. Herod.* p. 206. et removit difficultatem, quae opponi posset. Neutrum fortasse, nec *ἱεῖας*, neque *ἱεῖας*, sed scripsisse potius alicui videbitur *Herod.* τοὺς ἱεῖας, et οἱ ἱεῖας: quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro autem memorantur *VIII.* 124. τριπλότοις Σπαρτιατῶν λαοῖς, - - οἱ αὖτε ἱεῖας καλέονται. *VALCK.*

[4. Ποσειδάωνος etc.) De his conf. c. 71, 10 seq. et de *Amomphareto* sigillatim, c. 53 seq. S.]

13. ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι) Ablegatum hinc longissime cupiunt voculam ὡς, sicuti et lib. II. 8.; nullo iure, uti admonitum ibi. Recipi autem [a Gronovio] non debuerat ἀπισχυνομένους, sanequam intolerabile, atque *Plutarcho* multisque aliis damnatum. Attigit, non absque censura, *Abreschius* Dilucidat. Thucidid. p. 6. Multo quoque χώματα χῶσαι κείνα [lin. 14.] plausibilis et veritati adfinis. Aliorum sepulchra caesorum cadavera habebant recondita, erantque adeo τάφοι πλήρεις. Contra ea, κείνα, ἐνδύα et inania, quae deinceps fuerunt aggesta, meraque adeo cenotaphia. Atque, haec Scriptorem voluisse, res clamat, agnita a viris Cl. Th. Galeo et D'Orvillio ad *Charit.* p. 147. Et quis in tanto Codicum scriptorum consensu haesitaret? WESS.

13. ἀπισχυνομένους) Non alibi repertum hinc etiam eicietur, restituto Herodoteo ἱπισχυνομένους. Pro τῇ ἀπιστοῖ fortasse suo more scribendi posuerat τῇ ἀπιστοῦ: vid. supra notata p. 42. [Adn. ad I. 85, 3.] Paulo post [lin. 14.] ex Codicibus et *Plutarcho* χώματα restituentur κείνα, quod patet ex Diss. Herod. p. 63. VALCK.

18. χῶσαι Κλεάδην) Eos non audio, qui Ἀλεάδην obtrudunt, vicinia litterarum A. et K. lapsos. Praeter alios contra venit *Plutarch.* Malign. p. 873. A. ubi Κλεάδας ὁ Πλαταιεύς. Χῶσαι in tumultis terrā congestis, tritum. *Euripides* Iphigen. Taur. vs. 703. Τύμβον τι χῶσον: et Aulid. vs. 1443. ἰσὶ μοι τύμβος ἐν χῶσθήσεται etc. WESS:

CAP. LXXXVI. 3. ἱκαρίων ἀστῶν τοῦς μηδίαταις) Quia mox sequitur, ἐν πρώτοις δὲ αὐτῶν; vere mihi *Koenius* correxisse videtur, ἱκαρίων ἀστῶν τοῦς μηδ. Ἀστῶν Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis saepe sublatum, velut a *Leopardo* Em. I. cap. 16. Is. *Vossio* ad *Melam* II. c. 3. Io. *Piersono* Verisim. p. 38. hīc illic veterum scriptis etiam nunc inhaeret. In fragm. Orat. *Isaei* apud *Dionys.* Halic. T. II., p. 176, 28. scribendum: ὅτι ἡ μήτηρ ἀστὴ τί ἐστι, καὶ ὁ πατήρ: et vs. 39. ἢ ἐνταῦθα ἐμολογῶσιν ἀστὴν εἶναι, pro vulgatis αὐτὴ et αὐτὴν. In *Epicharmi* loco apud *Diogenem Laërt.* III. 16. procul omni dubio: corrigendum: nihil mirum, ἀνδάντων ἀστροῖν δατοῦς. Reliquit men-

dam ill. Grotius in versu Moschionis, Excerpt. ex Stobaei Eclog. p. 147. Αὐτῇ δ' ἐπυργώσαντο: *urbes postulare sententiam Poëtae, unicuique patebit attendenti, atque adeo etiam reponendum, Ἄστυ δ' ἐπυργώσαντο, καὶ περισκεπίεις Ἑτευξαν οἴκους.* VALECK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstabat quin vulgatum teneretur. conf. c. 67, 3. Potest autem genitivus αὐτῶν duplici modo accipi, sive ut intelligas τοὺς μηδίζοντας αὐτῶν, sive ut ἐκαστὸν αὐτῶν idem valeat ac ἐκαστὸν ἐξ αὐτῶν vel παρ' αὐτῶν. Ad sententiam quidem nil interest. S.

CAP. LXXXVII. 4 seq. μὴ πρότερον ἀπαναστ. πολιομένους ἢ ἐξίλωσι) Tale superius [c. 86, 6.] μὴ ἀπανοστασθαι ἀπὸ τῆς πόλεως πρότερον ἢ ἐξίλωσι: et cap. 16. πρότερον ἢ γενέσθαι ἐν Πλαταιῇσι τὴν μάχην. Aliter, et prius vulgato congruenter, lib. VI. cap. 45. οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπανίστη -- πρὶν ἢ σφίσις ὑποχωρήσας ἐπαύσατο. Iunge Gronovio observata lib. V. 118.; cuius in vicinis μὴ ἀναπλήσῃ [lin. 7.] laudabilia opera. WESS. — Πᾶσι μὴ ἀναπλήσῃ (lin. 7.) intellige πᾶσι κακὰ, et conf. V. 4, 6, et VI. 12, 11. S.

8. χρήματά σφι δῶμεν ἐκ τοῦ καινοῦ) Aequissima postulatio, si professio veritate fulgescit. Qui citra fraudem et dolum reipublicae consulunt, impune illis esse debet, quando res secius cadit. Nam consilii datores ob eventum, quem praestare non possunt, plectere, quamquam tristes istiusmodi poenae in annalibus plures, a consilio dando, ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiae ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. lib. II. 2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infucata, et causa dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppraserant dominatu, invitamque in factionem compulerant. Haec fide Pausaniae: τῆς δὲ αἰτίας ταύτης δημοσίᾳ σφίσις οὐ μέτεστι, ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις ὀλιγαρχία, καὶ οὐχὶ ἡ πατριὸς πολιτεία, τανικαῦτα ἴσχυεν, lib. IX. 6. WESS.

CAP. CXXXVIII. [5 seq. τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας τοὺς ἐξέδωσαν οἱ Θηβαῖοι, οἳ μὲν ἴδοντο) Si οἳ μὲν intelliguntur iidem qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀνακολούθως quaedam sermonis, facile quidem ferenda: sed poterunt etiam οἳ μὲν intelligi Thebani. S.]

7. χρήμασι ἐπεποίησαν) Divinationem Aem. Porti, audacter abs Genevensi Editore insertam contextui, veram schedae praestant, Itaque de Aldino et nupero ἐπιπόθειον,

alibi invisitato, commentabor nihil. [Vide *Var. Leet.*] Pausaniae potius humanissimam et acquissimam declarationem, qua *Attagini* liberos insontes dimisit, praedicabo. Φάς, optime omnium, τοῦ μηδισμῶ παιδὸς οὐδὲν εἶναι μεταίτιον. Delicta scelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. Cicero verissime: Ferret-ne civitas ullalatorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset? Nat. Deor. lib. III. 38. Multa P. Faber Semest. III. 8. WESS.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Ἀρταβάζης - - - Οἰώνων etc.) Sua hinc sumsisse videtur *Polyaenus* VII. c. 33, 3. Ἀρταβάζης Φαριάκου Φεύγων ἐκ Πλαταιῶν προῆλθεν εἰς Θερραλίαν, quaeque sequuntur. Ibidem Thessalis dixisse fertur Artabazus: Μαρδόνιος δὲ νενικηκώς ἔπεται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νίκης αὐτὸς ἀπαγγελαί: prout scribendum vidit doctiss. Koenius, qui *Herodotum* infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ὑμῖν Μαρδόνιος καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ εὐθύς [lin. 15. ubi οὗτος edd. et mssti] κατὰ πόδας ἐμὲ ἑλαύνων προσδοκίμὸς ἔστι. VALCK.

12. Ἰλῶν ἐς Θερσίην) Laudatore Gronovio recte hoc gloriatur. Ἐξ οὗτο βασιλεὺς Καμβύσης ἤλασε ἐς Αἶγυπτον lib. III. 63. Artem, qua Artabazus suae exercitusque saluti apud Thessalos consuluit, *Polyaenus* hinc derivavit lib. VII. 33, 3. Paene autem illud *Ask.* [lin. 7.] αὐτὸς τι κινδυνύσει sine dicto praeterierat. Ionum, vice αὐτὸς, adfirmant esse *Corinthus* et *Phavorinus*: αὐτὸς ἀπὸ τοῦ αὐτὸς Ἰωνὲς Θασί. Et tale iudicant, συμφέρεται αὐτὸς εἶναι lib. II. 79., cuius loco αὐτὸς alibi. Nonnihil addubito. WESS. — Equidem haud dubie errasse et Grammaticos istos, et librarios, si qui illorum rationi favent, censeo, ἑαυτοῦ, ἑαυτῶ etc. ionicae sunt formae, pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῶ: item ὁτὸς, pro ὁ αὐτὸς: non ὠτὸς aut ὠτὸς, pro simplici αὐτὸς. S.

23 seq. λιμῶ συστάντας καὶ χαμᾶν) Persimiles Persici exercitus aerumnarum lib. VIII. 116.; quales, neglecto adparatu, nulla congesta annona, frequentissimae. Consequens διέβη πλείοις germanum agnoscit χρῆν πλείον διαβαλῆναι lib. I. 186. Auctor vitae *Homeri*, c. 19. ἔχρησεν αὐτοῦ συνειρημῖν αὐτῶ πλείον, ὅπως ἀν εἰς τὴν Χίον διαβαλῆν. Nolo plurā, uti nec Latina, de quibus Cl. P. Burmannus in *Declam.* VI. 21. *Quintiliani*. WESS. — λιμῶ συστάντας vulgo fame enectos interpretantur: nos, ex propria vi

verbi, fame conflictatos. Vide ad VII. 170, 9. notata. S.

CAP. XC. [3 seqq. Ἐπεὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Δῆλῳ etc.) Vide lib. VIII. cap. 130-152. S.]

9. Θεσμῆτορος) In suo Cod. Valla reperit Θεσμῆτορος in Med. Gronovius, Θεσμῆτορος. Sed, ut hic, sic supra VIII. 85. idem ille dicitur Θεσμῆτορος, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo post [lin. 12.] scribendum puto, ὡς, ἢν μόνον ἰδῶνται αὐτοὺς οἱ Ἴωνες, ἀποστήσονται ἀπὸ Περσέων: sequitur enim eodem tempore, καὶ ὡς οἱ Βάρβαροι οὐκ ὑπομένουσιν. VALCK.

12. ἀποστήσονται ἀπὸ Περσέων) Ecce iterum negligentiae specimen. [Vide Var. Lect.] Veritatem, quam solertissimi viri Aldus et Camerarius temperant, insecti neglexerunt omnes. Tantum-neg molestiae eos inspicere? Praesertim cum illam verbi formam res ipsa postularet. Eadem in proximis socordia, WESS.

CAP. XCI. 7. Δέχομαι τὸν οἶονόν τὸν Ἡγεστράτου) Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum Δέχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, stabilire τὸν Ἡγεστράτον Arch. videtur. In hominis nomine, exercitus ductore, bonum omen erat; quale Augusto ad Actium ante aciem asellus cum asinario dedit: Eutyches homini, bestiae Nicon erat nomen, inquit Sueton. in August. c. 96. Eadem ex superstitione, rem memorabilem adgressuri, eos potissimum adscisciebant, quibus fausta nomina; uti Vespasianus, Capitolium dedicaturus, in Taciti Histor. IV. 53. cum Lipsii Nota. WESS.

Ibid. Δέχομαι τὸν οἶονόν) Non, quod vulgatur τὸν Ἡγεστράτου, sed τὸν Ἡγεστράτον Galeus exhibet ex Arah., neque aliter legit Valla. Hoc si Herodotus adiecit, scripsisset potius me iudice, Δέχομαι οἶονόν τὸν Ἡγεστράτον, velut omen accipio nomen Hegesistrati: ut paulo post dicitur, οἶονόν τὸ οὐτομα ποιεύμενος. In Plauti Pseud. II. iv. 22. Χαρίνον οἶονόν ποῖω. Euripid. Phoen. vs. 865. Οἶονόν εἰλητὴ καλλινικά σά στίχῃ. Sed e vicinis notissimum forsitan ab alia manu nomen fuit adiectum Hegesistrati, ab Herodotō autem scriptum Δέχομαι τὸν οἶονόν, ὡς εἶναι Σάμι. Romanorum illud, accipio omen, sic solet Graecis simpliciter dici: Δέχομαι τὸν οἶονόν, sive τὸν ὄρνιν τὴν κληδονὰ τὸ ράττωμα τὸ χρηστόν. VALCK.

CAP. XCII. 1 seq. Ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε καὶ τὸ ἔργον πρᾶττε) Est loquendi forma frequens Euripidi. Dederat

forſan ad hanc normam Noster ſupra VIII. c. 5., ταῦτά τε ἅμα ἡγόρευε, καὶ ἱππεύει ἐπὶ τὴν νῆα τὴν Ἀδριαάντου: ut c. 97. ταῦτά τε ἅμα - ἱππεύει καὶ ἱππεύει. VALCK. — Pro eo quod lin. 2. ſcribitur καὶ τὸ ἔργον προσηύγει, ſuſpicatus eram pro ἡγορεύει oportuiſſe, verbo neutraliter ſumpto, et procedebat opus: ſed communi conſenſu vulgatum tenent libri, in quo adquietendum; intelligendumque, et ſermoni rem ipſam adiecit, i. e. et rem ipſam praeſtitit. S.

9. Ἀπολλωνίης δὲ τῆς ἐν τῷ Ἴονίῳ κόλπῳ) Ita Pausanias cum alibi, tum VI. 14. Menepolemus ἐξ Ἀπολλωνίας τῆς ἐν τῷ Ἴονίῳ. De Orico, [CAP. XCIII. 5.] ad eundem Ionium ſinum Steph. Byz., πόλις ἐν τῷ Ἴονίῳ κόλπῳ. Adiunge Cononis Narrati xxx, ubi Euenius eſt Πιθῆνιος. Montem, unde amnis (forteſſe Αἰὼς) labebatur, Strabo Λάκων adpellat lib. VII. p. 486. [p. 316. ed. Cas.] Λάκωνα tamen Steph. Byz. ex Hecataeo, Lege Caſaubono obſervata. WESS.

10. CAP. XCIII. 1. κατέλαβε Εὐένιον) Euenium hanc Apolloniatae aliquoties in Cononis Narrat. xxx. Πιθῆνιον dici vidit Koemius. Iſtius erat is Apolloniae civis, quae Noſtre ἐν τῷ Ἴονίῳ κόλπῳ dicitur: τὴν ἐν πόντῳ Ἴονίῳ Φοῖβος ἦν αἰκιστομένης, apud Pausan. V. [c. 22.] p. 435. Situs urbis in Excerptis e Conone definitur, et ποταμὸς Ἀῶς διὰ μέσης αὐτῆς ἰσὺν dicitur ἐμβαλλεῖν εἰς τὸ Ἴόνιον πέλαγος. Iuxta Herodotum [lib. 4. ſeq.], θύμην μὲν διὰ τῆς Ἀπολλωνίης χώρας ἐμβαλάσσαν, παρ' Ὀρικὸν λιμένα. Portum Oricum hinc attigit Euaſtathius in Dionys. vs. 398. conf. Strabo VII. p. 486. v. VALCK.

7. φυλάττουσι ἐνιαυτὸν ἕνατος) Custodiunt per annum ſinguli, eorum nempe, qui ad illud munus per vices obeundum eſſent electi, civium opibus et genere potentiffimi. In Excerptis e Conone legitur: τῶν δ' ἐπιφανῶν ἢ ὁ Πιθῆνιος, καὶ ἔτι ἄλλοι ἐκ διαδοχῆς τῶν ἡρῶν εἶχε προβαίνειν τὴν ἐπιμέλειαν. VALCK.

11. Qui ſοπνῷ ſοπῖτος ονῖον neglexerat custodiam, eleganter dicitur κατακειμένος τὴν φυλακὴν: nam pro κατακειμένος recte mihi reſcripſiſſe Reiskius videtur καὶ ποτὶ αὐτῷ κατακειμένος τὴν φυλακὴν, et deinceps, ἕς τὴν φυλακὴν κατακειμίσαντα. Idem illud, vel hinc ſumtum, vel ex ipſo Hecataeo, praebet Aelianus de Nat. Anim. XIII. c. 22, λέγει μὲν Ἑκαταίος ὁ Μιλήσιος ἀμφότερον ποτὶ Ὀρι-

κλίους κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν. Legitur apud Cononem: ἀμειψαντες τοῦτον, αὐτῶν (τῶν ἑρῶν τοῦ ἡλίου προβάτων) ἑξήκοντα λύκοι διασπάρξαν: ut apud Nostrum, λύκοι -- διέφθιραν τῶν προβάτων ὡς ἑξήκοντα. VALCK.

Ibid. κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν) Consentiant scripta exemplaria, atque iterum proxime. Rectius tamen cum Reiskio κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν: id enim, ubi vigiliae dormiendo tramittuntur, suum sibi locum capessit. Azian. de Animal. III. 13. Grues ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν, ἱσταῖσι μὲν ἀσκολιάζουσαι, ne vigiliae tempus edormiant, alternis pedibus nituntur; et lib. I. 15. προτιμότερον τροφῆς καὶ πρεσβύτερον τὸ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν: quod alibi τὴν φρουρὰν οὐ κατανοσταζῖν scribit. WESS. — Similiter Xenoph. Mem. Socr. II. 1, 30. τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσι. Nec vero ex his exemplis tuto colligitur, non potuisse Herodotum eandem in sententiam altera verbi formā uti; quum praesertim alioquin etiam idem valeat κατακοιμᾶν atque κατακοιμίζιν. S.

16. ἀπαγγόντας μιν ὑπὸ δικαστήριον) Herodotei moris est. Alii aliter, de quibus clar. Ruhnkenius ad Timaei Lexic. p. 188. [p. 863 seq. ed. sec.] WESS. — Aliis passim dicitur ἀπαγγεῖν εἰς δίκην et εἰς δικαστήριον, ut hic olim legebatur εἰς τὸ δικαστήριον: optimo tamen consilio Cl. Gronov. ex Med. Græd. reposuit ὑπὸ δικαστήριον, quippe Herodoteum. ὑπὸ δικαστήριον ἀπαγγεῖν extat lib. VI. c. 72., et ὑπὸ reperitur in eadem locutione VI. 81. 105. et 136., ubi Xanthippus Miltiadem θανάτου ἀπαγγαγὼν ὑπὸ τῶν δῆμοι ἰδίων. Pro ἀπαγγεῖν scribendum ἀπαγγεῖν θανάτου in Xenophontis Ἑλλ. lib. V. p. 553, 27. VALCK. — Similiter latine dicimus, sub iudice his est. S.

20. seq. πρόβατα δὲ σφί -- -- ὅλντρο) Pecora vertebrae Kappa, expressio, quod scriptus illi liber ostendebat. Consimile in Arch. et Vind.; errorem docti homines Paul. Leopardus Emend. VIII. 1. et Palmerius indicarunt. Ego vero dubito, an ἰσοῦ ἡλίου πρόβατα oves fuerint an boves? Scio in Cononis Narrat. pro ovibus ab interprete haberi; sed et laxiorem vocis esse potestatem. Malti in re dubia pecora. Confer Schol. ad Iliad. E. 124. et Eustachium in Erotian. p. 92: [p. 602 seq. ed. Franz.] Mox [lin. 22.] {πᾶσι τῶν ζώων, posteaquam consueverant, correctio Reiskii

postulat. WESS. — Conf. Var. Lect., *Vallae* et *Gronovius* sic refinxit: Erant autem illis praedicta et in Dodona et in Delphis. Interrogati mox prophetae de ~~causa~~ *causa* ~~motu~~ *motu* ~~pro-~~ *pro- ~~sentis~~, responderunt etc. quae *Wesselingius* etiam tenuit, ~~causa~~ *causa* quamvis impedita. Nam *προφῶρα*, quae dicitur *Scriptor*, ~~et~~ *et* ~~vix~~ *vix* alia intelligi possunt, nisi responsa illa prophetarum, quae mox adponuntur. conf. c. 94, 1. Neque, ~~in~~ *in* ~~esse~~ *esse* *προφῶρα* praedictum significat, verum etiam quodlibet ~~per-~~ *per-* ~~culi~~ *culi* responsum, *εἶπτον*, *ἀγορεύοντες*, ut ait *Hesychius*. Sic sane apud ipsum *Herodot.* V. 63, 6. *προφῶρας* ~~non~~ *non* ~~dictum~~ *dictum* aliquid est, sed tale *εἶπτον*, quo nihil aliud nisi ~~impend-~~ *impend-* ~~um~~ *um* et *proceptum* quoddam continebatur. S.*

[25. αὐτοὶ γὰρ ἐπομύσαντο τοὺς λόγους.] Loquuntur prophetae, sed uterque dei nomine, cuius propheta est. αὐτοὶ igitur intelliguntur *Iupiter Dodonaeus* et *Apollo Delphicus*. S.]

CAP. XCIV. [4. ἐν δώμῳ] Lib. VI. 63, 5. *ἐν δώμῳ* cum doctis Interpretibus in consessu reddidimus: hic *εἶπτον* fuit in sella, in sedili. conf. I. 181, 14. S.]

6. ταῖς δὲ ὑπ' αὐτοῦ Intellige simulatum dolorem, qui *Euenium* callide illexerunt et fefellerunt, sive, uti *Cor-* *non*, *ἔχοντες ἰαχάμενοι*. Notus in talibus, *veshi* *usque* *Euri-* *pid.* *Androm.* vs. 428. *ὅς ἐ' ὑπ' αὐτοῦ*, hoc est *ideam*, qui *Eu-* *πείδης* καὶ *προφῶρας* *ἀμυν*, ex *Scholias* doctrina. *Appia-* *nus Civil.* III. [c. 37.] p. 894. *ὅς ἐ' ὑπ' αὐτοῦ* *ὑποκρίνεται*, qua re maxime deliniti. *Error* *Vallae* intactum, *Abreschius* *Dilu-* *Thucyd.* p. 526, noluit. WESS. — *Plutarch.* *Sol-* *lon.* p. 28, 2. *ὑπ' αὐτοῦ* *ὁ Μυαγίς* *τῶν ὀλέων* *ἡσὶ* *specie* *de-* *cepti* *Megaren-* *tes*, Confer *Nostrum* *infra* I. 19. S.]

21. *ἐμφύρον* *μαρτυρῶν* *τῶν* *Διὸς* *Divinicus* *in* *sciam*, ut ille *Homeri* *glorior*, *Ὅσις* *δὲ* *μοι* *ἐν* *ὅσῳ* *οἷός* *Πηλεΐδης*, *ἐν* *ὅσῳ* *ὅτι*, *Odys.* χ'. 348. Alia *Demosthenis* *ἐμφύρον* *ἐμφύρον* *καὶ* *πομπῆς*, penitissime animo ex toto *yitae* genere *hac-* *erens*, iuxta *Dinarchi* *criminationem*, *Orat.* *in* *Demosth.* p. 104. Alia *Demetrii* *Phalerei* *ἐμφύρον*, *arguitur* *in* *fragmento* *Duri-* *dis* *apud* *Athen.* lib. XII. p. 542. c. WESS.

CAP. XCV. 1. *Ἀντιφῶς* *Ἀντιφῶς* *eligeretur* *ex* *Πο-* *ta*, qui *Herodoto* *nihil* *praescribit*. WESS. — Quis *Ἀν-* *τιφῶς* *h. l.* *maluerit*, *incompertum* *mih.* *Libri* *quidem* *omnes* *in* *vulgatum* *consentiunt*. S.]

180. 24.

3. ἐπιβατεύων τοῦ Εὐνήσιου οὐνόματος ἱξελάμβανε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔργα) De usu isto verbi ἐπιβατεύειν dictum est lib. III. 63. Loci iustam sententiam nec *Valla*, nec *Portus*, assecutus est. Nulla *Deiphono* in *Graecia* molestia ex invaso *Euekii* nomine; operas vaticinandi contra *Graeciam* conduxerat: hoc verba volunt, neque aut *Reiskium* aut *Abreschium* Diluc. *Thucyd.* lib. III. p. 315. latuit. Prior insuper ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, *Graeciam* obiens, ex suspitione plausibili, si scripti *Codd.* adstipularentur. Decepit *Vallam* rarior verbi potestas, qua *Plutarch.* T. II. pag. 396. Ε. ἐκλαβὼν γὰρ ἔκπον ἀλυσόμενον γράψαι, cum pingere equum semet volutantem conduxisset: et in *Pelopida* p. 291. α. ἐκλαβὼν περὶ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι μάχης ἐτίεζε. *WESS.* — Nempe, ut ἐκιδόναι dicunt *Graeci*, opus faciendum elocare, sic ἐκλαμβάνειν ἔργον dicitur qui opus faciendum conduxit: sive, quod eodem redit, ἐκιδόναι is, qui alterius operam conduxit; ἐκλαμβάνει, qui suam operam alteri elocat. Alienam ab auctoris mente *Vallae* versionem, *Deiphono* negotium in *Graecia* fuisse exhibitum, tenuerat *Gronovius*, eandemque in contextu intactam *Wesselingius* reliquit, in subiecta *Nota.* corrigere satis habens. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

CAP. XCVI. 3. πρὸς Καλάμοισι) Hoc, sive πρὸς Ἀμύκοντι *Arch.*, alii eruent. *WESS.* — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus. *S.*

ἐκπαρσενεύοντο ἐς ναυμαχίην) Extermipavi ὥς, alioqui haud intolerabile, addi quippe et omittit solitum c. 97., *Codicum* conspirante imperio: non ἔτι ἀπείκλον [lin. 10.] ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid praese incommodi ferret, ex cap. seq. [ex cap. 98. 5.] ἐπείκλον lenissimā fangi medicinā. *Geminum* lib. VIII. 74. ὥς ἐς τὴν Πηλοπόννησον χερσὶν εἰς ἀποπλῶιν. *WESS.*

Ibid. ὥς ἐς ναυμαχίην) Omissam in *Med.* voculam ὥς si praebent alii *Codices*, sede non moverem, qua aptissime haeret: παρσενεύοντο ὥς ἐς ναυμαχίην: ut *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 267, 33. πάντα παρσενεύσάμενος ὥς ἐς ναυμαχίαν: p. 269, 4. ὥς ἐς πολιορκίαν παρσενεύειν τὴν πόλιν. *Thucyd.* VI. c. 67., παρσενεύοντο ὥς ἐς μάχην: idem saepe dicitur, ὥς ἐπὶ ναυμαχίᾳ. *VALCK.*

CAP. XCVII. [3. ἐς Γαίωνα τε καὶ Σκολοπίοντα) *Γαίωνα* fluvius, ex *Ephoro* notus apud *Athen.* VI. p. 311, c.

Gessus apud Plin. V. xxix, 31. Gaesus Melae I. 17. Σκολοπίους, aliunde non cognitus, ex hoc Herodoti loco colligitur, amnis fuisse, in Gaesonem haud procul ab ostio aquas suas exonerans. S.]

4 seq. Φίλιππος - Νελεύ τῷ Κόδρου ἐπισπόμενος) De migratione Ionica et condita Mileto, sociisque expeditionis, nulla tamen Philisti mentione, Pausanias lib. VII. c. 2, etc. Strabo lib. XIV. p. 939. [pag. 633. ed. Cas.] quorum huic Codri filius Νηλεύς, illi Νελεύς, sicuti Nostro. Ista Strabonis aliorumque scribendi ratio Clar. Perizonio unice ad Aelian. Var. VIII. 5. ob Marmor Arundel. probatur; absque causa tamen, siquidem in laceris eius tabulis NE... ΕΥΣΩΙΡΙΣ., unde Νελεύς φησιν formatur tantum. Hoc leve, neque ab eruditissimo H. Valesio ad Ammian. lib. XXVIII. 1. contemptum. Ionicam vocem κτιστῶν, quam κτίειν ad Dionys. explicuit Eustathius, optime docti viri illustrarunt. WESS.

6. ἐπὶ Μιλήτου κτιστῶν) Ἐπὶ τὴν Μιλήτου κτίειν, velut Herodotum, legitur apud Eustath. in Dionys. vs. 823., qui sinceram nobis formam κτιστῶν servavit ad Hom. Ἰλ. γ. p. 1245, 40. quam illinc Herodoto iam restituit Portus: alia huius moduli supra prostant pag. 42. [Adnot. ad I. 85, 3.] Ad κτιστῶν accedit Hesychii Δωμητός κατασκευή. Eidem Φραστὺς est σκίψις, ἔννοια: apud Suidam Ἀφραστὺς sunt ἀσυνεταί. Ad Hesych. quaedam notata sunt in Ἀποβαστὺς, σωφρονιστὺς miror apud Platonem reperiri T. II. pag. 933. R. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ἀπορίη τε εἶχετο) Praepositio [ἐν], quam schedae offerunt, locum recipere poterit. τέλος Δαρειῶς τε ἐν ἀπορίῃσι εἶχετο, lib. IV. 131. Alibi tamen abest; vide lib. III. 129. Ἀποβάθρας, [lin. 7.] paratas in pugnae navalis usum, tabulata expresserat Valla, - merita desertus. Scalae fuerunt ad descensum nauticae. Thucydides IV. 12. Brasidas ἔχωρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν καὶ περιμέμενος ἀποβαίνειν, ἀνικόπη: ubi docte Dukerus, sicuti Ti. Hemsterhusius in Luciani Dial. Mort. X. 10. WESS. — Latini nomen scala graeco adposuit Pollux I. 93. ἀποβάθρα καὶ διαβάθρα ἢ σκάλαν καλοῦσι: ubi commode Jungermannus, Videtur autem, inquit, sic nominandus et ponticulus ille qui a nautis in litus vel ripam eicitur, inserviens luti

conscondendae navi quam exscendendae. "Potuerat adijcere, usos etiam esse similibus pontibus ad transcendendum suis e navibus in naves hostiles; quod quidem ex hoc Herodoti loco satis intelligitur. S.

12. πρῶτον μὲν ἐν τῇ νηὶ etc.) Duas literas male repetitas legendumque suspicor. πρῶτον μὲν τῇ νηὶ παραπλίων, ἐγχεύας τῷ αἰγιαλῷ τὰ μάλιστα Λευτυχ, VALCK.

Ibid. ἐγχεύας) Nihil quidem interest, ἐγχεύας scribatur an ἐγχεύσας, prius tamen tanquam suavius posuisse videtur, ut II. 60. ἐγχεύαντες τὴν βάριν τῇ γῇ: ubi non variant Codices. VALCK. — Contra se, tanquam in acie, Codices consistunt scripti: partis prioris ἐγχεύας vinceret, si vetustatis ratio duceretur, quod antea lib. II. 60. animadversum. Praeconis μεγαφωνοτάτου ἐν τῷ στρατοπέδῳ voce ad Ionas usum Leutycheden, auctor Diodorus est lib. XI. 34., nonnulla eius ex ore memorans a vero alieniora. WESS.

13. Percultum ὅπερ κήρυκος προηόρευε, voce praeconis. Tale Theophrasti in Stobaei Serm. XLII. p. 280. οἱ μὲν ὅπερ κήρυκος κελύουσι πωλεῖν. Xenophonis Laced. Republ. pag. 286. C. ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος. In Aeschyli Choëph. vs. 838. audax videtur ὑπάγγελος, vice ὑπ' ἀγγέλου. WESS.

21 seqq. Per praeconem Ionibus ista Leutychedes eadem dicitur mente significasse, qua ad Artemisium Themistocles similia lapidibus incidi curaverat: ἡ γὰρ δὴ λαθόντα τὰ ἱμάτια τοὺς βαρβάρους ἔμελλε τοὺς Ἴωνας πείσσειν, ἢ ἔπειτα ἀνενεχθέντα εἰς τοὺς βαρβάρους ποιήσειν ἀπίστους τοῖσι Ἕλλησι: in quibus scribi mallet Koenius ἐπεὶ τε ἀνενεχθῆ, prout supra legitur lib. VIII. c. 22. VALCK. — At, cur mutata h. l. malimus vulgata verba, ἔπειτα ἀνενεχθέντα, nullam prorsus causam exputare equidem possum. S.

CAP. XCIX. 17 seq. τοῖσι καὶ κατιδόκειον νεοχμὸν ἂν τι ποιεῖν, δυνάμιος ἐπιλαβομένοισι) Cuncta Persae cum spectent, de sermonis adsuetudine expectasses, τοὺς καὶ κατιδόκειον - - ἐπιλαβομένους: quam etiam in sententiam Diodorus XI. 33. ac Polyaeus VII. 35. abierunt. Valla ad Ionas, res novas animo agitantēs, adplicuit, quasi τοῖσι καὶ κατιδόκει, quibus videbatur; sequacemque Cl. Pavium inpetravit. Equidem Valckenario calculum adposuerim, mancam arbitrato structuram, bpe quidem ingenii, sed ob Mssorum taciturnitatem dubia, sanandam. Nol-

Iem vero νεοχμῖον ἂν τι hic eo colore et cap. 103. fingi, quod νεοχμός; semper in substantivis nominibus ponatur. [Nempe ea Reiskii erat sententia.] Adesse mutaturo debuerat βασιλεὺς χώρας Κεῖων ὁ Μινυιεύς νεοχμός; h. e. νέος, νεωστὶ κατασταθείς, ut Critici in Sophoclis Antig. vs. 164. WESS.

Ibid. τοῖσι καὶ κατεδόκειν etc.) Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsitan excidit vox ὅς praecedentis similem terminationem. Dici, ni fallor, potuit, τοῖσι καὶ κατεδόκειν ἐν ὃν νεοχμὸν ἂν τι ποιεῖν ἀνάμειος ἐπιλαβομένοις: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos iusserint Persae τὰ τῆς Μυκάλης ἄκρα φυλάττειν, Polyae. VII. c. 45. VALCK. — In Attico scriptore utique non ferendum id esset, quod hic communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum καταδοκεῖν alibi apud Nostrium, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum nudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex δοκεῖν, habet, existimare. Hoc loco κατὰ praepositio propriam quamdam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu iungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo, quod καταγελᾷ τινός; et κατακρίνειν τινός; vulgo dicitur, καταγελᾷ τινὶ usurpat Noster III. 37, 5. 38, 2. saepiusque alibi, et κατακρίνειν τινὶ VII. 146, 7. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. VII. 10, 71.) sic et καταδοκεῖν τινὶ usurpavit. S.

[19 seq. συνιφέρεισαν τὰ γένη] Conf. supra, c. 61, 13. 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 4. ἐπὶ τῆς κυματώγης) Verissime Eustathius, ἢ αὐτῇ, ἐνδὲ τὰ κύματα ἄγονται, sive littoris crepidine, quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermotium. c. 84. Celeb. Graevius subvenit, iniuria taxatus ab Elsnro, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, uti hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quid tum de Homero, quem Vitae Auctor c. 19. κατῆμνει ἐπὶ τῆς κυματώγης, et c. 34. ἐκμαῖτο ἐπὶ τῆς κυματώγης ἀδυνάτως ἔχων describit, censebimus? Nonne mortalium in stuppidissimis, sedente, et, corpore ex valetudine adfecto, decumbente in fluctuatione aestus marini? cum citra maris ad-

aspergine in sicco liceret. Vera atque elegans Democritea
 observatio apud *Sextum Empir.* lib. VII. contra Mathem.
 p. 396. non aves duntaxat, quales columbae et graculi,
 aggregari, sed et res inanimatas, καθάπερ ὅρῳ πάρεστι καὶ τὴν
 τῶν ἀνθρώπων ἐκρήματα καὶ ἐν τοῖς παρὰ ταῖς κύμασι
 αἰετίζοντα: ubi fluctuationes maris si volueris, risum
 dehebis, neque emendabile, nisi lucundissimo placidi ma-
 ris et elegantissimo congestarum concharum et calculorum
 historia crepidine adpectu. Quid multa? Redi ad lib.
 IV. 196. nec dubitabis. WESS. — Quid sit κυματογή,
 docuit *Wess.* in Diss. Herod. p. 207. VALCK. — De
 acceptu vocabuli vide in *Var. Lect.* notata. S.
 4. ἡ δὲ φήμη δηλοῖ σοι) Famam de victoria ad Plataeas a
 Graecis reportata, quam divinitus ortam censuit Herodo-
 tus, a Leutychide rei ignaro prudenter confictam verius
 alii statuerunt. *Diodorus Sic.* XI. c. 35. ἡ περὶ τὴν Αἰωνυχί-
 δην οὕτω μὲν πεποιμένη περὶ τῆς νίκης, ἀπὸ τῶν δὲ ἑλλήνων
 τὴν ὑμνήσαν, ἰσθάνται στρατηγήματος ἱκανὸν τοῦτο πεποιμέ-
 νου. vid. *Casaubon.* ad *Polyaenum*, Spartiatæ strategema
 commemorantem lib. I. cap. 33. VALCK.
 seq. τῆς αὐτῆς ἡμέρας συμπιπτοῦσας τοῦ τε ἐν Plataeas
 etc.) Inconcinna et inpedita videntur. Quid quaeso ἡμέ-
 ρας συμπιπτοῦσας, et τῆς αὐτῆς inprimis? Non equidem obli-
 viscor libri VIII. 15. συνίππτει δὲ τότε ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τὰς
 ἀμφαχίας γίνεσθαι ταύτας: sed disconvenit, uti adparet,
 quod sequetur mox c. 100. [c. 101, 1.] *Portus*, has
 verborum difficultates animadvertens, ex arbitratu acces-
 siones adiunxit, quae fastidium movent. Iustior eiusdem
 admonitio, *Vallam* συμπιπτοῦσας aut συμπιπτόντας legisse vi-
 deri: vertisse quippe, etsi tunc eodem die contigit utraque
 clades, ea, quae ad Plataeas etc. Idem ego ambabus ample-
 cterer. Belle distincta τῆς αὐτῆς ἡμέρας, συμπιπτοῦσας τοῦ
 καὶ τοῦ ἐν Μυκ. μύλωντος ἰστοῦ τοῦ πρώτου, φημι τοῖς etc.
 decurrant, atque ad Plataeas acceptam et ad Mycalen futu-
 ram Persarum cladem, utramque eodem die, iungent. Qua loci
 in medela, sive malis coniectura, suffragatores viros do-
 ctissimos *Pavium* et *Reiskium* produco. Res autem ipsa sua-
 det, neque *Diodorus* lib. XI. 35., aut *Polyaenus* lib. I. 33.
 insinuantur, *Leutychidae* in sparso de parta ad Plataeas vi-
 ctoria rumore imperatoriam eminuisse fraudem. WESS.

cyd. p. 656. Hic ante vulgatum [scil. ante Gron. vulgatum *συνίπτεον*] ter in eundem sensum reperitur apud Polyæ-
num: II. cap. 36., εἰ δὲ κατόπιν ἐπόμενοι συμπισσόντες τῆς πόλεως
ἐμάρτησαν. III. c. 9, 46. συμπολεύουσι αὐτοῖς καὶ συνίπτεον εἰς
τὴν πόλιν. VI. c. 1, 2. εἰσέρχαιτο πρὸς τὴν μητέρα, et duo trovere
αὐτῷ συνίπτεον: hic *συνιστίπτεον*, Casaubonus; primo loco
συνμπισσόντες, corrigebat Koenius. VALCK. — Sic Polyb.
IV. 71, 12. συνίπτεον (sc. εἰς τὴν πόλιν) διὰ τῆς πόλεως. Idem
verbum frequentavit Appianus, cuius loca huc spectantia
in Indice Graecitatis olim indicavi. S.

[20. κατ' ὀλίγους γινόμενοι, i. q. ὀλίγοι γινόμενοι. Vide
Wess. ad VIII. 113, 14. S.]

20 seq. Ubi Persae *ἐμάχοντο τοῖσι αἰεὶ* ἐς τὸ πύχος ἰστίπτουσι
Ἕλληνας, eleganter adhibetur αἰεὶ, ut saepius apud vete-
res. Vid. not. in pag. 353. [Adnot. ad IV. 162, 14.]
VALCK.

CAP. CIII. 5. Περσίλων) Galeo probatum dabunt
forte Codices Περσίλων: id ipsum Valla reperit, cui Si-
cyonius hic dicitur Perilaus. VALCK. — Vide Var.
Leat. S.

8. ἱεραλκία τὴν μάχην) Nequidquam Codices quidam inno-
vant. Vertitur pertinacior. Praeferrem, Stephano monitore,
ἄν. alteram partem inclinantem, qualis Ἄρης ἱεραλκῆς, sive
ὑποφάγας, uti scholia Aeschyli Pers. vs. 956. Sed relege ob-
servata eruditissimi viri [Valckenarii] ad lib. VIII. 11.
WESS.

CAP. CIV. 1 seq. προσιτίτακτο μὲν τῶν Περσίων) Supe-
rius c. 98. [cap. 99, 14.] Persae τὰς διόδους --- προσιτάσσουσι
τοῖσι Μιλησίοις Φυλάσσιν. Ergo πρὸς τῶν Περσίων, nisi ex con-
posito verbo pendere iubeas, praestiterit. Namque διόδους
Περσίων quis iunxerit? WESS. — In istis, Μιλησίοις δὲ
προσιτίτακτο μὲν τῶν Περσίων τὰς διόδους τηρεῖν, a praepositione
verbi προσιτίτακτο genitivus pendere videtur τῶν Περσίων:
nisi scripserit, quo modo saepe solet, προσιτίτακτο μὲν ἐκ
τῶν Περσίων. Milesiis iniunctum fuerat a Persis. Supra cap.
98. τὰς διόδους τὰς ἐς κερυφὰς τῆς Μυκάλης Φερύσσας προσιτά-
σουσι τοῖσι Μιλησίοις Φυλάσσιν. VALCK. — Genitivus τῶν
Περσίων a verbo προσιτίτακτο pendere, mea quidem senten-
tia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut προσιτῇ.
ἐκ (aut. πρὸς) Περσίων corrigendum suspicemur. Proprie
Herodot. T. VI. P. II.

dicturus erat Scriptor, τοῖς Πέρσῃσι τὰς διόδους τηρεῖν: sed quoniam alius adest dativus Μιλησίοις, variandi causa nunc genitivum posuit, et τῶν Περσέων τοῖς διόδοις, exitus Persarum, dixit exitus viarum quibus se Persae recipere possent. S.

CAP. CV. 2. Ἐρμόλυκος ὁ Εὐθύνοῦ) Licuit semper in ambiguis, a forte fortuna oblatum arripere. Εὐθύνου, sed obscuri hominis, meminit Aristoteles, Rhetor. II. 19. p. 92. Δεινὸν εἶναι, inquiebat Isocrates, εἰ ὁ μὲν Εὐθύνοιο ἔμαθεν, αὐτὸς δὲ μὴ δυνήσεται εὐρεῖν. Neque ignotus Εὐθύνοιο ex vetere responso, Εὐθύνοιο κίται μοιρῶν θανάτω i. e. Cicerone interpretante, Euthynous potitur, fatorum numine, letho, Disp. Tuscul. I. 49. Hermolycum παγκρατιστὴν non Pausanias lib. I. 23. ignorat. WESS.

CAP. CVI. 8 seq. ὅπῃ χρεὼν εἶη) Dederunt plures manu exarati ὅπῃ lib. V. 87., pessum absque causa a viro Celeberrimo datum. Iustum et ego κατοικίαι iudico, iustissimum ἀπῖναι. Quid autem προκατῆσθαι, [lin. 11.] apertum ex lib. VIII. 36. WESS.

15. τοῖσι ἐν τέλει ἰούσι) Nemo de scripturae veritate dubitabit in posterum, Οἱ ἐν τέλει, qui in magistratu sunt. Sic lib. III. 18, τῖναι τὰ κῆρα τοῖς ἐν τέλει ἰκάντους ἰόντας, singulos civium magistratus. Ismene in Sophoclis Antig. vs. 66. τοῖς ἐν τέλει βιβῶσι πιστομαι: et Philoct. vs. 384. Οὐκ αἰσῶμαι κτῖνον ὡς τοῖς ἐν τέλει. Sed abstineo. Vide tamen Schol. ad Gregorii Nazianz. Stelit. I. p. 13. WESS. — Scripsisse videtur, ut est in Med. Cod., Πελοποννησίων μὲν τοῖσι ἐν τέλει ἰούσι, Principibus civitatum Peloponnesii. In Editione Gronovii memorati magistratus Peloponnesium nulli fuerunt: [nempe sic perperam scriptum in Gronovii Latinis, Peloponnesium, et mox iterum Peloponneses, pro eo quod oportebat Peloponnesiorum et Peloponnesii. In eiusdem Gronovii Græcis temere servatum erat τέλει, et omissum verbum ἰούσι: de quibus corrigendis erratis in Notis monuit Editor.] magistratus Lacedæmoniorum Vallæ nitebantur verbis Schol. Thucyd. p. 40, 97, [ad lib. I. c. 68.] quibus etiam plus semel abusus est Meursius: vere monuit Clar. Duker., non Lacedæmoniorum tantum, sed et aliorum, magistratus τέλει fuisse dictos. Magistratus autem et viri principes, οἱ ἐν ἀρχαῖσι, sæpius etiam dicuntur ὁ ἢ

τέλει ὄντες. Meminit Thucyd. V. 27. τῶν ἐν τέλει ὄντων Ἀργείων. Syracusanorum magistratus, οἱ ἐν τέλει ὄντες apud eundem VII. 73. ubi paulo post vocantur ἄρχοντες. Hinc Philoni Iudaeo inter Aegyptios et Persas viri principes sunt Αἰγυπτίων οἱ ἐν τέλει, et οἱ ἐν τέλει Περσῶν, pag. 363. v. et pag. 778. v. Ut Herodoto Πελοποννησίων τοῖσι ἐν τέλει, sic Aeschylus apud Stobaeum p. 63, 31., Κλέιν τὸν ἰσθλὸν ἄνδρα χεῖρ τῶν ἐν τέλει. Sophocli Phil. vs. 922, τῶν ἐν τέλει κλέιν. VALCK.

[18. εὐδὲ Πελοποννησίους περὶ τῶν σφετέρων ἀποικίων βουλευόμεν) Miratus sum, ad vulgatam ante nos scripturam Πελοποννησίους neminem interpretum adhaesisse, nihil certe ad hunc locum ab interpretibus adnotatum. Nam, quod vulgo interpretantur omnes, neque Peloponnesiis de ipsorum (nempe Atheniensium) coloniis consultandum, ea sententia, ut in Var. Lect. monui, Graecis verbis non inest, nisi aut ad dativum Πελοποννησίους intercidisse verbum κατήκειν, ἐξῆναι, aliud-ve simile, statueremus, aut Πελοποννησίους corrigeremus, ubi quidem ad infinitivum βουλευόμεν, ex pervulgato Graecorum usu, verbum διὴ subintelligendum. Unam rationem video, qua vulgatum Πελοποννησίους defendi possit; si statuamus hos Peloponnesios, hic nominatos, opponi illis Peloponnesiis τοῖς ἐν τέλει ἱούσι; unde haec prodiret sententia: neque Peloponnesiis (nempe reliquis Peloponnesiis) placuit de coloniis Atheniensium consultare. At huic interpretationi duo obstare momenta videntur: primum, quod in hanc sententiam dicturus haud dubie Herodotus fuisset τοῖσι ἄλλοις Πελοποννησίους; alterum, quod deliberantium concilio non privati homines, sed soli οἱ ἐν τέλει ἱόντες, interfuisse videantur. S.]

23. πιστί τε καταλαβόντες) Sive adsit, seu deficiat enclitica, parum intererit. Adest lib. III. 74., ubi vide. Statim ἐμμένειν aut ἐμμένειν ob adiunctum μὴ ἀποστήσειν acquius melius, quod Portum haud praeteriit. WESS.— Amat vero etiam Noster, ut formas, sic et tempora variare verborum. Caeterum vide Var. Lect. S.

CAP. CVII. 9. δέννος μέγιστός ἐστι) Explicatur ab Eustathio [ad Iliad. p. 537 extr. ed. Bas. p. 668. ed. Rom.] et Criticis ad Sophoclis Aiac. vs. 243., Lycophronisque Alex. vs. 774. Persarum illud convicium innuebatur cap. 20. huius Musae; et recentiorum eorundem abs Theophylacto

Hist. Mauric. lib. III. 8. Non requireretur, credo, simile aliarum nationum opprobrii virus. Quis Virgiliani obliuiscitur, *O vere Phrygiae, neque enim Phryges*, Aeneid. IX. 617. ubi de Persis I. Lud. la Cerda egregie. WESS.

12. καὶ μὴν ἰπιδίοντα φρασθεὶς etc.) Pristinum φθὰς sententiae congruere, largior atque agnosco ultro. Sed enim tanta Codicum adparet consensio, iussus adeo urgens, ut obedientiam relinquere abnuam. φρασθεὶς, advertens: φραζεσθαι et ἐπιφραζεσθαι cap. 19. et in Porti penu copiosissima sunt. Vicino ἀρπάζειν μέσον [lin. 13 seq.] Livii respondet arripit medium Servium, lib. I. 48. et Dionysii in eadem Historia, μετώρον ἱερπάζας, sublimein rapiens. WESS.

12. ἰπιδίοντα φθὰς) Irruentem cernens, Vallā: non ille φθὰς, sed legit in suo Cod. φρασθεὶς, quod in Arch. et Eton. inventum exhibet etiam margo Ed. Steph. φρασθεὶς, ἐπιφρασθεὶς, et καταφρασθεὶς Herodoto in istum sensum adhibentur, sed neque alterum φθὰς hinc alienum est, nec etiam usurpatum structura: vid. ad Phoen. Eurip. vs. 982. φθὰς si qui dant Codices, videri forte poterit utrumque posuisse Herodotus: καὶ μὴν, ἰπιδίοντα φρασθεὶς, φθὰς εὐναγόμενος - - - ἀρπάζει μέσον, καὶ ἐξέρας παύει ἐς τὴν γῆν: quem, cum atcurrentem cerneret, praevertens Xenagoras - - - medium afflipit, et sublatum in terram statuit: ut apud Tereñtium, sublimein medium arriperem, et capite prorum in terram statuerem. συναρπάζας, ἔλκει est in Xenoph. Κυρ. Παῖδ. p. 35, 5401 Ἄλλος μετώρον φθὰς τὸ βάλαθρον ἰμβάδει, Aristoph. Eq. 1359. VALEON.

19 seq. πορευομένων, οὐδὲν ἔτι etc.) Dedi schedis ὄφρονότι-que, et βαρβαρὸν vocem in exilium egi, necessarium minime esse, praecedentia commonstrant. In sequentibus minuendis modum excedit Mediceus. Vide superius lib. VI. 42. Verissimum [lin. 22.] ἐξ Ἀθηναίων. WESS.

CAP. CVIII. 2 seq. ὥς δὲ οἱ προσπίπτοντι) Quod bit sensu capiendum hoc verbum, erudite docuit vir Clar. in Miscell. Obs. Nov. T. III. p. 7. Ut λόγος προσπίπτειν, sic προστινέειν λόγους περὶ συνουσίας dixit Xenophon Κυρ. Παῖδ. VI. p. 91, 1. et Lucian. T. I. [Dial. Deor. VI. 2.] p. 217. ubi τὸ πικρὸν, in eundem sensum magis frequentatum, tractavit Vir summus. Amorem Xerxis, fratris uxorem frustra sollicitantis, hinc attigit Tzetzes Chilliad. H. vs. 6. Errat, ut saepius in historia, Maximus Tyrius XXVI. 7. ubi Xerxes

ἰπὶ Ἀμπετρῖν ἤξεν τὴν τοῦ παιδὸς γαμῆν: errorem correxerunt D. Heins. et Io. Davis., quo vocat *Amestrin*, quae *Artaynte* fuerat ex Herodoto dicenda. VALCK.

4. βίην προσετέλετο) Praestabilius videtur προτερεῖ, uti in duobus Mastis; sic sane ἀναγνῶσκον προτερεῖν lib. VII. 172. Tzetzes haec ad Lycophron. excerpens p. 142. Χάρης, ait, εἰς ἔργα τῆς Μαστιδος ἐμπύττει γυναικός; confundens inperite Masitium et Mastien, regis fratrem, qui idem error Chiliad. II. 6. WESS. — Ferendum fortasse προτερεῖ pro erat: quod quam, utpote ex rariore verbi usu, suspectum fuisset docto cuidam librario, facile erodas in προτερεῖ ab eodem fuisse mutatum. S.

7. πρῆσσι τὸν γάμον τοῦτον etc.) Haec atebrosa doctis viris. Reiskius addit distinguitque πρῆσσι τὸν γάμον τοῦτον τῷ παιδί -- Δαριῶ μνίσται θυγατέρα. Abreschius vero, ἀπὸ τοῦτο, τὸν γάμον λαμβάνει τῷ παιδί -- θυγατὴρ τῆς γυναικὸς ταύτης. Quorum auxilium manu descripti libri aversantur. Sentio, θυγατέρα τῆς γυναικὸς per adpositionem, quam vocant, aptanda ad τὸν γάμον, neque adeo sollicitanda esse. Maximi Tyrii (Orat. XXVI. pag. 317.) memoriae in his lapsus D. Heinsius et Davisius fecerunt manifestum. WESS.

CAP. CIX. 7 seq. τῇ δὲ κακῶς γὰρ εἶδε etc.) Ex vetere Aldi scriptura formabatur, τῇ δὲ, κακῶς --- εἶπαι. Recepta probior; neque ulla necessitudo, ut ἡ δὲ, κακῶς γὰρ εἶδε --- εἶπε, fingatur. In formulae enim frequentissimo usu multiplex variatio, notata ad lib. I. 8. WESS. — Sic loqui amat Herodotus, cuius in sermone τῇ δὲ κακῶς γὰρ --- πρὸς ταῦτα εἶπε, idem valet ac si dixisset, ἡ δὲ (τῇ γὰρ πανοικίᾳ εἶδε κακῶς γινώσκει) πρὸς ταῦτα εἶπε. S.

CAP. CX. 6 seqq. βασιλῆϊον διῆπον etc.) Hinc attigit Athenaeus IV. pag. 146. n. describens Herodotea quae sequuntur; ubi similiter οὐνομα τῷ δειπνῷ Περσικῇ fuisse dicitur τυκτὰ, Ἑλληνιστὶ δὲ τέλειον. VALCK.

8. ἡμεῖς τῇ ἐγένετο βασιλεὺς) Intererit parum, sive praepositio [ἐν] accedat, seu tacita relinquitur. Vallae Latina, die quo rex creatus est, me arbitro, perperam. Et hinc manavit tamen docta Cl. Relandi (Dissert. de Vet. Ling. Pers. p. 257.) originationis vocis ΤΥΚΤΑ, quasi coenae ἐνδομῶ, inque memoriam regiae inaugurationis celebratae.

Nisi errere, quod noli, in devium exeo, regis natalis est dies. Viam monstrat Noster lib. I. 135. quando de Persis, *Ἡμεῖς δὲ ἀπαιτῶν μάλιστα ἡμεῖς τὴν τιμὴν νομίζοντες, τῇ ἡμετέρῃ ἡμεῖς*, qua eorum quisque natus fuit: tum Plato, Alcibiad. I. p. 121., exposita natali die, eoque festo, regii principis, *ἡμεῖς*, adiungens, *εἰς τὴν ἄλλαν χρόνον ταύτῃ τῇ ἡμετέρῃ* *ἀποδίδωμι πᾶσι δούσι καὶ ἱεράζειν ἡ Ἀσία*: quibus adprimis adcommodis nihil adstruo. ΤΥΚΤΑ expli-cent, qui poterunt. WESS.

(*ἡμεῖς τὴν τιμὴν νομίζοντες*) Habet et *ἐμᾶται* Athenaeus: noster dote scripserat *ἐμῆται*. Si in nullo Codice legitur *ἐμῆται*, neque legisse videbitur illud *Valla*; cuius orna-tum mihi inaverat superius [Adnot. ad III. 148, 5.] memoriam coniecuram. *Casaubonum ἐμᾶται* hic expla-nationem sequitur Gronovius. VALCK. — Omnes ita; [nempe *ἐμᾶται*]; nec *Vallam* suspicor, etsi laxius expres-serit, aliud ob oculos habuisse. Magnum *Athenaei* Animadversorem laudo vehementer, de *innegmate*, nisi fragran-tius oleum praetuleris, quo regium caput fuerit delibutum et deinde defricatum, coniectantem. Omnium aptissima sunt, in Gl. Gronovio itidem signata, haec de lib. IV. 73., ubi Seythae, a funere recentes, *ἐμῆται* *καὶ ἐμῆται*, utique capita, sive foedati antea, seu quo-moquodcumque liti, defricantes atque abluentes. Huc referre mihi posse videor Strabonis verba, *ὅταν δὲ βασιλεὺς*, Indo-rum rex, *ὅταν τὸν τῆς μεγάλης ἰσχυρῆς ἀγούσι, καὶ μεγάλα δῶρα πᾶσι δούσι*, lib. XV. p. 1046. A. [p. 718 med. ed. Cas.] habent certe quidem adhuc aliquid. Porro [lin. 12.] *ἐμᾶται* *τοῦ ἐμῆται* Codicis Arch. minime futile: plures idem si praebent, in maiore versaretur honore. WESS. — Nunc, quum unus hic codex *ἐμῆται* pro *ἐμᾶται* habet, vi-detur istud ex scholio natum. S.

CAP. CXI. 14. *καὶ μὴ με γυνῆκα etc.*) Proxime con-sequens ταύτῃ, *με καὶ μὴ με* hoc ad sanitatem revocat. Absen-tia vocis *τῆς* [lin. 15.] in tot bonae notae membranis considerationem meretur, siquidem sine ea filum sermo-nis cohaeret, et filiarum quoque nullus finitur numerus. Superat eius tamen praesentia scribarum caplum, vide-turque adeo adprobanda. Reliit [lin. 18.] *ἐμῆται*, cui dia-lectus favet, et Calliope c. 61. WESS. Probatorum

complurium codicum reprobata consensu (quibus non haud dubie alii etiam, si diligentius excutiantur, facere reperientur) vox τρις a lectore quodam olim margini adiecta fuisse videtur, et dein temere a nonnemine in contextum adscita. Equidem prope absrum ut abiiciendam censeam. S.

19. μέγα μὴ ποῦμαι) Ne hac in dictione Scriptor a se secederēt, primas Arch. et Vind. concessi, qua super se ad lib. III. 42. WESS.

Ibidi μέγα ἄλλα μὴ ποῦμαι) Hic certe placet lectio Arch. μέγα μὴ ποῦμαι. In istiusmodi formulis μέγα ferme tantum reperitur; eadem qua hic structurā positum in Xenophontis Κυρ. Παίδ. V. p. 76., ἐγὼ μέγα ποῦμαι φίλον τέκνον τὸ χαρίεν τῷς ἡμέδαι συμμάχοις καταλιπόν, ut est in Cod. MS. pro καταλιπόν. Ut μέγα ποῦμαι; frequentatur et μέγα ἡσθόμεαι, et μέγα τίθεμαι. Merito tamen dubitat vir Celeberr. probandum nē sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur μέγα ποιῦμενος ταῦτα, an, quod offerunt duo Codices, μεγάλα ποιῦμενος ταῦτα. VALCK. — Alia Nostri loca a Wess. ad III. 42, 112. citata, perquam probabile mihi faciunt; μέγα ἄλλα hic revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Haud immerito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind. qui hīc a canotis aliis discedentes, μέγα pro illorum μεγάλα dent, eosdem lib. III. 42. μέγα ἄλλα dare, ubi reliqui omnes in μέγα consentiunt. Ac fieri quidem potest ut fallar, sed etiam atque etiam ego suspicor, eundem eruditum illum sive lectorem sive librum, cui mutae debentur lectiones, quae commodiores videri poterant, quam hae in quas reliqui omnes consentiant codices, et hoc loco μέγα ἄλλα, quod et insolentius visum esset, suo arbitratu in μέγα mutasse, et III. 42. quum μέγα ποιῦμενος scripsisset Herodotus, μεγάλα posuisse, quod sequenti τὰῦτα aptius respondere videretur. S.

CAP. XII. 5. τοῖς τε μαζοῖς ἀποταμιῦσα) Dirum impotentis matronae facinus! Geminum aliud, ex inopia eius religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen, adeo effraenatae rabie inmanem, execrabilem, animo factisque conceleratam, doctorem haud pauci reginam furibundam esse, regis Ahasueri consortem tori (nominata quadam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) consent.

studium viderint; tam enim in causam nunc non de-
 vincto: tu rob; *τιμωροῦ*; ubi valueris, aderit exoptis
 factus, modo ne adscripta lib. IV. 202. flocci feceris.
 WEISS. (cap. CXIII. 8 seq. c. *ἰσὺ δὲ τοῦ*) Formulæ ve-
 terem cultam membranæ reddunt. Eadem lib. IV. 68.,
 in alijs locis. (Eiusd. *δὲ* Sophocles, Thucydides, Rhinstra-
 tus etc. Adi Abreschium Dilucid. Thucyd. p. 5. WEISS
 14. *τῆς ἐργασίας τῆς ἰσῦς*) Suspicio vocem *ἰσῦς*,
 ex proximis inherentem memoriae scribentis, alterius vi-
 ce nullo fuisse repetitam. Qui Susis abierat cum maderis,
καὶ ἔπειτα καὶ ἀπὸ τῆς, quique neodum pervenerat ad
 eam præfecturam, is minus commode dici poterat iam
 nunc secum habuisse exercitum. Multo mihi videtur ac-
 commodatus, si a Xerxe missi in viâ dicerentur inter-
 fecisse *αὐτὸν* *τὸν βασιλέα* *καὶ τοὺς αὐτοῦ ἀνδράς*, καὶ *τὸν βασιλέα*
καὶ τοὺς αὐτοῦ ἀνδράς; si hoc alieunde firmamentum accipiet.
 VALERI. (cap. CXIV. 2. *καὶ Ἀλέξανδρος*) Idæ præmonterium,
 contra insulam Lesbos, in Scholiis ad Nicandri Alexiph.
 vs. 40. et elegantissima correctione Casauboni apud Rhin-
 str. lib. XIII. p. 598. c. Saepè illie navigaturos adversum meta-
 bantur ventî. Eumenes rex - - - *adversum ἰδεὶδεῖν ὀντισ* *ἰδεὶδεῖν*
ἰδεὶδεῖν *ἰδεὶδεῖν* *ἰδεὶδεῖν* *ἰδεὶδεῖν* *ἰδεὶδεῖν* *ἰδεὶδεῖν* *ἰδεὶδεῖν*
 etc. apud Livium lib. XXXVII. 87. In proximis deqamtu
 Spartanorum, et Atheniensium pertinace aut Remas in se-
 quendos perseverantia, nihil fero Thucydides libro II. 89.
 discordat. WEISS. (Lectus præmonterium, utpote Straboni
 memoratum: et ibi quidem aliquoties acute scribitur *Ἀλ-
 ξανδρῶς*, quemadmodum *Ἀλκιδῶς* acute pingitur in Herodoti li-
 bris scriptis editisque: rectius vero, quo propinquo no-
 men ab adiectivo verbali *Ἀλκιδῶς* distinguatur, penacque
 scribitur apud eundem Strabonem lib. XIII. pag. 604. a.
 306. c. etc. ed. Casaub. et sic etiam apud Athenæum lib. c.
 correxit Casaubonus, *ἰσὺς ἰδεὶδεῖν Ἀλκιδῶς*, ubi mendose *ἰσὺς*
 olim. S. (cap. CXV. 1. *καὶ Ἀλέξανδρος*) *Ἀλέξανδρος*, quod ex
 Arch. memorat Galeus, probatè ut aliquoties attribui-
 tum Herodoto VI. 44. V. 53. et 54. In eodem sentum
Ἀλέξανδρος posuit Thucydides II. 83. VI. cap. 50. Aristides T.

αὐτὰ Περὶ ὧν προγοῦναι καὶ κτήματα: case enim Persarum hereditarias atque a maioribus acceptas possessiones, in Herodiani lib. VI. 3. Proximum καὶ τὸ τίμιον ἔχει, [lin. 20 seq.] sanumque sevit, obscurius versum; nisi sanum, locum effatum templū et sacratum Laurentius Livii more et hic intellexerit. τίμιον, ager exemtus et consecratus iuxta Protosilai sepulchrum, sicuti Noster in praecedentibus. Impendit et hīs operam Cl. Olearius ad Philostrati Heroia. c. 2. p. 672. verum istiusmodi, ut noceat magis, quam prosit. WESS.

24. ἀφύκτως δὲ καὶ αὐτῷ ἐπιπύον) Litem primae vocischedae movent. Age, intueamur. Ἀφύκτον omne, quod evitari quillum non est. Ἀφύκτος δὲνατος Simonidi, in Consol. ad Apollon. Plutarchi p. 107. B., ἀφύκτος ἀνάγκη Philosopho de Pythagorae schola apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 8., τὸ πεπρωμένον ἀφύκτον Alciphroni lib. I. Epist. 25. Sed Artayctes, modo provide et consulto egisset, aut vitare obsidionem, aut adparatu ad eam tolerandam sese potuerat instruere. Neutrum observavit; unde ex inproviso, uti Valia, ἀφύλακτος (non ἀφύλακτος) membranae Arch. et Kind. supervenerunt. Simile Polyaei VIII. 36. ἐπὶ τοῖς τοῖς προδουμίοις -- καθύδουσι καὶ ἀφύλακτοις. Plutarchi T. M. p. 268. C. καὶ τὸν Ἀριστοδῆμον ἀσπλιν καὶ ἀφύλακτον, παρρησιαστέως διαψίλονται. Herodiani VI. 5. αὐτῶ γὰρ ᾤρε -- ἀφύλακτος. καὶ ἀπρόοπτος αὐταῖς ἐπιδύναται. Quae cuncta, ut vetustis libris paria faciam, a me inpetrant: alia opinatis praescribitur nihil. WESS. — Habet etiam ἀφύλακτος δακτύλος Polybius IV. 36, 4. Denique perapta utique huic loco scriptura ἀφύλακτος videri poterat. Quod si, tamen vulgatum olim ἀφύκτος posset defendi, in alteram scripturam eadem rursus suspicio caderet, qua alias codicum Arch. et Kind. quamlibet speciosus lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum suum ἀφύκτος possit? Non equidem ad Hesychii auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis; nam, quae ibi adiecta est interpretatio ἀνταλῆτος, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respexisse Lexicographum. Sed, quamvis alibi, si ab hoc Nostri loco discedas, vix usquam hodie adverbium ἀφύκτος reperiatur, tamen, ut ἀφύκτον dicitur quid effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus

ἀφύκτως αὐτῷ ἐπὶπτον dixisse Herodotum credamus, ita de improvise eum adorti sunt Athenienses, ut effugi non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: neipse, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et excensione facta eandem a continente ita circumsederunt, ut effugere nemo posset. Atque haec lectio etiam significantior est: nam, ἀφύκτως fuisse eum ab hostibus invasum satis iam superioribus verbis, οὔτε παρασκευασμένος ἐς τὸν πόλεμον, οὔτε προεικόμενος τοὺς Ἑλληνας, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia, vulgatam olim scripturam ἀφύκτως restituendam auctori censeo. S.

CAP. CXVII. 7. Istud ἱστῶν τὰ παρόντα H. Stephanum in iucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. Ἐρίγει μὲν τὰ παρόντα, ζητεῖ δὲ τὰ βελτίω, offendere non debuerat. Cantior in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. WESS. — Quid sit quod H. Stephanum offendisse dicat Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Graec. Ling. T. III. p. 1014. E. postquam Isocratis dictum adposuit Ἐρίγει τὰ παρόντα, praesentibus acquiesce, statim adiicit, verbum Ἐρίγειν hac notione usurpatum frequentius eum dativo casu construi; quum quidem haud minus frequenter accusativo casui iungatur, ut ostendunt exempla a Gatakero l. c. cummulata. S.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δ' ἐν τῷ ταίχῳ ἐς πᾶν ἦδη etc.) Interposita ἀμφὶ τὸν Ἀραύκτιν, adprobata priscorum Codicum et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scribarum insititium glossema. Porro τὸν τῶν κλίνας νερού, lectulis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et igne mollitis famem domare nitebantur miserī. Vide Pollucem X. 37. WESS.

ἦν δὲ Χερσωνήσις etc.) Vicem Stephano Byz., qui toties auxilio nobis venit, reddemus. Excitaverat haec in Χερσωνήσις, sed latecerunt eruditos eius explanatores. Vulgatur, καὶ τὸν πεδῖν (Hecataeus) Χερσωνήσις ὄντιν. Ἀψιλλοῖσι πρὸς μεσημέριον ἐκαστὸν Χερσωνήσις, ἀπὸ τῶν πυργῶν ἐκκινῶντο τοῖσιν Ἀθηναίοις τὸ γυνός; quae minime apta, sed luxata L. Holstenius cognovit. Ubi scripseris, Ἀψιλλοῖσι -- ἐκαστὸν Χερσωνήσις Χερσωνήσις ἀπὸ τῶν πυργῶν etc.; redibit nexus et legitima verbis sententia. Deerit mentio Herodoti, quae

liberque eius IX. adicietur commode. Ille quaedam aliter exarata hinc animadvertit, *Χερωνεῖται* tamen *Νέστωρ* VI. 39., et cap. 119. *Calliopes*: [IX. 120, 2.] nam *Χερωνεῖται* vox exerrat. WESS.

CAP. CXIX. 3. Ἰθύναι Παιστάρην ἐπὶ χερσὶν διῶ) *Barnum* et crudele numen aliis relinquo, mihi manet ignotum: ignotum quoque, unde ἰθύναι ἴθνη, quæve auctoritate in postremam venerint editionem. An de *Vallæ* Latinis nam de *Arch.* scriptura viro *Celeb.* notitis nulla. *Pristianum* δαίτην ἰθύναι ad viciniam *Aegæ* fluminis, paulatimque ultra id progressos ducit. Paucos autem admodum sciete, qui surgerunt, liquido haud paret. Satius erit, illibatum illud conservare. Omnium præclarissime ὑπὲρ Διὸς ποταμῶν, quid de egeogis prorsus *Oudendorpius* ad *Frontin.* II. 1, 18. WESS.

CAP. CXX. 4. καὶ ἔσπαιρον) *Pati* potest *Achamæ* et *Eustathii* ἔσπαιρον, si quæ gravis iungeret eum. Simile *Apothodori*, *Bibl.* III. 13, 6. καὶ ἔσπαιροντα τὸν ποταμὸν διὰ τοῦ πυλῶντος, ἰθύναι. *Aeschyl.* *Pera* va. 983., *Euripidis* *Iph.* *Aul.* 1587. Sed *Apollon.* *Rhod.* IV. 874. εὐκταται *Βούλιν* ποταμὸν σπαιροντα διὰ φλογός. Iunge *Valckenario* observata lib. VIII. 6. Ἰχθύς κροτάλει reiecti ob vocabuli raritatem videtur. Opportunum adest *Dionis Cassii* lib. XLIX. p. 475. αὐτὸν τε νεκλῶν τῆς καὶ ἀνδράσι τοῖς αὐτοῖς ἰσχυρότατος; de recens captis. WESS.

3. seq. ἐπ' ἄλλοντό τι καὶ ἔσπαιρον) *Quam* verba formam induit VIII. c. 3., ἔσπαιρον hinc excipiat *Eustath.* in *Odyss.* μ'. pag. 497, 50. Errorem in vicinia *Vallæ* de *Hartungus* iam correxit, *Locor. Mémorab.* III. cap. 74. ad VALCK. — Quenam *Vallæ* in vicinis errorem correxerit *Hartungus*, cuius liber ad manus non est, nescio. Illud video, verba αὐτῶν ἐπ' ἄλλοντο interpretatum *Vallæ* tam esse offa illa, *salsuros* resiliit, scilicet ex lonum idioma ἐπ' ἄλλοντο pro ἐπ' ἄλλοντο accipientem: cuius rationem sequens *Schulzius* in *Indicem* *Græcitat.* *Herodotæ* ex hoc ipso loco verbum Ἐπ' ἄλλεσθαι, *resilire*, addidit. At ἐπ' ἄλλεσθαι aut ἐπ' ἄλλομαι non tam *resilire*, quam *insilire* et *irruere* in aliquem significat. Iam olim autem *Sylburgius* in ora *Herodoti* latine *Francos.* 1695. editi monuerat, esse αὐτῶν παλλεσθαι, *vibrare* et *concuti* significante: recte vero. Sic sane VII. 140, 14. δαίμονι παλλόμενοι sunt *metu tremen-*

les sive *οὐνοῦσι*. Sic apud Pottam *εὐθέως παλλόμενος ἦτορ*, in peccatore *αὐθιὰς* vibrat oar, *Hiad.* χ'. 452. Sic Plutarch. in Vita Cicer. *ἔκκλινει παλλόμενος καὶ τρέμων*. Denique quid multa? *ἰχθὺς παλλόμενος* perspicue memorat idem Noster *Β' 41, 10. S.*

8-10. Portento, quo censebatur τὸ τάρχος ἀναβῆναι, ut loquitur Philostr. in Heroic. p. 672., sibi significasse Protesilaum Herodoti narrat Artayctes, ὅτι καὶ τοῦτο καὶ τάρχος τὰ δῶτα πρὸς θεῶν ἔχει τὸν ἀδελφὸν εἰσεῖναι. Pro *εἰσεῖναι* Arch. praebet *εἰσεῖναι*: quod lectum Eustathio huius monstrat interpretatio, ὅτι Πρωτισίλαος - - δύνανται βλάψαι τὸν ἀδελφόν. Suum hic *εἰσεῖναι*, id est *τιμωρῆσθαι*, probabiliter posuerat historicus. Nunc spectans Pausan. III. [c. 4.] p. 213. Πρωτισίλαος, αἰτ, ἐν Ἐλαιούντι, οὐδὲν ἥρω· Ἄργον φανερῶς, ἀδελφὸν Πύρρον τιμωρῆσατο Ἀγαθήνῃ. VALCK. — Haereo, servem-ne *εἰσεῖναι*, an *εἰσεῖναι* praecoptem: hoc Eustathium vidisse, ipsius βλάψαι testificatur. Enimvero conspicuus inter variantes, quas dicunt, exstet. WESS. — Hoc rursus loco vereor ne genuinam auctoris scripturam cum curiosi correctoris invento permutarim. Quemadmodum non modo *εἰσεῖναι*, sed multo etiam frequentius *εἰσεῖναι*, *εἰσεῖναι*, *εἰσεῖναι*, poenam de aliquo sumere, dixit Scriptor noster: sic constanti probatorum codicum testimonio credi poterat, etiam *εἰσεῖναι*, praesentis temporis formam, eundem scripsisse: quin et percommode videri debebat formula τὸν ἀδελφόν εἰσεῖναι. Sed, quoniam nusquam alibi hoc verbum in praesenti tempore occurrit; suspexitur fortasse idcirco fuit olim non negligeret *εἰσεῖναι* aut *εἰσεῖναι* temere mutatum. *S.* *οὐδὲν ἥρω· Ἄργον φανερῶς* (ὁ δὲ τὰς ἐνδείξεις) Vir eruditus Corn. de Pann. *εἰσεῖναι* τὸν ἀδελφόν εἰσεῖναι: quoniam *εἰσεῖναι* in multis interroganda erit; qui mihi quidem oblitus inter confectionem videtur, *ἀδελφόν* Nostro praesentia esse, quae pro capite penditur; lib. VI. 79. De Artayctae scelere et eundem poena Philostratus Heroic. cap. 2. p. 672. WBS. — Quia utique *ἀδελφόν* praemium vel pretium pro capite pensum; sed pendere aut solvere pretium Graece non *εἰσεῖναι*, puto, sonat, verum *εἰσεῖναι*, aut *εἰσεῖναι*, ut est apud Nost. lib. VI. 79, 6. His adde quae in *Kor. Lect.* observantur. *S.*

20 seq. *εὐκείνῃ προσπασσαμένους*) Cl. Reiskius ca.

vidi. Frustra. Noster lib. VII. 33. ζῶντα πρὸς αὐτὴν προσδιδ-
 πασάλευσαν, quod geminum: considerandum enim, ἀνισπλ-
 μισαν πρὸς αὐτὴν πασάλευσαντες. Vide ibi. WESS. — Conf.
 Var. Lect. S.

CAP. CXXII. 6. καὶ ταύτην τρυχίν) Paria de inge-
 mio et habitu Persicae regionis Plato de Legib. III. p. 695. A.
 et Herodoti assectator Arrianus Exped. Alex. lib. V. 4. καὶ
 γὰρ καὶ Πέρσαι τότε πίνυτις τε ἦσαν καὶ χώρας τραχιᾶς εὐκ-
 τερες, nempe principio regni Cyri. In vicinis [lin. 10.]
 οἰκός, toties laudatum, ex Arch. remigravit. WESS.

16. μαλακούς ἀνδρας γίνεσθαι) Addita vox robur Cyri
 dicto conciliat. Observatio ipsa plerumque vera est, atque
 excellentissime ab Hippocrate illuminata; de Aer. Aq. et
 Loc. pag. 289.; in universum tamen fallax. Fere imperia
 penes eos fuisse populos, qui mitiore coelo uluntur: in frigora
 septentrionemque vergentibus inmansueta ingenia sunt, ut ait
 poeta, suoque simillima coelo, dicto Senecae lib. II. de Ira c.
 16. Quid olim quaeso suavia cultiusque Graecia? Quid
 Caesaris et Taciti aetate asperius et situ magis foedum
 Germania? At nunc utriusque faciem intueri. Nemo adeo
 ferus est, ut non mitescere possit, Si modo culturae patientem
 commodet aurem, more oraculi Horatius. WESS.

17. ἐν γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γῆς εἶναι) Eandem Cyri senten-
 tiam verbis diversis Plutarchus tradidit in Apophthegm.
 pag. 172. E. ubi Persas Cyrus cupientes ἀπὸ τῆς ἰαντῶν, εὐσε-
 ῖας καὶ τραχιᾶς, πιδιάδα καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν, οὐκ εἴ-
 σιν, εἰπὼν ὅτι καὶ τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ
 βίαι ταῖς χώραις συνεξομοιοῦνται. Temporis itaque Cyri Persas
 velut τραχιᾶς χώρας ἐκγόρους laudat Plato de Legib. p. 695. A.
 cui hac in parte convenit cum Xenophonte Κυρ. Παιδ. VII.
 p. 117, 5. Dantur Cyri dicto plurima veterum simillima,
 partim collecta Th. Gatakeri ad M. Antonin. IV. 39., quo-
 rum nonnulla dederat et Andr. Dounaeus in Demosth. pag.
 131. Unius ponam verba Livii ex lib. XXIX. c. 25. Ferti-
 lissimus ager, eoque abundans omnium copia rerum est regio
 et imbelles (quod plerumque in ubere agro evenit) barbari sunt.
 Herodoti Cyrus, Φάριν inquit, ἐκ τῶν μαλακῶν χώρων μα-
 λακούς ἀνδρας γίνεσθαι. Herodotea non pauca Livius expressit
 imitando. VALCK.

AD LIBELLUM
DE VITA HOMERI
ADNOTATIONES WESSELINGII

QUIBUS NOSTRAS NONNULLAE ADSPERSAE

(Quae vel huiusmodi uncis [] intercepta sunt, vel literâ S. in fine distincta, ea nos adiecimus: reliqua omnia WESSELINGIUM habent auctorem.)

CAP. I. 1. ἩΡΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἀλμαγρενσις) Herodoto, cuius *Musa* hactenus incundissime versavimus, Ἐξήντη, hanc eruditissimi Viri Io. Ger. Vossius, Tan. Faber, The. Rykias, Io. Ionsius, Ez. Spanhemius, Steph. Berglerus, alique abiudicant; contra illi maximopere asserentes nituntur Io. Alb. Fabricius, Ios. Barnesius, Bouherius, quique eam ante hos decem annos Londini eleganter descriptam publicavit, Io. Reinoldius. Me, in partem cum sit eundem, priores trahunt. Dictionis sane tenor et filum vocabulaque complura Herodotea non sunt. Abest Ionismi perpetua suavitas, nec de sola scribarum culpa; quod Berglerus in Praefatione ad *Homeri Odysseam* bene docuit, atque Herodoti studiosos fugere non potest. Adsunt opiniones praeterca, Herodoteis valide pugnantes. Et quis veterum, qualium de *Homeri* origine, patria, fati, carminibusque commemorantium magna utique corona, Herodoto contribuit unquam? Non nescio, sollertissimum Fabricium in medium collocasse Tatianum, Orat. ad Graec. c. 48. tradentem, περὶ τῆς ποιητικῆς τοῦ Ὁμήρου, γένους τε αὐτοῦ καὶ χρόνου, καὶ ὅν τινα αὐτὸν sedulo Theagenem Reginum, Stesimbrotum Thasium, Antinachum Colophonium, Herodotumque Halicarnassensem investigasse. At quid Tatianus contra tam pertinax priscorum et aequalium scriptorum silentium? Immo verba eius, ubi penitus insperaris, tantummodo requirunt, ut Herodotus de *Homeri* aetate et tempore, quo vixerit, commentatus fuerit; quod

eum in Euterpe c. 63. sedulo factitasse novimus. Primus, nisi valde fallor, *Vitam Homeri* obiter Herodoto attribuit *Stephanus Byzantinus*, tum *Saïdas*, *Eustathius*, *Tzetzes*, omnes nimis seri. Laudant, fateor, suavem exordii huius simplicitatem et eum Clionis principio contendunt *Celebs Fabricius* assecclaeque: sed aemulatio mera est, neque perfecta tamen. *Herodotus*, bene viri morem si teneo, [lin. 2.] τὰς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, ἰσχυροῦς ἐκτελεῖν, quem et Vitae Auctor alibi amplectitur, maluisset. Ubi vero in Musis οὐ πολλὰ φέρει, [quod hic, lin. 7.] homo fortunae non amplae? *Mezmini* πολυφύκτον multa sarcina gravem, qualis *Moschi* πολυφύκτος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ: item *Ἀλκὰς* μυρρίφύκτον *Libanii* T. II. p. 154. a. Si οὐ πολυφύκτος - - ἔχω optaveris ex manu scripto et naves intellexeris, nexus sermonis oberit. Ut ut est, libello addidi varietates scripturae ex *Codice Barocciano* a Cl. *Reinoldio* diligentissime excerptas, praeterea ex *Palatino Iungermanni* et *Amstelodamensi*. — Haec WESS.

Nos Varietatem Lectionis adiecimus ex *Cod. Reg. Paris.* *xxxxx.* ab eodem *Georgiade*, cui Musarum collationem debemus, nobiscum communicatam; quem codicem brevi nota Pg. insignivimus. Praeterea et alias huius libelli Editiones, et Editionem principem *Florentinam*, anno mcccclxxxviii. cum *Iliade* et *Odyssea* typis excusam, passim consului, eorumque Lectiones, ubi operae pretium videbatur, enotavi. *Borheckii* quidem novationes, omnia ad Ionicæ dialecti normam praeter librorum auctoritatem retingentis, negligendas duxi. De *Barnesii* editione, qui hunc libellum Homero suo praefixit, monendus est Lector, quas ille discrepantes lectiones *Henr. Stephano* tribuit, non *Stephani* esse, sed *Iungermanni*; qui eas, e *codice Palatino* excerptas, in ora sui *Herodoti* exhibuit, unde deinde in editione *Londinensi*, quae *Galei* nomen praefert, repetitae sunt. Caeterum, quamquam et in Graeco huius libelli exemplō, praecedentibus codicibus mssis, nonnihil passim aut mutandum aut adadiendum censeam, et in Latina versione multa commodius efferri potuerint; tamen et Graeca et Latina, qualia a *Wesselingio* edita sunt, nihil mutans, repraesentavi. Graecorum versuum, qui frequentes inserti sunt, versionem Latinam paullo commodiorem, soluta oratione comprehensam, dedit *Ernesti* in ed. *Homer.* Vol. V. p. 213

Pavius maluit; [quod praefert noster cod. *Pg.*] alioqui αὐτόθι et ἐς αὐτήν aptanda per redundantiam erunt.

CAP. VI. 9 seq. καταλύσας δὲ τὴν διδασκαλίαν) *Varius* in dictionis huius usu Scriptor videtur. Ludum literarium et sponte quidem desertum innuit; institutum vero, διδασκαλίην κατισκινάσας c. 16. At c. 24. διδασκαλεῖον κατασκευασάμενος. Aliis, qui *artem desinit*, simpliciter καταλύει: uti meretricula καταλύσαι θίλω in *Poëtae* fragmento apud *Stobaeum* Serm. VI. p. 80. et *Athenaeo* XIII. p. 581. c. *Lucillius*: πύκτης ὧν κατέλυσι Κλισέμβροτες, *Anthol.* lib. II. pag. 183. et p. 190. etc.

CAP. VII. 5. καταλύειν ὁ Μέντης) Fluctuat structura. Aut καταλύειν oportuerat, aut certe κατέλυεν, neque doctiores latuit. Licebit credo de maritimo hoc itinere ex Hispaniae, Italiae, Epirique vicinia in Ioniam addubitare. *Herodoto* alia stabat sententia lib. I. 163. et VIII. 132.

12. ἐξιστορήσαι καὶ πωθῆσαι) Copulam Codices adstruunt: ceteroqui de *Pavii* voluntate ἐξιστορήσαντι πωθῆσαι. Supra Scriptor, καὶ ἱστορίων ἰκυνθάνετο. *Herodotus* autem VII. 195. τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες τὰ ἐβούλοντο πωθῆσθαι ἀπὸ τῆς ἑλπίως στρατιῆς etc.

CAP. IX. 1. ἄπορος ἰὼν τοῦ βίου) Summopere *Ios. Barnesium*, recusantem [in Append. ad *Odyss.* p. 88.] diditam latissime de *Homeri* paupertate famam, stupeo, et hunc tamen libellum, tanquam *Herodoti* foetum, amplexantem. [in *Prolegom.* ad *Homer.* pag. 1.] Insequens epigramma, cui talia adposuit, istiusmodi professionem redarguit, tum, ut plura silentio premam, ἰνδὴς γὰρ ἦν τῶν ἀνωγαλῶν cap. 16. Quanto satius fuerat auctoritatem huic commentario deminuere, quam *Herodotum* mendacis fabellae auctorem ferre!

8. Κύμην Ἐριώπιδα κοῦρην) Idem *Barnesius* Ἐρατώπιδα κοῦρην, contra tabulas. Haec autem ad Neoteichenses poëta accinens, quomodo recentem eorum urbem Κύμην Ἐριώπιδα κοῦρην adpellare potuit? Namque in Νέων τεύχος omnia quadrare, eiusdem positio ad montem Sardenen et amnem Hermum manifesto declarat. Cultissime doctissimus de *Ραυῶν*, Κύμης ἐριώπιδα κοῦρην, *Cumae formosam filiam*; quippe matris eius coloniam, quemadmodum *Massilia*, *Graium*

filia apud Paullinum Nolanum, et Tyrus Ἰνδὺς Βη, filia Sidonis, in summi divinique vatis *Esaiæ* c. xxiii, 12.

15. αἰτίοντα τυφλόν) Sic melius. Cetera quae Codices liberali manu adspargunt, nec prava sunt, neque admodum necessaria, excepto *Barocc. μιγίζιν*, quod Ionum. WESS. — Sed quum peropportuna huic loco sint verba, a tribus codd. mssis oblata, non video cur ea damnemus. S.

CAP. X. 3. οἱ Νισοτιχεῖς) *Stephanus Byz.* τὸ ἰθὺκὸν Νισοτιχίτης, ὡς Χωλοτιχίτης ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὀμήρου Βίῳ. Ergone eius hic tempore Νισοτιχίται? Non puto. Optime *L. Holstenius* mutila *Stephani* farsit, ὡς Χωλοτιχίτης καὶ Νισοτιχίτης, ὡς Ἡρόδοτος etc.

CAP. XI. 11. δεξιόντων πενθερῶν αὐτοῦ) In ficto *Homeri* et *Hesiodi* Certamine τοῦ βασιλέως παίδες, Ἐάνθος καὶ Γόργος, παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι: adeo sibi non constant fabulatores. Epigramma qui laudant, (laudant autem *Plato*, *Dio Chrysostomus*, *Longinus*, *Sextus Philosophus*,) auctorem eius *Homerum* non nominant. *Diogenes Laërt.* locuplete *Simonidis* testimonio vindicat *Cleobulo Lindio*: cui *Barnesius* frigida rescipsit, meliora *Bouherius* Diss. *Herodot.* c. 8. pug. 84., praecipue tamen libelli huius fide et auctoritate.

18. καὶ ποταμοὶ γ: ῥέουσιν) Haec manu exarati libri et priscorum plures non norunt. Addita a *Iungermanno*, sed versus modulum post habente, videntur. [Primus adiecit *H. Steph.* ut in *Var. Lect.* monui.] In *Diogene*, καὶ ποταμοὶ γ: ῥέουσιν. Apud alios καὶ ποταμοὶ πλήθουσιν, *Barnesio* probante. [in *Append. ad Odysseam*, p. 89.] Sequor *Diogenem*.

CAP. XII. 10. καὶ αὐτοὶ παρήνουν) Ad aures ingrata accidunt ob vicina καὶ αὐτοὶ ἴφασαν: quam insuavitatem *Pavus* scribendo καὶ αὐτῷ παρήνουν inminutum ivit. Quo vero modo ἰδὼν ἐπὶ τὸ βουλευῖον excusabitur? *Βουλευῖον* de senatoria dignitate dextre *H. Valesius* ad *Harpocrat.* p. 105. illustravit. Ubi quaeso βουλευῖον pro curia et senatorum concessu in *Herodoto*?

CAP. XIII. [5. τῇ χεῖρῃ) Hoc vocab. quod alibi nusquam occurrit, nisi mox iterum cap. 14. atque inde apud *Suidam*, *Archilocho* vindicatum ivit *Abresius*. *Dilud.* *Thucyd.* p. 778. laudante *Iacobs* ad *Anthol.* Vol. I. p. 160.

Sed videndum, ne apud Stobaeum, qui illam Archilochi eclogam Serm. CIII. servavit, veram scripturam χρηζων, quam ex coniectura Gesnerus commendaverat, firmet optimus codex Parisiensis, quem olim Brunckius cum Grotii Florilegio diligenter contulit. Certe in Brunckii collatione, quam ab illo mihi dono datam ob oculos habeo, ad verbum χρηζων, quod Grotius in hac ecloga posuit pag. 437. nihil adnotatum video, licet alioquin multae manifestae etiam vitiosae lectiones ex illo codice ab eodem Brunckio adnotatae sint. S.]

CAP. XIV. 5. ὁ ἐπιστάτης) Ex officio admissionis, ὁ ἐν τῇ τιμῇ ταύτῃ καθιστώς, ut in senatum admitti cupidos duceret c. 12. Nota iterum mihi egregium vocabulorum novatorem, qui τὴν χρέμην et συμφεράμεν ne recentissimae quidem Graeciae adprobare valuit.

9. ἢ ποτ' ἐπύργωσαν) Vexat ista Leo Allatius, de Patria Homeri c. 12. Quae enim erant illa γούνατα μητρὸς αἰδέειν, genua matris reverendae; in quibus Iuppiter ἀταλαί, nutriebat; quibus postea inconcinna sententia addit, ἢ ποτ' ἐπύργωσαν λαοὶ Φρίκωνος, quam populi Phriconis aedificaverunt. Sane, quid sibi velit Auctor, non capio: quid debuisset dicere, iam percipio. Hactenus ille. Vexatio cessabit fortasse leni medicina, ἢ ποτ' ἐπύργωσαν, ubi olim condiderunt, formando. Λαοὶ Φρίκωνος Cumani, ex Locrensiū monte Phriciō, Φρικίῳ, (Poëta Φρίκωνος vocat,) prope Thermopylas, olim in Asiam progressi apud Strabonem XIII. p. 922. A. [pag. 621. A. ed. Casaub.] Consule L. Holstenium ad Stephani Byz. in Φρίκιον.

[18. ὅς σφιν etc.) „Hunc versum, ait Ernestius, (Homer. Vol. V. p. 115.) nec ipse intelligo, nec quisquam intelligat. Nec sine libris medela speranda.“ S.]

20. τλήσομαι ἀκράντα Φίγων) Optime. ἀκράντων versus modum iugulabat, quod Pavium Barnesiumque fugere non potuit. Praestat etiam prae vulgato δῆμον ἐς ἀλλοδαπῶν. Barnesiana inspicere ad Iliad. Ω'. 481.

CAP. XVI. 4. Ἰλιάδα τὴν ἰλάσσω) Iliadem, quae nostris in manibus, τὴν μεγάλην vocat c. 28. Huius frequentior adpellatio Ἰλιάδες τῆς μικρᾶς. Fucrit-ne vero Homeri, atque eadem ac τὰ Κύπρια, magnum olim certamen. Herodotus Κύπρια, ista Poëtae abiudicat lib. II, 117., itidem

alii. Egregiae hanc in rem observationes sunt *Th. Ryckius* in Dissertatione [adiecta *Holstenii* Notis ad *Steph. Byz.*] de *Prim. Ital. Colon.* c. 10. p. 446. et *Fi. Hemsterhusii* ad *Polluc.* X. 85.

8. τὴν τε Φωκαίδα) Si *Cl. Io. Alb. Fabricius* *Bibl. Gr. lib.* II. 2. scripserit, Φωκαῖς *Herodoto* v. 16., sive legendum Φωκαῖς ex *Ovidio* IV. ex *Ponto*, (quam illi coniecturam *Eminentiss. Cardinalis Quirini* criminatio *Primord. Corcyr.* c. 3. inplūat) coniectando aberravit. Ego coniectioem istam adhuc quaero. De *Phaeacide Tutici* praeculare *N. Hainsius* in lib. IV. *Ep. ex Ponto* xvi, 27.

CAP. XVII. 1. ἄνδρες Χίοι ἱμπεροί) Erunt fortasse, quibus ἱμπεροί auaridebunt. Sed enim *Iungermanum* adi ad *Polluc.* VII. 7. commentantem. Sequens *Barrocciani* ὠφέλημα κάρτα πολλόν, *Barnesius* ὠφέλημα καὶ κάρτα etc. *Reinoldius* ὠφέλημα κάρτα πολλόν καὶ ἱπαστον ordinant atque augment. Equidem posteriori, modo accessione locus indigeret, calculum adponerem.

10. ἐπὶ ξύλου) Melius ἐπὶ ξύλων, uti c. 6. καταπεδωνκὼς ἐπὶ σίτῳ. Vise *Cl. Valckenarii* scripta ad *Polymn.* c. 193.

CAP. XVIII. 2. τὴν αὐλὴν ἐπὶ τῷ πλοίῳ ἰσχυέσθω) *Herodoti* Musae dictionem aversantur. Praestabilius tamen est praec olim recepta. *Maximus Philosophus* περὶ *Καταρχῶν* va. 343. Ἡ καὶ ἐν τιμῇ κρυφίῳ ποιούμενος αὐλὴν.

CAP. XIX. 2. Οὐδὲν ἦν ἀπέστολον) Aliis πλοῖον adiungere mos est. Confer *Clar. Ruhnkenum* ad *Timaei Lexic.* p. 31. [p. 43. ed. sec.]

8. πτωχάειν αἰθύνει) *Pavidi* mergi sunt, πτωχάεις, non utique πτωχάεις sive mendici. Consimilis in scriptione, sicuti *Küsterus* animadvertit, variatio in *Sophoclis Philoct.* vs. 1121. *WESS.* — Vide *Scholia Graeca* ad l. c. qui est vs. 1093. ed. *Bruck.* Fortasse vero utraque notione perinde et πτωχάς et πτωχῆς dicebatur: ab eodem fonte certe utrumque ducitur vocabulum. At πλωδεῖν, natabilibus, apud Nostrum corrigendum censuit *Ernesti*, probante *Bruckio*, qui simillimam medelam *Sophocli* adhibere non dubitavit. S.

10. μὲτ' ἔπικ) Ineptum nullique rei μέτρος. *Bellé Pavius*, *Barnesius*, *Reinoldius*que disiunxerunt, μὲτ' ἔπικ, μέτρα vicem verbi μέτρος, fungente. *Küsterus* institutus ad *Sui-*

dam labor nimius est et exorbitat. WESS. — Equidem; *μίτ' ὅτις* utique probans, voculam *μίτ'* ex *μετὰ* decurtatam, et pro *μετὰ ταῦτα* vel *μετόπισθεν* (quod ex glossa Suidas habet) accipiendam censeam. S.

15. Ὑμᾶς, ὃ ξῖνος) Pedestri sermone ne *Homerus* loqueretur. fingere *Barnesio* libuit:

Ὑμᾶς, ὃ ξῖνοι, ἀνεμὸς λάβειν ἀντίος ἰλθῶν·

ἀλλ' ἰμὶ νῦν διέσσει, καὶ ὁ πλόος ἴσσιται ὑμῖν.

Quos ego versus illi redono. Vitae Auctori non illa fuit sapientia.

CAP. XX. 5 seq. ὃν δὲ μετεξίτεροι στρόβιλον) Prodit recentiorem aetatem Scriptor Ionica aemulatus. Prisci Graecorum *pinii fructum* sive *nucem* constanter κῶνον, seriores στρόβιλον nuncuparunt. Testis isto in genere gravis *Galenus* Comment. IV. in *Hippocrat.* de *Ration.* Vict. Sect. 53. Ὁ μὲν γὰρ κόκκαλος ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενος, οὐχ οὗτος, ἀλλὰ κῶνος μᾶλλον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ὀνομάζεται, καθάπερ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἱατρῶν σχεδὸν ἀπάντων στρόβιλος. Et lib. II. de *Aliment.* Facult. c. 17. καλεῖσιν οἱ νῦν Ἕλληες οὐ κῶνους, ἀλλὰ στρόβιλους αὐτούς. Quae quidem *Galenus* illustris *Ex. Spanhemius* Diss. VI. de *Us. et Praest. Numism.* pag. 309. significans, verissime adiunxit, ut vel inde, etsi non alia id arguerent, longe recentiorem, quam vulgo etiam creditur, existitisse liqueat Vitae illius (*Homeri*) Scriptorem etc. WESS. — Conf. *Athenaeum* lib. II. cap. 49. S.

12. τὰ δὲ Κεβρήνια) Legenda *Holstenii* observatio in *Steph. Byz.* Κεβρήνια. Quid fiet autem *Idaeis Dactylis*, ferri repertoriis, si conditis demum *Cebreniis* ferrum ex *Idā monte* erui coeptum fuerit? Puto ex *Ephoro*, quem de hac *Cumanorum* colonia scripsisse *Harpocratio* testatur, haec propagata.

CAP. XXI. 4. ἐπιδραμὴν ὀτραλῶς) *Pavius*, quo nitidior sermo procederet, ἐπιδραμῶν ὀτραλῶς. Quem in modum si plura huius ἐξηγήτως, male apta, concinnanda forent, quis finis? Ὀτραλῶς *Homeri* sibi Scriptor habeat, *Herodotus* usurpare noluit.

CAP. XXII. 4. Γλαῦκε σίτων, ἱππῶν τὸ ἶπος) Maluit ob Codicem Lipsiensem *Cl. Berglerus* ἱππῶν τοι ἶπος τὶ ἐν φρεσὶ θήσω. Aliis alia placuerunt. Praeferrem ex *Suidā*, praeclare a *Küstero* adiuto, Γλαῦκε, βοτῶν ἰσίοπτα, ἶπος τὸδ

ἐν ᾧ φησὶ θῆναι. [Recepit hoc Ern.] Erat enim *Glaucus* caprarum custos. *Barnesius* non dissentit.

CAP. XXIII. 6. πλοσίον τοῦ χωρίου τούτου) *Pavus* πλοσίον τοῦ Χίου τοῦτο, quod *Bolissus* haud procul Chio; me invito et minime laudante. Χωρίον praedium est; ubi *Glaucus* pecudum custodiae invigilabat.

11. καὶ τοὺς ἀναπήρους δεχομένους) *Coecos*, qualis *Homerus*. Atqui veteribus ἀνάπηρος plerumque ὁ πᾶν τὸ σῶμα πικνωμένος in *Pollucis* II. 61. Multa *Io. Iac. Wetstenius* de voce ad *S. Lucae* Euang. c. xiv, 13.

CAP. XXIV. 7 seq. παῖδες ἐν ἡλικίᾳ) *Pueri* admodum et plane *impuberes*; quos prisca Graecia τοὺς τῆς ἡλικίας ἐντὸς γεγονότας dictitabat: namque οἱ ἐν ἡλικίᾳ adulti sunt atque in aetate στρατιωσίμῳ, de iusta *Taylorii* doctrina ad *Lysiae* ἐπιτάφ. p. 55.

[10. καὶ Ἐπικυλίδας) Duorum poematum titulos, καὶ Ἐραρωμαχίην, καὶ Ἐπταπακτικίην, quos h. l. ante καὶ Ἐπικυλ. insertos habet noster optimus *Codex Parisiensis*, eosdem in suo exemplo huius libelli repererat *Suidas*, quem vide in voc. Ὀμηρος, T. II. pag. 686. ed. Küst. ubi quidem alterius titulum Ἐπταπακτίων dant hodie *Suidae* libri: quo de poematio consulendi *Fabric.* et *Harles.* in *Bibl. Graec.* lib. II. c. 2. §. xxiv. n°. 10. et 11. S.]

11. ἵσταῦθα ἱπποῖσι παρὰ τῷ Χίῳ) *Paria* his *Ephorus* apud *Ethnicographum* in *Bolissός*. Non nunc attingo τὰ Παλγία, quae dicuntur, *Homeri*. Abunde sollers *Cl. Io. Alb. Fabricii* (*Bibl. Gr.* II. 2.) diligentia cupidis satisfaciet. At enim socors *Scriptoris* negligentia ac taciturnitas est tangenda. Dubitabat *Herodotus*, essent-ne Ἐπίγονοι *Homeri* ποῖται? Ἔστι δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνοις, εἰ δὴ τῷ ἰόντι γι' Ὀμηρος ταῦτα τὰ ἱππία ἱπποῖσι: lib. IV. 32. Homo noster, si vir et bonae fuisset fidei, dubitationem istam amputare litemque dirimere in Ἐξηγήσει rerum et poematum *Homeri*, occasione praesertim oblata ultro, debuerat.

CAP. XXVI. 14. Φημί, ὅς δ' ἢ πολλόν) Prae vulgato hoc arrisit. Unde versum autem Vitae auctor mutatus fuerit, non dixero. Magis *Ios. Barnesium* demiror, *Homero* *Odyss.* A'. 154. inculcantem, tanquam genuinum, sed reapse nexum conturbantem. Cur porro καὶ πάλιν, cum versus iste praescriptis artissime adhaereat?

CAP. XXVII. 3. καὶ οἰκίαν δὲ ἐν τῇ Χίῳ) Videntur absolute posita. Quis vero proxima [CAP. XXVIII. *lin.* 3. et 14.] laudibus feret, ἐμποῖς ἐς τὴν πίνειν, ἐς μὲν Ἰλιάδου, τὴν μεγάλην, tum ἐν Νέων καταλόγῳ? Constat ne lectores ignoraturos, Νέων καταλόγον partem Iliados absolvere? Prudentius et simplicius post pauca, Σαλαμίνιους ἐν Νέων καταλόγῳ ἔταξεν. Herodotus semel duntaxat, neque absque disputatione ad eum modum, ἐπιμνήσται δὲ αὐτοῦ ἐν Διομήδεος ἀρετῇ: lib. II. 116., ubi Cl. Valckenarius.

CAP. XXVIII. 11. τῶν αὐτῶν ἡγεμόνευ' υἱός) Reimoldius ἡγεμόνιον Barocciani et priscorum editorum excellentius decernit. Receptum servo, quod et in Poëta.

17. εἴησι δ' ἄγων) Solonis commento, ut Salaminem civibus suis in nobili lite cum Megarensibus super insulae possessione vindicaret, versum παρμυβλημένον haud pauci prodiderunt, neque adeo Homereum esse. Rem declarant Clarkii notae ad *Iliad.* β'. 557. et L. Küsteri *Histor. Crit.* Homeri p. 104.

21. καὶ τύρυχόρους ἐς Ἀθήνας) Haud reminiscor, quae ex *Ἰδύσσῃ* ista fluxerint. Nostra aliter, nihil varietatis *Eustathio* adferente, *Odys.* η'. 81. In vicinis, Creophyli Samii, quem Homeri amicum et hospitem *Callimachi* epigramma celebrat, exspectasses mentionem. Videndus *Strabo* est lib. XIV. p. 946. A. [p. 638. D. ed. Cas.] WESS. — Quod in *Var. Lect.* ait *Wesselingius*, ἐς δεξασε *Heresbachio*; usus ille erat (ut ex eiusdem Praefat. ad *Herodot.* intellexi) editione Latina *Herodoti*, quae anno 1537. prodiiit. Est vero mihi ad manus editio Paris. 1528, in qua legitur hoc loco *ἐς*, ut in ed. *Flor.* et in aliis omnibus edd. et mssis. Nempe in utraque istarum editionum, latine conversis versibus adiecti sunt graeci.

[CAP. XXX.] 1. Κουρτοῖος) *Κουρτοῖος* Apollinem interpretatus est *Ernesti*. Rectius, puto, *Deae*, non Dei cognomen h. l. intelligitur. Nota est *Κουρτοῖος* *Ἰῶ*, *Alma Tollus*: estque et *Cereris* et *Dianae* cognomen. *Spanhemius* (in *Notis* ad *Callim.* H. in *Delum* vs. 2.) *Venerem* hoc nomine in versiculis, qui mox adponuntur, invocari censuit: cui *Clarkius* suffragatus est. *Lachertius* cum *Alcei* *Poëta* eandem deam intelligit, quam *Lucinam* Romani adpellarunt. S.]

η. ἐς θυμόν τι ἔβαλε τὸ ἥδην) Non improbo. *Herodotus* ἐς θυμόν ἔβαλετο mavult lib. VII. 51. VIII. 68. etc.

11. ὣν ὥρη μὲν ἀπάμβλυνται) Ita verius, nisi ἀπὸ μὲν λυνταὶ praeponatur. Pristinum syllabae penultima modulū recusat. *Suidae* vero et *Eustathii* ὡν οὐρα, quorum caudae saltares, ἀπὸ γραφίαν sistunt; sicuti ὡν ἰσχύς, uti *Athenaei* *Codices*, glossam. Fuisse olim, qui *Sophoclis*, admodum senis, epigramma perhiberent, esse tamen ἐκ τῶν εἰς Ὀμηρὸν ἀναφερομένων, ex eodem *Athenaeo* discimus.

CAP. XXXI. 6. ἴπποι δ' ἐν πιδίῳ) Minime absurdum in Certam. *Homeri* et *Hesiodi*, ἴπποι δ' αὖ πιδίῳ κόσμος. Statim οἶκον αἰεῖ ex schedis adscivi. Par *Barnesii* institutum.

[9. Post illum versum,

Αἰδομένου δὲ πυρὸς γαρμώτερος οἶκος ἰδύσθαι:

Barnesius ex Certam. *Hom.* et *Hesiod.* hunc adiciendum potavit,

ἡματι χειμῆρι, ὅπότεν νύχθι Κρονίων.

At apud fabulatorem nostrum nunc non de hyeme agitur, sed de epulo; nec frigebat *Homerus*, sed esuriebat. Itaque domum laudat, in qua est mensa bene instructa, lautaeque celebrat epulas; et hunc dixit ignem in domo accensum. Est enim τὸ πῦρ, εὐχρίας σημεῖον: unde tenues parcaeque epulae, ἄκαπτοι dicebantur *Θυλαί*: et parasitus *Diphili* comici (apud *Athenaeum* VI. p. 236. c.) epularum, quas captat, lautitiam ex fumo metitur quem e camino copiose surgentem conspiciat. Conf. quae et a *Casaubono* et a nobis ad eiusdem *Athenaei* lib. I. p. 8. e. adnotata sunt. S.]

CAP. XXXII. 3. ἀπολυοὺς λατῶν) Tantum-ne in caninominutae fictiles ollae? Non arbitror, neque ut patet, sequens carmen patitur. An ergo ex *Poltae* illa inprecatione, Πάρρ' ἔντροσ' αὐτῆς κερὰ μῆλα λατῶα ποιῶνται Fieri potuit. Carminis titulus infra *Κάμινος* est; in *Polluce*, qui interti auctoris sed *Hesiodo* contributum monuit, *Καμῆας*. Docte isthic *Hemsterhusius*.

10. αὖ δὲ μελασθίει) Interpres *Suidae* μαρμαρίν sequitur, non bene. Μαρμαρίνθαι vasis fictilibus, in fornace excoquendis, vix convenit. Μελασθίει, nigrescant, ferri poterit; quanquam commodius ex *Polluce* κερὰσθίειν, absolvantur probe. [κεραστήειν coniecit *Ruhn.* suffragante *Ern.*] In sequentibus variae doctorum fluctuationes. *Portus* μελ-

ὄγγω ad Suidam, quorsum Latina vergunt: Barnesius, levi sed audace mutatione, καλ' εὖρω. In vulgato acquiescunt, in versione discordes, omnia sacra admodum vasa, Reinoldius; omnia eximia vasa, Pavius. Equidem πάντα κἀναστρα Pollucis unice laudo. Κἀναστρα, quae docta Hemsterhusii ad Pollucem observatio, et ex vimine plectebantur, et vasa erant fictilia, forte ad canistrorum formam. Nihil certe his aptius. WESS. — κἀναστρα recepit Ern. S.

13. ἡμῖν δὲ δὴ ὥς σφί τοῖσιν) Suidae ὥς σφιν αἰῶσαι Barnesio, tanquam modestum summi Poëtae votum, arrisit. In edito intelligi cum Reinoldio τῇ, vel ἴσω, vel δὲς, aut istiusmodi aliud, poterit.

16. Σύντριβ' ὁμῶς etc.) Fornacis turbatores turbas etiamnum cient. Posset Suidae σύντριβι Σμάραγον, sine causa in σύντριβιν a Barnesio [in Append. ad Odys. p. 94.] conversum, placere; ni ὁμῶς, cui constans in schedis sedes, officeret. Pavii acumen Σύντριβ' ὁμῶς, ficto, uti Σμαράγον et Ἀσβέρον, titulo, ex Σύντριβ' procudit, obtritutum videlicet vasa fictilia; adprime, me quidem arbitro, eleganter. [Eodem modo interpretatus est Ern.] Idem, sicuti his paene absolutis animadverto, in mente Peregrini Allii fuit, primi omnium Ἐξηγήσεως huius interpretis; neque dissentit Clar. Alexander Politus, cuius nitida Libelli versio Eustathii in Homer. Commentario T. II. praefixa cernitur. Ἀσβέρον Barnesius (quandoquidem inter Centauros, ab Hercule caesos, Asbolus) Ἀσβολον audacter, ut lenissime dicam, fingit. Ex σβίω, σβίω, non inconmode Ἀσβέρος gignitur. Suidae Σαβάκτων repudiant scripti Codices, ἡδὲ γ' Ἀβακτων repraesentantes: id vero cognomentum ex βάκω, ad figulorum ex fornacis incendio stuporem, cum verbum proloqui nullum possent, indicandum, Reinoldius derivavit. In re valde obscura detestabilem infelicitate malle. Hesychius, Ἀβακτων καὶ Ἀβυκτων, τὸ μὴ μακαριστόν. Cyrilli Glossae mss. Ἀβακτων, τὸ μὴ μακαριστόν. Iunge Adnotationes Hesychianas Clarissimi et amicissimi Io. Alberti; cuius, dum haec scribo, mortem tristis accipio, ac vehementer, uti par est, doleo, lugebuntque boni omnes, iacturae ingentis memores, quam litterae et solidior et sine fūco Theologia faciunt.

19. Πέφθε πύρ' αἰθουσάν) Perplacet Barnesii emendatio.

Portus [in *Lex. Ion. voc. Πῦρ.*] aequè eleganter, *πῆθε πυρ' αἰθουσαν*, ure igne atrium, laudante *Alex. Polito*. Fuit et in correctione docti viri *Πῦρ πυρ' αἰθουσαν*, facili ex *πῆθε* metamorphosi. At ubi *πῆθε* de igne? *WESS.*— Quod, pro olim vulgato *Πῦρ*, ex *Suida Σιδαι* citatur, id operarum errore accidit, ex edit. *Aemil. Porti* in *Küsterianam* propagato. *Σιδαι* habet *Suidae* editio princeps *Mediolanensis*, neque aliter ed. *Frobeniana* quae ex *Aldina* expressa est. *S.*

28. *τύπτειν τάδε ἔργα*) Ad *Suidam πῖτρον* *L. Küsterus*, mala caussa. Advocantur ad vasorum perniciem *Centauri*; neque incongruens *τύπτει δὲ κάμινον*, nempe *Chiron* ipse. Habet tamen *πῖτροι δὲ κάμινος* suos sibi patronos, neque malos. [Hanc lectionem cum *H. Steph.* exhibens *Iungermanus*, nihil quidem varietatis e *ms. Palat.* adnotavit: sed nimirum ad totum hoc poemation lectiones illius codicis adnolare ille neglexit.] Consequentia, *περὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον φλαχθῆν*, *Poëtae* diris respondent. Voluit τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον *περιφλαχθῆν*. *Barnesius* imprudenter *περὶ τούτου πᾶν*.

CAP. XXXIII. 7. δὲ μάλα μὲν δύναται) Accusantur *ταυτολεξίας*; propter vicina *ἀνδρὸς μάλα δυναμίτου* a *Küstero* ad *Suidam*. Absolvunt alii; et facile queunt excusari. *Suidae* αὐτῇ alia venit aut ex *ἐκδόσει* aut correctione; neque, in αὐχῇ uti abiret, opus erat.

11. *κυρβαῖη δ' αἰὶ*) *Suidas Κυρβαῖη*. Neutrum obvium aut in aperto. Succurrebat *Barnesii* explicatio, *ὅτι Κύρβων δίκην ἢ τετραγώνος* maza ista, sed arcessita et arbitraria. Placuit *Cl. Polito* aut *Κυρβαῖη*, a *Cyrba*, urbe *Pamphyliæ* apud *Stephanum*, ob mazarum istius loci præstantiam, qua de nemo: aut *ἐκταῖη*, ut grandis sit maza, sex choenicum, opinione fallace admodum. Ingeniosior *Clar. de Pauw* ex *Suidae* vestigiis, *Πῦρ κατὰ δ' αἰὶ, κατὰ δόρυ ἔργη μάζα*, *Semper* luculentus sit focus, atque ad coenam maza veniat. Quae quidem, si non vera, vulgatum longissime exsuperat elegantiam. Poterit et *ἔργα*, scriptis volentibus, mavere, ut *σπονδευίζων* sit versus. *WESS.* — Consuluisse iuvabit quæ ad istum versum *Ernestius* (p. 123.) adnotavit. Apud *Suidam* post eundem legitur versus huiusmodi:

πῦρ μὲν χρυσάινον ἐν ἁπιδά σσημαόισαν. S.

12. *κατὰ δὲ φεῖ δα*) *κατὰ δὲ φεῖ δα* auctoritate *Hesychii*

(Δάφναι, θρόνος γυναικίος) *Barnesius*; favente quodammodo, ubi corrigatur, *Suida*. Nimum sane δάφνων ἐπιβήσεται *Kilsteri* abit, etsi belle idem de Graecorum prisca consuetudine ex Grammatici Ζεύγος ἡμιονκόν.

14. ἐπ' ἡλεκτροῦ βιβανία) Interpretis, *Haec premat electrum pedibus*, velut inconcinna, vir egregius *Io. Matth. Gesnerus* Comment. Societ. Reg. Gotting. T. III. p. 85. repudiavit: *sedentem enim in sella matronam et telam detextentem* describi, idque βαίνειν saepiuscule dici; verissime, adfirmantque proxime iuncta.

18. Εἰ μὲν τι δώσεις) *Sudores Pavii, Barnesii*, aliorumque, ut Heroico pede versus progredierentur, quid memorem? Iambi puri sunt, atque a praecedentibus, uti factum cernis, *Valckenario* primo omnium monstratore ad *Herodoti* VIII. 62. p. 646., seiungendi. [Apud *Athen.* VIII. p. 360. c. in cantilena hirundinaria habes, Εἰ μὲν τι δώσεις· τί δὲ μὴ, οὐκ ἴσσομις.] Quae mox ὅτε ἀγρίουεν ἐν τῇ ἰοργῇ, ex bonis Graecis mala Latina *Heresbachius* fecerat; emendavit [Gronov.] novissimus editor. Lege Ampl. Gieb. Caperi Observ. III. 4.

CAP. XXXIV. 5. ἀρξάσθαι μαλακῶς ἔχειν) Plura *Herodoteo* sermoni pugnancia, ac male concinnata, ne nimum Criticus Grammaticusque censeret, illibata transmissi. Enimvero ubi μαλακῶς ἔχειν de graviter aegrotante? et μαλακὴ morbus lethalis? In mollibus, effeminatis, et animi mollitiae talia apud seculum prius: recentiores aliter, etiam in gravi aegrotatione, sed parce. Nusquam *Herodotus*. Confer *Eustath.* in *Homer.* p. 1592, 22. *WESS.* — *Eustathii* locus, quem respexit *Vir doctus*, est pag. 1594. ed. Rom. ad Od. f. p. 305, 29 seq. ed. Bas. S.

CAP. XXXVI. 4. ἐπ' ἀκτῆς ἱράφῃ) Gemina his *Strabo*, quamquam ex rumore, lib. X. p. 741. B. [p. 484. c. ed. Cas.] Denuo manum iniicit ac moratur ἐν διαλογῇ ἐγγύς, [lin. 5 seq.] pro quo *Barnesius*, non molliens, sed sermonem asperans, ἐν διαλλαγῇ, de colloquii usu; et πρὶς πόσις ἐκτετατῶνται, poësis publicata fuit. Magno mercabor, ubi ea *Herodoto* asserentur.

CAP. XXXVII. 4. τῶν νομίμων, τῶν παρὰ τοῖς ἀνδράποισι) Prave labuntur et turbide fluunt. Ne balbutiret Scriptor, τὰ νόμιμα, τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις etc. *Pavius*; qualia iure exspectasses. *Reinoldius* autem: *ellipsis est vel prae-*

positionis in, vel nominis τινός. Iam quoniam suspicio libera est cuius, suspicor iterum, ex Ephoro, qui Homerum Aeolensibus suis magno conatu vindicavit, testificante praeter alios Plutarcho, haec adscita videri.

13. Ἐν ταῖς ὑπὲρ ὀτρύνος) Veritati conveniunt. Valida ne vero sint, ad Poëtam Smyrnaeis et Aeolensibus asserendum, res est diversior. Leo Allatius, Chii suae studiosissimus, callide infitiatur, rationibus in speciem non insulsis depugnans, Dissert. de Patr. Homeri c. 7.

CAP. XXXVIII. 8. καὶ Φρικῶντις) Herodoto, sicuti oportebat, Φρικῶντις lib. I. 149. Eadem et vicina Larissa Straboni Φρικῶντις, lib. XIII. pag. 922. 2. [pag. 621 extr. et seq. ed. Casaub.] Ex Tzetze quidem in Hesiodum pag. 143. ed. Heins. L. Holstenius ad Steph. Byz. advocavit Κῶμην, τὴν νῦν Φρικῶντιδα καλουμένην, verissimeque Φρικῶντιδα rescripsit. Tzetzes ipse Commentarii principio, καλεῖται δὲ νῦν Φρικῶντις. Idem et hic redire debet, aut Φρικῶντις, quod in Ethnographi Κῶμη.

11. ἴσα ἴσιν ἑκατόνια) Sententiam Herodoti de tempore, quo fuerit Homerus lib. II. 53., haec arietant validissime. Pugnam sedare illustr. Scaliger ad Eusebii Chron. Ann. maxiviii. pag. 102. scribendo ἴσα ἴσιν τετρακόσια ἑκατόν δύο, anni quadringenti viginti duo sunt, adnexus est. Quadrati ita numerorum ratio. Considera vero, quid consequi necesse sit. Homerus primam lucem anno ab Ilii clade cixvii, adspexit; inde ad Xerxis in Graecos expeditionem annj, si stabilis correctio manserit, ccccxii. Itaque rex Persa anno ab eversa Troia dxc. in Graecos movit; movit autem sub initium Olympiadis lxxv. Ergo prima Olympias Ilii ἐλώσει annis ccxvi. posterior est. Atqui urbis eius excidium de Apollodori, Eratosthenis et aliorum calculis in D. Petavii Doct. Temp. IX. 29. annis ferme ccccviii. primam Olympiadem antevertit; neque istud Vir maximus, ad inconmoda emendationis parum attentus, negavit. Durent proinde illi annorum numeri; nec termini, a Scriptore constituti, moveantur. Quam quoque in partem, aliis motus caussis, Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. xi. concessit; verum talia machinatus, unde Herodoto, quod monitum aliàs, illata vis fuit. Quid vero, inquires, Vitae Auctore, si annis sexcentis et viginti

334 ADNOTAT. AD VITAM HOMERI.

duobus auctoritas adsit, fiet? Quid aliud? Quam temporum rationes ab Illo everso ad Xerxis transitum in Graeciam aliter, ac prisci solebant Chronologi, iniisse eum, et ab *Herodoto* in Homeri signanda aetate vehementer discrepare, neque adeo, quod et aliunde adparuit, eundem videri ac Musarum iucundissimarum parentem. Atque haec hactenus. Plura hunc in Scriptorem minatur doctissimus iuvenis *A. Kluitius*.

FINIS ADNOTATIONUM
AD LIBELLUM DE VITA HOMERI.

GLOSSAE HERODOTEAE
SIVE
ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

*Ex Codice Bibliothecae S. Germani
cum PETRI WESSELINGII Anotationibus.*

Cum Herodoti Musae [sic praefatus est WESSELINGIUS] alio sermone ac reliqui Graecorum fabulentur, non illi sollers Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Suidas meminit Τραυμαμάτων εις Ἡρόδοτον Sallustii Sophistae et Heronis Attici Rhetoris, argumenti, uti suspicor, critici et historici. Philemonem Grammaticum in Συμμίκτοις non dissimilem instituisse operam, Porphyrio Quaest. Homer. VIII. haud temere credimus. Apollonii, itidem Grammatici, Ἐξηγήσεις γλωσσῶν Ἡρόδοτου indicavit et exscripsit Etymologus in Κωφός et Σοφιστής. Quae quidem ad nostram si devenissent aetatem, flocci non facerem Ἡρόδοτον Λέξου, ob oculos hic positas; quippe ieiunas, saepissime alienas, et non nunquam insulas et absurdas. Memorantur in indice legati Antonii Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Monachii Λέξου Ἡρόδοτου ἱστορικῶν, quas a nostris diversas dicere non audeo. Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Iungermannus, digestum κατὰ ἐρωτήτων sive litterarum ordinem, cuiusmodi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et monasterii S. Remigii inter manus sunt. At aliud vir egregius Montefalconius ostentavit Biblioth. Coislin. p. 484., descriptum nulla litterarum primorum serie, sed secundum Librorum, in quorum olim marginibus istae glossae, numerum. Ex oris enim Codicum res clamat excerptas esse, et Schedae ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Nactus illud

ipsum sum Cl. Capperonerii humanissima opera ex Biblioth. S. Germani, in quam Coislinianam migrasse notum est; dignumque censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inperite avulsae cernantur, tum quoniam locupletius adparuerit, et Suidae Hesychioque plerumque conveniat: nam uterque, ille praecipue, simile Ἀεῖξιν usurparunt; neque eius usum recusavit Timaeus in suo Platónico, nedum praeter ceteros omnes G. Corinthus, sed saepe turpis socordiae reus. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos operose ad partes vocare. Sectiones librorum, ad quas scholia pertinere videntur, ut quaerendi labor amputaretur, adscripsi.

Haec WESSELINGIUS. Nobis, quoniam et in *Var. Lect.* et in *Adnotationibus* subinde ad *Glossas* hasce *Herodoteas* (quas ille *Adpendici* ad suum *Herodotum* p. 178. et seqq. inseruit) provocatur, easdem hoc loco *Adnotationibus* ad *Scriptorem* Nostrium continuo subiicere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, primum *Iungermanum* hoc *Lexicon*, κατὰ στοιχείον digestum, ex codice *Goldasti* vulgasse: id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. Prolegomenis ad *Herodotum* suum anno MDCVIII. editum *Iungermannus* (sive, ut ipse nomen suum latine scribere consueverat, *Iungermanus*) *Glossas* istas pag. 35. et seq. hoc titulo inscriptas inseruit, ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ. Ex ms. Codice *Melchioris Haiminsfeldii Goldasti*. Quas glossas postquam *Th. Galeus* in *Londinensi* *Herodoti* editione multis aliis ex *Galeno*, *Hesychio* et *Gregorio Corinthio* congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus, quas olim *Iungermanus*, eodemque titulo inscriptas *Gronovius* in suo *Herodoto* pag. 745 seq. repetendas curavit. De eisdem *Glossis* idem *Iungermanus* in Praefatione ad *Herodotum* haec scripsit: „Nos adiecimus *Lexicon*, uti quidem titulus praescribitur, vel potius, ut mihi videtur, *Glossas notabiliorum in Herodoto vocabulorum*. Misit id ad nos „ita transcriptum, quo exemplo edimus, vir nob. et „cl. *Melch. Haiminsfeldius Goldastus*. Quod conjecturae de „quibusdam incidit obiter, ad oram posui.“ Ex quo apparet, persuasum quidem fuisse *Iungermanum*, se primum omnium has glossas publici iuris fecisse. At, verum si

quaeris, sunt caedent ipsae, quas iam anno MDLXIV. *Henr. Stephanus* in Dictionario Medico post *Erotiani* et *Galenii* Expositiones dictionum Hippocratis, p. 105-109. eodem titulo inscriptas, Λεξιὸν τῶν Ἱπποκράτους λέξεων, ediderat; quas porro easdem *Barth. Eustachius* *Erotiani* et *Galenii* Glossariis, anno MDLXVI. a se editis, adiecerat latina versione illustratas. Nec vero potest ovum ovo esse similius, quam sunt Glossae a *Iungermano* editae illis, quas primus *Stephanus* in lucem emiserat: ita quidem, ut eadem prorsus fortuitae hallucinationes in utroque pariter exemplo reperiantur; veluti, ἀνρίξον pro ἀνρίξον, ἀφιδία; pro ἀμφιδία;, (qui quidem error iam olim quoque in *Gregorii* libellum de Dial. ion. §. 123. est propagatus;) ἀποφρη pro ἀποφρη, ἀχαίρειν pro ἀρχαίρειν, similiaque alia; quae quo pacto corrigenda viderentur, perspicere *Iungermanus* in margine suae editionis docuit; cuius notulas *Gronovius* etiam in inferiore sui exempli ora adposuit. Paulo post operam ab *Henr. Stephano* libello huic praestitam, *Barth. Eustachius* easdem glossas, quasi ad Hippocratem spectantes et ab *Herodoto* quodam congestas, *Erotiani* et *Galenii* glossariis Hippocrateis, Venet. MDLXVI. editis, ita adiunxit, ut Graecis vocabulis, omissa interpretatione graeca, latinam adiceret interpretationem: unde dein eandem *Hier. Mercurialis* in Adpendice sui Hippocratis repetiit, hoc titulo insignitas: *Herodoti Dictionarium vocum Hippocratis*.

Haec ante *Iungermanum* gesta sicut notitiam huius viri effugerunt, sic posteriores Hippocratis Editores latuisse videtur opera huic libello ab eodem *Iungermano* praestita, iudiciumque prudentissimum quod ille de hoc Lexico; ut vulgo inscribebatur, tulerat. Nam et in insigni editione Hippocratis Genevensi, quae anno M. DC. LVII. prodixit, libellus hic in Prolegomenis post *Erotiani* et *Galenii* glossaria, quasi et ipse ad Medicae artis patrem spectaret, exhibetur, ex *Henr. Stephani* exemplo repetitus: et in splendida *Charteriana* Hippocratis et *Galenii* editione, Parisiis anno M. DC. LXXIX. in lucem emissa, T. II. p. 140-144. graeca *Henr. Stephani* cum *Eustachii* latinis ita repetita sunt, ut non erubuerit Editor titulum praefigere huiusmodi: Ἱπποκράτους Λεξιὸν τῶν παρ' Ἱπποκράτους λέξεων τινῶν. *Herodotus*
Herodot. T. VI. P. II. Y

Dictionarium quarundam dictionum Hippocratis. Atque in hac Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem collocata sint, sed etiam secundum legitimam illarum literarum seriem quae in quoque vocabulo primam literam sequuntur; hoc modo: "Αβιος, ἄβρος; ἀγλαατεον, αἰγίς, etc. Cacterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosae voces, quas Stephani exhibebat exemplum, ἀφιδίας, ἀποφρήν, ἀχαιρισίν etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta verae scripturae ab Iungermano commendatae. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiae anno m. dcc. lxxx. *Franzius* Erotiani et Galeni Glossariis rursus easdem hasce Glossas, quasi *Herodoti cuiusdam Dictionarium vocum Hippocratis*, ita adiunxit, ut non modo Iungermani, sed et Wesselingii operam illis praestitam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulis, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in Prolegomenis ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum adnotationes subiecit; reliqua vero, et in his eadem ipsa quae foede corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit, ne ullà quidem notulà adiectà.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductae sint omnes, quas adhuc commemoravi, *Editiones* harum *Glossarum secundum literarum seriem digestarum*; operae pretium facturus videtur si quis illas cum alio vetere exemplo, quod emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro *Codici F.* adiectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, nonnisi minuta pars superest, folio verso, quo finis nonae Musae continetur, inscripta; et haec ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum eiusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quae supersunt, haec cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secundum Musarum seriem a *Wesselingio* editis contuli: et, quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus nec adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, Ἀνία· χεῖρες: quia ibi lacerum folium, non comparet. Proxima est Ἀνδρῶν· μέγας οἶκος ἀνδρῶν: quae abest H. Stephano, habet

autem eandem *Wess.* ex lib. I. 34. omisſa tamen voce ἀνδρῶν. In gl. Ἀναξυρίδας ex I. 71. desunt (ut apud *Stephanum*) verba ἢ τὰ τῶν βασιλῶν λεγόμενα, quae habet *Wess.* Succedit Ἀὐλός· εἶδος ἀκολάστον σχήματος: quae glossa, ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerpta, spectare mihi videbatur ad lascivam Hippoclidæ salutationem, *Herod.* VI. 129. ubi etiam pro vulgato σχημάτων *lin.* 14. codex *Arch.* ex simili scholio ὄρχηματα σχημάτων legit. Merito vero ignorat absurdam glossam *Codex Sangerman.* recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet, ἑκαμίλειαν χορὴν ὄρχησιν. Sed vide deinde *Wesselingii* notata ad voc. Πικρίς, ex lib. I. cap. 17. In gl. Ἀτήρωσιν ex I. 86. habet cod. F. ἀτίρωσιν, pro ἀντίρωσιν: utrum vero ἰδιῶξην habuerit cum *Steph.* an ἀντιῶξην cum *Wess.* in lacera folii parte haud adparet. Ἀντίξωον recte scribit F. non Ἀντίξωον, ut *Steph.* Ἀρδὶς Φαρίττας scribit F. ut *Wess.* ex I. 215. non Φαρίττα, ut *Steph.* Ignorat autem verba καὶ τὸ βίλος, quae adiecit *Steph.* Post Ἀρδὶς habet codex noster Αἰμαστίδ· τὸ ἐκ χαλίκων φλοδοκούμενον ἀπὸ πολλῶν τυχίων, ut *Wess.* ex I. 180. quam glossam ignorat *Steph.* Ἀμφιδίας utrum recte scriptum fuerit, an mendose Ἀφιδίας, in lacero folio non adparet. Sed recte Ἀπεφορήν habet F. sicut *Wess.* ex II. 109. non Ἀποφερήν, ut *Steph.* Ἀπηλκίστρια scribit F. pro Ἀπηλκίστριον, ex III. 14. Ἀνδρόσφγγας scribit F. non Ἀνδρόσφγγα ut *Steph.* et *Wess.* deinde vero habet σύνθετον σῶμα --- γιγνός, ut *Wess.* ex II. 175. non σύνθετον ἄνθρωπος καὶ σφιγξ δημιούργημα, ut *Steph.* Sequitur Ἀτιμωρητί· ὅθεν (ubi ἤγουν habet *Steph.*) καταφρονήτας: quae quo pertineat glossa, aut unde ducta sit, exputare equidem non potui; sed indicavit *Wesselingius* in Adnot. ad glossam Οὐ προϊξοθαί ex libro tertio. Adnotavit adverbium Ἀτιμωρητί *H. Stephanus*, *Thes.* T. III. p. 1577. c. monens certam auctoritatem non habere. Proxima in F. glossa, Αἰγυπτιῶν γυπῶν: deest *Steph.* sed habet eam *Wess.* ex III. 76. et evanuit quidem in nostro codice prius vocabulum Αἰγυπτιῶν, sed posterius γυπῶν perspicue adhuc comparet. Tum Ἀνδρόγυνος· ἀνὰ δρος καὶ ἱερμαφρόδιτος habet F. ut *Wess.* ex IV. 67. Duo verba ἀνὰ δρος καὶ desunt *Steph.* Hanc excipit illa, cuius evanidum quidem primum vocab. (Ἀρδιν) ἀνίνα (sic F. pro ἀνίδα) βλῆναι· ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα, quam ignorat *Steph.* habet autem

Wess. ex IV. 81. In Αἰγίς ex IV. 189. scribitur Φορίου in F. ubi Φορούς *Steph.* et *Wess.* In Ἀγχαρίων desunt codici nostro verba Φυγαδιών et ἐπιτάριον, quae habent *Steph.* et *Wess.* ex V. 72. Ἀφμία Φιλία: F. ut *Steph.* non Ἀφμία Φιλία: ut *Wess.* ex VI. 83. Post Ἀναίρεον. est gl. Ἀναχωρήσαντες ἀναχωρήσαντες: quae deest *Steph.* sed agnoscit *Wess.* ex VI. 116. Hanc excipit Ἀκανθόπληξ: ὁ πλησσομένους: quam eandem *Steph.* habet, sed ignorat cod. *Sangerm.* Vide *Wess.* in fine Glossarum ex nona Musa. Proxime sequitur (Ἄβιος evanuit quidem hoc nomen, sed adsunt reliqua haec:) ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κικημένους, ὥσπερ ἄξυλον τὸ πολύξυλον: ubi *Steph.* sic habet: Ἄβιος ὁ πολύβιος ὡς ἄξυλος, τὸ πολύξυλος. Eam glossam ignorat cod. *Sangerm.* sed mentionem eius fecit *Wess.* in fine glossarum ex libro IX. Tum Βαλανάγγρας κλις: cod. F. sicut *Wess.* ex III. 115. non Βαλανάγγρας κλις: ut *Steph.* Glossae ex lit. Γ. in cod. F. incipiunt a verbo Γνωσιμαχεῖν, ubi τὴν ἑαυτοῦ, non τὴν αὐτοῦ, ut apud *Steph.* et *Wess.* ex III. 25. Sequitur Γαυλεῖ (sic male pro Γαυλός) πλοῖον φοινίκιον, ut *Steph.* pro quo rectius Φοινικιὸν *Wess.* ex III. 136. Et desunt F. verba καὶ Φρίατος ἀντλητήριον, καὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον, quae sunt in ed. *Steph.* quorum loco apud *Wess.* ex VI. 119. est Γαῦλος Φρίατος ἀντλητήριον. Proxime succedit Τογγύρη, ubi δισμωτ. ὑπόγειον F. ut *Wess.* ex III. 145. non ὑπόγειον, ut *Steph.* Mox in gl. Γυμνοπαῖδια perperam abest vox χοροῦς, quam recte exhibet *Steph.* et *Wess.* ex VI. 67. Mox recte Δημοστροῖς scribit F. ut *Wess.* ex VII. 31. ubi perperam Δημοστροί ed. *Steph.* et sequaces. Postrema glossa, in qua desinit noster Codex, ista est: Διφοφορευμένους Φορίοις Φερεμένους.

His praemissis ipsas subiicimus ἩΡΟΔΟΤΕΙΟΤΕ ΛΕΞΕΙΣ, sive *GLOSSAS HERODOTEAS*, secundum *Literarum seriem digestas*, ex *Codice Manuscripto Bibliothecae S. Germani a WESSELINGIO editas*, cum eiusdem *Wesselingii Adnotationibus*.

Ἱστορίας Α'.

Ἀνέλη, χρήση. ^a Lib. I. cap. 13.

Ἐξ ἡθέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 15.

Πηκτίς. ὄργανον, ψαλτήριον, ^b αὐλός. εἶδος ἀκολάστου σχήματος. 17.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. 23.

Σκευή. ὅπλασις καὶ στολή. 24.

Ἐδάλοισιν. ὑποστρώμασι νηὸς, ζυγαῖς, ^c καθέδραις. 24.

Ὅρβιον νόμον Θαμύρα. ^d ὁ καθαρευθικός τρόπος τῆς μελωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ρυθμὸν ὠρισμένον. ἦσαν δὲ ζ'. ὧν εἷς ὁ ὀρβιος. 24.

^a χρήση) χρήσι apud Suidam aberrat. — [χρήση recte H. Steph. dedit, quod et alii tenuere. Nihilominus, quasi χρήσι esset, Usui interpretatus est Eustachius, idque et Mercurialis repetiit et Franzius nullā adiectā observatione. S.]

^b ψαλτήριον, αὐλός etc.) Separatum sibi locum αὐλός et πηκτίς in priore Lexico occupabant. In Cod. S. German. ferme cohaerent. Itaque omnia artissime aptavi, motus auctoritate Scholiastae Aristophanis Thesmophor. vs. 1321., ubi Πηκτίδας, εἶδος ὀργάνου καθαρευθικοῦ, ἢ ἀκολάστου σχήματος. Gemina Suidas in Πηκτίς. — [Conf. quae de

ista glossa, Αὐλός, εἶδος etc. paulo ante notavimus. S.]

^c ζυγαῖς) Haec disiuncta quoque in eodem collocantur. Explicant, quod Suidas et Etymologus indicant, τὰ ἰδῶλια, quo illi modo et praestantiores Herodoti MSS. vocem pingunt. Alibi Suidas, Ζυγοί· παρ' Ἡροδότῃ αἱ καθέδραι.

^d Ὅρβιον νόμον Θαμύρα) Suidas in Voc. Νόμος et Ὅρβιος descripsit, verum de Thamyra nihil. Amplius scholion, unde hae reliquiae in schedis S. German., Thamyryn sive Thamyram, celebrem olim in Thracibus Musicum apud Diodor. lib. III. 66., nomi Ὅρβιου inventorem, non Terpandrum, ut ceteri solent,

Ἀνακῶς. ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς. 24.

Ξένην συνέθηκετο. ἀντὶ τοῦ ὡς ξένιον εἰδωρήσατο.

27.

Ἐπιστροφείως. ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς. 30.

Ἠκούσης. ἐχούσης. 30.

Σπερχθεῖς. ταραχθεῖς, θυμωθεῖς. 32.

Χρήματος. πράγματος. 33.

Ἀφρεῶν. μέγας οἶκος. 34. cc

Ἐπίστιος. ἐπιοικος. 35. et 44.

Ἐξηρτυμένοι. κατισχυασμένοι, ἡτοιμασμένοι. 43.

Ἡμεκτίων. f. δυσφραῶν. 44.

Ἐταιρεῖς. οἱ Ζεῦς παρὰ Κερσόν. 44.

Συνηλίζοντο. συνηλίζοντο. 62.

Μετ' ἑτέροι. ὅνιοι, τινές. 63.

Ἐνωμοτία. 8 τάξις τις παρὰ Ἀττικοῖς. 65.

perhibuisse videtur. Legendus Plutarch. de Music. pag. 1132. B. D. et Pollux IV. 65. ubi septem illi modi.

(e ὡς ξένιον) Sic et Suidas. Olim ξένιον, aut ξένον, ut MS. S. Remigii. Valde exorbitat Corinthus, cum ἀντὶ τοῦ ξένιον εἰδωρήσατο, ξένιον συνέθηκετο Inanum perhibet esse in sermone.

[cc Paulo plenius ms. F. μέγας οἶκος ἀνδρῶν. S.]

f. Ἡμεκτίων) Conpositum περιημεκτίων ibi in Musa. Nec iusta tamen ex scholio suspicio, aliter olim obtinuisse.

Est in glossatorum more simplex deponere, ubi conpositum in ipsa oratione. Tale χορδίων lib. VI. 75. et αἰωρηθῆναι ibid. 116., pluraque alia.

g. Ἐνωμοτία) In schedis S. Germ. Συνωμοτία, unde Suidas Συνωμοσία, τάξις παρὰ Ἀττικαῖς, ubi postrema Herodotum si explanant, sicuti debent, absurda. Et ita tamen tres Lexici codices. Verius Etymologus Ἐνωμοτίς, immo Ἐνωμοτία, τάξις τις στρατιωτικὴ παρὰ Λακεδαιμονίους. Priores ergo, nisi si παρὰ τοῖς Τακτικοῖς

Τριηκάδας. διῖπνα κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν. *ibidem*.

Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν. 67.

Ἐνώσας. διανοηθεῖς. 68.

Ἀναξυρίδας. τὰ βαθέα καὶ βασιλικά ἢ τῶν ὑποδήματων, ἢ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα. 71.

Ἀβρόν. ἢ καλόν, αὐθάδες; σεμνόν, τρυφερόν. *ibidem*.

Ἀναισιμοῦν. δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. 72.

Ἴλη. συστροφῇ, τάξις ὄχλου ἱππικῇ. i 73.

Εὐιστώ. εὐημερία, εὐετηρία. ἢ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄντε τοῦ Σ' γράφει. 85.

cum Clar. Ruhnkenio ad Timaeum p. 77. thalueris, in errore versantur. Mendosus etiam Suidas in proximo Τριηκάδας παρ' Ἡροδότου, διῖπνα, ἢ δῆμονα, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἡμερῶν: nihil enim, ut alia praeteream, isthic apud Herodotum de triginta diebus. Mendosior multo, ne quid asperius excidat, G. Corinthus, λέγοντι δὲ Ἴονες καὶ τοὺς κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν διῖπνα. I nunc et fide istiusmodi λογάταις. —

[Commode Steph. καὶ ἀριθμὸς ἀνδρῶν λ'. S.]

[ἢ καὶ βασιλικά] Eodem Hesychii explicatio tendit in Ἀναξυρίδας. Suidas autem et Etymologus καὶ ἄλλα ὑποδήματα: quae hinc propagata, facile iustaurabuntur. Ἀβα-

τα ὑποδήματα equidem non recordor. Confer Salmasium ad Lampriidii Alex. Sever. c. 40.

[ἢ Ἀβρόν] Recte Ἀβρόν membrx, F. Spiritum non adposuit Stephan. Mox αὐθάδες scribit etiam F. sed αὐθαδες Steph. S.]

i ὄχλου ἱππικῇ) In Suida ὄχλου ἱππικῇ: cui accedo. [H. Steph. τάξις ἱππικῇ, συστροφῇ. S.] Vicina Εὐιστώ, εὐετηρία etc. in MS. S. Germ. non leguntur. Quod nunc praestat, ex codice S. Remig. venit: antea εὐιστή [sic Steph. et al.] εὐημερία εὐετηρία. Diogenianus [Grammaticus aetate Hadriani Imp.] vocabulo operam occasione Antiphontis Ἀιστή inpendisse videtur. Harpocrationem adi illa in voce et

Ἀνέγνωσεν. ἀνέπεισεν, ἀνεδίδαξεν. ii 86.

Ἐπίδοξα. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα. 89.

Κνάφος. ἀκανθα ἔλκουσα ἱμάτια. 92.

Οὔροι. ὀρεθισία. 93.

Πεσσοί. ψῆφοι, ἐν αἷς ἑπαίζον. 94.

Φαρμάκιοι. βαφαῖς. 98.

Ἐλόχισεν. ^k εἰς λόχους κατέταξεν. 103.

Κατὰ τέλεα. τὰ ἀναλώματα καὶ τὰ συνέδρια τῶν
ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. *ibidem*.

Εὐτυκτα, ἑτοιμα, ράδια, εἰργασμένα. ^{kk} 119.

Ἐπιφορήματα. τραγήματα. 133.

Λευκή. [Λεύκη.] πάθος τὶ περὶ ὅλον τὸ σῶμα. 138.

Πρυτανεῖον. θεισμοθέσιον, ^l θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου
θήκη. 146.

Ἐπιπλα. ἡ μὴ ἐγγαία κτῆσις, ^m ἀλλ' ἐπιπόλαιος.
ἐπιπλα καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στρωμάτων. 150. 164.

Favorini Euestō. Proximum ^l θεισμοθέσιον) Eum in mo-
Ἐπίδοξα liber S. Germ. non dum schedae: in Suida [et
novit. apud Steph.] θεισμοθέσιον, ubi

ii ἀνεδίδαξεν) ἰδίδαξεν F. et
Steph. S.]

^k Ἐλόχισεν) Pauci Hero-
doti Codd. et Suidas ἐλόχισι.
Idem κατατίλεια iunctim re-
censet et scholiastae nostri
verbis interpretatur. Agno-
scit et Hesychius in Τέλεα,
cuius καὶ τὸ συντίμκειν τάγμα
ad nostri praescriptum re-
formandum. Explicatur λο-
χίζειν κατὰ τίλεια, cetera ab
Herodoti mente et sententia
longissime deflectunt.

[^{kk} ῥάδια εἰργασμένα) ῥαδίως
εἰργασμένα Steph. S.] ^m ἐγγαία κτῆσις) Vulgo
erat ἡ μὴ βιβλία κτῆσις. Sui-

Ἦθεα. τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 156.

Πρόχυσσι. τὸ ἀποσπείσαι. 160.

Μύδρον. σίδηρον ἀργόν. 165.

Ἐμβολος. χάλκωμα περιτιθέμενον κατὰ πρόραν ταῖς ναυσίν. 166.

Ἐναγίζειν. τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν. mm 167.

Ἡβηδόν. μετὰ ἰσχύος, ἢ μετὰ ἀκολασίας. 172.

Ἀντίξουν. τὸ ἐναντιούμενον. 174.

Ταρσοὶ καλάμων. τρασιά^ο ἐν ᾗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. 179.

Φάρσος. τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριο. 180.

Αἶμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ὠκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τεύχρον, ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσιν. p ibidem.

daē ἔγγιος, quod Küsterus rectissime explicuit, Msto accedit. Bona sunt mobilia. Conmode Isaacus de Agn. Heredit. pag. 88. Κατέλπειν ἐπιπλά, πρόβατα, κριὰς, οἶνον, ὀπώρας. Ultima Scholii ex Goldasti aliisque sunt libris.

[mm Postrema ἢ τὸ διὰ etc. non novit Steph. S.]

n μετὰ ἰσχύος) Suidae in Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ μετ' αἰσχύνης, hinc vitiose traductum. Utrumque nihil ad Herodotum. Meliora dabit Cl. L. Bos Observ. cap. 6. Quod [apud Steph. et sequaces] adhaerebat ἔρχηδόν, in Cod. S. Germ. recte desideratur; alienum

enim. Ὀρχηδόν ἡβηδόν alibi sese offeret.

o τρασιά) Optime sic Ms. S. Remig. Ceteri, Suidas, Corinthus, τρασιά. Mendam et Scholiastae errorem Cl. Salmasius detexit ad Solin. pag. 869. Τρασιά craticium textum erat, super quo ficus et casei siccabantur, ut apud Hesychium in Voc.

p δ νῦν ἐρμακίας καλοῦσι) Voluit ἔρμακας. Hesychius, Ἐρμακας, αἱ ὕφαλοι πέτριαι, ἢ αἶμασιαι: quibus gemina, ut docti viri monuerunt, Critici in Nicandri Ther. vs. 150. — [Totam glossam ignorat Steph. Postrema verba δ νῦν etc. desunt F.]

Λαῦραι. ῥύμαι, ἄμφοδοι. 180.

Ἐλυτρον. σκέπη, q θήκη, δέρμα. 185.

Συμψήσας. συντροφίας. 189.

Καταγωγή. πανδοκείον. 181.

Σχοινοτενές. μακρόν, ὀρθόν. 189. 199.

Ψῆνες. κανωπέα τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γ γνωόμενα. 193.

Ἀλεξομένους. ἀμυνομένους. 211.

Σαγάρης. πελέκεις, τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 215.

Ἄροδς. Φαρέτρας, βέλη. ibidem.

Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. 215.

Ἱστορ. Β'.

Κνυζημάτων. τῶν γοερῶν ἀποφθεγμάτων. II. 2.

Γιωπῆναι. οἱ γῆς πινῶντες καὶ ἀπορούμενοι. 6.

Ἀπίσας. ἱκανώσας. * 7.

Μυχροί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες, t κοιλέ-
τητες, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

q Ἐλυτρον, σκέπη) Absur-
de Suidas: Σκέπη παρ' Ἡροδό-
τῳ θήκη, δέρμα. Praetervidit
τὸ Ἐλυτρον, cui explicando
ista erant admota. Probior
Hesychius in Ἐλυτρον. Confer
Th. Galakerum ad Antonin.
lib. IX. 3. p. 266. — [Vocem
θήκη non habet Steph. S.]

r ἐν τοῖς ὀλύνθοις) Addunt
Δίξιος [ab H. Steph. et aliis]
editae τοῖς ἄρτοις, quae duo
Cod. S. Germ., Suidas et He-
sychius non adiungunt.

s Ἀπίσας, ἱκανώσας) Mira
in prioris scriptura adparet

discordia. Ἀπίσας Cod. S. Re-
mig., ἀπόσας habet Montfasc.,
ἀπόσας in excerptis S. Germ.
et Corinthio. Propositum ve-
nit ex Goldasti Lexico: [Sic
vero et Steph. et membr. R.]
Videtur ad lib. II. 7., sicuti
ibi monitum, referendum
τὰ ἔνδον, λιμένες) In sche-
dis haec disiungebantur ita,
ae si et Μυχρὸν et Ἀρῶντες expo-
nerentur. Iunxi artius, ut
Hesychius et Grammatico-
rum alii nectunt. Iuvandus
Suidas est, cum Μυχροί παρὰ
Ἡροδότῳ, καταδύσεις, τὰ ἔνδον.

Ἐπικιστάτη. μετρία, ὠγνώμων, καλῶς ἔχουσα.

22.

Βυσσός. βυβός. 28.

Χοιράδες. πίτραι λεῖται ἐν θαλάσῃ. 29.

Εὐμαρή. ἀπόπατος. 35.

Πεσσόμενα. ὀπτώμενα. 37.

Βάρις. ναῦς. « ἡ λέξις σημαίνει καὶ τεύχη καὶ πύργον, καὶ μεγίστας οἰκίας, καὶ σφαίρας καὶ αὐλὰς, καὶ στοὰς μεγάλας. 41.

Ὅσιρις. ὁ Διόνυσος λέγεται. 42.

Ἐγχεῖλαι. ἐμπιστῶν, ὃ προσπιλάσαι. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαμπές. 63.

Πρόπολος. νεώκωρος. μετὰ τοῦ Σ' = ὁ δοῦλος. 64.

Μελεδωνοί. φροντισταί. 65.

Ἀμφιδέας. ἀλύσεις. οἱ δὲ ψέλλια. 69.

Κρέξ. ἐρριον δυσκοινιστὸν τοῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαῖζειν. καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

77.

Λίνον. ὠδῆς ὄνομα ἢ λύρας χορδή. 79.

Θύσανοι. κόρυμβοι, κροσσοί. 81.

Ἐσηθήσαντες. ὑλίσαντες. 87.

— [Steph. nil aliud habet, nisi Μύχοι καταδύσεις. S.] nisi Μύχοι καταδύσεις. S.] Germ. ἐγχεῖμαι, quae et in u ἡ λέξις σημαίνει etc.) Haec ex Cod. Passion., in quo καὶ σφύρας. Etymologus in Βάρις edita adprobat. x μετὰ τοῦ Σ etc.) Absunt a Suida et codice scripto, [habet autem Steph.] neque vera perpetuo sunt. Eustathius ad Homer. p. 642, 36. [pag. 502. ed. Bas.] consulendus est.

Κάπτοντες. γ ἀποδεχόμενοι. 93.

Ῥιπίς. z πλέγμα. 96.

Κανούν. χρήσασθαι κανῶ λόγῳ. 100.

Ἀποφορήν. τὴν τελευμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. 109.

Ἦλυσιν. ἔφοδον, πορείαν. 123.

Συρμαίνῃ. a λάχανον σελίνῳ ἰσικὸς, ἢ βρωμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. 125.

Ἐνηθητήρια. ἐνευωχητήρια. 133.

Ποινή. ἀντέκτισις, τίσις. 134.

Βουπόρους. ὀβελούς μεγάλους. aa 135.

Ἀμυρταίου. εἰμαρτοῦ. b 140.

Ὅχανα. ἀσπίδων πόρπακες καὶ οἱ δισμαί. 141.

Τριφάσιοι. τριπλάσιοι καὶ τρίφανοι. 156.

Ἀπειματαΐσιν. ἐματαιολόγησιν, ἐμώφανιν. 162.

γ Κάπτοντες) *Corinthus Al-
dinus κάμπτοντες et liber S.
Remig. Ueberior Hesychii glos-
sa: Κάπτοντες, ἀποδεχόμενοι,
ισθίοντες: cuius praecedens
Κάπτει, καταπίση, fuisse olim
καταπίσι videtur. Hemsterhu-
sui Nostri eadem divinatione ad
Comici Plut. p. 315. Hic au-
tem iterum simplex verbum
vice ἀνακάπτουσι, quomodo
Euterpe.*

z Ῥιπίς) Haud Suidas al-
iter in Ῥιπίς. *Lexicon Gold-
sti, [H. Steph.] Reg. Paris.
et S. Remig. Ῥιπίς. Omnes
prave. Confer G. Arnaldi
Animadv. c. 30.*

a Συρμαίνῃ) Perperam Co-

*rinthus συρτήν, Hesychius Σύρ-
μιον, λάχανόν τι σελίνῳ ἰσικὸς,
antea in Συρμαίαν verum am-
plexus.*

[aa Rectius sic scribetur:
Βουπόρους ὀβελούς μεγάλους. S.]

b εἰμαρτοῦ) Quid conpu-
ne huic cum proprio Ἀμυρ-
ταίου regis nomine? Est-ne
eius veriloquium? An re-
conditum aliquid vetere fuit
in scholio, quale Ἀμυρτὸν,
ἱματίον Κρήτης Hesychii? —
[Forsan nil aliud est Εἰμαρ-
τοῦ, nisi depravatum ipsius
Ἀμυρταίου nomen, in ora ve-
teris alicuius codicis olim
reperitum. S.]

Ἀποτιμότερους. ἀτίμους. 167.

Ἀνδρόσφιγγας. *c* σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὲς καὶ σφιγγὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός. 175.

Ἱστορ. Γ'.

Ἀπληκίστερον. πρεσβύτερον. III. 14.

Ἐπαίσιτος. Φανερός. 15

Εὐλέων. σκαλήκων. 16.

Φρενῆρης. σῶφρων. *d* 25. 30.

Γνωσιμαχεῖν. τὸ γινῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τὴν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. 25.

Οὐ καταπρόξισθαι. προῖκα ποιῆσαι, ἀτιμωρητὶ, *c* οἶον καταφρονήσας. 36.

Παταίκοισι. Θεοὶ οἱ Παταίκοι Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἰδρύμενοι. 37.

Ἐπίλαμπτος. *f* καταφανής. 69.

c Ἀνδρόσφιγγας) Sedabunt fortasse haec fluctus, quos Hesychiana, Ἀνδρόσφῃτες, σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὲς καὶ γυναικὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός, cie-runt: manarunt enim hoc fonte. In MS. S. Germ. γεγονόςτος legebatur. — [De hac glossa paullo ante nonnihil praefatus sum. *S.*]

d σῶφρων) Adstruit his Corinthius, λαμβάνουσι δὲ τοῦτο Ἰωνες ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, ut videlicet παράφρων sit, sicuti praeter Suidam voluit Etymologus. Si οὐ Φρενῆρης, uti in Herodoto, ponatur, probe: alioquin fallent isti Grammatici.

c ἀτιμωρητὶ) Suam sibi et

distinctam sedem in Goldasti Lexico et aliis possidebat vocab. Ἀτιμωρητὶ: continuatur a S. Germ. schedis, quas duces optavi. Consentunt Hesychius et Suidas. — [Uterque in voc. Καταπρόξισται. Stephanus nonnisi haec pauca habet: Οὐ καταπρόξισθαι (rectius καταπρόξισται) Iungerm.) προῖκα ποιῆσαι. *S.*]

f Ἐπίλαμπτος) Ex discordē ἐπίλαμπτος et ἐπίλαπτος in membranis scriptura hoc effinxit. Herodotus atque ad eum adposita excusabunt audaciam. — [Ἐπίλαμπτος habet Steph. *S.*]

Αἰγυπίων. γυπῶν. 76.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν. 8. ἑλκαῖν, ξέειν. ibidem.

Φριμάξασθαι. Φρυάξασθαι, Φυσηῖσθαι. 87.

Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.

Διασφάγες. αἱ διασφάσσει πέτρας. 117.

Γαυλός. πλοῖον Φοινικικόν. 136.

Σκυτάλοις. ῥάβδοις. ibidem.

Γοργύρη. ἡ δεσμοκτήριον ὑπόγειον. 145.

Διπροφορευμένους. Φορεῖοις Φερομένους. 146.

Βαλανάγρας. κλεῖς. 155.

Οὐ καταπρόΐζεται. προΐκτης. ἡ πρό, ἀντὶ τῆς παρὰ.
παρὰ τὸ προΐκνυσθαι. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἵστασθαι,
ὅ ἐστι ἰ δωρεάν τι λαβεῖν. Ἀρχίλοχος. Ἐμεῦ δ'
ἐκεῖνος οὐ καταπρόΐζεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπι-
μερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω φησὶ, ὡς καὶ Ἀρχίλο-
χος. Προτείνω χεῖρα καὶ προϊύσομαι. 156.

g ταράσσειν) Verum est
Iungermanni σπαράσσειν. [Sic
nempe pro ταράσσειν, quod et
Steph. et cod. F. tenet, legen-
dum videri monuerat Iun-
germ. in ora suae editionis.]
Hesychius Ἀμύσσειν, ξέειν, σπα-
ράσσειν. Suidas tamen, cor-
ruptum secutus exemplar,
Ἀμύσσειν, ταράσσειν. Loco pro-
ximi φυσηῖσθαι ille πεφυσηῖσθαι
in voc. Φριμάξασθαι.

h Γοργύρη) Cod. S. Germ.
Γοργύνη. Hinc Suidae Γοργύνη
δεσμοκτήριον ὑπόγειον. Mox ta-

men veriozem scripturam
amans. — [Recte Γοργύρη
membr. F. cum Steph. S.]

i δ ἐστι δωρεάν τι λαβεῖν) In
scripto ὡς ἐστι δωρεάν τι tan-
tum: defectum ex Suida et
Critici ad Comici Equit. vs.
433., qui ambo eadem, ex-
plevi. Rectius hic in Archi-
lochi fragmento Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος.
Adi eruditam Valckenarii ad-
notationem in lib. III. Hero-
doti, c. 36. — [Totam hanc
glossam sive scholion ignorat
Steph. S.]

Ἰατρ. Δ'.

Λάξιν. λήξιν, κ μερισμόν, κλήρον. IV. 21.

Πλαάβας. λέγεται καὶ ἐκ τρυγῶς ἰ πλάσματα.
κυρίως δὲ ἡ τῶν συκῶν ἐπάλληλος θείσις. 23.

Οργίσας. ἢ μαλαῖσας. 64.

Ἀνδρόγυνος. ἀνάνδρος, ἔρμαφρόδιτος. 67.

Ἐνάρις. ἢ ἡ ἐπλῖται. ibidem.

Τέρμων. ο τὸ τρήμα καὶ τὸ ἐνέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σώστρα. σωτήρια, μήνυτρα, λύτρα. P 9.

Σώχουσι. τρέβουσι. 75.

Ἀρδιν. ἀκίδα βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 81.

κ Λάξιν, λήξιν) Suidas, Λάξιν, λήξιν, μερισμόν, Ἡρόδοτος, ex scripto glossarum vitioso exemplo, quale S. Germ. et Reg. Paris. Vulgatum [λήξιν, quod dedit Steph.] bonum esse Clar. Ruhnkenius Epiqt. Crit. II. p. 14. conmonescit. Ceterum in Msto S. Germ. haec et proxima ad Musam tertiam referebantur, non sine lapsu.

ἰ καὶ ἐκ τρυγῶς πλάσματα) L. Klüsterus ad Suidae Πλαάβας coniecit τὰ ἐκ τρυγῶς: cui valde obstant haec scholia, a Suida descripta. [τρυγῶς agnoscit etiam Steph.] Confer Turnebum ad Theophrastum de Odoribus p. 27. et L. Bos Animadvers. c. 44.

ἢ Ὀργίσας) Sicomnes. At ὀργίσας, μαλαῖσας, Hesychius,

Timaeus et Suidas. Editum ex Ὀργίσας nasci potuit.

ἢ Ἐνάρις) Corinthus exscripsit, quod ad Herodotum confert nihil. Scythicam vocem Grammatici ex Graecorum ἰνάρους et ἰναρίζιν frustra accessiverunt.

ο Τέρμων) Plerique τέρμιον. In S. Germ. schedis τέρμεν, ad quatum similitudinem Suidas Τόρμος - - τὸ τρήμα, καὶ τὸ ἐνέμενον εἰς αὐτό. Praescriptum habet Herodotus, et τέρμεν diversiore notione alibi cap. 36. — [Mendosum Τόρμιον habet Iungerm. cum Steph. ubi ille in ora notavit: ἵσως Τόρμιον. IV. 72. S.]

p λύτρα) Membranae S. Germ. μέτρα, absurde: verius aliae [et Steph.] cum Suida. Sequens σώχουσι frustra

Σισύρα. βαρβαρικὸς χιτῶν. 109.

Εὐμάρεια. ἡσυχία καὶ ἀπόπατος. PP 113.

Υβρίζοντες. σκιρτῶντες. 129.

Κομιδή. ἡ ἀνάσσωσις, ἐπιμέλεια. 134.

Ἀμβολάδην. καθ' ὑπερβολήν. 181.

Οἶσπη. q ρυπαρῶν προβάτων ἑρία. 187.

Αἰγίς. ἡν Λίβυες φοροῦσι δοράν. 189.

Ἀνθερίκων. γυν τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων.
εἰσὶ δὲ εὐθραυστοι. 190.

Σχοίνου συμβολαῖς. γ οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχοῖνος
ἡ ψιάθος.

Περιφορητά. ἀκτά. 190.

Στρόφος. * τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὃ ἐστὶν
ἐρεῶν. 60.

Κυματώγη. ὑπαγωγή, αἰγιαλός. 196.

quaeretur: κατασώχοντι Scrip-
tor.

{ pp Pro καὶ ἀπόπατος, quae
commode dedere Wesselingii
codices, est ἐυκολία in ed.
Steph. S. }

q Οἶσπη) Ita cum Suida
codex S. Germ.; in aliis Οἶσ-
πη, οἰσίπη, οἰστίπη. Corinthus
de suo adiunxit, καὶ τὸ δια-
χώρημα τοῦ προβάτου. Adi et
Mesychii Οἶσπητος et Suidam in
Οἶσπηρος. — [Οἶσπη habet
Steph. Dein idem ρυπαρὰ,
melius quam ρυπαρῶν. S.]

γ Σχοίνου συμβολαῖς) Eadem
omnia Suidas et Corinthus. At
frustrantur nos et circum-
scribunt; nihil enim istius-
modi apud Historiae patrem.

Eremitis et Aegypti monachis
congruit, quibus tegetes siue
ψιάθους per otium texere sol-
lemne erat. Vide Du Can-
gium in Lexic. Med. ad τρι-
φιον et Σχαινοπλόκιον. Hoc cre-
do in uberiore scholio, oc-
casione σχοίνου c. 190. fuerat
notatum: manserunt reli-
quiae, Herodoto nihil lucis
adferentes, ut saepissime
aliae parum prosunt. — [In
ed. Steph. nil aliud est, nisi
σχοίνου συμβολαῖς· οἱ ψιαθοπλό-
κοι: ubi ψιαθοπλόκοι corrigenda
monuit Eustachius, et
sic edidit Iungerm. S.]

* Στρόφος) Et hoc alienum.
[nempe ex uberiore quodam
scholio, quod ad IV. 60. 15.

Ἱστορ. Ε'.

Φυλάξαντες. ἐπιτηρήσαντες. V. 12.

Νεοχμῶσαι. νεωστὶ κινῆσαι. ι' 19.

Σπαδίξας. ἐκδείρας. υ' σπάδιξ γὰρ, Φλοιὸς ῥίζης
πρωίνης· οἱ δὲ, Φοῖνικος ῥάβδον. σπάδακες δὲ, καὶ
οἱ κύνες. καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι κιθαριστικόν. 25.

Φερέγγυος. βεβαιωτής. 30.

Παχέων. τῶν πλουσίων. ibidem et 77.

Ἐφεδρον. ἐπίκληρον. υ' 41.

Σταθμός. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὁδοῦ μέτρον. x
κατάλυμα. 52.

spectabat, imperite excerptum. S.] In schedis S. Germ. huic praescribatur vocabulo et sequentibus Ἱστορίας Δ'. [conf. supra. not. k.] quod re postulante inmutavi.

ε' νεωστὶ κινῆσαι) Voluisse primum glossae auctorem εἶναι τι opinor. Suidas vulgatum descripsit: Corinthus νεωστὶ κινῆται τι.

υ' Σπαδίξας. ἐκδείρας, etc.) Nihil horum in S. Germ. [Habet vero Steph.], Egregium scholium Cl. Salmasius illuminavit, Hesychiumque in mendoso Σπὰ eadem voluisse bene docuit ad Solin. p. 291. Σπαδίξ Musicum instrumentum a Polluce IV. 69. non praeteritur.

υ' ἐπίκληρον, Quid voluerit, intenderitque Scholiastes, ex Herodot. T. VI. P. II.

Hesychio adparet: Ἐφεδρος, ταβλιτῆς, τρίτος ἐνδεύων, καὶ ὁ ὑφ' ἡμῶν ἐπίκληρος. Nimirum aleae lusorem, victis succedaneum, aut gladiatorem, secutoremque, qui sorte victis sufficiebatur et cum victoribus comparabatur. Hoc vero quid ad Herodotum? — [Nempe V. 41, 3. Ἐφεδρος βασιλῆος dicitur designatus regni successor. S.]

x ὁδοῦ μέτρον etc.) Venerunt ex Goldasti, [Steph.] et Codd. aliis. [Sed his absunt praecedentia verba, στρατιωτικὴ κατάλυσις.] Suidas et S. Germ. non adiungunt. Auctius etiam vicinum Ἀγγλατίων, διώκειν est: siquidem accessoria Corinthus et S. Germ. reticent. — [Glossam Λήμα ignorat Steph. et sequaces. S.]

Ἐπίστιον. ἔποικον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατίειν. διώκειν, Φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν. 72.

Λῆμα. αἷμα καὶ ἀνδρεία. 72.

Κληρούχους. γεωγούς. 77.

Συναμωρον. κακόσχολον. 92, 7.

Κρησφύγετον. καταφυγή, ὀχύρωμα. 124.

Ἰστορ. στ'.

Ἰθαγενεῖς. οἱ γνήσιοι παῖδες. VI. 53.

Πρόξενoi. οἱ προστάται πόλεων καὶ Φροτισται καὶ ξένους ὑποδεχόμενοι. 57.

Ἀρχαιρεσίη. γ' τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιῆσθαι. 58.

Ψῶσαν. θάλπουσαν. 61.

Ἐκνιζεν. ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πύας. 62.

Οὐχ ἱκευμένως. οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. 65.

Γυμνοπαῖδια. ἐορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ᾗ γυμνοὶ χαρούς ἰστᾶσιν. 67.

Λάσθη. αἰσχύνῃ. 67.

Χορδεύων. 2 τέμνων. 75.

γ' Ἀρχαιρεσίη) Quae subduntur, ἀρχαιρεσίᾳ ζῆν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσίᾳ ζῆν explanant. [quem usum illius verbi Harpocration ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI. 10, 6. in Fragm. apud Athen. lib. V. p. 193. c. S.] Ambitosorum artes, ut egregie ibi L. Küsterus, innuuntur, qui non vera via,

sed donis et fallaciis ad honores contendunt. Suidas, quasi Herodotea haec forent, quasi Herodotea haec forent, digna suo Lexico censuit. [Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adparet, sua talia Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodoteis accepisse.] Sequens Ψῶσαν Herodotus καταψῶσαν scripsit. 2 Χορδεύων) Καταχορδεύων

Καταγινῶν. καταλύων. 75.

Ἀρβία. Φίλια. 83.

Πολέμαρχος. ἄρχων, πρὸς ὃν κατηγγυῶντο τοὺς
ξίνοις. ^a 109.

Ἀφλάστοι. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. 114.

Αἰωρηθέντες. μετεωρισθέντες. 116.

Ἀναιρέμενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 69.

Ἀνακωχύσαντες. ^b ἀναχωρήσαντες. 116.

Γαῦλος. Φρύατος ἀντλητήρ. 119.

Ἐμμέλειαν. χορικὴν ὄρχησιν. 129.

Ζακωρος. νεωκόρος, ἱερεὺς. 134.

Πρίκα. εὐθύς καὶ παραχρῆμα. *ibidem*.

Ἱστορ. Ζ'.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. VII. 36.

Ἐλῶν. ἐλάσας. 33.

Δημιουργοί. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες. 31

Ὅνος. ^c τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπαν
καὶ συστρεφόμενον. 36.

Χυτόν. χῶμα, καὶ ὁ ξηστός λίθος. 37.

Erato. Proximum Καταγινῶν, καταλύων, Suidae haud est ignotum. Ambo verius καταγινῶν explicuissent. Confer Hesychii κατάγειν.

^a Πρὸς ὃν κατηγγυῶντο etc.) Suidas eadem. At illa muneris Polemarchi exilis pars. Meliora in Lysiae Or. adv. Panceleonem, et Harpocratio- nis Πολέμαρχος cum Valesii adnotatis.

^b Ἀνακωχύσαντες) Hesychius ἀναχωρήσαντες, nullo nisi levi in scriptura discrimine: hinc tamen illa ad id Lexicon accessio.

^c Ὅνος: τὸ περὶ etc.) Illis ipsis verbis Suidas et Hesychius, quamquam hic καὶ συστρεφόμενον ὡς κύσμος, sine ullo ad Herodotum emolumento.

Ρηχίης. d. Φραγμός, ἡ δασυὶ τῶν Φραγματίων.
ibidem.

Σαυράτηρ. ζυατὸν, e. δόρυ, ἡ στύραξ, ὃν ἔτι κα-
λεῖσιν οὐρίαχον. 41.

Κυρβασίας. τιάρας. 64.

Ζειρά. f. μήτρα, ταινία, διάδημα, ἱμάτιον, ζώνη,
πορφυρεῖν ἔνδυμα. 69. 75.

Κέραυρος. πᾶς εἶδος. 97.

Ιστία, e. δειπνα. 135.

Ρήχος. Φραγμός. 142.

Ορχήδον. ἡβήδον. 144.

Καλλυπείσθαι. ἐπὶ τοῦ θύειν ἔντομα λέγεται. 134.

167.

Τίμπια. τὰ στενά τῶν ὀρέων, καὶ οἱ σύνδεσμοι τόποι.

173.

(d. Ρηχίης.) Apud Suidam
Ρηχίης, Φραγμός, ἡ δασυὶ τῶν
Φραγματίων. Codices Goldast.
[Steph.] S. Remig. et Reg.
Φραγμός, ἡ δασυὶ τῶν Φρ. Am-
plexus sum: quod in S. Germ.
interpretamentum insulsum
est, ῥήχος, cui sensus mox lo-
tus, illustrans. Ineptit et
Scholiastes Passioni, cui lib.
Hec. 1. Ρηχίης, αὐχλός, ἐπὶ ὀρέω.
(d. ζυατὸν, δόρυ) Membranae
S. Germ. Herod. δόρυ. Ceteri
cum Suida ad editum belle
conspiciunt.

(f. Ζειρά.) Olim ex Gold. El-
pe. Verissimo libet alii; in
eo plerique pravi, quod haec
tres in portiones diuiserint,
ac si Ζειρά, Ζώνη et Ταινία ex-

ponendae forent. Rectis S.
Germ. connectit vocabula,
τῇ Ζειρᾷ duntaxat explican-
tia. Liquida res est ex Ety-
mologo in Ζειρά et Heryohio,
ubi erudite Cl. Io. Alberti.
Suidas tamen Ζώνη, πορφυρεῖν
ἱμάτιον, ἡρόδος, sed decep-
tus. — [Iungerm. cum Steph.
Εἰρά (non Εἰρα) μήτρα, ζώνη
nil amplius: ubi perspecte
Iungerm. monuit, Ζειρά scrip-
tum oportuisse ex Herodoe.
VII. 63. et 76. S.] — (d. Ιστία, δειπνα) Omnes ma-
gno consensu. Herodoti Μασί-
δης, ἔστιν ἡ πόλις, ἡ ἱστία
h. e. δειπνῆς. Boni viri ex
verbo nomen substantivum
produderunt.

Ναυδύχον. ἢ λιμένα ἢ εὐδίαν. 189.

Ἰστορ. Η'.

Ταρσούς. τάρσος κυρίως τῶν ἐρνιδῶν ἢ πτέρωσις, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τῶν κωπῶν ὁμοίος σχηματισμός.

VIII. 12.

Ἐπαμεινώνος. ἀνακινήσας. 24.

Ἰακχάζουσιν. λέγουσι, Φλυαρσύν. 63.

Ἰστορ. Θ'.

Εἰρήν. ἢ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῇ πρώτῃ σφαιρῇ τῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῇ δευτέρῃ προκλιζόμενος, τῇ τρίτῃ μικλιζόμενος, τῇ τετάρτῃ πρόπαις, τῇ πέμπτῃ παις, τῇ ἑκτῇ μελίσση. Ἐμφεβέει δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτάῳ ἰδὲ μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ [τὸ Steph. et Jung.]

h. Ναυδύχον) Hoc adscripserunt ad Herodoti ναυδύχοντες. Suidas invenit ναυδύχος, in quo παρὰ δὲ Ἡρόδοτον λιμὴν ἢ εὐδία fuit et esse debet. Ἰακχάζουσιν) Quod additur φλυαρσύν, est in Gold. [Steph.] Reg. Paris. et S. Remig. Suidas. Φυλαττεῖνσι. Membrana S. Germ. φυλλολογεῖσι. Hinc Hesychianum Ἰακχάζει φυλλολογῆ, καταβολή. Quae omnia, ut Ἰακχάζειν cognoscatur, incertissimum dimittant, sicuti suo loco admodum, lectorem.

ἢ Εἰρήν) Ex libro IX. nihil in S. Germ., ne ipsum quidem, notabile hoc, quod in aliis [et in ed. Steph.] ob-

vium negligere non debui, scholium. Praeposui Ἰστορίας Θ', arbitratus ad lib. IX. 85. adplicandum videri. Infantem autem subrumum ῥωβίδα Spartanorum fuisse dialecto, et secundi anni προκλιζόμενον, an alibi reperiantur, dubito. Si liceret, [et quidni liceat, immo cum plausu accipiat?] προκλιζόμενος et μικλιζόμενος ex Dorico μικρός, h. e. μικρός, mallem; quomodo πρόπαις et παις, quarti quintique anni pueruli. Μελίσση, verius μελίσση erit. Plutarchus Lycurg. pag. 50. d. Εἰρήνης δὲ καλεῖται, τὰς Ἰσας ἡδὲ δευτέρας ἐν παιδὶν γυναικας. Μελλίσσην δὲ τὴν

μελίρην, ὥσπερ πυθμὴν, ἀπύθμην· αὐχὴν, ὑφαύ-
χην.

Ἀκανθοπλήξ, ὁ πλησσομένος. ¹

Ἀβίος. ἢ ὁ πολύβιος. ὡς ἄβυλος, ὁ πολυέβλος.

Ἑρμῖς. ὁ κλινέπους.

παίδων τοὺς πρεσβυτάτους. Quae
his longe meliora sentio. Kü-
steri ad *Suidam* eadem sen-
tentia.

¹ Ἀκανθοπλήξ. πλησσομένος)
His quoque et sequentibus
S. German. codex caret; nec
divino, ubi sedem habue-
rint. *Γράφας* lib. I. 92. de
Scholiastae sententia ἀκανθα,
ἐλαττα ἡμάτια. An in ube-
rioris supplicii eius descri-
ptione insertum ἀκανθοπλήξ
olim? an ad Ulyssem spectat,
subiuncti Sophoclis Ἀκανθοπλήγῃ
celebratum? Ex *Eustathii*
Μστοί, citato a *I. Iac. Wettste-*
nio ad S. Lucæ *Euang.* cap.
xiii, 9., Σεφεκλῆς ἐν Ἀγαθό-
πλῃ, prave: dederat Ἀκανθο-
πλήγῃ: plenius Σεφεκλῆς Ὀδυσ-
σεὺς Ἀκανθοπλήγῃ, semel iterum-
que apud *Hezychium*. Hoc cer-
tum, cetera in coniecturis.
— [Ἀκανθοπλήξ penacule in
membr. F. scribitur. S.]

ἢ ὁ πολύβιος) Haud scio, ad-
scriptum-ne fuerit libro IV.
46., ubi de Scytharum na-
tione et moribus. Ad *Scythas*
enim *Homeri Iliad.* N. 6.
Ἀβίους adplicabant et varie
interpretabantur, uti *Nico-*
laus Damascenus in *Stobæi*

Serm. V. p. 70., cui *Harpe-*
rationem in Ἀβίους iunge. —
[Conf. *Villoisoni Adnot.* ad
Apollonii Lexicon Homeric.
Quae vero *Harperation* ha-
bet: ἈΒΙΟΣ. τὸν ἄβιον Ἀντι-
φῶν ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεντρ-
μῖνου ἵσταται. ὥσπερ Ὀμηρος ἄβυ-
λον ὕλην λέγει τὴν πολυέβλητον: ea-
dem (ut supra vidimus) in
membr. nostra F. verbo-
sus descripta leguntur, nisi
quod ibi omissa est Aucto-
rum mentio. Caeterum quod
apud *Hezychium* scribitur,
Ἀβίος πλούσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν
Ἀλαθίῃ, immerito videtur
Henr. Valesius suspectam vo-
cem πλούσιος habuisse, πλού-
βιος legendum censens. Per-
apte sane vox πλούσιος expri-
mit notionem quam isti ἄβιος
Antiphon subiecerat: nisi for-
tasse utramque vocabulum
adposuerat *Lexicographus*,
πλούβιος, πλούσιος: ut poste-
rius explicaret quo sensu π-
λούβιος diceretur. Denique vi-
dendum, ne *Glossa ista*,
quae inter *Herodoteas* legi-
tur, ducta sit ex uberiori
quodam scholio, quod ad
verba τῶν βίων ἐν ἡμῶν L. 50,
22. olim spectarit.

APPENDIX ADNOTATIONUM

ad Herodoti Musas.

ADNOTATIONES nostrae ad Herodoti Musas iam ad finem erant perductae, typisque descriptae; quum Vir clarissimus FRID. HENR. BOTHE (idem cuius Emendationes nonnullas ad Scriptorem nostrum spectantes, ex Eiusdem ad Terentium Notis, iam in Adnotationum nostrarum cursu commemoravi) misit ad me *Animadversiones ad Herodotum*, Manhemii nuperrime impressas, quae in ipsius *Opusculis Criticis et Poëticis*, hoc ipso anno M. DCCC. XVI. Berolini in publicum emittendis, primum occupant locum. Quo in scripto quum alia multa et erudite et ingeniose observata aut coniectata insunt, tum haud pauca, in quibus mecum sentientem videre gravisus sum doctissimum Virum. Quare, praetermisso quidem hoc posteriore genere, si ex caeterarum numero Animadversionum notabiliores quasdam, in brevius quidem contractas, hic adposuero, et gratiam mihi visus sum initurus a lectoribus nostri Herodoti, neque ingratum facturum erudito Animadversori.

Igitur Herodoti libro I. cap. 38, 7. in loco controverso, ubi equidem veterem lectionem ὥς δὲ δὲ revocavi, Bothius πρὸς δὲ τὸν legit, et dein ἡμολογῶν, hanc in sententiam; His vero (aliis populis barbaris) non magnopere aucti ne ipsi quidem mihi videntur Pelasgi, quamvis gens barbara.

I. 68; 19. Inepte legi videtur Bothio τὸν τε τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον, deletis coniunctionibus oportuisse τὸν τύπον τὸν ἀντίτυπον; adiectivum enim nomen esse ἀντίτυπον, sicut in oraculo c. 67, 17. ubi τύπος ἀντίτυπος.

III, 109, 16. καὶ οὐδαμῶς ἄλλη ἢ κατὰ τοῦτο legendum censet, nusquam alibi quam illic.

Male adfectum locum V. 27. ita sanandum existimat, ut lin. 6. legatur Αἰτίους δὲ τοῦτον ἥδη πάντας εἰς. istaque omnia, usque σφραγισμένας, proxime subiiciantur illis lin. 2. ἐνὰ χρόνον διακρίθηναι.

V. 43, 3. pro *ἐν τῷ Αὐτοῦ χρησμάτων* malit *ἐν παλαιῶν χρησμάτων*.

V. 44, 14 seq. pro *ὧν οὗτοι*, ut iam olim in Notis ad Terent., sic etiam nunc *οἰκότες* corrigit, monetque scripturam codicum Brit. *οὐκ οὗτος*, ex *οἰκότες* esse natam, glossemate illo quidem *τοῦ οἰκότες*.

VI. 35, 2. pro eo quod olim aliis ex codd. edebatur *ἀντὶ τοῦτο* *τὸ καὶ Μιλτιάδης*, commodè *ἰδονάτιος* *τὸ* corrigit.

Eiusdem libri VI. caput 40. inculcandum censet post duo sequentia, et verbum *ἐκλήθης* non *venerat* intelligendum, sed *redierat*.

Ad VI. 60, 5. ait: Nisi gravius subest ulcus, reponendum certe *οὐδὲ κατὰ* etc.

VI. 86, 25. pro *καὶ διότι* --- *τοὺς αὐτοὺς*, legit *καὶ διότι* --- *αὐτοὺς ἀσπύς*.

VII. 32, 5. pro *ἐπὶ γῆς αἴθνης* corrigit *ἐπὶ τῇ αἴθρῃ*, scil. *γῆς* *τὴν καὶ ὕδατος*, quae paulo ante memorantur.

VII. 89 extr. pro *ἰσχυλάδα* legit *ἰσχυλάτῃ*, *ΔΑ* autem censens ex syllaba *ΔΑ* male repetita.

VII. 140, 15. sic legit et distinguit: — *πῆχοντες. Πρὸς κακότητος ἀνάγκης. Πραεῖδι* (atque adeo praedixi vobis) *miseries fatales*.

VII. 141, 15. Eiusdem Emendationem *πιδίους*, pro *πιδίους*, iam ipse in *Var. Lect.* commendavit. Sin. *πιδίους* corrigit *τὸ τοῖς κατὰ ἄντρον* *ἴσῃ*, si tibi forte aliquando *adversus* *ἔσῃ*, i. e. si tibi obvius factus fuerit.

VII. 145, 6. malit *καὶ ἄλλοις ἐνυχεύουσιν*, ut atroxque partes belligerantes indicentur.

Eod. cap. extr. levatam difficultatem censet *ἰσχυλάτῃ* post *Ἑλληνικῶν* interposito, et intelligendo *οὐδὲ κατὰ ἄντρον* *ἴσῃ* *Ἑλληνικῶν*.

VIII. 73, 12. pro *δοῦναι μόντοι τίνας* *ἰσχυρὰ* coniecit *ἐπὶ τοῖς δοῦναι* *καὶ ὧν ἐξ ἑαυτῶν*. *Μεθού*, inquit, si quis retinere cupiat, is interpretabitur, si qui alii, vel *προεσώτατοι*.

VIII. 77, 3. pro *πρήματα*, (inquit) quod alienam, lege *προήματα*.

Cap. 77, 8. coniecit *ἀμα πάντα παύσθαι*.

VIII. 108, 15. Frigida Bothio videtur locutio illa, *καρπὸν δὲ πούχην μὴ ἄγιν*: nec mihi ea satis placuit. Sed, quid lucrum si deletis cum Viro docto tribus verbis *πούχην μὴ*

ἀγῶν, sic distinguamus orationem, ἢ γὰρ -- ὁ Πέρσης, μίτις ἐν τῇ Εὐρώπῃ περὶ αὐτῶν: exputare equidem non potui.

VIII. 129, 12. verba καὶ τῆς πλημμυρίδος non dubitat a glossatoris manu esse, qui primitus ἢ τῆς πλημμ. adscripsisset.

VIII. 144, 3 seq. Legendum censet τὸ μὲν διῶσαι κατὰ αἰ-
θρώπων ἢ, deletis mediis; ut a pronunciato generali ad
singulare descendat oratio; esse enim absurdum, idem
nunc dici αἰθρώπων, nunc αἰσχροῦ.

IX. 2, 8. corrigit ὅτι καὶ παρὸς ταῦτα ἰγνώσκων, sicut
et antea hoc intellerissent Persae.

IX. 6, 5. praefert Aldinum ἐς τὴν Βαυθίην ἐλθόντα ὕμναι.

Caput 16. libri IX. ab Herodoto conscriptum esse, non
adducitur Bothius, ut credat; quippe nihil nisi ampullas
continens, et Graeculi, eloquentiam ostentantis, affecta-
tionem minime Herodoteam.

IX. 42, 18. μὲν ἀνακινδυνύουσι συμβ. mecum ad Graecos
refert Bothius, itaque ἀνακινδυνύουσι corrigit, quod et ego
requisiveram, sed per vim obtrudere Herodoto nolui.

IX. 58, 10-13. διδάξαν -- ὅτι -- βασιδινύοντο. Quis ita
habuisse inquit, quemquam, nedum Herodotum,
ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbi βασιδι-
νύοντα curatius expendere, Vir doctissimus, (prae caeteris
ostentatos, celebratos fuisse,) in vulgata constantique li-
brorum omnium scriptura nihil porro desideraturus vi-
detur.

IX. 71, 4. ὅς ἐπιβαλόντο legendum censet, et post Λα-
κεδαιμόνιοι levius distinguendam orationem. Speciosa foret
semmendatio, nisi satis constaret, ἀνιδόντο subinde orationem
amare Herodotum.

IX. 106, 18 seq. ad Πελοποννήσιους, ait, intelligi quidem
potest, posse, praestare tamen Πελοποννήσιους; nempe
id ipsum quod nos, nostra de coniectura, in contextu
posuimus.

IX. 111 extr. legit οὐ δὲ καὶ με ἀποδέσκει: non me perdes:
effugiam enim, aut te ulciscar.

CORRIGENDA NONNULLA ET ADDENDA.

Quamvis multa in corrigendis speciminibus typographicis cura et a me ipso et a meo in hac parte laboris socio fuerit posita, ca-
veri tamen non potuit, quin passim aut typothetae aliquod sphal-
ma, aut mea in scribendo oscitantia, nostram praeteriret observa-
tionem. Ex his ea, quae interim animadverti, hic adnotare, et,
qua ratione corrigenda sint, commodum duxi admonere. Reliqua
aequus eruditusque Lector ultro corriget. Paucae casque breves in-
terseram Notulas, in superioribus Adnotationibus praetermissas.

In Graeco Contextu.

LIBRO I. CAP. 1, 15. λέγουσι oportebat, non λέγουσιν. 17,
3. scribe τρέψ. 24, 26. τῇ. 39, 8. nescio quo pacto ἰσχυ-
irrepsit; corrige ἰσχυ. 82, 8. scr. χώρη. 91, 20. scr. Κύρου.
150, 10. pingē ἴνδικα. 173, 18. scr. μντήρων.

LIB. II. CAP. 8, 13. corr. τιτωμένον. 28, 20 seq. dele διὰ
ante δῖνας, et repone dein οἷα δι' ἑμβάλλ. Vide Adnott. 30,
11. scr. Ἀραβίων τε καὶ Συρ. In brevi notula cap. 32, 24. sub-
iecta, pro Εἰπεν δὲ, corr. Εἶπεν δὲ. 33, 15. in ora est 10,
ubi 15. oportebat. 56, 13. corr. Φονίκων. 63, 8. sic inter-
punge, ἔχοντες ξύλα καὶ οὔτοι, ἐπὶ etc. 75, 5. corr. χορίον, ubi
male χωρίον. 78, 4. sic distingue, καὶ ἔργῳ μέγας etc. 100,
11. dele comma post περίμηναι. 116, 19. comma intersere post
μαυρομίνα. 117, 1. Κατὰ scr. et lin. 2. repone δὲ λαοὶ pro δῆ-
λον, et conf. Adnot. ad h. l. 124, 19. pro ταύτης restitue
ταύτης. conf. Adnot. p. 354 med. 139, 3. corr. ἰδόντα. 144,
7. post τοῦτον comma intersere. 148, 3. scribe maiusculā
initio literā Κροκεδείλων.

LIB. III. CAP. 14, 24. corr. παρελθόντων. 19, 14. corr.
ἀγνοῦσιν. 38, 3. corr. ἀνθρώποις. 50, 16. pro πηλὶ scr. πέρ.
58, 1. Τούτων oportebat, maiusculā literā. 63, 13. corr.
ἐκτίμωσιν. 65, 27. corr. ἐκκρίωσιν. 72, 29. pro διηκό-
σθω scr. διαδικινύσθω. 74, 13. corr. παύσειν: et lin. 17. πύργον
ἀγορεύσαι. 84, 9. ἐξαίρετα scr. loco pravi ἐξαίρεται. 105, 12
seq. scr. Πέρσαι θασί. et dele comma post χώρη. 113, 12. πλά-
τος. 116, 2. παλῶν τε, non τί. 148, 5. οἱ μὲν θύρα.

CORRIGENDA ET ADDENDA. 363

LIB. IV. CAP. 35, 2. pone comma post παρτίους, et dele post Υπερβ. 41, 6. ἐϋστα. 43, 33. corr. κατίγγι. 45, 1. scr. Ἡ δὲ δὴ Εὐρώπη. 50, 17. dele comma post Ἰστρυ. 55, 21. corr. ὀρμαῖται. 61, 4. scr. ἔχοντες λίβητας, et dele ic. 65, 2. ἀποπρίσας. 76, 6. lege πλῶν δι' Ἑλλησπ. absque δι, et conf. Adnot. 79, 16. dele comma post καί. 165, 8. ἴδωνι.

LIB. V. CAP. 17, 7. ἐξ εὐ. 28, 6. scr. καὶ τῆς Ἰωνίης. 33, 11. dele comma post δῆσαι. 49, 23. sic distingue: τὰ, θυμῷ βουλομ. 66 extr. comma intersere post σύμμαχον: et cap. 67, 5. post ἀγωνίζεσθαι. 87, 16. ἄλλω scribe, pro ἄλλε. 123, 3. dele comma post Ἰωνίην.

LIB. VI. CAP. 13, 3. dele comma post Συλοσῶντος. 15, 10. corr. ἀπὶβαλον τῶν. 31, 5. οἱ βάξβαροι, ἰσαγ. 40, 5. scr. Σκύδας ἰφειυγί, non ἰαφίυγί. 126, 15. corr. παλαιότερον.

LIB. VII. CAP. 30, 10. corr. Κρίστου. 50, 12. in brevi nota sub contextu scr. *Libri omnes κῶς χρὴ τὸ βιβ.* 60, 1. et 2. pone comma post πλῆθος, et dele post ἀριθμὸν. 75, 4. corr. πιδίλα. 100, 10. dele ὡς post ἐμοίως: et lin. 12. corr. αἰγιαλοῦ. 112, 2. ἱτίρη. 136, 11. τίσαντας. "Λίγουνι etc. Sic refinge τίσαντας" λίγουνι etc. 139, 3. post ἀνθρώπων paullo maior ponenda distinctio: ἀνθρώπων ἑμῶς δι etc. 140, 2. corr. ἰστίμου. 140, 13. scr. ὅ που νῦν ἰδρῶτι etc. 170, 4. pro σφ. rectius σφ. reponetur: conf. Adnotationem ad h. l. ubi adiiici poterat: „Inde et Hesych. Σφ. αὐτοῦς, αὐτὰς, αὐτὰ.“ 184, 6. pro ἑμίλον, ἰόντα τίττ. rescribe ἰόντα ὁμίλον τίττ. 219, 3. pro Ἰππιτεῖν scr. ἰπλ δι. 225, 6. corr. σὺν Ἐπιδάτῃ.

LIB. VIII. CAP. 11, 5. post στόμα dele punctum, et scr. κατὰ στόμα ἰνταῦθα etc. 15, 6. pro τὰς ναυμ. scribe τὰς τε ναυμαχίας. 26, 9. scr. οἱ δ' εἶπον τῆς θαλάσσης -- στίθων deletis illis notis „et“. 68, 25. sub contextu adponenda brevis Nota: „LXVIII. 25. οὔτε αὐτοῦς. Verum fuerit οὔτε αὐτοῦ.“ 112, 4. delendum aut cancellis certe circumdandum vocab. λόγισσι.

LIB. IX. CAP. 10, 6. scr. πλάτων. 14, 5. repone ἰβουλεύετο, θάλασσαν, ἢ κῶς etc. 29, 4. corr. ἱακοντάδης. 74, 6 seq. verba sic distinguenda: ἵνα δὲ μὴ οἱ πολέμιοι, ἐκπίπτοντες ἐκ νῆς τάξις, μετακινῶσαι etc. 111, 23. corr. ἰμὶ τι.

In Versique Latina.

LIB. I. Pag. 18. lin. 7. corr. Cypseli. p. 25. l. 3 fin. corr.

incidentem. p. 61, 10. *Pelasgicus.* p. 62. l. 4 *fin.* scr. *quae* sunt alia *Pelasgica oppida.* p. 117, 8. pro *populi* pone *plebis.* p. 137, 11. pro *istis*, *quum per totum diem parturisset*, haec pone, cuius partus in dies singulos expectabatur. p. 152, 7. *Tu vero manente Rege*, corr. *Ex quo tu, vero auspiciatus es regnum.* 169, 4-6. nam similiter -- *commisam exerceat*: versionem corrige ad Adnot. ad h. l. p. 179. l. 6 *fin.* *Cratis* corr. *Crathis.* p. 196. post l. 3. omissa adlice verba: *Navigabant autem non rotundis navibus, sed (longis) penteconteria.* p. 246, 6 seq. pro *quorum plerique* corr. *qui ut plurimum*, vel, *qui longe plurima ex parte.*

LIB. II. pag. 275, 7. corr. *utrimque*, ubi prave *utrique*, 384, 4- pro in *templis* scr. *ex victimis.* 364, 2. pro *calice* scr. *calyce.* p. 377, 10. post *Colchorum.* omissa adlice haec verba: *Putare autem se aiebant Aegyptii, esse Colchos de exercitu Sesostris.* p. 393, 2. corr. *Menelaus.* p. 458 extr. pro *investigio* pone *palam.*

LIB. III. pag. 138, 6. *frontibus*, corr. *frondibus.* p. 173 penult. pro *exercitumque contraxit* pone *traicereque exercitum paravit.* p. 182, 7. pro *uzoribus* scr. *mulieribus.*

LIB. IV. p. 208, 2. post *persecuti*, adde, *donec.* *Mediam sunt ingressi.* pag. 221. l. 5 *fin.* pro quo scr. *quod.* p. 227, 8. sic verba distingue: *atque Opia virgines, ex Hyperboreis innere etc.* p. 230, 5. corr. *Myriandrico.* p. 269, 1. corr. *temone.* p. 337, l. 4 *fin.* corr. *Tisameni.* p. 339, 2. *habitus* p. 348, 4 *fin.* ante *ineubuit* adde *denuo.* p. 375, 8. post *exurat* adlice atque *perdat.* p. 395 extr. pro *Batti filia*, scribe *Batti uxor.*

LIB. V. pag. 415, 9 seq. pro *multi sunt remiges*, scribe *multum est ligni conficiendis remis idonei.* pag. 462, 7. seq. scribe: *quem, quamvis peregrinum, tamen ut vicinum et amicum, adiecit.* p. 501 penult. pro *profecto* scr. *reiecit.* p. 593, 7. corr. *desertaverant.*

LIB. VII. pag. 169, 8. scr. *ut et ego.* p. 194 extr. corr. *venes.* p. 220, 4 seq. scribe: *Magnae enim res -- et -- con-* *fui possunt.* p. 265, 6. *absumto*, corr. *adsumto.* p. 341, 10. pro *naves obliquas nactus*, scr. *naves in alto nactus.* p. 356, 4 seq. pro *cum delectis* -- *viris*, scribe *cum delecto.* a se legitimo excentorum virorum numero, et quidem quibus domi etc. p. 389. l. 5 *fin.* post *memoravi.* adlice: *Resciverant autem mirabili quadam ratione.*

DIB. VIII. pag. 20, 7. magnum discrimen, scr. maximum
discr. p. 66, 2. illius sententiā, scr. illius iudicio. p. 112.
l. 3 fin. pro *At Carystii etc.* scribe: *At non ideo dilata*
est Carystiorum calamitas. p. 226. l. 6 fin. dele verba *et lo-*
rich. p. 228 ult. scribe: *omnes quocumque ipsum et quo citō*
grādu vidissent etc. p. 242, 2. scribe *ultro suscipiat.*

In Varietate Lectionis.

EIB. I. Cap. 2, 13. paullo post *urediam* pag. 10. trīs
foeda vitia trēs deinceps lineas deformant. Valde ubi *κα-*
γο oportuisse quisque videt: τὸν Κάλχον βαρ. Pa. F. ubi
Κάλχων; legendum: denique verbum, ubi verum. cap. 73,
13. αὐτῶν. Corr. αὐτῶν nostri omnes. Paulo post, πρό
conf. III. 87. corr. III. 84, 7. et 10. cap. 104, 5. post *εὐασ-*
ει 110. adde: et IV. 37, 4. et 40, 2. cap. 114, 14. ubi *πρὸ*
μειναι Arch. scr. Ask. pro Arch. pag. 96 ult. pro Pass:
scr. Arch. pag. 101. l. 6 fin. post Pb. Pd. adde: conf. VIII:
67, 11. pag. 128. l. 9. corr. ἡ, ἡς, ἡ. pag. 131. l. 6
fin. et 224. dele verba, *mihi vero --- reperitur:* et vide Ad-
not. ad I. 186, 22. pag. 133 med. pro *ἰσχυρῶς* corr. *ἰσχυρῶς*.

LIB. II. pag. 158. l. 5 fin. corrige: In F. *duris* a pr. m.
dein adiectus etiam accentus *super* s. In Pf. est *ὡς* δι pro *ὡς* γὰρ
pag. 164. l. 15. ubi *τετραμυλῶς* ex Arch. corrige *τετραμυλῶν*
pag. 167 penult. pro *οἷου* scr. *οἷου*. pag. 173. cap. 19, 105
ubi est Med. Ask. Arch. pone Med. Ask. Pass. pag. 181 med.
pro *qui casu an --- causam.* scribe: *qui Wesselingii monitum*
secuti sunt. pag. 189. versus med. pro II. 41, 6. *oportebat*
III. 41, 6. pag. 197 med. scribe: *Vulgo ὡς μὲν τῶν τῶν*
pag. 198. lin. 10. corrige *ἀνυμνῶν*. pag. 200. post *me-*
ditum, ubi *ἰσχυρῶς* Arch. corrige *ἰσχυρῶς* Arch. pag. 206. 45
corrige *ἰσχυρῶς* et *ἰσχυρῶς*. pag. 227. CAP. LXVII:
corrige CXP. CXVII.

LIB. III. pag. 30 sub fin. pro *διεμυλῶν* Pb. *oportebat* de
διεμυλῶν Pb. pag. 34 med. post *Vind. Arch.* Rani add *nar-*
go Steph. Et paullo post, pro istis *Et ἀσπίον* delevit Schaeff
scribe: *ἰσχυρῶν*, a Gronov. receptum, abiicit rursus Schaeff
pag. 46. l. 13 fin. In Edd. *μὴ μὴ*. corrige: In Edd. *μὴ μὴ*
pag. 58, 2. *συγκρίβ.* Arch. corr. *συγκρίβ.* Arch. pag. 71, 72
τῶν τῶν. Corr. *τῶν τῶν*. pag. 72, 9. corr. *Aristoph.* pag. 84
l. 12 fin. dele importuna verba: *Vulgo ε. 14.*

LIB. IV. pag. 106. l. 14 fin. Corrige *ἀνυμνῶν* Ald.

pag. 107. versus med. scribe: lin. 12. *ἐς τὴν Σουλ.) ἐς γὰρ τὴν Σουλ. Arch. Vind. Ibid. καὶ τῶν*) Sic Arch. pag. 108, 12. scribe: *Perperam κατασκευάσθαι Pb. Pd. pag. 125. 11. corrige: est Αὐδοῦν.* pag. 130. cap. 48, 4 seq. *πόλλαι.* Corr. *πολλῶν utique etc.* pag. 139, 2. dele punctum post *λίγισται.* pag. 143 med. dele verba: *Puto et Paris.* Et paulo post corrige: *dein Σκῆλης ed. Wess.* pag. 158 extr. pro l. 11. scribe l. 10. pag. 168, 4 seq. post *desunt Arch. adde: et Vind.* pag. 188 med. scribe: *Recte vero ὁ πλοῦ mss. F. etc.* pag. 196. post med. ubi *πίε Med., corrige: πίετα Med.* pag. 157. l. 4 fin. ubi *Mirab. c. 159. scribe c. 169.*

LIB. V. pag. 228 med. corrige: *simplicissima.*

LIB. VI. pag. 39. l. 8 fin. ubi *Athen. lib. V., corrige: Athen. lib. X. pag. 58, 5. post Ask. adde Pass.*

LIB. VII. pag. 77 med. corrige: *F. puto et Paris.* pag. 80, 15. pro *utique male*, scribe: *utique non male.* pag. 84, 5. *μάθῃ.* Corrige *μάθῃ.* Ead. pag. l. 9. et 8 fin. dele ista: *quod vitiosum - - intellexerat.* pag. 102, 7. ubi *πῶς χεῖ.* corrige *πῶς.* pag. 114 ult. ubi coll. c. 122. corrige coll. c. 121 extr. pag. 115, 1. pro *Ald. scr. Arch. pag. 157. l. 14 fin. dele ista: contra quam - - Editor.* pag. 158. post med. dele verba: *(nescio quid spectans),* pag. 175. l. 10 fin. post *ἤτοι F. adde: quod et ex Med. citat Granov. in Notis.* pag. 178. ad cap. 109, 25. scribe: *Sic margo Steph. Pass. Ask. etc.* pag. 181. l. 9 fin. ad cap. 219, 3. post *Valla,* adde: *Ibid. (πῶς τῶν)* Sic Schaeff. ex coniect. *πῶς δὲ edd. ante Schaeff. cum Mssis: pro quo πῶς δὲ corrigendum recte monuerat Valek. Vide Adnot. ad h. l. pag. 184. l. 8 fin. scribe: [immo Paris. omnes, et F.]* pag. 185. cap. 225, 4. ubi *ὕπερτα Med. etc. Corrige ὑπερτίμωται Med. et post Paris. A. adde: et sic ed. Wess. cum Gron. Dein, pro ὑπερτίμωται F. scribe ὑπερτίμωται F.* pag. 185. l. 6 fin. ubi est p. 499, 24. scribe p. 497, 24.

LIB. VIII. pag. 9. cap. 15, 6. post *Vindob. adde: Ibid. τὰς ταυμαχίας)* Commodissime *τὰς τῶν ταυμ.* Arch. pag. 46, 3. Strabo IV. Corrige: *Strabo IX. pag. 55. l. 8 fin. dele ista: Puto autem αὐτοῖς hos debuiss.* pag. 70, 4. corrige: *l. 11. αὐτῶν)* Sic ed. Schaeff. ex emend. *Valek. Antea αὐτῶν add. cum mssis.* pag. 71, 9. ubi est p. 62 seq. corrige p. 261. et 263. pag. 95. post med. ubi *tuetur Paris. omnes. Corrige tuentur.* pag. 99, 11. Ante l. 13. adde: l. 9. *ἰβίλου)*

Index Arch. pag. 123. l. 15 fin. ubi *Et ἑντρο*, corrige: *Et ἑντρο*. pag. 135, 13. dele ista verba: *quod etiam noster codex F. tuetur*. *Ibid.* l. 11 fin. ubi *ἐξαπάρησι*, corrige *ἐξαπάρησι*.

In Adnotationibus.

Adnot. ad *LIB. I. cap. 58, 7. p. 67. l. 3 fin.* pro *per Wesselingium* corrige ad *Wess.*

Ad I. 74, 24. p. 89, 9. post relinquamus. adde: *Cæterum conf. Valckenar. ad IV. 70, 1.*

I. 86, 17. p. 101, 2. pro II. 27. corrige *II. 28.*

Ad I. 179, 11. post continuatas. adde: *Sed, ut apud Plutarch. de Pueror. Educ. cap. 9 extr. (aliis II. 7.) μόνικωλες λέγεται* idem est ac *μονωδός* et *ὁ περικλός*, sic h. l. *μονόκωλα οὐκ ἔματα* dici videntur domunculæ uniformes, simillimam cunctarum frontem præferentes.

I. 191, 33. p. 191 med. pro *nona c. 101.* corr. *nona c. 102.*

Adnot. ad *LIB. II. cap. 19. p. 234. l. 13 fin.* post *πληρώται*, adde: *conf. IV. 181, 21.*

II. 46. p. 263. l. 4 fin. ante *Est præterea etc.* adde: *In bovino genere τὸ πρόλον γένος* memoravit Noster *IV. 29, 1.* ubi vide *Wess.*

II. 86. p. 308. l. 7 fin. post *consentaneum est.* adde: *conf. omnino IV. 72, 7 seq.*

Adnot. ad *LIB. IV. cap. 128, 6 seqq. p. 287. post νωμῶν.* *WESS.* hæc adde: — *Vallæ* latina, paucis mutatis, tenens *Gronovius* locum istum sic converterat: *At ipsorum illis, qui relinquebantur, visum fuit non amplius errare Persas, sed assidue commeatu erepto insidias tendere. Distributis igitur illis, qui copiis Darii frumenta auferrent, quæ decreta erant exequabantur.* Equidem, *Wesselingii* interpretationem sequutus, tamen in dictionis illius significato, *εἴτα ἀναιριεῖται*, hæseram aliquantisper. Nuperrime mihi *Vir celeberr. Ioh. Henr. Voss*, is cui *Homerum* Germania debet germanico ore carmina canentem, per literas significavit, tractari a se in *Notis* ad *Hmericum* hymnum in *Cerere* hunc *Herodoti* locum; in eoque quum *εἴτα ἀναιριεῖται* (fere ut *Valla* et *Gronov.*) cibaria auferentes, et *νωμῶν* (cum eisdem) distribuere intelligat, leviter corrupta censere verba ista, *νωμῶντες* — *εἰ τοὺς Δαρίου*, nempe in hunc modum refingenda, *νωμῶντος ὡς εἴτα ἀναιριεῖται τοῦ Δαρίου*, hæc sententia: quum *Darius* distribueret (passim dimitteret)

homines, qui cibaria auferrent. Iamque ego, perpensis denuo Scriptoris nostri verbis. qualia ex constanti codicum consensu leguntur, reperio, rectissime sententiae summam, quae illis continetur, a doctissimo Viro perceptam esse expositamque. Nempe, non cibum capientes Persas, sed frumentantes, cibaria auferentes, asportantes, de improvviso adgredi Scythae statuerant. Quae interpretatio, ut alioqui multo commodior probabiliorque debuit videri, sic verbis, quae hic leguntur, unice consentanea est. Nam cibum sumere, cibum capere, graece dicitur *σῖτον αἰσπείσθαι*, non *ἀνασπείσθαι*: compositum hoc verbum ista notione ignorat graeci sermonis usus: nec opportunus hic locus esse videtur particulae *ἀν*, si divisio verbo cum *Abrasechio* *ἀν αἰσπείσθαι* legere velles. ea voculae *ἀν* notione, quam et alibi apud Nostrium et III. 119, 12. locum habere vidimus; quae ipsa notio h. l. voce *ἰσδορῶν* disertius expressa est. Denique, etiam si simplex verbum hic positum esset, tamen *αἰσπείσθαι σῖτα* graece non minus incongrue dictum foret, quam si latine *cibaria* (aut *frumentum*) *capere*, pro *cibum capere* diceres: sunt enim *σῖτα*, *frumentum*, et *cibaria* *quae libet*, *annona*, *commeatus*, quum apud alios scriptores, tum apud Nostrium V. 34, 5. 65, 4. Sed, quod ad verbum *καταμύρει* spectat, nec sollicitari illius terminatio, nec distribuendi notio eidem tribui debet. Peraptus huic loco significatus est observandi, et abunde firmatus citatis a *Wesselingio* testimoniis; quibus, si opus esset, adici poterat illud *Euripidis*, quod *Schneiderus* in *Lexico* crit. adposuit ex *Phocniss*, vs. 1262. ed. *Barn.* (1271. ed. *Pors.*) ubi *ἰσδορῶν* veteres *Grammatici* *καταμύρειν* et *ἰσδορῶν* interpretantur.

Ad VII. 61, 6. adde Adnotationem: *ὑπὸ δὲ, Καταμύρειν ἰσδορῶν*) In latinis posui: *A ter go* suspensas habebant *pharetras*: quae graecis non satis respondent; id enim graece foret *ὑπὸ δὲ δὲ* etc. Artius haec cohaerent cum praecedentibus: *ὑπὸ δὲ ἀκτῖνας ἄλλῃς ὑπὸ δὲ*, scil. *ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς*. Quare recte *Valla* dederat: *pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus*. Nempe in itinere, de quo hic agitur, *gerra* a tergo gerebant suspensa, adeoque *pharetrae* sub *gerris* erant.

F I N I S.